

Ái Dục Thành Thị Chi Tâm Ý

Contents

Ái Dục Thành Thị Chi Tâm Ý	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	17
4. Chương 4	25
5. Chương 5	36
6. Chương 6	46
7. Chương 7	57
8. Chương 8	65
9. Chương 9	78
10. Chương 10	89
11. Chương 11	98
12. Chương 12	109
13. Chương 13	121
14. Chương 14	132
15. Chương 15	144
16. Chương 16	156
17. Chương 17	166
18. Chương 18	174
19. Chương 19	185
20. Chương 20	192

Ái Dục Thành Thị Chi Tâm Ý

Giới thiệu

Edit: LunaThể loại: Hiện đại, HE, ngược tâm, bối cảnh nước Mỹ, ngược thụ (theo ta là thể)Tình trạng raw: 20 chương

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-duc-thanh-thi-chi-tam-y>

1. Chương 1

Johan · Yusite ngồi trên ghế bành cạnh cửa sổ, hai chân thư thái gác cao, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, kinh ngạc bản thân chưa từng chú ý tới bầu trời New York lúc chạng vạng đúng là màu chàm như vậy.

Không chỉ bầu trời, Yusite nghĩ thầm, trên thực tế hẳn đã lâu chưa từng đem tâm tư đặt lên những sự vật ở cuộc sống bên ngoài, hẳn giống như là sống ở trong một cái bình áp suất màu xám tro, không ngừng lặp

lại lại không hề nói ra. Thật đáng buồn chính là hấn tựa hồ đã thành thói quen trầm trọng, cái này phi thường khó được thanh nhàn thậm chí khiến hấn có chút không biết làm sao.

Yusite đứng lên, đem cuốn sách *Ecce Homo* của Nietzsche mình vừa xem thuận tay để một bên trên bàn, đi tới trước gương, thành linh phát hiện hình ảnh phản chiếu ra một người tóc vàng mắt xanh thập phần xa lạ, không dám xác định người kia chính là hấn. Yusite lắc đầu, không nhìn cười được: hấn biết đây hết thấy cũng không phải là hiện thực, mà là một ma pháp mê người. Mấy ngày trước, đang lúc mọi người cố sức phối hợp, hấn rốt cục quyết định thì nhận được món quà sinh nhật: “vé nghỉ dưỡng tại Plaza Hotel ba ngày hai đêm miễn phí” trước khi hết thời hạn, lấy phương thức này để bù lỗi chúc mừng trễ.

Giống như ma trượng của thần tiên giáo mẫu vung lên, hiện tại hấn mặc trên người một bộ tây trang duy nhất, cũng là tốt nhất Ralph Lauren, thanh thời đợi phòng đơn tầng sáu ở Plaza Hotel, bên ngoài là đường lớn 58 phồn hoa; mà sau khi trải qua một ngày rưỡi nghỉ ngơi, hưởng thụ thức ăn còn thêm tấm Phần Lan và mắt xa thư thái, đôi mắt xanh của hấn đã lâu tụ thành vành đen cũng nhạt bớt gần như tiêu thất vô tung, khiến hấn thậm chí thoát nhìn không giống một nam nhân đã hơn ba mươi uể oải.

Nếu là giấc mộng, Yusite nghĩ thầm, mong muốn trước lúc ma pháp kết thúc, thần tiên giáo mẫu có thể từ bi thêm một chút, để hấn có một kỷ ức tuyệt vời khó quên —— mặc dù nhỏ bé cũng không sao.

Đi ra khỏi phòng, nhẹ nhàng xuống đến đại sảnh, Yusite chú ý tới trong nhà hàng số lượng bồi bàn đang lễ độ cần mẫn đi lại nhiều hơn so với bình thường, có thể tưởng tượng ngày hôm nay trong nhà hàng có khách quý quan trọng. Yusite lơ đãng đi tới Oak Bar, tựa ở trên quầy ba muốn gọi một ly rượu khai vị. Đợi một lúc lâu, người pha rượu và bồi bàn lại bận rộn bắt chuyện với mấy người mặc tây trang lam sắc hai hàng nút vàng, trên vạt áo cài huy chương thuyền buồm sáng chói, còn các nam sĩ không ngừng cao giọng cười nói, hoàn toàn quên sự hiện hữu của hấn.

“Hai ly Martini.”

Giữa lúc Dục Tư Đạt không chờ được nữa, chuẩn bị quay đầu bỏ đi, quầy bar một bên kia truyền tới một giọng nam không nhanh không chậm nói. Cái thanh âm ôn hòa mà trầm ổn kia, vô cùng sức thuyết phục; Yusite còn tính toán có nên nhắc nhở đối phương: Các đại gia của Thuyền buồm hiệp hội đã chiếm lĩnh toàn bộ lực chú ý của quầy bar hay không, người pha rượu lại về mặt tươi cười đi tới trước mặt người kia, lễ độ mà lưu loát đáp lại: “Vâng, rượu ngài gọi lập tức được đưa đến.”

Tuyệt nhiên thái độ bất đồng, Yusite không khỏi ngạc nhiên lại bắt mắt trông mắt người pha rượu, “Đãi ngộ khác biệt! Tôi ở chỗ này chờ...” Hấn nhìn không được oán giận, người pha rượu như trước không nhìn hấn. Lúc này, người kia lại chậm rãi đối người pha rượu nói, “Vị thân sĩ này đi cùng tôi, xin đem rượu đưa đến chỗ chúng tôi ngồi.”

Người pha rượu kinh ngạc nhìn nam tử, lại liếc mắt nhìn Yusite. Nam tử lại thần nhiên đưa tay trái ra mời Yusite đi trước, “Mời.” Tuy rằng không biết đối phương, nhưng để cho người pha rượu nhất chút dạy dỗ, Yusite vẫn là tới chỗ sát cửa sổ ngồi xuống.

“Đồ uống của hai vị. Xin lỗi để đợi lâu, mong hai vị bỏ qua.” Vừa mới ngồi xuống, bồi bàn liền mau lẹ với khay bạc mang đến hai ly Martini, một mực cung kính đem rượu đặt ở trước mặt hai người, “Phí đã

tính vào tiền phòng của ngài, mời dùng.” Bồi bàn đổi nam tử nói, sau khi khẽ vuốt cằm chào lại như trước nhanh chóng ly khai.

“Thực sự là lợi thế, dạy người không thể tin được!” Yusite lắc đầu, cầm ly rượu lên nhấp một ngụm, “Cảm ơn...”

“Không khách khí...” Nam tử cũng không chạm vào đồ uống của y, chỉ mỉm cười, mắt không chớp nhìn chăm chăm mặt Yusite. Bị đối phương không chút nào che giấu nhìn chăm chăm, Yusite bắt đầu có chút không được tự nhiên.

Sau một lúc lâu, nam tử mở miệng: “Tôi đã gặp qua ngài ở nơi đâu, phải không?”

Yusite sững sốt một chút, kinh ngạc nói: “Xin lỗi, tôi không hiểu ý của ngài.”

“Ý của tôi là, buổi trưa hôm nay trước cuộc hội đàm, tôi ở nơi nào đó đã gặp qua ngài.” Nam tử mỉm cười vươn tay, “Có thể tôi quá tự đại, đã quên tự giới thiệu trước: Jesse · Campbell, bác sĩ ngoại khoa tim mạch.”

Trưa hôm đó, vừa kết thúc đợt mát xa trị liệu đang chuẩn bị dùng cơm Yusite đi ngang qua phòng hội nghị, đã bị áp phích của “Hội đàm của hiệp hội y học khoa tim mạch quốc gia” dán trên tường hấp dẫn, thừa dịp người tiếp khách của hội đàm không chú ý len lén chạy vào hội trường. Lúc đó diễn giả đang ở trên sân khấu nói về phẫu thuật lâm sàng của chứng dị tật Ebstein (dị dạng van tim ba lá) cùng với máy tính kỹ thuật hỗ trợ nghiên cứu liên quan. Yusite đối với giảng đề này cảm thấy hứng thú vô cùng, liền đưa ra rất nhiều vấn đề về rối loạn nhịp tim sau giải phẫu hoặc là tâm thất hoàn toàn bị tắc. Bởi vì vấn đề của hắn quá nhiều, diễn giả trên sân khấu không ngại phiền giảng thích tỉ mỉ, thậm chí vì vậy mà thời gian nghỉ trưa bị trễ; cuối cùng, người chủ trì hội đàm không thể làm gì khác hơn là phái nhân viên “mời” Yusite ly khai.

Bởi vì khoảng cách hơi xa, hơn nữa hiện trường có máy chiếu nên tương đương tối, Yusite vẫn thấy không rõ tướng mạo của diễn giả trên sân khấu, lúc sau chỉ từ áp-phích nhìn thấy tên người chủ giảng là: Jesse · Campbell, Ph. D..

Yusite trừng lớn hai mắt, “Ngài chính là... bác sĩ Campbell?” Nếu là bác sĩ cấp danh y, hắn vốn cho là nên một lão thân sĩ trên vài chục tuổi, mang kính mắt. Nhưng mà nam tử ngồi đối diện hắn, lại là một người mắt nâu, ôn văn nho nhã, phong chừng chỉ hơn hắn vài tuổi. “Johan · Yusite.” Yusite vội vã tự giới thiệu: “... Hạnh ngộ.”

“Ngài ở hội đàm đưa ra vấn đề khá sâu sắc.” Campbell tò mò hỏi: “Mạo muội thỉnh giáo, ngài cũng là đồng nghiệp khoa lồng ngực tim mạch đi? Học giả? Hay là sinh viên hàng đầu học viện y?”

“Ách...” Yusite do dự chốc lát, cảm thấy có chút chột dạ, mới chậm rãi nói: “Ta là... phóng viên.”

“Rất khó gặp được phóng viên hết sức tận tình như vậy. Đáng được ca ngợi.” Campbell khá thành khẩn

nâng ly rượu lên, “Cho nên... Chúng ta hẳn là đã gặp mặt trong buổi họp báo học thuật ở Philadelphia?”

“Tôi nghĩ cũng không phải.” Yusite lắc đầu. Hắn không rõ Campbell vì sao cố chấp trong vấn đề này như vậy.

“Như vậy, hội nghị nghiên cứu và thảo luận về cấy ghép nội tạng ở Seattle?” Campbell kiên nhẫn hỏi tới, “... Tôi biết rồi, là hội nghị hằng năm của các bác sĩ ngoại khoa tổ chức ở Washington?”

Yusite xấu hổ nở nụ cười, “Có quan trọng đến thế không?”

“Tôi biết cái này nghe như khó bắt chuyện.” Campbell hai tay chìa ra, lộ ra nụ cười lúng túng, “Bởi vì tôi đối với trí nhớ của mình khá tự tin, không tìm ra đáp án sẽ khiến tôi ăn ngủ không yên, hại đến sức.” Y đứng lên, “Thế nhưng, này sợ rằng đã gây rắc rối cho ngài. Phi thường xin lỗi, không quấy rầy ngài...”

Có lẽ bởi vì bầu không khí ngay lúc đó ảnh hưởng, hoặc bởi vì khát vọng trong tiềm thức quấy phá, lời nói kế tiếp của Yusite khiến chính hắn giật mình: “Xin dừng bước... Bác sĩ Campbell, ngài có rãnh không, có thể cùng ăn cơm không? Tôi... Có chút vấn đề về phương diện tim mạch muốn tiếp tục thỉnh giáo.”

Campbell có chút ngạc nhiên nhìn Yusite, mắt mỉm cười gật đầu: “Vô cùng nguyện ý.”

Vài phút sau, Yusite đứng ở nhà hàng trong đại sảnh, liếc trộm một cái Campbell đang cùng đi người quen ngang qua chào hỏi, đột nhiên có chút hối hận tự mình mở lời mời ban nãy. “Ồ trên đường lớn 58 có không ít nhà hàng...” Lúc này mới lo lắng đến tiêu phí đã quá muộn, hắn nghĩ thầm, vì vậy kiên trì nói: “Có lẽ, chúng ta đến nhà hàng Palm Court...”

“Nếu ngài đồng ý... Tôi có một đề xuất tốt hơn.”

Yusite có chút nghi hoặc, vẫn là khách khí gật đầu đồng ý. Chỉ thấy Campbell rất nhanh đến nhà hàng ở đại sảnh nói mấy câu, liền quay đầu lại mời Yusite đi theo y đến trước thang máy.

“Xin hỏi, chúng ta đang đi đâu?” Yusite thăm dò hỏi.

“Lên lầu.” Đi vào thang máy, Campbell nhấn nút chọn tầng hai mươi mốt.

Yusite không khỏi kinh ngạc, “Tôi không biết ở trên có nhà hàng?”

“Quả thực là không có.” Campbell mỉm cười, “Bất quá, ngài vừa gật đầu đồng ý đúng không?”

Yusite nhìn Campbell, phát hiện trong ánh mắt ôn nhu và thiện lương của y, tựa hồ lóe ra một chút狡 hoạt.

Lên đến tầng hai mươi mốt, Campbell dẫn đầu đi đến trước một cánh cửa, lấy thẻ từ mở cửa, “Mời vào.”

“Quấy rầy.” Yusite thận trọng đi vào, không khỏi ngẩn người, lập tức hít sâu một hơi giữ bình tĩnh: Hắn đang đứng ở lối vào của căn hộ rộng lớn hai tầng xa hoa, tổng thể trang trí theo Louis XVI Style, tầng dưới là phòng khách, thư phòng, tầng trên còn lại là phòng ngủ gắn với mái. Ở bên cạnh huyền quan trên bàn hình bán nguyệt đặt co một mâm hoa quả tươi cùng một thùng rượu sâm banh ướp lạnh, mâm bạc trên bàn trong phòng khách bày đặt bộ trà cụ bằng thủy tinh.

“Royal Terrace Suite, phúc lợi mà hiệp hội cung cấp, phòng cho tôi nghỉ ngơi trong suốt hội đàm, coi như một phần thù lao.” Campbell hơi đùa giỡn: “Hiện tại đúng lúc dùng đến.”

“Thì ra là thế...” Yusite thuận miệng trả lời, trong lòng bắt đầu có chút dự cảm khó xử, “Hiệp hội y học khoa tim mạch quốc gia quả nhiên tài lực kinh người.”

“Yusite tiên sinh, tôi đem tư liệu thuyết trình trong hội đàm để ở chỗ này.” Không biết có phải bởi vì đọc được tâm tư của ục Tư Đặc hay không, Campbell lập tức giải thích, “Tuy rằng không tính là kho tàng trí tuệ cuối cùng, nhưng đã cũng đủ giải đáp vấn đề ở hội đàm, ngài nói có đúng không?”

Yusite hướng bàn làm việc nhìn qua, quả nhiên thấy một máy máy vi tính có bút ký, sách và một xấp hồ sơ; xem ra là hắn đa nghi, lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử. Hai tay hắn chìa ra hai bên, “Xin lỗi, tôi lại nghĩ sai...”

“Tôi nguyện ý để ngài phỏng vấn.” Campbell lộ ra bộ dáng tươi cười thân mật: “Đương nhiên, cũng không phải là không có điều kiện nào.”

Yusite đề phòng nhìn đối phương, Campbell lại một bộ an tâm như không có chuyện gì. Yusite đang muốn thăm dò “điều kiện” là cái gì, còn chưa kịp mở miệng, tiếng chuông thanh thúy liên vang lên hai tiếng: Hai bồi bàn mặc đồng phục đen đứng lúc mang Room Service đưa đến.

“Phi thường đúng giờ.” Campbell nhìn đồng hồ, rồi quay đầu đối Yusite nói: “Ngài không ngại, chúng ta có thể dùng cơm trước không?”

Trong lúc bồi bàn linh hoạt mà chuyên nghiệp hầu hạ, Yusite cầm dao nĩa thuần bạc, thưởng thức cá tuyết Iceland trên đĩa sứ, gan ngỗng Pháp, rau diếp xoắn của Bỉ nhồi pho mát Fourme d’Ambert, măng tây mềm và salad bơ, quả sung tươi, dùng ly rượu thủy tinh uống Krug Rose. Ngồi đối diện đang cùng hắn vui vẻ nói chuyện chính là một danh y mặc âu phục được đặt của Brooks Brothers, mang đồng hồ Omega, anh tuấn nho nhã; hắn cảm giác mình căn bản là wrong man in the right place, cao thượng xa hoa tiếp xúc cùng mình không hợp.

Yusite phi thường xác định bản thân đang xông vào một giấc mộng không thuộc về hắn.

Lúc dùng cơm, Campbell cầm máy vi tính và nghiên cứu số liệu đến phòng khách, ngồi trên ghế sa lon, để cho Yusite tự do phỏng vấn. Yusite đưa ra rất nhiều vấn đề về thủ thuật Rastelli, phẫu thuật đặt ống

thông xuyên động mạch tim; Campbell kiên trì giải đáp, đột nhiên hỏi ngược lại: “Ngài rốt cuộc làm cho nhà xuất bản nào?”

“Cái gì?”

“Tôi rất hiếu kỳ, bài tin tức này của ngài sẽ được đăng ở trên tờ báo nào?” Campbell cười nói, đồng thời đứng dậy đi tới quầy bar chuẩn bị hai ly Chivas Regal.

Yusite liếm môi, nói: “Ách... Bí mật, tôi còn chưa ký hợp đồng xuất bản.”

“Ác, ngài là Free lance (*người làm nghề tự do*).” Campbell đã đi tới bên cạnh Yusite, đem một ly rượu đưa cho hắn.”Mạo muội xin hỏi: phỏng vấn ngài hôm nay, có thể cho ngài bao nhiêu lợi tức?”

“Cái này tôi không thể...” Lúc Yusite đang muốn nhận ly rượu, tay Campbell lại trượt, dịch thể màu vàng thẩm trong ly toàn bộ đổ trên người Yusite, “Chết tiệt...”

“Thật xin lỗi.” Campbell lập tức cầm khăn, ý muốn thay Yusite lau; Yusite theo bản năng đẩy đối phương ra, “Không, không sao, dù sao cũng là đồ cũ.” Trong miệng nói như vậy, kỳ thực nhưng trong lòng oán giận đối phương liều lĩnh: Cũ thì cũ, đây cũng là bộ tây trang tốt nhất của hắn.

“Tôi từ trong thâm tâm mong muốn tiền nhuận bút của bài phỏng vấn hôm nay có thể đủ để chi trả phí giặt ủi.” Campbell cố ý tiếp tục lau. Trong lúc bất chợt, y bắt được hai cổ tay của Yusite, bất thành linh bẻ ra sau lưng, “... Có lẽ, cũng đủ để mời một luật sư tốt giữ lại mạng nhỏ cho ngài... Bởi vì, ngài nên biết, luật sư của tôi là một người tàn nhẫn.”

“Tôi không hiểu... Khảm, bác sĩ Campbell, ngài đang làm gì?” Cử động của đối phương dọa Yusite giật mình, cảm giác hai tay cổ tay bị Campbell lấy thứ gì đó bằng nhựa vững chắc khóa lại, “Ngài có thể đã hiểu lầm cái gì...”

Yusite kinh hoảng ngẩng đầu, phát hiện Campbell trong nháy mắt trở nên biểu tình âm hàn, nhân thân lãnh khốc, tệ nhất chính là hắn căn bản không biết rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, lẽ nào bác sĩ này là một ác ma khoác áo bào trắng, bề ngoài tao nhã, nhưng thật ra là tên biến thái mê giết người? Yusite bắt đầu khẩn trương, mồ hôi lạnh không khỏi ứa ra; hai tay bị buộc ở sau lưng không ngừng giãy dụa, nhưng mặc kệ nỗ lực nhiều thế nào cũng không thể giãy ra, chỉ khiến cổ tay thêm đau đớn.

Mấy giây trước, rõ ràng còn là một hồi mộng đẹp; thế nào nháy mắt lại biến thành ác mộng đáng sợ?

“Yusite tiên sinh, tôi đích xác không có uống qua nước suối trí tuệ, nhưng tuyệt đối không phải người ngu ngốc.” Campbell lạnh lùng nói, đồng thời đem Yusite nắm lên, bắt đầu ở trên người hắn tìm tòi, “Vấn đề của ngài quá chuyên nghiệp, hơn nữa thực tế, hơn phân nửa đều liên quan đến kinh nghiệm lâm sàng, tôi phải thừa nhận, ngay cả học sinh ưu tú nhất của học viện y cũng chưa chắc hỏi ra mấy vấn đề này.”

Campbell đầu tiên lục áo khoác của Yusite, không ngừng tìm kiếm trong quần, đem toàn bộ mọi thứ trong túi móc ra; động tác nghiêm khắc thô lỗ của y giống như đối đãi với phần tử khủng bố vậy, thậm chí lúc chạm vào bộ vị tư mật trên người Yusite, chỉ khiến Yusite cảm thấy sợ hãi, mà không phải là dâm loạn.”Tôi tin tưởng đa số báo chí sẽ không đăng những giảng giải khoa học thâm sâu như vậy, chỉ có tạp chí khoa học mới có thể.” Đồng thời soát người, Campbell nói tiếp: “Tựa như ngài có thể tưởng tượng, tôi đối với tất cả chuyên mục y học đều khá quen thuộc... Thế nhưng, tôi chưa từng nghe qua đại danh của ngài —— đặc tội.”

Tiếp đó, Campbell đem áo khoác trên người Yusite cổ sức kéo tới cổ tay, cuối cùng, xé mở áo sơ mi của hắn; sau đó đưa đẩy ngã hắn ở trên ghế sa lon, mở thắt lưng, cổ sức cởi hắn quần. Y tỉ mỉ kiểm tra quần áo bao gồm vải lót, phần mối ghép, ngay cả vớ cũng không buông tha.”Ngài là gián điệp, tên Howard kia đến tốt cùng cho ngài bao nhiêu cái tốt, hay là hắn chia hoa hồng cho ngài bao nhiêu?”

“Ngài... Hoàn toàn hiểu lầm rồi! Tôi không phải là gián điệp!” Yusite vội vàng giải thích, hắn hoảng sợ lại căng thẳng gần như khóc; Campbell lại không lưu tình chút nào xoay người hắn, tiếp tục ở trên người hắn lục lọi, “Nói! Thiết bị quieting (*ta cũng không biết nó là gì*), máy ghi âm hay bất luận dụng cụ do thám nào rốt cuộc giấu ở nơi nào?”

Tiếp tục thô lỗ vô tình soát người một trận xong, Campbell bắt đầu có chút nghi hoặc, tầm mắt của y chuyển hướng đến điện thoại di động của Yusite: Một cái Motorola khá cũ, thậm chí không có chức năng chụp ảnh, thập phần khả nghi. Suy nghĩ một chút, y bỗng nhiên đem di động đập vỡ, linh kiện nhỏ bên trong trong nháy mắt bắn ra, rải rác đầy đất.

“Không! Điện thoại di động của tôi...” Yusite nhin không được kêu rên, “Đừng như vậy...”

Campbell rốt cục đứng lên, không nói nhìn Yusite ngã nằm trên đất, cực kỳ chật vật: Tóc rối tung, quần áo rách nát không ngay ngắn, toàn thân trên dưới chỉ còn một cái quần lót màu trắng; trên mặt biểu tình vừa nhục nhã vừa sợ hãi.

Tiếp đó, y lần thứ hai nhìn mấy thứ mình tìm ra: Tiền lẻ, khăn tay, biên lai nhỏ, thẻ từ, mấy phiếu giảm giá, và linh kiện cầu di động cũ, đều là chút vật nhỏ không quan trọng.

“... Ông trời của tôi...” Campbell đột nhiên sững sốt, cổ sức gõ trán một cái, sau đó vịn phần hông nhấm hai mắt lại, từ từ quỳ gối bên người Yusite. Qua một lúc lâu mới gian nan mà lúng túng mở miệng: “... Tôi không biết làm sao để bày tỏ sám hối chân thành nhất trong lòng... Đối với ngài làm ra hành động mạo phạm thất lễ như vậy... Ngài có thể yêu cầu bồi thường bất cứ cái gì, tôi tuyệt đối sẽ đồng ý trả tiền...”

Yusite quay mặt sang chỗ khác: “Tiền không thể giải quyết tất cả.”

“Vậy thế nào mới có thể làm cho ngài tha thứ một chút cho hành vi ngu muội như vậy, vô tri, dè tiện, thô bỉ lại tự cho là đúng của tôi?”

“Cởi trói cho tôi, có lẽ là một bắt đầu tốt.” Yusite cau mày, ủy khuất nói.

Campbell lúc này mới giống như nhớ tới, tìm một con dao đem dây nhựa buộc trên tay Yusite cắt. Sau đó, khi y đang muốn nâng Yusite lên, Yusite lại tự mình xoay người bò lên, “Đừng ... chạm vào tôi nữa.”

Campbell vẫn là đem áo khoác cởi ra, khoác lên vai Yusite. Yusite ngồi trên ghế sa lon, xoa các đốt ngón tay của mình, cúi đầu, nhìn thấy Ralph Lauren bị xé nát, bộ quần áo tốt duy nhất của hắn, cùng với tiền lẻ, thẻ giảm giá, đột nhiên cảm thấy cực độ bất kham. Kết quả, kì nghỉ của hắn hẳn là kết thúc như thế này — thậm chí còn chưa hết ba ngày.

Hắn căn bản không nên tới, cái gì Plaza Hotel, cái gì khánh sinh (*chúc mừng sinh nhật*), cái gì mát xa thư giãn, cái gì mộng đẹp; nếu là nói “nạp điện lại” hoặc “nghỉ ngơi là vì một chặng đường dài” cũng không phải là thù lao mà trong đời hắn có thể hưởng. Một người giống như hắn vậy, tựa như sợi dây thun co dần đến đứt, căn bản hẳn là trực tiếp vứt bỏ, không thể khôi phục lại.

“Tôi căn bản không nên tới... Quấy rầy.” Yusite chỉ nhặt thẻ phòng trên đất lên, đem áo khoác trên người đặt sang một bên; ảm đạm đứng lên, cúi đầu, một thân chật vật đi tới cửa.

“Xin ngài, xin đừng bước, ở lại chỗ này một đêm.” Campbell vội vàng vọt tới trước mặt Yusite, đem hai tay nâng ở trước ngực, khẩn cầu đối phương: “Xin ngài cho tôi một cơ hội để tôi nói lời xin lỗi... Cho dù là nhỏ nhất.”

Yusite cúi đầu như trước, lại dừng bước.”Hiện tại, mời ngài ngồi trở lại trên ghế sa lon, được không?” Campbell ôn nhu nói, dẫn dắt đối phương ngồi xuống. Sau đó, y thật nhanh lấy ra túi xách, cũng từ trong quầy bar tìm ra một chai Remy Martin XO, rót một ly đặt trước mặt Yusite, “Ngài có thể muốn uống một chút... Bình tĩnh lại...”

Yusite cũng không nhận ly rượu, chỉ là ngồi yên. Campbell ngồi xổm trước mặt Yusite, “Xin ngài đưa tay cho tôi...” Tự biết những lời này nghe quá dị, cũng không phải là mời người cùng nhảy ở vũ hội. Yusite vẫn là bất động, Campbell bắt đầu có chút khẩn trương, “Tôi hiện tại muốn chạm vào tay của ngài... Chỉ là kiểm tra, được không?” Vừa nói, hắn nhẹ nhàng nắm tay phải của Yusite, thấy trên cổ tay đã bị dây nhựa siết đến rách da rướm máu, hắn trước tiên tiêu diệt cho vết thương, từ trong túi xách tìm ra một ống thuốc mỡ nhỏ, “Đây là thuốc mỡ được nghiên cứu mới nhất, dùng rất tốt... Phục hồi như cũ nhanh, khả năng dị ứng thấp cũng sẽ không lưu lại dấu vết...” Campbell lẩm bẩm nói: “Trong túi của bác sĩ luôn luôn có chút đồ dùng chữa bệnh... Ngài có cần một ít thuốc an thần không?”

“Tôi thực sự phi thường phi thường xin lỗi.” Sau khi thoa thuốc cho hai tay của Yusite, Campbell nhân cơ hội nắm chặt, “Tôi cho rằng ngài là gián điệp do Steven · Howard phái tới, muốn đánh cắp tư liệu nghiên cứu mới nhất của tôi.”

“Tin tưởng ngài so với tôi hiểu rõ hơn mặt tối của giới học thuật. Để nghiên cứu luận văn mà giấu kín, ăn cắp tư liệu, loại chuyện ấu trĩ này nhìn mãi quen mắt. Howard đã sớm không phải là lần đầu tiên muốn đánh cắp nghiên cứu của tôi; thời điểm đầu tiên, hắn làm bộ đến phòng nghiên cứu của tôi thỉnh giáo một vài vấn đề, trộm báo cáo nghiên cứu của tôi xuất bản; lần gần đây nhất, hắn tìm một nghiên cứu sinh trà trộn vào y viện, kết quả bị người bắt quả tang; tôi kiện một năm, tuy rằng thắng kiện nhận được bồi thường, lại không có biện pháp ngăn chặn hắn, bởi vì hắn đem trách nhiệm đổ lên người nghiên cứu sinh kia.” Campbell giải thích: “Hiện tại... Bởi ngày cuối tôi sẽ nói một phần về nghiên cứu luận văn về TAP (mở rộng đường ra tâm thất phải) van, mới có thể cho rằng Howard lại bày mánh cũ...”

“TAP... Là trường hợp Tetralogy of Fallot (tứ chứng Fallot) sao?” Yusite đột nhiên mở miệng.

Nghe được đối phương nói, Campbell hơi thở dài, ngược lại ngồi bên cạnh hắn, mỉm cười nói: “Đúng. Tổng hợp các nghiên cứu trường hợp TOF hơn nữa MAPCA(trường hợp cực đoan của tứ chứng Fallot).”

Yusite gật đầu, không nói thêm gì; chỉ là cầm ly rượu lên uống một ngụm. Campbell trầm mặc nhìn chăm chăm mặt Yusite một lúc lâu, mới mở miệng: “Tôi không quá tin tưởng cái gọi là vận mệnh trùng hợp ...” Y lộ ra nụ cười xấu hổ, “Một người bất kể ngoại hình và tâm trí đều vừa vặn đúng sở thích của tôi, làm sao có thể đột nhiên như vậy, không hề cầu xin lại đến trước mặt tôi.”

Yusite kinh ngạc nhìn Campbell, “Cảm tạ, tôi có thể nhận lời xin lỗi của ngài.” Hắn biết tuổi tác của mình từ lâu đã không còn khiến người thêm nhỏ dãi, người trước mắt này lại nghĩ hết biện pháp cố gắng lấy lòng, trái lại càng khiến hắn thêm khó chịu, “Thứ cho tôi nói thẳng, với điều kiện của ngài ——” hắn nhún vai, “Có thể dễ dàng tìm được bất cứ đối tượng nào phù hợp với sở thích của ngài, cho nên ngài không cần vì xin lỗi mà cúi người nịnh nọt, tôi biết mình là người có bao nhiêu phân lượng.”

Campbell khẽ nhếch chân mày, “Thân là bác sĩ ngoại khoa tim mạch, tôi biết tim đập do sinh lý cùng tim đập do tình cảm dục vọng là không đồng dạng; cũng hiểu rõ triệu chứng tim đập nhanh cùng rung động khi thích đối tượng có khác biệt cực lớn.” Y nhìn thẳng vào con mắt xanh của Yusite, “Tôi biết lúc tôi thấy ngài thì tim đập rộn lên là thuộc về loại nào.”

Campbell thẳng thắn khiến Yusite ngạc nhiên, theo bản năng lui về sau một chút, qua vài giây, hắn cười gượng hai tiếng: “Khảm, bác sĩ Campbell, ngài đang đùa...”

Lời của hắn còn chưa kịp nói xong, Campbell đã hôn lên môi của hắn.

2. Chương 2

Yusite đã không nhớ rõ lần trước cùng người khác hôn môi là lúc nào, hồi tưởng lại, tựa như đã qua một thế kỷ vậy. Hắn cũng đã không nhớ rõ môi tiếp xúc nhau và đầu lưỡi quấn có thể mang đến bao nhiêu rung động, hưng phấn, chỉ biết là đối phương hôn giống như chất kích thích vậy, châm ngòi ngọn lửa ở đâu đó trong thân thể hắn đã tắt rất lâu.

Campbell lần thứ nhất hôn khá lễ độ, chỉ là đến thăm dò, cùng đầu lưỡi hắn hơi chút hàn huyên, không bao lâu liền tạm thời ly khai, lấy ngón cái khẽ vuốt qua môi dưới của hắn, nâng hàm dưới của hắn, lần thứ hai hôn hắn.

Lần thứ hai hôn liền hoàn toàn bất đồng, nồng nhiệt lại sâu sắc, Yusite cảm giác đầu lưỡi của đối phương ở trong miệng từng chút từng chút tỉ mỉ thăm dò, thâm nhập, thẳng đến chỗ gốc lưỡi, khiến Yusite hầu như quên hô hấp, ý thức cũng từ từ bay ra. Hắn nhắm mắt lại, chỉ là ngơ ngác khẽ nhếch miệng hoan nghênh đối phương xâm lược chiếm lĩnh; hắn tin tưởng lúc này bộ dạng của mình nhất định khá ngốc.

Cùng lúc với hôn sâu, ngón tay của Campbell từ hàm dưới của hắn lướt qua cổ, bờ vai, khẽ chạm cánh tay hắn, lại di động tới bên eo hắn, ngứa khiến thân thể của Yusite không tự chủ được run rẩy, theo bản năng muốn tránh né; Campbell lại chế trụ hắn thật chặt, ngón tay như đánh dương cầm, tiếp tục ở trên eo hắn âu yếm. Từng đợt kích thích khó có thể chịu được khiến Yusite phát sinh run rẩy, cơ thể căng thẳng, mà máu toàn thân bắt đầu tán loạn, thậm chí ngay cả trong quần cũng bắt đầu có phản ứng vi diệu. Bởi vì toàn thân trên dưới gần như trần như nhộng khiến bất kỳ phản ứng nào cũng đều rõ ràng, Yusite không ngừng lùi bước, ý đồ tránh thoát.

Campbell tựa hồ khá thưởng thức phản ứng ngượng ngùng lại trực tiếp của hắn, không chỉ đem hắn nắm chặt, tay càng tiếp tục xuống phía dưới duỗi vào trong quần lót đơn bạc của hắn, xoa mông cong. Lúc ngón tay Campbell tiến vào khe mông, Yusite đột nhiên chấn động, ra sức đẩy Campbell.”Tôi là... Lần đầu tiên.” Thanh âm của Yusite khô khốc, có vẻ khẩn trương lại xấu hổ, “Ý của tôi là... Lần đầu tiên với nam nhân...”

Nghìn vạn lần đừng nói cái gì “thật may mắn” hoặc “thích xử nam” những lời như vậy, Yusite ở trong lòng cầu khẩn, với tuổi của hắn, giấu cọt hay trêu chọc như vậy sẽ chỉ làm hắn cảm thấy lúng túng, càng không ngóc đầu lên được. Thay vì bị cho rằng là động vật hiếm có, hắn thà rằng đối phương ngừng tay ngay lúc đó.

Campbell lại chỉ mỉm cười, cũng không nói gì, càng dán lên người hắn, nhẹ nhàng hôn mí mắt của hắn, chóp mũi, môi, sau đó ở cổ của hắn, xương quai xanh liếm hôn, đồng thời tay bao trùm lấy hạ thể đã hơi sung huyết của hắn, khéo léo vỗ về chơi đùa, Yusite không khỏi say mê nhắm hai mắt lại.

Campbell đột nhiên đứng lên, đem Yusite lưu loát xoay người, để hắn nằm úp sấp ở trên ghế sa lon; hắn bắt đầu khấn trương, lại có chút hưng phấn, ngắm thấy đối phương từ trong túi xách lấy ra một bình nhỏ, “Kem dưỡng da.” Campbell ghé vào lỗ tai hắn thổi khí tựa như nói, đồng thời đem dịch thể đổ trên lưng hắn, một mùi hương ưu nhã thơm ngát nhất thời chui vào mũi hắn, qua thần kinh khứu giác truyền tới não bộ, tạo nên bầu không khí thư thích.

Tiếp, Campbell bắt đầu từ đầu vai đến thắt lưng xoa bóp cho Yusite. “Bộ phận cảm thụ lớn nhất trên cơ thể người... Chính là da.” Campbell thấp giọng nói, đồng thời hôn gáy của hắn, vai; Yusite cả người bắt đầu thả lỏng. Tay của Campbell tiếp tục chạy xuống phía dưới, tự nhiên mà đi tới mông của Yusite, ở giữa khe mông vuốt ve canh vãn; Yusite vận vẹo một chút, cảm giác được ngón tay linh hoạt, thon dài, mềm mại lại ổn định của bác sĩ ngoại khoa y chậm rãi tiến vào trong cơ thể hắn.

Yusite trầm tĩnh trở lại, thích ứng cảm giác dị vật xâm lấn. Sau đó, từ một ngón tay tăng thành hai ngón tay, ở bên trong ấn đè, chen chúc, giãn ra; một lúc lâu, ngón tay rời khỏi cơ thể hắn, ngay sau đó là một vật thể cực nóng khác thô to hơn ngón tay tiến nhập vào cơ thể.

Yusite không cử động cũng không dám giây dựa, cho dù cách một lớp màng mỏng, hắn vẫn có thể cảm giác rõ ràng hình dạng của vật thể, di động bồng bồng. Bởi động tác của đối phương cẩn thận lại ôn nhu, hắn cũng không cảm thấy đặc biệt đau đớn, nhưng là không tính là thoải mái, cũng có loại cảm giác cường thế bành trướng tắc nghẽn. Campbell một tay ôm hông hắn, tay kia lại tại háng bộ của hắn nắm lỏng, đồng thời hôn nhẹ sau tai hắn, hàm cắn vành tai hắn, một cảm giác ngứa tê dại khiến hắn hơi chút thư giãn, tiếp đó, Campbell liền nhân cơ hội ở trong cơ thể hắn kiên định mà chậm rãi trôi động.

Yusite bị động chịu đựng đối phương trong cơ thể hắn quy luật vận động, trong lòng lúc bắt đầu cho rằng có chút xấu hổ nhàm chán, trong lúc bắt chợt, cảm giác chỗ sâu trong bụng dưới tựa như bị điện giật vậy,

cả người không tự chủ được bắn một chút, một kích thích cao vút xông thẳng đỉnh đầu, cũng phát ra một tiếng thét kinh hãi. Khi hắn còn chưa kịp làm rõ ràng tình huống, Campbell lại thêm ôm eo hắn, tình chuẩn lặp lại kích thích cho cái điểm điện giật kỳ diệu kia, đồng thời, tăng mạnh lực an ủi tính khí của hắn; liên tục không ngừng trùng kích khiến Yusite đỏ hết cả mặt, từ thở dốc biến thành rên rỉ, nửa người trên co rúc trong sofa, tứ chi mềm yếu, nhưng giữa hai đùi lại càng ngày càng sung huyết phồng lên; sau một lúc lâu, theo kích thích tăng lên, Yusite cảm giác mình hưng phấn đến không cách nào khống chế bạo tạc sắp đến, cuối cùng rốt cục cảm cực không nổi, theo một trận êu rên, liền ở trong tay đối phương phát tiết ra.

Hy vọng không làm dơ sofa. Yusite đem đầu chôn sâu giữa hai tay, trong lòng không có tiền đồ nghĩ, đây là lần đầu xuất quỹ của hắn, một đoạn thời gian rất dài trước nay lần đầu tiên làm tình, còn là cùng người quen biết chưa được một ngày; hơn nữa, cảm giác tương đối tốt.

“Tôi nghĩ, tôi tìm được cách lấy lòng của em rồi.” Campbell ôn nhu nói, đem Yusite cả người con run rẩy, thở dốc không ngừng lần thứ hai kéo qua, hôn lên môi của hắn, “Thích không?” Yusite đỏ mặt gật đầu, ở trước mặt đối phương lộ ra bộ dạng si mê, thực sự không cách nào phủ nhận.

“Thật tốt quá. Bởi vì tôi vô pháp đảm bảo mình có thể thân sĩ tới khi nào.” Mới nói xong, Campbell liền cầm mắt cá chân của Yusite, đem hai chân hắn tách ra, từ chính diện tiến quân thần tốc. Động tác của Campbell so với lúc trước khí thế lớn hơn, mang tới khoái cảm cũng mãnh liệt hơn. Cảm giác tính khí phồng lên nóng rực mạnh như vũ bão tạo ra trong khoang đạo chật hẹp, ở bên trong dao động, ma sát, trùng kích, từng đợt hưng phấn cao vút không cách nào nói rõ do chỗ sâu trong bụng dưới bạo phát, khiến Yusite không khỏi cong lưng lên, bấp chần co chặt, cũng sợ kêu thành tiếng; một lần lại một lần càng dùng sức đâm vào làm cho Yusite trong đầu nhất thời trống rỗng, mỗi một lần rút ra cũng khiến hắn không tự chủ phát ra tiếng kêu không rõ ý; theo sự thâm nhập không ngừng đỉnh vào, hắn cũng càng say sưa phóng túng sục sôi hỗn hển kêu, tính khí cũng lần thứ hai sung huyết bành trướng. Không biết kêu bao lâu, Yusite mới ý thức tới sự thất thổ của mình, liền cắn mu bàn tay của mình kiềm chế. “Đừng như vậy... Tôi thích nghe.” Campbell thấp giọng nói, đem tay hắn giật lại, ngược lại khoắc lên trên người mình; tiếp ôm lên, để hắn ngồi ở trên người mình, chế trụ cái mộng của hắn, càng hưng phấn đâm vào chỗ sâu nhất trong thân thể hắn.

Từ sofa đến phòng ngủ, hai người điên cuồng làm tình. Yusite trúc trắc nhưng nóng bỏng phối hợp đối phương nỗ lực rút ra đâm vào mà chuyển động lên xuống, trong miệng không ngừng lớn tiếng kêu gào rên rỉ khiến kẻ khác lúng túng, hắn thậm chí không biết mình còn có một mặt ái dục cuồng nhiệt như vậy, cả người gần như g=iaaịt giật co rút. Hắn không nhớ rõ rốt cuộc cùng đối phương dây dưa bao lâu, đến tận cùng cao trào mấy lần, buổi sáng khi hắn mở hai mắt, chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi khô, bắp đùi đau nhức, cái mộng mơ hồ có cảm giác khó chịu do bắp thịt bị lôi kéo quá độ, cùng với một sự thỏa mãn sâu sắc.

“...” Hắn mất mấy giây nhận rõ mình đang ở chỗ nào. Giường lớn Louis XVI Style sang trọng, ra giường Mascioni Linen, phòng ngủ bên ngoài tầng thượng; hắn còn đang ở Royal Terrace Suite của Campbell, thế nhưng, nguyên chủ của căn phòng cũng không ở đây. Tại vị trí Campbell ngủ, thay vào đó là một khay bạc, bên trên có cà phê, nước trái cây, thịt xông khói, phô mát, bánh mì, trứng rán, bữa sáng kiểu Mỹ phi thường phong phú, cùng với một lời nhắn.

Yusite nhìn lời nhắn không khỏi nở nụ cười. Campbell lấy hình thức đơn thuốc viết xuống rất nhiều lời dặn dò, cuối cùng cũng viết “Khám bệnh, hẹn gặp lại. J. C.” Yusite cẩn thận nhìn lời nhắn nhiều lần mới thận trọng cất đi. Hắn y theo chỉ thị, ngoan ngoãn ăn xong bữa sáng, tắm trong bồn tắm lớn, mặc vào thứ đối phương lưu lại, một cái quần lót chưa tháo bao. Tiếp phủ thêm áo choàng tắm đi tới dưới lầu bắt đầu cuộc sống hàng ngày, tàn tích của một đêm trước đã không còn thấy, trên bàn trà đặt một hộp nhỏ kí tên

cho hắn, mở vừa nhìn, là một điện thoại di động Motorola RAZR2 V9 mới nhất, bên trong đã lắp thẻ nhớ trong điện thoại cũ của hắn.

Yusite cắn môi, nhú mày. Không biết vì sao, hành động cầm điện thoại trong tay, khiến hắn mơ hồ cảm giác đáng thương cùng hèn mọn.

Lúc bản thân đang loạn nghĩ, hắn nghe được có người gõ cửa. “Yusite tiên sinh, hạnh ngộ.” Mở cửa, một nam tử tây trang trắng thớm lập tức mỉm cười tự giới thiệu, “Giám đốc bộ phận phục vụ Brooks Brothers. Ba vị này là thợ may, phụ tá ——” sau lưng của hắn ta có ba người đang bưng hộp giấy lớn và hộp kim may cũng đồng thời hơi cúi người chào hỏi. “Campbell tiên sinh mời chúng ta đến phục vụ cho ngài.”

Yusite không khỏi ngạc nhiên, “Cho tôi...?”

Yusite câu nệ đứng trên bục thử đồ, để thợ may tỉ mỉ đo đạc toàn thân nhỏ bé của hắn, đem trang phục điều chỉnh đến trạng thái hoàn mỹ vừa người nhất. Hắn thế nào cũng không nghĩ đến chuyện sẽ phát triển thành như vậy, từ giám đốc bộ phận phục vụ biết được, Campbell tựa hồ sáng sớm liền gọi điện thoại đặt mua quần áo cũng để cho bọn họ đưa đến khách sạn; trong từng hộp giấy, ngoại trừ áo sơ mi, áo khoác, quần và giày ra, ngay cả cà vạt, thắt lưng và khuy măng sét san hô đều đầy đủ mọi thứ.

“Tỷ lệ vóc người của ngài rất tốt, chiều dài quần áo phi thường thích hợp, mặc áo chỉ cần sửa một chút.” Thợ may nói như vậy. Yusite tin tưởng đối phương chỉ là lễ phép khen tặng.”Nhưng quần lại... Với thân cao mà nói, ngài hơi gầy một chút.” Thợ may xẹp miệng một chút, quần thì một trong những phần chỉnh sửa phiền toái nhất.

Yusite rất muốn nói đối phương chỉnh thắt lưng chặt một chút là được, không cần phải sửa; hắn bình thường đều là đem thắt lưng dây lưng buộc chặt cũng được đi.

“Mạo muội xin hỏi, ngài quen để bên trái hay là bên phải?” Thợ may vừa dùng châu kim làm dấu, đồng thời hỏi. “Cái gì để bên trái hay bên phải?” Yusite vẽ mặt nghi hoặc.

“Ngài ——” Thợ may chỉ vào đống quần của hắn, đây là vấn đề đương nhiên khi đặt may nam trang cao cấp nhất. “Ác.” Yusite mới bừng tỉnh đại ngộ, mạnh giả bộ trấn tĩnh nói: “Ách... Bên phải.”

Trời ạ, Yusite nghĩ thầm, đây nếu nói xã hội thượng lưu, ngay cả chỗ riêng tư nhất cũng chú trọng như vậy, đạt tới túi đựng hay ấn dấu đến trạng thái hoàn mỹ nhất.

Không tới nửa tiếng, thợ may liền đem y phục sửa xong, để Yusite mặc vào; ca ngời đủ điều mới lễ phép rời đi. Nhìn nam nhân trong gương mặc bộ quần áo cao cấp vừa người, Yusite lộ ra cảm khái cười khổ. Hắn biết đây chẳng qua là một nhân vật sống trong giấc mộng đẹp ngắn ngủi, hiện tại ma pháp kết thúc, nên tỉnh rồi.

Vì vậy, hắn mang theo điện thoại di động và thẻ phòng, trở lại căn phòng ở tầng sáu, thu thập hành lý đơn giản, đến tiếp tân trả phòng, cũng không quay đầu lại đi ra hỏi khách sạn.

Đi ra khỏi cầu thang của ga tàu điện ngầm, Yusite dừng ở giao lộ, trên người bộ nam trang đặt may vừa người kia, giày buộc da bò, cà vạt tơ tằm và khuy tay áo san hô, không chỉ cửng rường hành lý giá rẻ trên tay không hợp nhau, ở trong tiểu khu bình thường như vậy càng khiến cho người khác chú ý. Hắn hít sâu một hơi không trong lành, thoáng ẩm ướt, thế nhưng không khí quen thuộc, nhìn trái phải một trận, xác định bản thân lại trở về thế giới chân thật.

Hơi cúi đầu, rũ vai, trên đường phố quen thuộc quẹo trái rẽ phải, Yusite đi tới trước một nhà trọ trải gạch đỏ; đi vào cửa, chậm rãi leo lên cầu thang.

Đi tới lầu ba, Yusite lấy ra chìa khóa dự bị tốt, mở cửa. Nghe được tiếng bước chân, một phụ nhân đầu trắng bạc lập tức kinh ngạc từ trong phòng bếp ló ra, “Johan, thế nào lại về sớm như vậy!”

“Bà Robinson.” Yusite cười tiến ra đón, “Nghỉ ngơi đủ rồi, ở nơi đó cũng buồn chán... Robinson tiên sinh đâu?”

“Đi ra ngoài tản bộ thuận tiện mua đồ.”

Yusite nhìn hai bên một chút, lại hỏi tiếp, “Emily mấy ngày nay thế nào?” Giọng nói phi thường thân thiết.

“Emily là một tiểu thiên sứ, tri kỷ lại nghe lời. Nàng ngoại trừ buổi tối ngày đầu tiên có chút suyễn ra, cái khác đều tốt...” Bà Robinson chú ý tới sắc mặt của Yusite đột nhiên thay đổi, lập tức giải thích: “... Chỉ là hô hấp có chút không thuận, không có vấn đề lớn. Đừng lo lắng.”

Yusite gật đầu, sầu lo lại tự trách nói: “Con căn bản không nên ra ngoài...”

“Johan, nghỉ ngơi là cần, bản thân cũng không thể mệt ngã trước được.” Robinson thái thái hiền lành hòa ái vỗ vai hắn, “Emily sắp tan học, sao không đi đón nó, cho nó một kinh hi?”

Yusite tận lực không thay quần áo, chỉ mang theo một hộp bánh quy trên nắp vẽ hình cô bé Eloise coi như lễ vật, hưng phấn vội vã ra ngoài lần nữa. Thỉnh thoảng, hắn cũng hy vọng có thể làm một ba ba cho con gái thể diện. Trong cuộc sống thực tế, hắn chỉ là một nhân viên của siêu thị COSTCO, cũng không phải phóng viên gì đó — tuy rằng từng là mơ ước lớn nhất của hắn.

Đối với hắn mà nói, cho tới bây giờ trong đời gặp chỉ có ảo tưởng tan vỡ và thất vọng. Thí dụ như: Cho dù hắn luôn cảm thấy đội trưởng đội bóng đá kiểu Mỹ so với đội trưởng đội cổ động có mị lực hơn, nhưng đồng trình của hắn lại giao cho đội trưởng đội cổ động, một cô gái có bộ ngực rất lớn. Hắn đã từng tính ngày tốt nghiệp ở Baylor University đồng thời xuất quỷ (*công khai đồng tính*), sau đó rời xa Texas sinh sống từ nhỏ; nhưng mà, vào Spring Break năm thứ ba đại học năm ấy, suốt đêm chè chén say sưa kết quả khiến một nữ phục vụ mang thai, vì vậy tạm nghỉ học, phụng tử thành hôn. Hắn không thể tốt nghiệp, không thể xuất quỷ; tuy rằng hắn quả thực rời quê hương, nhưng là tách khỏi quan hệ cha con mà bị đuổi ra khỏi nhà.

Nhưng mà, tất cả những thất vọng và tan vỡ này chỉ ít thu được một kết quả tốt: Emily, con gái của hắn. Sau khi con gái sinh ra, hắn nỗ lực muốn duy trì quan hệ gia đình tốt đẹp. Tất cả tựa hồ bắt đầu chuyển

biển tốt đẹp, nhưng năm con gái hai tuổi lại xuất hiện một việc mang tính chuyển biến: Emily hư hư thực thực cảm mạo lại xuất hiện ở môi, triệu chứng móng tay tím bầm, hơn nữa vì khó thở mà đưa đến bệnh viện cấp cứu, sau khi kiểm tra mới biết được nó vốn có bệnh tim bẩm sinh: tứ chứng Fallot. Đời sống của Yusite bắt đầu ngày càng sa sút.

Có người nói “Số phận như tảng đá lớn lăn xuống sườn núi”, đối với Yusite mà nói, thần xui xẻo căn bản vì hắn thiết kế riêng một chiếc tàu lượn siêu tốc thả xuống, còn quên giả bộ thắng xe, ảo diệu nhất chính là, khi hắn cho rằng đã đến đáy cốc, sẽ không thêm bi thảm, thần xui xẻo ngay cả có biện pháp đào ra cái hố thấp hơn để hắn nhảy xuống. Coi như, Yusite sớm cũng không biết mình đã ở tầng nào tại địa ngục.

Trên thực tế, tại địa ngục tầng mười chín hay tầng hai mươi, khác biệt không lớn; dù sao hắn cũng leo không ra. Hắn thậm chí đã sớm nghĩ tới, tương lai trên mộ phần của hắn (điều kiện tiên quyết là nếu như hắn có tiền mua mộ phần) khắc đại khái là: Johan · Yusite, chán nản và thất vọng trong cuộc sống cuối cùng nhận được lòng thương hại.

Có thể bởi vì lúc đó tuổi còn quá trẻ, có can đảm mạo hiểm nhưng không có dũng khí gánh vác, mẹ của Emily, cũng chính là vợ trước của hắn: Nina, lại cũng không cách nào chịu nổi áp lực, vì vậy năm Emily bốn tuổi, có một ngày ra ngoài mua thuốc liền không trở về nữa; hai tuần sau, hắn nhận được đơn ly hôn.

Yusite đích xác không có thật tình yêu Nina, không thể nào trách cứ cô ấy rời đi, mỗi người đều có quyền truy tìm hạnh phúc; thế nhưng đối với con gái của bọn họ mà nói cũng không công bằng. Vì thế, hắn làm cha kiêm mẹ, thương yêu con gái gấp bội: Đó là an ủi duy nhất trong đời hắn.

Chữa trị bệnh tim bẩm sinh cần rất nhiều tiền, cần thời gian tỉ mỉ chiếu cố, cần thường xuyên đến bệnh viện, cho dù Yusite thân tình nhiều như nhà máy điện, nhưng thể lực của hắn lại càng ngày càng giống ngọn lửa giữa cơn lốc; hắn vốn cũng không phải là một tráng hán, kỷ năm qua, tình trạng thân thể hắn chỉ nhiều hơn thu so với tài khoản ngân hàng còn nghiêm trọng hơn.

Yusite sớm nhất từng đảm nhiệm chức tài xế của một ngân hàng tư nhân, thu nhập cũng không tệ lắm, thời gian cũng có thể tự do điều chỉnh, còn có thể làm việc vừa chiếu cố gia đình; sau đó, hắn bởi vì tài vụ của ngân hàng có nguy cơ bị đuổi việc, thật vất vả mới tìm được công việc ở siêu thị, mỗi ngày mười tiếng làm việc, hắn đồng thời tận khả năng kiêm chức, cuối cùng cũng có thể duy trì tiền sinh sống và tiền chữa bệnh. Nhưng sắc mặt của hắn càng ngày càng thâm, vành mắt đen càng ngày càng sâu, người cũng càng ngày càng gầy.

Mấy ngày trước, lúc hắn đang kiểm kê bị hộp giấy rớt xuống trúng đầu, may mắn chỉ là hộp khăn giấy, còn khiến hắn bất tỉnh gần nửa giờ. Lúc thủ trưởng của hắn nói: “Yusite, cậu mới mấy tuổi? Tôi không hy vọng cậu trở thành nhân viên trẻ tuổi nhất trong công ty lại làm việc quá sức mà chết bất đắc kỳ tử, truyền ra ngoài đối với hình tượng công ty không tốt.” Nửa cường bách khiến hắn nghỉ một tuần. Mà chủ nhà của hắn: vợ chồng già nhà Robinson càng hảo tâm tự nguyện đảm nhiệm công việc bảo mẫu, vì thế thúc đẩy hình trình nghỉ ngơi ở khách sạn của hắn.

Nhớ lại cuộc gặp gỡ bất ngờ ở khách sạn, Yusite không tự chủ được cười trong lòng, gương mặt có chút nóng khô. Đây là lần đầu tiên đạp phanh chiếc xe máy năm qua chỗ hắn không ngừng đi xuống xui xẻo, một đêm điên cuồng tình cảm mãnh liệt đủ để hắn nhớ thật lâu; hắn hẳn là hảo hảo cảm tạ thánh linh từ bi. Mới nghĩ như vậy, Yusite lơ đãng ngẩng đầu một cái, liền thấy thập tự giá của giáo đường Phúc

Âm (*Tin Lành*. Vì vậy, hắn không chút nghĩ ngợi đi về phía giáo đường.

Đứng trước thập tự giá, Yusite đem vài đồng tiền trong túi móc ra, bỏ vào trong hộp kính dâng, ở trước thánh đàn đốt hai ngọn nến, trước khấn cầu thánh linh phù hộ con gái của hắn, sau đó cảm tạ chúa Giê-xu. Một người giống như hắn vậy, dĩ nhiên có thể có may mắn như vậy, hắn xuất quỹ lần đầu tiên là cùng một bác sĩ ngoại khoa anh tuấn tiêu sái ở trong căn phòng xa hoa tại Plaza Hotel, mà không phải cùng một trai bao ven đường trong căn phòng nhỏ bi ai tại Motel.

Sau đó, hắn suy nghĩ một chút, lại đốt một ngọn nến. Lần này không cầu bất kỳ ước nguyện gì, chẳng qua là ca tụng thánh linh. Sau đó mới rời khỏi giáo đường tới trường học đón Emily tan học.

Vừa mới bước ra cửa giáo đường, túi của hắn đột nhiên truyền ra một đoạn nhạc xa lạ: điện thoại di động mới vang lên. Lấy điện thoại di động ra, biểu hiện trên màn hình là một dãy số xa lạ, Yusite chần chờ chốc lát, vẫn là nhận điện thoại.

“Em rời đi trước, vì sao?”

Yusite cả người sững sờ bên đường, điện thoại di động thiếu chút nữa không rơi xuống.”Bác sĩ... Cam... Campbell?”

“Johan, tôi tin tưởng chúng ta đã quen thuộc đến mức có thể gọi thẳng tên của đối phương.” Loa một đầu khác truyền đến tiếng cười của Campbell, “Tôi gọi điện thoại đến khách sạn, tiếp tân nói em đã đi rồi. Vì sao, sẽ không phải là bởi vì em không thích Brooks Brothers? Có lẽ tôi nên đổi thợ may rồi.”

“Không, không, tất cả đều rất tuyệt. Tôi rất... Thích vô cùng... Quần áo...” Yusite vội vàng nói, có chút nói năng lộn xộn, “Không cần đổi thợ may...”

“Thật cao hứng em thích. Đương nhiên, tôi nói là quần áo.” Campbell cười nói: “Nghe theo đề nghị của em, tôi sẽ không đổi thợ may. Trên thực tế tôi ở phương diện kia rất lười, từ trước đến nay là bọn họ đưa quần áo gì đến tôi đều theo loại nhận toàn bộ.”

Yusite trong đầu loạn thành một đoàn, “Ách... Campb... Không, Jes... Không, bác sĩ Campbell.” Áp a áp úng một trận, hắn vẫn quyết định không thân mật như thế, “Ngài tại sao có số điện thoại của tôi?”

Nghe được cách xưng hô của Yusite, Campbell tựa hồ có chút mất hứng, thanh âm trầm xuống, “Là như vậy, Johan.” Hắn tận lực tránh né vấn đề của đối phương, cũng cường điệu gọi thẳng tên, “Về việc phỏng vấn ngày hôm qua, tôi chú ý tới có vài phần cũng chưa giải thích rõ.” Jesse nói: “Tôi muốn biết em có rãnh hay không? Tôi muốn tỉ mỉ đem những phần kia hảo hảo giải thích lại một lần.”

Nhìn miếng thịt bò trên bếp gas xèo xèo vang dội, Yusite máy móc đem nửa mặt thịt chín lật lại, không yên lòng rắc một chút hương thảo.”Ba ba, con không muốn hương thảo.” Cô bé tóc đỏ đang ngồi ở bên cạnh bàn ăn làm bài tập nói.

“Ác.” Yusite lúc này mới lấy lại tinh thần, đem thịt bò rán chín kẹp lên, “Miếng này ba ăn.” Sau đó lại bỏ vào một miếng thịt bò khác, “Emily, con đang làm bài tập gì thế?”

“Báo cáo chuẩn bị cho ngày mai đi học.” Emily nói: “Đề mục của con là Odyssey du hành ký .”

“Trường học đã bắt đầu dạy thần thoại Hy Lạp?”

“Không có. Ba ba đã kể câu chuyện này rất nhiều lần, con nhớ kỹ.”

“...” Yusite xoay người nhìn Emily. Cô nhóc mười tuổi, vóc dáng thoạt nhìn so với đứa nhỏ cùng tuổi nhỏ gầy mà tái nhợt hơn, môi thoắt xanh tím. Bởi vì bị bệnh, Emily có khá nhiều thời gian nằm trên giường nghỉ ngơi, để làm bạn, Yusite liền ở bên giường kể các loại câu chuyện cho nó nghe. Đồng thoại, thần thoại, thuật lại; sau đó Yusite tìm không được truyện có thể kể, lại bắt đầu tự mình sáng tác truyện. Emily vô cùng thích nghe Yusite kể truyện, đó là thứ giải trí hữu nhân tốt nhất của cha con bọn họ. “Bất quá, cô giáo Sands của các con tựa hồ nghĩ đề mục của con đối với những bạn học khác mà nói là quá khó.”

“Ba, cô Sands chỉ là kiểm soát để nói chuyện với người mà thôi.”

Buổi chiều, lúc Yusite một thân quần áo xa hoa đứng ở cổng trường chờ Emily, không chút ngạc nhiên nào khiến cho rất nhiều người ghé mắt. Cô Sands vừa nhìn thấy hắn, lập tức đi tới, mang trên mặt nụ cười sáng lạn, giọng nói lại khá lo lắng nói cho hắn biết thành tích học tập của Emily mặc dù tốt, nhưng cùng bạn học trong lớp quan hệ hết sức kém, “Với tuổi tác và tình trạng thân thể của Emily, ta biết đối với một người cha độc thân mà nói rất vất vả; hơn nữa, Emily cần có đủ cả cha lẫn mẹ... Ta mong muốn có cơ hội nói chuyện riêng với anh một chút...” Cô Sands tới gần bên cạnh hắn, “Làm sao để Emily sống vui vẻ hơn.”

Yusite xấu hổ nở nụ cười. Đại khái bởi vì hắn thoạt nhìn u buồn, rất dễ kích phát ý thức tình thương của mẹ của phái nữ. “Tôi...”

“Ba ba, con choáng đầu.” Emily đột nhiên xuất hiện ở bên người Yusite, lôi kéo tay hắn, “Cô Sands tạm biệt.”

“Emily, con không thích cô Sands sao?”

“Cô ấy rất giả tạo. Lúc nói chuyện với con thanh âm rất the thé, lúc nói chuyện với ba ba thanh âm mới trở nên rất mềm mại.” Emily nhún vai, “Ba ba, người quá cực khổ. Con mong muốn ba ba có thể tìm được một đối tượng có trách nhiệm lại biết quan tâm.”

Yusite nghe xong tương đối cảm động, ôm lấy con gái. Trong lòng lại có chút cổ quái: Những lời này từ miệng của một bé gái mười tuổi nói ra, con gái của hắn có phải trưởng thành quá sớm không.

Cùng Emily, vợ chồng Robinson cùng nhau dùng bữa cơm, sau khi bồi Emily hoàn thành nội dung của báo cáo của bài học, sắp tới chín giờ, Yusite ngồi trên ghế sofa đối mặt TV, cũng không ngừng chú ý đồng

hồ, có vẻ nôn nóng bất an. Sau một lúc lâu, Yusite rốt cục nhin không được mở miệng nói với vợ chồng Robinson: “Ách, con đột nhiên nghĩ đến có việc phải...”

Bà Robinson không đợi Yusite nói xong, liền mỉm cười nói: “Đi đi. Không cần giải thích, cậu hiếm khi được nghĩ không phải sao? Đừng lo lắng cho Emily, chúng ta sẽ chú ý.”

“Cảm ơn, con sẽ về trước mười một giờ.” Yusite lộ ra bộ dáng tươi cười cảm kích, từ trên ghế salon nhảy dựng lên, nhẹ nhàng rời khỏi nhà.

3. Chương 3

Tựa như trung tâm nghệ thuật hiện đại vậy, áp dụng kết cấu kiến trúc chủ nghĩa chuyên nghiệp, ưu nhã, công nghệ cao, phía sau kiến trúc đó là một mảnh xanh biếc tăng thêm tính nhân văn, Yusite trong mắt đầy yêu thích và ngưỡng mộ lại có chút ít oán trách nhìn cái trung tâm y học nổi danh này, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Hắn biết nơi này là khoa ngoại lồng ngực và tim tốt nhất toàn bộ bờ đông, thậm chí là tốt nhất toàn quốc, vô luận cấy ghép cơ quan, giải phẫu tim đều bảo đảm chất lượng; đương nhiên, giá cả cũng phi thường cao. Hắn vẫn muốn để Emily chuyển đến nơi đây khám, thế nhưng với bảo hiểm cấp ba của hắn căn bản ngay cả tiền đặt cọc cũng không thể gánh vác, càng miễn bàn để danh y tiến hành phẫu thuật.

Buổi chiều, lúc hắn nhận được điện thoại của Campbell trong đầu một mảnh hỗn loạn, lại không suy nghĩ mà đáp ứng đối phương gặp mặt lần nữa vào buổi tối hôm đó. Campbell tỏ vẻ hành trình của mình tập trung ở khu nào, thỉnh Yusite tùy tiện chọn một chỗ lân cận lại tiện, y sẽ đứng giờ đến đó. Yusite suy nghĩ một chút, đề nghị hẹn ở sân trước của trung tâm y học, bởi vì nơi đó là khu đất bất mất nhất. Campbell nở nụ cười hai tiếng, rất sáng khoái đáp ứng, “Chọn nơi đó... Em rất sẵn sàng, thật đáng yêu.” Yusite nghe xong không hiểu ra sao.

Nhìn đồng hồ đeo tay một cái, chín giờ mười lăm đã đến giờ hẹn. Yusite đoán rằng Campbell sẽ đến trễ, một bác sĩ đến loại hẹn tình một đêm này làm sao có thể đúng giờ. Nhưng mà vừa giương mắt, lại thấy từ cửa bệnh viện đi ra một bóng người.

Yusite cả người cứng lại rồi. Đến lúc này hắn mới hiểu được trước đó Campbell trong điện thoại cười là có ý gì.

Hắn trợn to hai mắt nhìn bảng hiệu “trung tâm y học Campbell” trước mặt. Không sai, “Campbell” là một trong những họ phổ thông nhất toàn nước Mỹ, thế nhưng hắn dĩ nhiên ngu xuẩn cũng không có đem tất cả liên tưởng lại cùng một chỗ: Cái họ này là có thể có mấy người là bác sĩ ngoại khoa tim trú danh? Rốt cục ý thức được Jesse · Campbell chính là cái “Campbell” này. Đồng thời, ở trong lòng hắn mọc lên một kỳ vọng ti tiện, hắn là một người rơi vào địa ngục bất hạnh địa ngục. Nhưng mà, trong lòng đất ngoại trừ địa ngục ra, rất có tài nguyên khoáng sản đáng giá. Nhìn một chút hắn lần này bất ngờ đào được bao nhiêu mỏ vàng.

Kế tiếp phát triển giống như dự tính, Yusite và đối phương đều rõ ràng, đó là một lời mời hoàn toàn thành

lập trên phương diện tính dục. Hắn cùng Campbell tùy tiện ăn vài thứ, tiếp đi tới nhà của Campbell: Cách bệnh viện gần mười phút đi bộ, là nơi ở của Campbell lúc làm việc. Yusite cho là bọn họ vừa vào cửa liền đánh về phía trên giường, làm tình, rồi đi, Campbell lại dành một ít thời gian mang hắn đi tham quan, trái lại khiến hắn có chút ngượng ngùng.

Sau cùng, bọn họ rốt cục đi tới trạm tham quan cuối: Phòng ngủ. Đi vào cửa, Campbell kéo cánh tay hắn, đưa hắn chuyển về phía mình, nhẹ nhàng hôn hắn. Cái hôn này vẫn so với bề ngoài thấy nóng bỏng hơn, dưới sự ôn hòa lễ độ, Campbell lấy một loại phương thức vô cùng thuyết phục chiếm lĩnh miệng của Yusite, hoàn toàn không để cho đối phương bất kỳ cơ hội phản bác hay dị nghị nào; cùng lúc với hôn sâu, lại lấy đầu gối đẩy hai chân Yusite ra, phần giữa hang ma sát lẫn nhau, Yusite cảm giác toàn thân tê dại, máu tập trung xuống bụng dưới.

Rất nhanh cởi quần áo nhau ra, sau đó, Yusite cũng chưa có ấn tượng cụ thể. Khi hắn lấy lại tinh thần, ý thức được mình đã ghé vào trên người Campbell, một tay ôm lấy cổ đối phương, một tay nắm chắc đầu giường, vùi đầu vào hốc cổ đối phương, không ngừng lớn tiếng rên rỉ, kinh hô, hét to tên của đối phương và một ít từ ngữ vô nghĩa. Campbell thì một tay nâng mông hắn, một tay kéo bắp đùi của hắn, hai chân cong lên đem hắn cố định ở trên người mình, phối hợp tiết tấu rên rỉ của Yusite, không ngừng đem tính dục mạnh mẽ cực nóng hướng bên trong chặt lại mê người của hắn say sưa đắm rút, một lần lại một lần càng nỗ lực đi sâu vào trong.

Yusite cảm giác được bụng của hai bên một mảnh ứa dính, chắc là kiệt tác hưng phấn của bản thân; hắn theo luật động (*quy luật chuyển động*) của đối phương mà vận eo lắc mông, khu vực nhạy cảm nơi đáy chậu liên tục bị ma sát, kích thích, đánh, khiến trong cơ thể hắn hình như có một quả bom ẩn hình nổ vậy, từ chỗ sâu ở bụng dưới phát ra hung phấn cao vút không cách nào nói rõ, lan khắp toàn thân, mà tính khí giữa hai đùi lần thứ hai sung huyết bành trướng, hắn căn bản đánh mất năng lực suy tính, chỉ có thể y theo bản năng sinh vật hưởng ứng đòi hỏi của đối phương.

Yusite kề cận bên ranh giới bùng nổ, tựa như muốn trốn tránh, theo bản năng lui về phía sau, nhưng bởi vậy ngược lại làm cho đối phương càng tiến vào sâu hơn. Hắn tựa như rơi vào bẫy, không tự chủ được bất lực run rẩy, chỉ có thể cầu viện tựa như siết chặt lấy đối phương; bị nhiễm hiệu ứng dây chuyền, Campbell một tay dùng sức ôm quanh hông hắn, tay kia thì cố hết sức có thể đem chân hắn mở ra lớn nhất, mắt không chế đem tính khí càng dùng sức mãnh liệt đâm vào chỗ sâu nhất trong thân thể hắn. Theo một tiếng kêu rên, Yusite rốt cục không thể nào đè nén đem ái dục lại lần nữa phóng ra, nhất thời lưng cong lên, cẳng chân gần như rút gân, trong cơ thể sản sinh ra từng đợt co rút, cơ thể co rút lại, đồng thời khiến Campbell ở trong phần kích cực độ đạt đến cao trào.

Cảm xúc mãnh liệt qua đi, Yusite mềm yếu vô lực nằm trên người Campbell, thở dốc không ngừng; nghe được bên trong lồng ngực của đối phương, tim đập rất nhanh giống mình. Campbell ôm chặt Yusite, ngón tay ở trên lưng hắn thương xót âu yếm, tay kia đem tóc vàng ướt đầm mồ hôi dán trên mặt hắn vén ra sau tai, nâng cằm hắn lên, tại trán hắn, gương mặt, trên môi không ngừng hôn lên. Yusite liền nhắm mắt lại, hưởng thụ vuốt ve sau cao trào.

Lúc hô hấp của hai người từ từ lắng xuống, tim đập cũng khôi phục bình thường, Campbell dừng tại mắt xanh của Yusite, ngón cái khẽ vuốt qua môi dưới của hắn, ôn nhu lại kiên định nói: “Ngày mai chúng ta gặp lại đi.”

Yusite biết rõ bản thân là vô cùng dục cầu bất mãn mới có thể tiếp nhận đề nghị của Campbell. Hắn như

một con đập bị đóng chặt, lượng nước bên trong đã sớm vượt qua giới hạn, hiện tại thật vất vả xuất hiện một cái động rỗng, hẳn liền liều lĩnh dựa vào lối ra duy nhất này, để dục vọng như đại hồng thủy cuộn trào mãnh liệt phát tiết xuống.

Campbell là đối tượng trên giường hẳn nhiều năm mới gặp qua, hơn nữa hẳn phi thường hưởng thụ cảm giác làm tình với Campbell. Điều này tựa hồ có chút ích kỷ, nhưng đối một góc độ suy nghĩ khác, hẳn tin tưởng với điều kiện của Campbell, tuyệt đối không thiếu đối tượng để qua lại; vì thế, Campbell và hẳn ước hẹn nhất định là căn cứ vào cảm giác mới mẻ tạm thời, không tới một tuần sẽ chán ghét. Đã như vậy, Yusite cho rằng không cần quá mức áy náy, dù sao bọn họ là lợi dụng nhau, có được thứ mình muốn.

Mặt khác, Yusite cũng trầm mê trong mộng đẹp giả tưởng tự mình tạo nên. Hẳn có thể cùng Campbell trò chuyện rất nhiều đề tài — những cái này không cách nào cùng những người khác có chung đề tài; mặc kệ là buồn chán đi nữa hẳn cũng chưa từng thấy đối phương lộ ra vẻ chán nản (đại khái là do gia giáo tốt, Yusite cho là vậy.) cùng Campbell ở chung với nhau Johan · Yusite là một phóng viên có cách nhìn riêng, mà không phải là người cha độc thân làm việc ở siêu thị. Buổi tối chín giờ đến mười một giờ trong hai tiếng, cho hẳn không gian trốn tránh hiện thực, hẳn thích bầu không khí của cái tiền cảnh ma pháp kia.

Nhưng mà, Yusite cũng biết rõ đó là một mộng ảo còn mỏng manh hơn bong bóng, chờ kỳ nghỉ kết thúc, lúc trở lại cương vị công tác, hẳn sẽ kết thúc tất cả.

Ôm giấc ngủ như vậy, Yusite vượt qua một tuần thỏa thích nhất tính đến nay mới thôi. Tối thứ bảy, bọn họ vốn là ở trên giường xem một phim cũ của Henry Miller, phim còn chưa kết thúc, Campbell liền đưa tay vói vào trong quần Yusite. Hẳn vốn đã gầy, đã hết sức dễ dàng để người ta gỡ trừ, hướng chỉ hẳn cũng chờ mong đối phương làm như vậy; không tự chủ được nhẹ giọng rên rỉ, toàn thân máu chảy tán loạn, tính khí đang vuốt ve bắt đầu ướm át.

Mười phút sau, áo sơmi của Yusite đã bị vởi bốn nút, Campbell nằm ở trên ngực hẳn, hôn xương quai xanh của hẳn, hộc cổ, liếm điểm nhạy cảm trước ngực hẳn; đồng thời, ngón tay thon dài của Campbell lại phủ trên hạ thể của hẳn, tận lực khiêu khích nắm sờ tính khí của hẳn, khiến hẳn càng ngày càng hưng phấn. Tiếp, quần của hẳn bị cởi toàn bộ, chân trái bị nâng cao, lấy tư thế nằm nghiêng, mặc cho Campbell từ phía sau lưng xâm lấn, hưởng thụ dục vọng được bọc một màng cao su mỏng mãnh liệt ở trong cơ thể hẳn mang tới khoái cảm cùng vang dội.

Campbell một tay ở giữa hai đùi hẳn không ngừng an ủi, tay kia thì ở chỗ mẫn cảm trước ngực hẳn vuốt ve đùa giỡn, khiến hẳn càng hưng phấn. Mông hẳn phối hợp Campbell rút ra đâm vào mà vận vẹo, tựa như đạo chơi sát bên ranh giới mất khống chế, tay không tự chủ nắm chặt gối đầu. Campbell tiếp tục thâm nhập thẳng vào trong, cũng đem đối phương đầu chuyển về phía mình, khê cắn cắn hẳn, hôn môi hẳn.

Yusite so với trước càng thỏa thích rên rỉ, kêu to, buông thả bản thân tận hứng đạt đến cao trào, bởi vì đây là một liều lĩnh được ma pháp cuối cùng. Bắt đầu từ thứ hai, khi hẳn trả phép đi làm, một lần nữa trở lại làm nhân viên siêu thị ở thế giới hiện thực, tất cả cũng sẽ bị vĩnh viễn phủ đầy bụi tiến vào trong trí nhớ.

Mười giờ bốn mươi sáu phút, Yusite ngồi ở mép giường bắt đầu cầm quần áo mặc vào. Mười giờ năm mươi một phút, hẳn xoay người, một lần cuối cùng lấy ánh mắt mê luyện nhìn Campbell toàn thân xích lô, lười biếng nằm ở trên giường, hẳn biết mình sẽ đặc biệt hoài niệm tất cả, hoài niệm nam nhân có tâm trí cùng thân thể của Hermes (*ta cũng chẳng biết đoạn này nói gì nữa*), cảm xúc mãnh liệt và vui vẻ mà y mang

đến.”Jesse...” Hắn liếm liếm môi, chần chừ không biết nên nói lời từ biệt với đối phương thế nào.

“Johan, chúng ta lấy phương thức như vậy gặp mặt đã gần một tuần rồi đi?” Campbell chậm rãi mở miệng, giọng nói có chút nghiêm túc, “Mỗi lần chỉ có hai tiếng, vô luận đối với em hay đối với tôi mà nói, đều tương đối không tiện. Tôi cho rằng, chúng ta không thể tiếp tục như vậy nữa.”

Yusite lộ ra mỉm cười nhàn nhạt. Quả nhiên như hắn dự đoán, một tuần, Campbell đã bắt đầu chán ghét. Như vậy là tốt nhất, do đối phương chủ động đề nghị ngừng gặp mặt, có thể để cho tất cả trở nên giản đơn hơn rất nhiều.”Quả thực, chúng ta không nên tiếp tục như vậy nữa.”

“Vì thế, chúng ta phải tìm một cách giải quyết nhất劳永逸 (*một lần vất vả suốt đời nhàn nhã*).”

Campbell ngồi dậy, “Chúng ta sao không chính thức bắt đầu ổn định quan hệ? Em có thể đợi lâu một chút, mà tôi...”

Yusite ngây người hai giây. Nếu như là ở một nhân vật ở bối cảnh khác, có thể là câu nói khiến Yusite mừng rỡ nhất mà động tâm, mà tại thời điểm kia, lại khiến hắn khiếp sợ thiếu chút nữa đem tim từ trong miệng nôn ra.”Không có khả năng.” Yusite không chút nghĩ ngợi thốt ra.

Đến phiên Campbell ngây ngẩn cả người. Qua vài giây, hắn mới cười khan một tiếng, tận lực buông lỏng nói: “Không có khả năng? Johan, em là đang nói đùa đi?”

Yusite lắc đầu. Campbell lập tức nhảy xuống giường, ý đồ ngăn cản hắn, “Tôi cho là em rất hưởng thụ chúng ta...” Campbell cầm lấy cánh tay của Yusite, “Bởi vì em cảm thấy tôi rất không thú vị? Hay là em không thích cách tôi làm tình với anh?”

“Không, không phải...” Mặt của Yusite trước đó cả lên, sau đó lại chuyển thành tái nhợt, hắn hất tay đối phương, “... Tựa như anh đã nói, quan hệ này vô luận đối với anh hay đối với tôi mà nói, đều tương đối không tiện, cho nên chúng ta không thể tiếp tục như vậy nữa...”

“Không hổ là phóng viên, phi thường am hiểu cách chơi chữ.” Campbell cười khổ, không nghĩ tới đối phương sẽ trích dẫn lời của chính mình trước đó, khiến người không thể phản bác, “Em bắt lỗi trong lời của tôi... Tôi chịu thua.”

“Jesse, rất xin lỗi, tôi không...” Vừa nói, Yusite tựa như muốn chạy trốn chết đi nhanh tới cạnh cửa, chuẩn bị rời đi.

“Johan, tôi chỉ khẩn cầu em suy nghĩ nhiều một chút.” Campbell đuổi theo, không đợi đối phương nói xong liền ngắt lời, cũng đưa tay dè cửa, “Lời đã nói ra không cách nào thu hồi, xin nghĩ lại. Em không cần cho tôi đáp án bây giờ.”

Yusite cúi đầu, không dám nhìn đối phương; hít sâu một hơi vẫn là mở cửa ra. Lúc này, Campbell lại lên

tiếng, “Ngày mai... Chúng ta có thể gặp mặt đi?” Y hỏi thử, giọng nói hơi khô khốc.

“... Tôi lại gọi điện thoại cho anh.” Yusite tùy tiện bỏ lại những lời này, sau đó liền đi ra cửa cũng không quay đầu lại.

Nhìn bóng lưng Yusite rất nhanh xuống lầu, chậm rãi từ trong tầm mắt biến mất, Campbell đột nhiên có cảm giác: Y sợ rằng sẽ không thấy tình nhân Texas tóc vàng mắt xanh này nữa. Cái ý nghĩ này, khiến y tức giận thật sâu.

Đây là lần đầu tiên Jesse · Campbell bị người cự tuyệt.

Jesse · Campbell là một người tinh chuẩn (*chính xác*).

Cũng không phải bác sĩ nào cũng đều rất tinh chuẩn, rất nhiều người cũng không phải bác sĩ nhưng cũng phi thường tinh chuẩn. Thế nhưng, tinh chuẩn của Campbell đối với sự nghiệp của y có trợ giúp rất lớn: Y có thể đem vết cắt giải phẫu mổ đến không kém một ly, y có thể bắt được ổ bệnh nhỏ nhất hốt thuốc đúng bệnh. Việc y làm chính là kéo co với thời gian, trên tay mỗi một giây phút đều liên quan đến tính mạng của bệnh nhân, vì vậy y chính xác đối với thời gian chính là đại biểu tôn trọng sinh mạng; hơn nữa, chỉ yêu cầu bồi thường kinh tế hợp lý. Y có nhất định giá trị con người, nhưng cũng không tham lam.

Lúc làm người xử sự cũng là như vậy. Y mới có thể ở trong khoảng thời gian ngắn hiểu ước chừng tính cách của một người, hẳn là đặt bao nhiêu chân thành, dùng bao nhiêu khách sáo, chơi bao nhiêu quỷ kế, y đoán đo phải vừa đúng. Bắt đầu từ đại học, y và đồng đẳng của y: Lawrence · Brodas chính là nhân vật phong vân, chỉ cần coi trọng đối tượng tuyệt đối dễ như trở bàn tay. Không giống với Brodas lấy tư thế của người chinh phục cường thế ngang dọc tình trường, Campbell cứ lấy khí chất tao nhã tiêu sái như nhà thơ miên ảnh hưởng đến lòng người, ai bảo y là bác sĩ khoa tim, nắm giữ lòng người là bản lĩnh kiếm sống của y. Y biết rõ mình là một người có mị lực, y cũng không phải là hoa tâm, chỉ là làm theo danh ngôn của Shakespeare: “Love all, trust a few, do wrong to none.”

Nhưng mà, Campbell lại lần đầu tiên trong đời té ngã, hơn nữa còn ngã ở một chỗ không tưởng được.

Một tuần trước, y đáp ứng lời mời của hiệp hội y học khoa tim quốc gia mà diễn thuyết một phần nghiên cứu. Người trong hiệp hội là người có tiền, dồi dào phản ánh thực lực kinh tế của quốc gia này. Campbell đối với hiệp hội cũng không có hảo cảm đặc biệt, thế nhưng cũng phi thường rõ ràng sự nghiệp của y không chỉ thành lập trên kỹ thuật cao siêu, quan hệ xã hội tốt cũng giúp danh tiếng lan xa; y rất khôn khéo để bản thân lưỡng lự đang cùng hiệp hội giao hảo nhưng không nằm trong phạm vi cùng một giuộc, trong đó gồm đoán đo và thủ thuật chính xác như vậy. Nói chung, y tiếp nhận lời mời, nhận lấy chi phí tham dự hợp lý, cũng đương nhiên yêu cầu hiệp hội cung cấp một căn phòng tại hội trường diễn thuyết ở Plaza Hotel làm phúc lợi.

Ngày đó, hẳn tấn trách ở trên bục diễn thuyết, từ trong ánh mắt của người tham dự phía dưới, biết rõ những người đó đối với hào quang của danh y ngoại khoa tim cùng bề ngoài của y so với nội dung diễn thuyết càng có hứng thú hơn. Trên mặt của y vẫn mang theo nụ cười mê người, nhưng trong lòng đã không nhận được. Khoảng chừng hai mươi phút sau, cửa hội trường đóng chặt đột nhiên mở ra: Một người vô lễ sau một khoảng thời gian diễn giảng bắt đầu mời tiến vào.

Lúc đó, Campbell nhú mồm, y chán ghét loại người không có lễ phép lỗ mãng này, vô luận đối người trên bực hay người nghe ngồi phía dưới đều vô cùng thất lễ. Y vốn là muốn trêu chọc người vô lễ kia vài câu, nhìn kỹ, lại nhất thời thay đổi chủ ý.

Campbell vẫn rất tò mò, trải qua hơn một trăm năm mươi ngày đại hồng thủy mưa sa gió giạt, lúc Noah từ hai chiếc thuyền song song đi đến vùng đất hứa của thượng đế, trong lòng sẽ có cảm nhận như thế nào. Tại thời điểm kia y đột nhiên hiểu rõ: Đối mặt trời xanh sáng chói cùng ánh mặt trời rực rỡ lộ ra khỏi tầng tầng sương mù dày đặc, chỉ có thể trở mắt nghẹn họng, lòng mang khiếm tốn, dâng lên sự tôn sùng cao nhất. Y không khỏi hoài nghi thiên sứ tóc vàng mắt xanh này có thể chính là bằng chứng thượng đế đã hứa. Lúc đó, trái tim của y đập mạnh một chút.

Sau đó, ở Oak Bar vô tình gặp gỡ, đối phương đáp ứng lời mời ăn tối, đối với Campbell mà nói, đều là dấu hiệu tốt. Mà y chính là nam nhân đầu tiên của đối phương... Y không có đồng trình tình kết (*mê luyến xử nam hay xử nữ*), nhưng mà, thời điểm biết đến điều kia khiến y cảm thấy phi thường vinh hạnh. Cái này tựa như thượng đế đã hứa không chỉ có tràn ngập mật ong cùng sữa, hơn nữa còn là mảnh đất hoang chưa khai khẩn, tất cả tài nguyên lấy hoài không hết dùng hoài không cạn mặc người đòi lấy tùy tiện, căn bản là ban ân vượt quá tưởng tượng. Y đầu tiên bị ngoại hình của đối phương hấp dẫn, sau đó lại phát hiện tại nơi dưới đầu tóc vàng có một cái đầu khiến người rần rở, về sau càng thích phản ứng trên giường của đối phương: Thăng thẩn, không làm bộ, càng không giữ lại chút nào, y bắt đầu nghĩ rằng mối quan hệ vô thức này không giống nhau.

Đúng là không giống nhau, người này cư nhiên cự tuyệt y.

Campbell tức giận rời khỏi nhà trọ, lái xe trở lại ở nhà trong khu dân cư cao cấp; dọc đường đi tốc độ xe gần sát ranh giới siêu tốc. Y có thói quen tăng tốc, cho nên vì bản thân cùng với an toàn của những người khác, chỉ cần là ngày vào phòng phẫu thuật — phẫu thuật tim thông thường mất bảy tiếng, tám tiếng đồng hồ là bình thường như cơm bữa — thì sẽ ở lại nhà trọ nghỉ ngơi. Với tình trạng tâm tình của y ngay lúc đó lái xe cũng không phải là cử chỉ sáng suốt, nhưng y thế nào cũng không có biện pháp một mình ở trên giường mà nơi gối đầu có thể còn tìm được một hai sợi tóc vàng yên ổn nghỉ ngơi.

Trở lại căn nhà ngay ngắn có thứ tự lại khuyết thiếu tình người, thu xếp mọi nơi lại rảnh rỗi hao tổn một trận, nửa đêm một gờ, Campbell biết mình trắng đêm chưa chợp mắt. Cầm lấy điện thoại, thuận tay nhấn một dãy số. Sau khi vang lên vài tiếng, đường dây rốt cục chuyển được, một thanh âm buồn ngủ nồng đậm phát ra tương tự như đơn âm chào hỏi.

“Gabriel, là tôi, Jesse.” Nghe được cái thanh âm kia, tâm tình của Campbell hơi chút chuyển biến tốt đẹp. Y có thể tưởng tượng bộ dáng hai mắt lim dim của Gabriel · Gesman đang nghe điện thoại: Cặp mắt xanh thăm kia trở nên mê man mông lung. Y từ trước đến nay thích tướng mạo tình điều tế trác (*điều khắc tình xảo, mài dĩa tình tế, đại khái là đẹp*), đáng tiếc, với thói quen của y mà nói Gabriel vô cùng trẻ tuổi, hơn nữa còn là người yêu của bạn tốt nhất của y, cho nên chỉ thuộc phạm vi thưởng thức trong sáng.

“Ác, Jesse... Chờ một chút.”

Chỉ chốc lát sau lúc, Campbell nghe được một thanh âm thâm trầm mà thanh tỉnh tiếp lời, “Lúc này gọi điện thoại... Xem ra cậu đêm nay ước hẹn khá thất bại, bạn của tôi.”

Campbell cười gượng hai tiếng, “Hy vọng không ồn ào đến cậu, Lawrence.”

“Không sao.” Brodas hơi đùa giỡn nói: “Lại tình nhân thí nghiệm nào có bề ngoài không có bên trong khiến cậu chán rồi?”

“Cậu biết, người có đam mê sưu tầm đều cố chấp, cố chấp thì sẽ bắt bẻ.” Campbell hơi hợt nói. Y vốn muốn tìm người để oán giận, lại đột nhiên thay đổi chủ ý: Lần đầu tiên gặp phải vấn đề bị từ chối không được tốt lắm.”Đơn thuần mất ngủ. Chỉ có thể tìm bạn tốt nhất nói chuyện phiếm giải buồn.”

Hai người không giới hạn tán gẫu một trận. Campbell đột nhiên hỏi: “... Cậu ban đầu làm thế nào xác định quan hệ với Gabriel sẽ thành công?”

“Ban đầu làm thế nào xác định ? Loại việc này cho tới bây giờ không cách nào đoán trước chính xác được.” Brodas và Campbell là bạn tốt hơn mười năm, cả hai đều vô cùng hiểu rõ tính cách của đối phương, hẳn biết Campbell gọi điện nói chuyện tuyệt đối không đơn giản, cũng không chỉ ra, cố tình dường như không có chuyện gì xảy ra nhưng có ý ám chỉ nói: “Nên giải thích thế nào... Cậu biết tớ có vấn đề về giấc ngủ?”

“Đã cải thiện rất nhiều, không phải sao? Cậu ngừng dùng thuốc ngủ rất lâu rồi.”

“Đúng vậy.” Brodas chậm rãi nói: “Rất tuyệt, lúc tớ lần đầu tiên cùng Gabriel qua đêm, rất kinh ngạc phát hiện bản thân có thể không uống thuốc ngủ liền một giấc an ổn đến hừng đông... Lúc đó trong lòng liền nghĩ: Hắc, tiểu quỷ này có thể khiến tớ đi vào giấc ngủ! Khi đó, tớ mơ hồ có dự cảm đoạn tình cảm này hẳn là có khả năng đạt được...”

“Nguyên bản còn tưởng rằng, giống như cậu có thể làm, tớ lão luyện tình trường như vậy quyết định, thế nào cũng phải muốn một đoạn tình yêu cuồng nhiệt oanh oanh liệt liệt.” Brodas dừng một chút, lại tiếp tục nói: “Kết quả, chân chính buộc ta lại chính là một ít ăn ý, cảm động, một cái ánh mắt vi diệu, góc môi mỉm cười, giọng điệu gọi tên... Đều là chút chuyện nhỏ.”

“Thật không hổ là đại tình thánh.” Campbell có chút ước ao, vì vậy hơi trêu chọc nói: “Cậu nếu nói việc nhỏ, đều không cách nào thừa nhận ánh sáng của cuộc sống.”

Sau khi kết thúc trò chuyện, Campbell rơi vào trầm tư. Chớ nói đùa, y đối với Yusite có hứng thú, cũng không phải là thích Yusite. Bất quá muốn “thử nhìn một chút” cùng cái người tóc vàng mắt xanh kia qua lại, có thể hay không tựa như cùng hắn nói chuyện phiếm, làm tình thoải mái lưu sướng. Nhưng mà, nhưng ngay cả tiếng cười bắt đầu còn chưa kịp vang lên, người kia liền tuyên bố rời khỏi. Campbell tự hỏi: Y bị đến tột cùng là bị sự thật “bị cự tuyệt” bao quay trong khốn khổ, hay là vì “Yusite” này? Là bởi vì nghĩ có tổn hại đến mặt mũi cá nhân cùng tự tôn, hay là tiềm thức tiếc hận cho một khả năng hạnh phúc?

Cứ như vậy suy nghĩ miên man, thẳng đến tia nắng ban mai từ khe cửa chớp hơi chiếu vào trong phòng, Campbell mới mơ mơ màng màng ngủ. Đương nhiên, cả ngày Yusite cũng không có liên lạc y.

Sáng sớm thứ hai, chờ Emily ăn xong bữa sáng không tính là phong phú nhưng đầy đủ dinh dưỡng, Yusite

uống một ly cà phê nóng, tùy tiện nhét vào một miếng bánh mì nướng, sau khi đưa Emily đến trường, hần tới COSTCO, quét thẻ, chính thức trở lại cương vị công tác. Vẫn chưa tới chín giờ, không ít nhân viên đã tới trước; thấy Yusite, chỉ có mấy người tương đối quen thức hướng hần chào hỏi, phần lớn đồng sự thì như chưa có chuyện gì từng phát sinh, tựa như hần căn bản chưa từng nghỉ một tuần.

Yusite nguyên vốn cũng không phải là một nhân viên sôi nổi, áp lực cuộc sống càng khiến cho sự hiện hữu của hần mờ nhạt đi: Mỗi ngày tan làm phải chạy về nhà chiều cổ con gái, không có thời gian cùng đồng nghiệp đến quán bar uống rượu nói chuyện phiếm, càng miễn bàn đến ném bowling, chơi bài bridge hay hoạt động giao lưu khác. Nói tóm lại, hần không có “bạn bè”, có lẽ càng chính xác hơn, không có bất kỳ đồng bạn có chống đỡ, an ủi, chăm sóc.

Không có tri kỷ, không có bạn đời, người cha độc thân vô tích sự uể oải, cô độc mà cật lực chiều cổ đứa con gái mắc tứ chứng Fallot. Có người nói thời điểm mỗi người ra đời số phận liền viết ở trên mặt, Yusite dám đảm bảo, ở trên trán của hần tất nhiên có khắc hai chữ lớn “gian khổ”. Lưỡi liềm lớn của số phận không chút lưu tình khắc xuống, còn mỗi ngày không ngừng chảy máu.

Yusite thật thà đến phòng thay quần áo thay áo khoác đồng phục, quản lí thấy hần liền đi tới, “Yusite, nghỉ ngơi một tuần, nhìn khí sắc của cậu khá một chút rồi, cũng không có vấn đề gì?”

Yusite gật đầu, đang muốn cảm tạ đối phương, quản lí liền đổi giọng: “Rất tốt. Tôi không muốn nhìn thấy cậu làm ra sơ xuất gì nữa. Lại có bất cứ phiền phức gì, chính là một lần cuối cùng, nghe rõ không? Yusite, những lời này không chỉ là khuyên cáo, tốt nhất xem như thông điệp cuối cùng.”

Yusite gục đầu xuống, “Vâng, tôi sẽ chú ý...”

Quản lí liếc nhìn Yusite, lắc đầu, thở dài một hơi.”Johan, tôi cũng có hai người con trai, đương nhiên biết khó xử của một người cha... Tình trạng của con gái cậu cũng không phải có thể phớt lờ. Nhưng càng như vậy, cậu càng nên phần chấn không phải sao? Nhìn cậu, vẻ mặt chán nản, bộ dạng không có tiền đồ, ở trước mặt đứa nhỏ làm gương như thế nào...”

Lời còn chưa nói hết, đột nhiên bị một giai điệu “A la claire fontaine” mềm nhẹ cắt đứt.”Không thể nào...” Quản lí trừng mắt Yusite. Căn cứ kinh nghiệm của hần ta, trong thời gian làm việc gọi điện thoại tìm Yusite nếu như không phải phòng y tế của trường học, chính là xe cứu thương, nói chung tuyệt đối có liên quan đến con gái của hần.”Đừng nói với tôi cậu lại xin nghỉ.”

Yusite thấp thỏm bất an lấy điện thoại di động ra, trong lòng cầu khẩn không phải Emily xảy ra chuyện gì. Thấy dây số hiện trên màn hình, lại càng khiến hần bị dọa ngốc. Hần ngẩng đầu tựa như hỏi nhìn quản lí, “Tôi... Hình như phải nghe điện thoại.” Xin lỗi xong, hần vội vàng chạy đến một bên, hít sâu một hơi, do dự nhấn xuống nút nhận điện.

Có lẽ, hần hần là trực tiếp cắt máy mới đúng.

4. Chương 4

“Em không gọi điện thoại cho tôi, vì sao?”

Vừa mới chuyển được, từ một đầu khác của đường dây thanh âm mở đầu trực tiếp liền hỏi.

“Jesse, tôi...” Yusite không biết trả lời đối phương như thế nào, nhất thời cảm thấy có chút choáng đầu. Giữa lúc hắn không biết như thế nào cho phải, quản lí lại từ phía sau lưng lớn tiếng gọi hắn.”Johan!” Vừa quay đầu, Yusite thấy quản lí đem một phần tư liệu ném cho hắn, “Đơn trực của cậu.”

Yusite luống cuống tay chân tiếp lấy, điện thoại lại thiếu chút nữa rơi xuống. Qua loa Campbell nghe được một trận xôn xao, không khỏi nhú mày, “Johan... Em đang làm gì?”

“Này? Ác, tôi đang... Là thủ trưởng của tôi...” Yusite ấp a ấp úng, không dám đem tình hình thực tế nói cho đối phương biết.

“Em và thủ trưởng cùng một chỗ?” Campbell dừng một chút, “Đây sẽ không phải là ám chỉ: Em và vị thủ trưởng kia quan hệ không cạn ?”

“Dĩ nhiên không phải. Em đang họp.” Yusite lập tức trả lời lấy lệ. Đầu óc của hắn từ từ tỉnh táo lại, quyết định rõ ràng cự tuyệt đối phương.”Jesse, tin tưởng anh nhất định cũng hiểu rõ nguyên nhân vì sao tôi không gọi điện. Tôi bất năng...”

Ngoài dự liệu của Campbell, thanh âm của Yusite mặc dù có chút yếu ớt, nhưng trong giọng nói lại tiết lộ ý chí khá kiên quyết. Campbell hiểu rõ đối phương cho hắn một đáp án chối bỏ như đinh đóng cột, đột nhiên nhặt bèn một chút, “... Johan, biết không, điện thoại của em có trang bị GPS.”

“Cái gì?”

“Nếu như núi không thể đi về phía tôi, tôi liền đi về phía núi.” Campbell cố ý nhàn nhạt nói: “Tôi muốn gặp em, tôi có thể trong vòng mười lăm phút dùng GPS tìm vị trí của em. Mặc kệ quyết định thế nào, tôi muốn em ngay mặt nói cho tôi biết.”

Yusite căn bản sợ choáng váng. Hắn không cách nào tưởng tượng Campbell nếu quả như thật đến nơi này, phát hiện tất cả sự thật thì sẽ tạo nên rối loạn.”Không được!”

“Không được?”

“Tôi... Tôi đi tìm anh.” Yusite bị ép, vì vậy thốt ra.

Campbell không tiếng động trộm cười.

Kế tiếp cả ngày, Yusite đều ở trong lo lắng. Thần kinh căng chặt làm hấn hoang mang lúng túng, lúc sửa sang kệ hàng thì lỡ tay đem băng giảm giá để sai, lúc chuyển nước khoáng thì thiếu chút nữa bị kẹp ngón tay. Quấy nhiễu Campbell mang tới còn nhiều hơn tưởng tượng, Yusite liền hướng mình nhấn mạnh: Tuyệt đối phải kết thúc, không thể kéo dài.

Chín giờ tối, Yusite đứng hẹn đi tới trước trung tâm y học, xụ mặt, trợn mắt nhìn cửa, trong lòng không ngừng diễn luyện sau đó nên bày tỏ thế nào để đối phương hiểu rõ lập trường của mình, nghiêm chỉnh cự tuyệt đối phương. Đợi một lúc lâu, như cũ vẫn không thấy bóng dáng của Campbell; thử gọi điện thoại liên lạc, đối phương cũng ở trạng thái tắt máy trạng thái. Yusite bắt đầu buồn bực, nhìn trái nhìn phải một hồi, phát hiện du khách cực ít, chỉ có hai người quét đường dùng ánh mắt chê cười nhìn hấn.

Yusite lúc này mới ý thức được mình bị lừa bỡn.

Rất rõ ràng, Campbell căn bản không có ý muốn gặp mặt hấn, chỉ là lừa hấn đến, nhìn xem hấn có bao nhiêu quan tâm, chứng minh hấn có bao nhiêu ngu xuẩn; hiện tại Campbell nhất định trốn ở nơi nào đó chế nhạo bộ dáng si ngốc của hấn, ngu ngốc đến mức vì một cuộc điện thoại liên ngày ngốc trong đêm tối đứng ngồi không yên tại quảng trường vô ích chờ hai mươi phút; không được bộ dạng xấu xí của hấn ngày mai sẽ bị truyền lên YouTube, cho người giễu cợt.

Yusite gãi đầu, hấn cư nhiên thực sự cho là người như Campbell có thân phận như vậy, có điều kiện tốt sẽ nhớ hấn? Bất quá là vài lần lên giường, hấn thật đúng là cho là có bao nhiêu giỏi, thật sự là bị dục vọng đập đầu bất tỉnh. Yusite lộ ra vẻ cười khổ, trong lòng thầm mắng mình ngu xuẩn ngu muội, ủ rũ cúi đầu xoay người rời đi.

Yusite thần sắc âm trầm đạp bước đi nặng nề, trong lỗ tai dứt quãng xuất hiện tiếng huyền ảo. Hấn xem thường thông thả đi về phía trước, bất chợt, lại có người từ phía sau lưng ôm lấy hấn, “Johan!”

Yusite giật mình, cả người rúc vào một chỗ.”Hoàn hảo, tôi đuổi kịp.” Ôm lấy người Yusite nói: “Đúng lúc có một ca cấp cứu, bệnh tim tự máu suy kiệt... Vừa mới kết thúc trị liệu. Rất xin lỗi, để em chờ lâu như vậy.”

Yusite miễn cưỡng quay đầu lại, thấy Campbell vẫn mặc áo khoác bác sĩ, “...” Trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên nói cái gì, “Không sao, dù sao...”

“Đi theo tôi.” Campbell không đợi hấn nói xong, ở trên trán hấn khẽ hôn một chút, sau đó kéo hấn đi về phía bệnh viện, “Cho tôi thêm vài phút nữa, phải thay quần áo... Em còn chưa xem qua phòng làm việc của tôi đi?”

Yusite đã sớm nghe qua trung tâm y học nổi danh Campbell, tận mắt thấy qua, hấn phải thừa nhận quả nhiên danh bất hư truyền. Ngoại trừ kết cấu kiến trúc kết hợp sự ưu nhã và chuyên nghiệp của nhà thiết kế nổi tiếng, không gian sạch sẽ cũng không cần nhắc, tô điểm bằng các tác phẩm nghệ thuật, cảm giác như một nhà hàng trang nhã cao cấp, so với bệnh viện ở quận nơi Emily chữa trị hiển nhiên có cách biệt một trời một vực, trong lòng không khỏi cảm khái.

“Phòng làm việc của tôi ở trên lầu.” Campbell tự mình mang Yusite vào trong thang máy, phía sau đột

nhien truyền đến một tiếng giày cao gót thanh thúy.”Jesse.”

Quay đầu, Yusite thấy một cô gái mặc một bộ đồ dệt kim, khuôn mặt vui vẻ đáng rất đẹp, cầm trên tay một phần văn kiện, “Huyết quản mới báo giá... Vị này là ai?”

“Bạn của ta: Johan · Yusite.” Campbell giới bọn họ với nhau, “Johan, vị này chính là thư kí hành chính của bệnh viện: cô Sophia · Fisher.”

Yusite lộ ra mỉm cười, thân thiện chào hỏi; bởi vì lễ phép bắt tay phải do nữ sĩ đưa tay trước, hấn do dự có nên vươn tay ra trước hay không. Nhưng mà Sophia chỉ là tùy tiện gật đầu, coi thường sự tồn tại của hấn.

“Cô có thể về nhà trước, số liệu đặt ở trên bàn làm việc của tôi là được, không cần đặc biệt tăng ca.” Campbell nhận lấy văn kiện trên tay Sophia, đồng thời nói.

“Không, tôi muốn tận tay giao cho anh.” Sophia ngọt ngào nói.

“Nói như vậy... Làm phiền cô cũng sắp xếp trước tư liệu báo giá của một nhà máy, tôi đối với những cái giá thuốc này có chút nghi vấn.” Campbell nhún vai, “Tôi ở lại một chút liền phải đi về nghỉ ngơi, vì thể sáng sớm ngày mai hấn đưa thêm cho tôi, cảm ơn.”

Sophia gật đầu, biểu thị cô cũng phải rời đi, để chờ Campbell khiến cô gần như trễ hẹn. Trước khi đi cô quay đầu lại nhìn Yusite một cái, ánh mắt có ý sâu xa khác.

“Hiện tại em biết bí mật của tôi.” Ở trong thang máy, Campbell cố ý hài hước nói: “Tôi là viện trưởng khắp người đầy hơi tiền của một trung tâm y học, mà không phải danh y thần thánh cứu đời.”

Yusite nhàn nhạt nở nụ cười. Campbell nâng cằm hấn, đem mặt của hấn hướng về mình, hơi nghiêm túc dò xét: “Còn em? Có bí mật gì không?”

Yusite sững sốt một chút, có chút chột dạ quay mặt đi, cũng không trả lời. Ra khỏi thang máy, Campbell mang Yusite đại khái tham quan thiết bị của bệnh viện, Yusite chú ý tới nơi này có các loại máy đắt tiền như thăm dò diện rộng Dynamic Volume CT, hệ thống xử lý ảnh chụp kỹ thuật số đồng bộ X quang, máy chụp hiển vi tim mạch. Những dụng cụ này khiến mắt hấn sáng lên, mơ ước lại ước ao.

“Em đối với máy này có hứng thú?” Campbell nhìn Yusite có chút xuất thần, vì vậy cố ý lấy giọng chào hàng, cười nói: “Máy này là máy DVCT được nghiên cứu mới nhất có thể một lần kiểm tra hình thái của động mạch vành, hoạt động của cơ tim, tính lượng máu, kết quả tian bộ các vận động ở buồng tim; tiết kiệm thời gian, hiệu năng cao, kết quả tốt.”

“Kiểu rất mới... Đầu tư cũng rất đắt.” Yusite cố ý hời hợt trả lời. Những dụng cụ này là Emily cần, nhưng không cách nào lấy được: Mỗi lần nàng đến bệnh viện kiểm tra, những máy móc quen cũ này luôn bắt nó đợi lại đợi lát nữa, đối với tinh thần và thể lực đều là dẫn vật.

Đi tới phòng làm việc, Campbell mời Yusite đợi chốc lát, bản thân thì đến phòng nghỉ bên cạnh thay quần áo. Phòng làm việc tương đối rộng, bên trong trưng bày vài vật dụng cổ giá không rẻ, bàn đồng thau dưới đèn xông hương tỏa ra mùi hương ưu nhã, và máy tính màn hình mỏng bên cạnh khéo léo hòa hợp với nhau; tràn ngập khí chất nhân văn cùng với công nghệ cao chuyên nghiệp, Yusite đã thích cái phòng làm việc này. Lơ đãng nhìn xung quanh, thấy trên bàn đặt một quyển sách viết vật liệu tạo van TAP và kỹ thuật tái tạo, hần lật vài tờ, hỏi: “Đây là luận văn nghiên cứu lúc trước anh đề cập qua sao?”

Campbell từ sát vách đi tới, “Không sai, không ngờ em còn nhớ rõ.” Y đối với Yusite cẩn thận tỉ mỉ có chút vui vẻ, cầm bút lên ở trang tên sách ký tên, “Cầm đi... Nếu có hứng thú thì đọc.”

Yusite vuốt chữ trên bìa sách, ngẩng đầu, vừa lúc nghênh đón ánh mắt là Campbell mang theo nụ cười ôn nhu, trong lòng hần đột nhiên có chút không muốn cùng do dự. Campbell khẽ vuốt ve môi dưới của hần, “Bất quá, cần cái giá nho nhỏ...” Tiếp đó liền nâng mặt hần, hướng môi hôn xuống.

Tựa như không để cho Yusite bất cứ cơ hội kháng nghị hay phản bác nào, đầu lưỡi của Campbell lập tức hoàn toàn xâm chiếm khoang miệng của Yusite, quấn lấy đầu lưỡi của hần, thẳng vào gốc lưỡi. Bởi đối phương hôn quá nóng bỏng, Yusite hầu như không cách nào hít thở, theo bản năng muốn lui về phía sau, lại bị đối phương giữ gáy, nâng cằm, chỉ có thể càng há miệng phối hợp đối phương cường thế đến thăm.

Không, Yusite ở trong đầu tự nói với mình, hần không phải đến cùng đối phương hôn môi, hần phải hướng đối phương nghiêm chỉnh nói cự tuyệt, cái quan hệ này phải kết thúc, không thể tiếp tục nữa.

Không biết vì sao, hần lại làm không được.

Hôn hồi lâu, Campbell mới tạm thời rời khỏi môi của Yusite, không tới một giây, lại chưa thỏa mãn lần thứ hai hôn lưỡi hần. Qua một lúc lâu, Campbell rốt cục buông hần ra, trong mắt tràn ngập tình dục, “Em đi đâu tìm đối tượng tốt hơn tôi?”

“...” Yusite nhất thời im lặng. Nam nhân ở trước mặt hần, không chỉ ngoại hình xuất sắc, khí chất phong nhã; với quan điểm thực tế, danh y ngoại khoa tim, có thể trở thành cứu tinh của con gái hần... Tay hần nắm chặt quyển luận văn nghiên cứu kia, “Đích xác tìm không được.” Hần lộ ra nụ cười ngại ngùng mà bất đắc dĩ, “Bất quá anh lại có thể dễ dàng tìm được đối tượng so với tôi tốt hơn rất nhiều lần...”

Nói còn chưa dứt lời, Campbell liền lần thứ hai dùng nụ hôn che miệng hần.

“Đến nhà trọ của tôi đi.” Campbell dán tại bên tai Yusite nhẹ giọng nói: “Tôi muốn làm tình với em.”

Mười năm phút sau, Yusite lần thứ hai nằm trên giường trong phòng ngủ tại nhà trọ của Campbell, để đối phương nắm hông của hần, đỡ bắp đùi của hần, mặc cho đối phương ở trong thân thể của hần tàn sát bừa bãi, tận tình đòi hỏi. Về mặt hần phiếm hồng, thân bất do kỷ hơi run rẩy, trong miệng không ngừng rên rỉ, kinh hô, tùy tiện hét to tên của đối phương và vài từ yêu không rõ nghĩa, dưới sự dẫn đường của kỹ thuật cao siêu của đối phương, một lần lại một lần đem ái dịch tinh hoa phóng ra. Yusite tự nói với mình đây chỉ là một loại thủ đoạn, hần biết rõ mục đích của mình, nhưng mà, lúc đối phương thay đồ bảo hiểm lần thứ ba, đem hần từ tư thế trước đó trở mình chuyển thành ngồi trong lòng, kịch liệt hôn nồng nhiệt cái

miệng của hắn, thân thể hai bên chặt chẽ tương liên, theo dự vọng to lớn lần nữa đâm vào trong cơ thể hắn, không ngừng sôi trào, khuấy động, đánh vào, phần khởi dời núi lấp biển cùng cao trào sớm đã đem lý trí của hắn bao phủ.

Yusite quên mất, bản thân căn bản không phải một người giỏi tính toán, nếu không, như thế nào lại đem cuộc đời sắp đặt đến hồng bét như vậy.

Yusite câu nệ ngồi trong phòng hiệu trưởng, cách một bàn làm việc lớn, thầy hiệu trưởng Connie: Một người trung niên mang kính, hơi ngốc, đang dùng tay chống cằm, trầm mặc trợn mắt nhìn hắn. Yusite nhìn đối phương, đôi mắt của thầy Connie rất nhỏ, có chút sương mù, khiến ông ta thoát nhìn như một con lươn, Yusite nghĩ thầm; đồng thời, hắn nắm chặt tay của Emily ngồi ở bên cạnh, theo bản năng bảo hộ nó.

Khoảng chừng mười phút trước, Yusite đột nhiên nhận được điện thoại, là thư ký hiệu trưởng gọi, mong hắn lập tức tới trường học một chuyến. Yusite cho rằng Emily xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vì vậy không chút suy nghĩ tạm thời xin nghỉ liền chạy đến trường học, ngay cả đồng phục làm việc cũng quên cởi.

Hiện tại, hắn rũ mắt thấy đồng phục nhân viên siêu thị trên người, trong lòng có chút hối hận: Bởi vì ngồi phía bên trái ghế sa lon, mặc bộ đồ Jacklyn, mang theo một cậu bé mặt tàn nhang, bà Louisa · Crawford, đồng thời là hội trưởng hội phụ huynh; bà đang lấy ánh mắt khinh bỉ đánh giá hắn.

Ở bên phải cha con Yusite, cô Sands cúi đầu, đùa giỡn bút nguyên tử trên tay, tận lực lảng tránh ánh mắt của Yusite.

“Ngài Yusite, ngài là không rõ biểu hiện của con gái ngài ở trường?” Thầy Connie Thanh Thanh hầu, “Căn cứ theo báo cáo của cô Sands, công việc của ngài khá... Nặng nề, lại là gia đình độc thân, chiếu cố con gái chắc hẳn không dễ dàng.” Ông ta mở sổ liệu trước mặt, nhìn thoáng qua, không khỏi nhếch cao đầu lông mày, chần chờ một lát mới nói tiếp: “Bé ở phương diện học tập biểu hiện rất xuất sắc... Bất quá, thành tích cũng không phải là tất cả. Bé đang học tập cùng những bạn cùng lứa, thứ cho tôi nói thẳng, tương đối khiến người khác lo lắng.”

“Lo lắng? Ngài là nói tình trạng thân thể của nó?” Yusite có chút ít rầu rĩ hỏi.

Thầy Connie nhìn thoáng qua bà Crawford, sau đó có ý ám chỉ nói với Yusite: “Không. Ngài Yusite, ta có thể hiểu được tình huống của ngài, phải làm việc trong thời gian dài để duy trì kinh tế gia đình, có lẽ vì thế bỏ qua hành vi sai lệch của con gái ngài.”

Yusite đương nhiên nghe được sự coi khinh trong lời nói của thầy Connie đối với hắn, điểm này hắn có thể nhận nhận, đối với loại châm chọc khiêu khích này hắn đã tương đối quen thuộc; nhưng mà, hắn không thích giọng điệu của đối phương khi nói về Emily, “Hành vi sai lệch?” Hắn lập tức bảo vệ con gái, “Không, Emily sẽ không...”

“Ngài Yusite!” Phu nhân Crawford lấy ngữ khí chỉ trích cao giọng oán giận: “Nhìn ông trời ở trên, đừng bao che cho con gái anh nữa!”

“Phu nhân Crawford, xin đừng kích động.” Thầy Connie nói: “Ngài Yusite, con gái ngài... Này khiến người có chút khó có thể mở miệng, ngài vẫn là tự xem đi.” Đồng thời đem một phần văn kiện đưa cho Yusite.

“...” Nhìn văn kiện, Yusite mặt của trầm xuống; không biết nên buồn bực hay cảm khái, rất có tự trách và bi sâu sắc. Hắn nói khẽ với con gái: “Emily... Về việc thi đánh vần (*này trong QT cũng có nghĩa là chính tả*), chúng ta đã thảo luận qua rồi, không phải sao?”

Cái miệng nhỏ nhắn của Emily quật cường bĩu môi.

Hơn một tháng trước Emily lấy được giải nhất cuộc thi đánh vần toàn trường, cô Sands kiến nghị có thể cho bé và năm bạn nhỏ trước đó gộp thành đội tham gia cuộc thi đánh vần bậc tiểu học toàn thành phố. Yusite cho rằng đối Emily mà nói là một cơ hội tốt để trưởng thành, liền vui vẻ đồng ý. Kết quả Emily chẳng những nhận được giải nhất cá nhân, còn giúp đồng bạn giành được giải nhất tổ đội; sau đó lên thi cấp tỉnh thành, Emily lần thứ hai đoạt giải nhất. Lúc này bé hứng thú hơn, hăng hái bừng bừng muốn tiếp tục dự thi, khiêu chiến giải nhất toàn quốc.

Vấn đề tới: Sau cuộc thi cấp tỉnh thành, kế tiếp chính là cuộc thi khiêu chiến tỉnh thành khu Đông Bắc, thi đấu giữa các tỉnh thành, thi đấu khu Đông Mỹ, khiêu chiến thi đấu, mãi cho đến thi đấu toàn quốc sau cùng, thời gian dài không nói, mỗi lần phải đến các thành phố tổ chức khác nhau tham gia thi đấu trong hai ngày, đối Yusite mà nói căn bản không có khả năng: Hắn không thể nào thường xuyên xin nghỉ cùng Emily đi dự thi, trừ phi hắn muốn bị đuổi việc. Chỉ có thể để Emily từ bỏ thi đấu, quyền tham gia chuyển sang người đứng thứ hai: William · Crawford thay thế.

Khi hắn giải thích với Emily, Yusite thật sâu trong lòng cảm giác bản thân đang chà đạp ước mơ của con gái, là một người cha hèn nhát vô dụng.

Nhưng mà, lúc này tờ đơn đăng ký hắn cầm trên tay lại viết “Johan · Yusite đồng ý để Emily · Yusite tiếp tục tham gia cuộc thi đánh vần”, ghi chú đồng ý còn viết “Bởi vì ta là tác giả, có thể điều chỉnh thời gian” do hai đứa trẻ chữ viết khác nhau viết thành, ngoại trừ chữ viết của Emily, còn có chữ viết của người hắn không biết.

“Ngài Yusite, anh rõ ràng làm việc ở siêu thị, cái tác giả này giải thích thế nào?” Bà Crawford dùng ngữ khí châm chọc nói: “Trước đã nói xong do William nhà chúng tôi dự thi, lại xảy ra chuyện gì...” William thì ở bên cạnh kéo tay bà, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Mẹ, con muốn cùng Emily tham gia...”

“... Anh dạy dỗ con gái thế nào?” Bà Crawford không nhìn kháng nghị của con trai, tiếp tục chỉ trích Yusite, “Uy hiếp con tôi không thể dự thi? Còn làm giả giấy tờ? Tuổi còn nhỏ như vậy đã có tâm cơ như thế...”

Yusite hít thở sâu một hơi, sắc mặt âm đạm đem văn kiện xé thành mảnh nhỏ.”Yusite! Anh dám...” Bà Crawford nhìn thấy lập tức kêu to.

“Tờ đơn đăng ký này... Coi như chưa từng xuất hiện.” Yusite thấp giọng nói: “Bởi vì... Nếu quả thật phải tra cứu, trong tờ đăng ký này hiển nhiên có hai nét chữ, tôi rất hiếu kỳ là ai cùng Emily viết đây?”

William đầu cúi xuống.

“Đối với sự thất trách của tôi, tôi rất xin lỗi.” Yusite hít sâu một hơi, “Phu nhân Crawford, cuộc thi đánh vần vẫn do con trai ngài tham gia, bởi vì ta thực sự không cách nào phân thân.”

“Làm ở siêu thị còn bề bộn nhiều việc a.” Bà Crawford chế giễu.

“Đúng vậy.” Yusite nặn ra nụ cười khổ hèn mọn, “Vì thế, các vị không ngại, tôi phải đi về làm việc.” Nói xong, hắn liền dẫn Emily đi ra khỏi phòng hiệu trưởng.

Trên đường về nhà hai người đều cúi đầu, đều tự nghĩ tâm sự riêng, phi thường trầm mặc. Qua thật lâu, Yusite mới yếu ớt mở miệng: “Emily... Con đối với ba ba rất thất vọng, đúng không?”

Emily không ngừng lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Đều không phải, ba ba là ba ba tốt nhất.”

Yusite nắm chặt tay của Emily, “... Ba ba làm ở siêu thị, khiến con cảm thấy mất mặt?” Emily bĩu môi, lắc đầu hai cái, nhưng không nói lời nào. Phản ứng của Emily khiến chân Yusite mềm nhũn, tim dường như bị mũi nhọn dùng lực đâm một chút: Hắn là người cha khiến con gái thật mất mặt, người cha mềm yếu, người cha mất mặt, nhất thời làm hắn xấu hổ bi ai vô cùng.

Hắn không nói gì thêm, dẫn Emily về đến nhà, trầm mặc vì bé chuẩn bị trước cơm tối cho tốt.”Emily, ba ba phải... Đi về làm việc.” Yusite hữu khí vô lực nói: “Con làm xong bài tập đi, cơm tối ở...”

“Ba ba... Xin lỗi.” Emily kéo góc áo của Yusite, nước mắt không ngừng rơi xuống, “Ba ba tuyệt không mất mặt! Đơn đăng ký là con và William cùng nhau viết... Xin lỗi, con nói dối! Bởi vì con thực sự rất muốn tham gia cuộc thi đánh vần...”

Yusite dùng sức ôm lấy Emily, ở cái trán của bé hôn vài cái, “Emily... Chuyện đơn đăng ký cũng được đi; bất quá, không thể nói dối, biết tại sao không?”

Emily lắc đầu. Yusite giải thích: “Bởi vì, chỉ cần nói dối một lần, phải dùng một lời nói dối lớn một chút đè lên lời nói dối trước kia, sau đó phải dùng lớn hơn nữa để đè lên lời nói dối nọ... Như vậy vẫn lấy lời nói dối đè xuống phía dưới, đến cuối cùng, người nói dối sẽ bị bản thân đè đến tan vỡ... Sẽ bị lời nói dối của mình đè chết. Hiểu không?”

Emily gật đầu, “Ta sẽ không nói dối nữa.”

Yusite lộ ra bộ dáng tươi cười, “Vậy là tốt rồi. Ba ba thực sự phải về làm việc, con phải ngoan ngoãn, biết không?”

Yusite tâm tình tốt hơn nhiều, lúc chuẩn bị mở cửa đi ra ngoài, Emily vẽ mặt đơn thuần hỏi: “Ba ba, người

ngày hôm nay cũng phải làm thêm đến mười một giờ sao?”

Tim của Yusite tạm dừng một giây. Sau đó, hắn quay đầu lại chột dạ nói: “Đúng vậy...”

Kỳ thực, hắn chín giờ tan tầm, mà trong đoạn thời gian này, để và Campbell ước hẹn, hắn vẫn lấy cớ “phải làm thêm đến mười một giờ”, không dám nói thật với Emily.

“Ba ba tạm biệt.” Emily không chút nghi ngờ tiễn hắn ra cửa.

Hắn có tư cách gì trách mắng con gái? Yusite ở trong lòng trách cứ chính mình, hắn không dám nói chân tướng về buổi tối cho con gái, lại không dám nói sự thật cho Campbell; hắn mới là người nói dối. Yusite đột nhiên nhớ tới khi còn bé cha xứ có một lần từng nói cho hắn biết “Người nói láo sẽ bị ma quỷ bắt vào địa ngục”, bởi vì “Bản tính của ma quỷ bản là nói dối, nó nói dối vì mình, cũng là chủ nhân của tất cả những người nói dối”. Nói cách khác, hắn lại rơi vào một tầng sâu trong địa ngục.

Ôm một chút áy náy, Yusite như trước đi đến chỗ hẹn với Campbell. Triền miên xong, Yusite lười biếng nằm lỳ ở trên giường nghỉ ngơi, bên mắt nhìn thấy một quyển sách đặt trên tủ đầu giường; thuận tay cầm sách lên nhìn, là thần khúc. “Anh trước khi ngủ đọc sách này?”

“Đúng vậy.” Campbell vuốt ve lưng hắn, đồng thời trả lời.

Yusite lơ đãng đem sách tùy tiện mở ra, bài thơ đập vào mắt lại làm hắn nhất thời kinh ngạc ngẩn người. Địa ngục thiên mới đầu bài thơ: “Lasciate ogne speranza voi ch’ intrate.” (các ngươi tiến vào địa ngục, vứt bỏ tất cả mong muốn đi.)

Đây không phải là điềm tốt, Yusite nghĩ thầm.

Tuy rằng khôi phục quan hệ ước hẹn với Campbell, nhưng mà hắn đối với chuyện tiến thêm một bước ổn định quan hệ cũng chưa từng đáp ứng. Thái độ như gần như xa như vậy, không biết vì sao càng khiến cho đối phương càng hăng hái hơn, nhiệt tình săn sóc gấp bội. Nói Yusite không động tâm chút nào là lừa mình dối người, thế nhưng, hắn cũng lo lắng, đối phương nếu như biết sự thật, sẽ có phản ứng gì? Sẽ là không còn dùng tâm ý như vậy đối đãi hắn đi?

“Em đang suy nghĩ cái gì?” Thấy Yusite như có điều suy nghĩ, Campbell nhẹ giọng hỏi. Yusite lại như không nghe thấy, như trước trừng mắt địa ngục thiên chờ ra.

Ngón tay của Campbell tiếp tục chạy dọc trên lưng Yusite, từ vai dọc theo thắt lưng trượt đến mông. Da thịt của Yusite tương đối mẫn cảm, thông thường Campbell chỉ cần nhẹ nhàng xoa, là có thể khiến hắn run lấy lấy, cầu xin đối phương ngừng tay; phản ứng này lại khiến Campbell hưng phấn, vì thế bình thường đùa hắn như thể coi như tiền hí. Nhưng mà, vào giờ khắc này mặc kệ Campbell khiêu khích thế nào, Yusite vẫn thờ ơ.

“...” Campbell có chút buồn bực, nằm nghiêng nhìn cảnh đẹp toàn lưng Yusite lộ ra, đột nhiên lại dấy lên dục vọng. Y xoay người ngồi xuống, ngón tay dịu dàng vuốt ve hông của Yusite, tại giữa khe gò mướt mà tinh xảo nắn bóp; tiếp, nhảy qua lên lưng đối phương, nắm thắt lưng của đối phương, không hề báo trước tách cánh hông khép chặt của đối phương ra, đem tính khí trả đầy ái dục lại sung mãn xỏ xuyên tiến vào trong cơ thể đối phương.

Yusite phát ra một tiếng kêu rên, cuối cùng từ trong cuốn sách hoàn hồn, “Ồ... Jesse, đồ bảo hiểm...” Hắn vội vàng đem bàn tay hướng một bên, muốn tìm đồ bảo hiểm; lại bị Jesse nắm cổ tay, xoay ngược lại giữ trên lưng. Lọt vào kiềm chế, Yusite chỉ có thể tùy tiện hướng một bên cào loạn, đồng thời kinh hoảng đá đạp lung tung, ý đồ muốn tránh thoát. Mà Jesse lại lấy một tay áp chế Yusite, tay kia đỡ bả vai hắn, thừa dịp hắn đá đạp lung tung, lấy đầu gối tách chân hắn ra, hạ thân càng ra sức hướng bên trong cơ thể Yusite đâm sâu vào một chút. Yusite cong lưng, tựa như ngoan cố chống lại, lại phản tác dụng khiến cái hông gần sát Campbell. Campbell tự nhiên không chút khách khí thuận thế thẳng tiến, đem tính khí hoàn toàn bộ tiến vào trong cơ thể của đối phương; đồng thời, dán bên tai Yusite, tựa như đùa giỡn đọc lên vài câu thơ trong địa ngục thiên : “Qui si convien lasciare ogne sospetto, ogne viltà convien che qui sia morta.” [ở đây, tốt nhất từ bỏ bất kỳ nghi ngờ gì, toàn bộ khiếp đảm cũng là kết cục tốt nhất.]

Yusite gần như thất thần, hắn muốn gọi Campbell lập tức dừng tay, thế nhưng vừa mở miệng, phát ra lại đều là tiếng rên rỉ hung phấn cảm xúc mãnh liệt. Hắn chỉ có thể cắn môi dưới, thân là nam nhân, hắn đương nhiên cũng biết không dùng đồ bảo hộ kích thích hơn. Hắn cảm giác được rõ ràng đối phương hùng vĩ tràn ngập trong cơ thể hắn, thậm chí ngay cả gân mạch nổi lên đều phi thường rõ ràng; da thịt đơn bạc trực tiếp tiếp xúc với dục vọng cực nóng, khiến thân thể hắn hình như cũng bốc cháy lên, so với bình thường càng hung phấn hơn. Theo sự đâm vào, trăn trở, rút ra của đối phương sắc bén kích thích dục vọng của hắn, khiến cho hắn không tự chủ được sau đó giây dựa, kinh hô, rên rỉ. Dưới tình dục khuếch đại, toàn thân Yusite hơi ửng đỏ, cơ thể tự nhiên mà phối hợp luật động tình ái, khi thì siết chặt, khi thì thả lỏng, sung sướng vui vẻ khiến Campbell càng thêm say sưa xâm lược, không ngừng tăng thêm lực đâm vào, đồng thời buông tay áp chế Yusite ra, ngược lại dò về phía bụng dưới của hắn, cầm xoa vỗ về tính khí cũng vì hưng phấn mà trướng lên.

Yusite nắm chặt gối, bắt đầu nhỏ giọng kêu gào. Từ bụng dưới phát sinh điện giật chấn động lan ra toàn thân, làm hắn không cách nào khống chế gần như ở trong cuồng loạn đạt được hưng phấn cực hạn. Bất chợt, hắn lại cảm thấy tim co chặt, nhất thời tứ chi vô lực, đầu cũng bắt đầu choáng váng. Campbell phát hiện Yusite toàn thân buông xuống, nhân cơ hội đưa hắn ôm lên, để hắn ngồi vào trong lòng, lưng tựa trong ngực, một tay nâng hông của hắn, một tay vuốt ve hạ thể của hắn, để cho tính khí của mình hoàn toàn thâm nhập trong cơ thể hắn, kéo nâng lên xuống, khuấy động, tìm tòi. Yusite theo quy luật của đối phương mà vận động, nhưng mà cảm giác da đầu tê dại, toàn thân run rẩy, có chút khó thở, hắn tựa như sắp rơi vào bất tỉnh, vì vậy miễn cưỡng bắt lấy Campbell, “Jesse... Tôi không được...”

Campbell ở trên môi Yusite hôn một chút, thấp giọng nói: “Em rất tuyệt... Để chúng ta cùng nhau...” Cảm xúc càng mãnh liệt dâng trào ở trong cơ thể Yusite ra sức chạy nước rút, đồng thời gia tốc ở háng bộ nhiệt liệt cầm vuốt. Yusite không có chút năng lực chống cự, chỉ có thể cau mày, ngồi phịch trong lòng đối phương tùy ý đòi hỏi định đoạt. Lưng lay ở kề cận cao trào giữa hai cực khoái cảm hưng phấn cùng choáng váng khó chịu, lại qua một lúc lâu, rốt cục, Campbell cố sức ôm sát hắn, Yusite cảm giác một cổ nhiệt lưu ở trong người bạo phát, làm hắn nhất thời khê co rút cơ thể, kêu lên một tiếng đau đớn, cũng đem ái dục phát tiết ra ngoài; đồng thời trước mắt tối sầm, mất đi ý thức.

Lúc ở trong cơ thể Yusite kịch liệt bạo phát, Campbell vẫn chưa từ trong cơ thể của đối phương rời khỏi, lại chưa thỏa mãn tiếp tục vuốt ve; ở trong thông đạo co rút lại mãi cảm không ngừng lập lại ma sát, đâm rút. Hắn đem mặt của Yusite chuyển về phía mình, tình ý hôn lười, trong lòng nhất thời sinh ra cảm giác

kích động kỳ dị không rõ, đây là việc y chưa bao giờ từng trải qua.”Tôi sợ rằng...” Campbell tiếp tục hôn, ôm, đồng thời lẩm bẩm nói: “Sợ rằng...”

Nhưng mà vô luận y quần quít hôn thế nào, người trong ngực lại một chút phản ứng cũng không có, thậm chí không cảm giác hô hấp.”... Đừng làm rộn, Johan.” Campbell mới bắt đầu phát giác không thích hợp, thử vỗ vỗ gò má của Yusite, “Johan?”

Không biết qua bao lâu, Yusite mới từ từ khôi phục tri giác. Cảm thấy trên môi có một chút ngọt, ra sức mở mí mắt, thấy Campbell phi thường lo lắng nhìn hắn.

“Em rất cục tính...” Campbell vuốt ve trán Yusite, phát hiện hắn mở mắt, rất cục thở dài một hơi, vui mừng hôn môi hắn một chút.”Tôi... Ngủ bao lâu?” Yusite hé nửa mắt, hư nhược hỏi.

“Ngủ?” Campbell cầm lấy máy huyết áp đeo lên tay trái của Yusite, “Em là bị sốc hôn mê.” Y vừa đo huyết áp cho Yusite, vừa nói: “Em thực sự là tràn đầy kinh ngạc: Tôi chưa từng có kinh nghiệm ân ái xong lập tức cấp cứu cho người yêu.”

Yusite sửng sốt, đường nhìn lưu chuyển, mới phát hiện hai chân của mình được nâng cao, trên tủ đầu giường bên cạnh thì đặt nhiều dụng cụ và thuốc. Vừa đo huyết áp, nhịp tim xong, Campbell tiếp đó kiểm tra ánh mắt của hắn, ngữ khí nghiêm túc hỏi: “Huyết áp của em quá thấp, đường huyết cũng thấp, tình huống này đã xảy ra bao lâu?”

“Tôi trời sinh huyết áp hơi thấp, không có gì đáng lo.” Yusite liếm môi một cái, “Về phần đường huyết... Cho tới bây giờ chưa đo qua.”

“Em có tiến hành bất kỳ trị liệu bệnh mãn tính gì hay theo thói quen uống thuốc không?”

Yusite lắc đầu.

“Johan, em có phải gạt tôi cái gì không?” Campbell nhìn hắn chằm chằm một lúc lâu, “Em có triệu chứng của lao lực kéo dài.”

Yusite trợn to hai mắt, phòng bị lui về sau một chút. Campbell do dự một lúc, nói tiếp: “Tuy rằng em rất ít nói chuyện của mình, bắt quá, tôi nhìn ra được em là một rất tiết...” Hắn vốn muốn nói tiết kiệm, lại kịp thời đổi giọng, “Người rất tiết chế, sẽ không thức suốt đêm uống rượu, cùng bạn chè chén say sưa. Vì thế chứng lao lực kéo dài của em nhất định là do công việc hoặc sinh hoạt hàng ngày mang tới. Em ngoại trừ là phóng viên ở ngoài, còn làm cái...”

Yusite gần như kinh sợ quay mặt sang chỗ khác, sợ rằng Campbell đã phát giác chút kẻ hở. Vì vậy hắn đột nhiên cắt đứt đối phương, “... Hiện tại mấy giờ?”

“Mười một giờ mười phút..”

“Tôi phải đi.” Yusite lập tức từ trên giường nhảy xuống, cầm quần áo lên mặc vào, vội vội vàng vàng muốn chạy trốn. Bởi thể năng vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, dưới sự nóng nẩy, trước mắt tối sầm, thiếu chút nữa té ngã.

“Johan!” Campbell nắm lấy cánh tay hắn, “Đứng trên lập trường của bác sĩ, tôi mãnh liệt hy vọng em lưu lại nghỉ ngơi một đêm.”

“Không có khả năng.” Yusite kéo tay của Campbell ra, “Jesse, đừng yêu cầu như vậy, để tôi về... Nếu không, tôi sau này sẽ không bao giờ tới nữa.”

Những lời này tựa hồ thành công đe dọa Campbell, y lập tức lui về phía sau một bước nhỏ, khẽ thở dài một hơi. “Johan, tôi biết em còn chưa tin tưởng tôi.”

Yusite trầm mặc không nói.

“Dù sao chúng ta mới nhận thức bao lâu, hai tuần?” Campbell nói tiếp: “Tôi thích suy nghĩ của em, cũng thích làm tình cùng em, cũng không muốn mất sáu tháng hoặc một năm do dự có nên hiểu rõ thêm về em hay không. Vì thế, tôi hy vọng em có thể nghiêm túc cân nhắc quan hệ của chúng ta.”

“Tôi sẽ cân nhắc.” Yusite có lệ trả lời đối phương, đồng thời kéo cửa ra.

“Johan, trưa mai có rảnh không? Chúng ta cùng nhau ăn cơm.”

“Buổi trưa?” Yusite vốn muốn từ chối, nhưng Campbell lại khá kiên định, không cho hắn có cơ hội từ chối.

“Một tiếng là được rồi. Tôi muốn cho em làm quen với bạn tốt nhất của tôi.”

Lúc về đến nhà, bà Robinson biểu thị tình huống của Emily tựa hồ cũng không phải tốt, có chút khó thở, Yusite không khỏi sầu lo. Đêm đó, Emily quả nhiên thiếu dưỡng khí phát tác; vì chăm sóc con gái, Yusite vì thế cả đêm chưa ngủ nằm bên gối kể chuyện Iliad làm bạn với bé.

Qua một lúc lâu, lúc Emily đã ngủ, Yusite cũng mơ mơ màng màng ngủ gật. Thẳng đến khi cuốn sách trên tay rơi xuống đất, hắn mới đột nhiên mở mắt; nhặt sách lên, dùng kẹp sách làm ký hiệu để lần sau tiếp tục kể chuyện cho Emily nghe. Lơ đãng liếc một cái, trang bên trong vừa lúc là hình vẽ “Menelaus mang thi thể của Patroclus trở về “.

Lúc chiến tranh thành Troy, Achilles bởi bị Agamemnon xúc phạm mà cự tuyệt xuất chiến, dẫn đến liên quân Hy Lạp liên tiếp bại lui. Bạn thân của Achilles: Patroclus không đành lòng, vì vậy mượn chiến giáp huy hoàng của Achilles, dẫn đầu người Myrmidons chiến đấu với đại quân thành Troy. “Thấy chiến giáp của người, mọi người sẽ cho ta là người, quân thành Troy có lẽ sẽ lui binh.” Patroclus cho là như vậy.

Mặc chiến giáp của Achilles, Patroclus liên tục đại thắng, ngay cả bản thân cũng bắt đầu cho rằng bản thân là Achilles. Thế nhưng, Patroclus dù sao cũng không phải Achilles, gặt được thể tục, nhưng không lừa được số phận. Cuối cùng, Patroclus cuối cùng bị kinh địch của Achilles sát hại.

Yusite đột nhiên nhớ tới bữa cơm ngày mai với Campbell. Đóng sách lại, hít sâu một hơi; không nói nhìn khuôn mặt của con gái đang ngủ, tiếp đó quay đầu, nhìn phía hình ảnh trong cái gương nhỏ bên cạnh. Trong nháy mắt hắn có chút hoảng hốt: Không xác định được thân phận của người trong kính đến tột cùng là gì.

5. Chương 5

Nhìn kim giây trên đồng hồ đeo tay chuyển động, trong lòng do dự nhiều lần, Yusite vẫn là phủ thêm áo khoác, thắt lên cà vạt, máy móc đi tới địa điểm Campbell hẹn ăn cơm. Đến nơi, trợn mắt nhìn chữ vàng trên cửa bằng gỗ đàn hương màu đen, Yusite ngốc nửa ngày: câu lạc bộ Polo (*hay còn được gọi là mã cầu, môn thể thao cưỡi ngựa đánh bóng*) Lounge Bar ở New York. Câu lạc bộ Polo này được thành lập từ lâu, hội phí hàng năm xấp xỉ hai vạn đô la Mỹ; ăn ở nơi này, cũng không phải túi tiền của hắn có khả năng gánh vác.

Trước đây không lâu, Campbell từng không đầu không đuôi hỏi hắn có biết cưỡi ngựa khôn, Yusite lúc này mới hiểu rõ nguyên nhân trong đó. Vừa nghe được câu hỏi của Campbell thì hắn kỳ thực có chút xấu hổ, bởi vì hắn còn chưa từng đem bối cảnh xuất thân của mình thành thật nói cho đối phương biết. Quả thực, hắn là ở trong đàn trâu ngựa lớn lên, nhưng một chút quan hệ với môn Polo cũng không có. Vì vậy hắn lộ ra cười khổ, gật đầu. Campbell tựa hồ khá vui vẻ, nói với Yusite: Người thích ngựa nhất định sẽ thích chỗ này; còn nói cho hắn biết chỉ cần ăn mặc “hơi” chỉnh chu chút, không cần quá cẩn trọng.

Lấy điện thoại di động ra, Yusite tính toán có thể bịa ra lý do nào để không tham dự; hoặc là dứt khoát cái gì cũng đừng giải thích, trực tiếp cho đối phương leo cây là tốt rồi. Nhiều lần suy tính thật lâu vẫn là tìm không được biện pháp, Yusite không khỏi thở dài một hơi.

“Xin hỏi, ngài có cần ta giúp gì không?”

Đột nhiên có một thanh âm lãnh đạm vang lên bên tai, dọa Yusite nhảy dựng. Ngẩng đầu, vừa lúc nhìn đến cửa câu lạc bộ ngựa, tầm nhìn chuyển sang một cảnh vệ mạnh mẽ, nói vậy là bởi vì hắn do dự chần chờ lâu lắm mới dẫn đến hoài nghi.”Không... Tôi chỉ là...”

“Đây là một cao cấp câu lạc bộ.” Một gã mặc âu phục bồi bàn màu đậm cũng đi tới góp vui. Gã quan sát trên dưới trang phục trên người Yusite, biểu tình rõ ràng trở nên khinh thường, “Ngài phải là hội viên của câu lạc bộ, nếu không phải đặt trước mới có thể vào.”

“Xin lỗi...” Yusite cúi đầu, hắn biết mình căn bản không nên đến cuộc hẹn này. Hắn đã ở trong ảo tưởng dối trá này nằm mơ lâu lắm rồi, đã quên sự thật bản thân và Campbell lại thật ra là hai người không cùng thế giới, Johan · Yusite chân chính, là một người cha độc thân làm việc ở siêu thị; hoàn toàn không xứng với Jesse · Campbell, danh y số một toàn quốc.”... Tôi tựa hồ cùng Jesse · Campbell hẹn qua, bắt quá...”

Không quan trọng. Quầy rầy...” Yusite lẩm bẩm nói, đồng thời xoay người chuẩn bị rời đi.

“Nguyên lai là bạn của ngài Campbell, thất kính.” Biểu tình của bồi bàn trong nháy mắt thay đổi, trên mặt lộ ra nụ cười rục rịch, thái độ cũng biến thành phi thường ân cần, “Ngài Campbell là hội viên vinh dự của chúng tôi, bạn của ngài ấy chính là quý khách của chúng tôi. Tôi vừa rồi thất lễ, hướng ngài tạ lỗi.”

Do biểu tình khinh miệt lúc trước trong nháy mắt biến thành nịnh bợ, trước sau thay đổi một trăm tám mươi độ, Yusite không khỏi ngạc nhiên. Hắn bắt đầu lo lắng bạn của Campbell chẳng lẽ cũng là loại người nịnh hót như vậy.”Ngài Campbell bọn họ đã tới trước, đang chờ ngài. Bên này mời.” Bồi bàn khom người, cung kính dẫn đường; Yusite lại bộ dạng như ra chiến trường, cẩn trọng lại thấp thỏm theo đuôi đi tới.

Cầm lấy ly rượu chất bằng thủy tinh trên bàn, đồng thời lơ đãng liếc Omega trên cổ tay một cái, Campbell nghi hoặc Yusite không biết lúc nào mới có thể đến. Đây đại khái là y lần đầu tiên cố ý dẫn tình nhân của y vào; trước kia, y luôn đem đám bạn giường này đặt ở một bên như bình hoa vậy, không đặc biệt giới thiệu tên của bọn họ, dù sao hoa trong lọ rất nhanh sẽ đổi, vì thế không cần quá lãng phí thời gian. Bạn tốt của y Brodas khá quen nhìn người bên cạnh y đối tới đối lui, trên thực tế, bản thân Brodas cũng từng như y, bên người có nhiều bạn giường luân phiên thay đổi — dùng một từ “từng”, là bởi vì Brodas đã thay đổi, hiện bên người chỉ có người yêu của hắn: Gabriel · Gesman.

Campbell phải thừa nhận, nhìn Brodas và Gesman ở chung, đối với thái độ thay đổi tình cảm của y không ảnh hưởng.

Gần một tháng trước thứ bảy nào đó, ba người bọn họ hẹn nhau đánh gôn. Gesman đang xử lý một quả bóng lọt hố cát mạnh mẽ vùng gậy, tuy rằng đem bóng nhỏ trắng xinh cứu ra, mũ lưỡi trai trên đầu lại rớt xuống. Lúc đó Gesman chỉ lo chú ý chỗ bóng rơi, không chút để ý cái mũ rơi vào hố cát. Brodas lại không hề đếm xỉa nhảy tới, nhặt mũ lên, ở bên chân vỗ hai cái, vẩy đi cát bụi dính bên trên, sau đó một trở tay đem mũ linh hoạt đội về trên đầu Gesman.

Biểu tình của Brodas thoát nhìn hình như rất không nhịn được, nhưng mà, khi hắn đội mũ cho Gesman, ngón tay xẹt qua bên tai Gesman, thuận thể đem một chỏm tóc vuốt ra sau tai cậu, sau đó lại vuốt dọc theo xương hàm khe véo má của cậu một chút. Một chuỗi động tác trong mấy giây hoàn thành, người bên ngoài thậm chí sẽ không lưu ý; nhưng mà, lại khiến cho Campbell trong lòng tương đối ước ao cùng chấn động.

Cái động tác kia không được gọi là đặc biệt lãng mạn, càng chưa nói tới sắc, nhưng mà thân mật trong đó so với ôm hôn nồng nhiệt chỉ có hơn chứ không kém, Campbell nghĩ thầm. Đụng chạm trong nháy mắt, hai người bọn họ tựa hồ dựng lên một thế giới chỉ có lẫn nhau, mà đem tất cả những thứ còn lại gạt bỏ bên ngoài, tựa như vũ trụ chỉ có bọn họ, hay bọn họ chính là vũ trụ, dường như theo như lời ngôn ngữ xưa “forever me, forever thee, forever us.” Hai người trong nháy mắt biến thành vĩnh hằng.

Campbell đột nhiên phát giác trên cái thế giới này còn có chuyện y không biết, y cũng muốn thử nghiệm cái loại tình huống này đến tột cùng là có cảm giác gì.

“Tớ đói bụng, có thể ăn chút gì trước không?”

Gesman nói, nhất thời đem Campbell từ trong suy nghĩ kéo trở về. Y còn chưa mở miệng, Brodas ngồi ở bên cạnh lại lắc đầu, “Em tên tiểu quý này.” Tay thì ở trên đùi Gesman vỗ nhẹ hai cái. Sau đó, lại gọi bồi bàn trước đem chút finger food đơn giản và một đĩa pho mát.

Lại loại thân thiết vô ý lộ ra này, Campbell mỉm cười nhìn hai người. Y kỳ thực cũng không có nói rõ dụng ý của bữa cơm Trung này, mưu tính tạo bầu không khí tự nhiên; nhưng mà người vẫn không tới, trái lại khiến y bắt đầu có chút xấu hổ. Khi y đang cầm điện thoại di động lên, muốn trực tiếp gọi điện thoại cho Yusite; vừa giương mắt, thấy quản lý đại sảnh dẫn một người đi về phía bọn họ.

“Yu...” Thấy Yusite, Campbell trong mắt mỉm cười, đang muốn đứng lên nghênh đón, Gesman bên cạnh lại động tác nhanh hơn từ trên ghế bắn lên, vẻ mặt mừng rỡ, “Yusite?”

Campbell quay đầu lại kinh ngạc nhìn Gesman, người sau lại hồn nhiên không cảm giác, trái lại vọt tới trước mặt Yusite, cao hứng nói: “Johan · Yusite, không nghĩ đến lại ở chỗ này gặp được anh!”

Campbell nhìn Gesman, nhìn lại Yusite, thành linh phát hiện mình cũng không phải người kinh ngạc nhất ở đây: Bởi vì sắc mặt của Yusite trong nháy mắt trắng bệch, ánh mắt tràn ngập sợ hãi, lui về phía sau; nếu như không phải vừa lúc bồi bàn đưa thức ăn đến chắn ở phía sau, Campbell phi thường khẳng định Yusite sẽ xoay người chạy trốn.

Đây tốt cùng là chuyện gì xảy ra? Campbell không khỏi yên lặng.

“Vị khách quý tuần mỹ này là ai? Tiểu quý, em có nên giới thiệu một chút không?”

Có lẽ phát hiện không khí hiện trường hơi chuyển ngược ngừng, Brodas lấy thái độ thung dung, nửa đùa giỡn nói.

“Đúng vậy, Gabriel, hẳn là bạn của cậu sao?” Bởi Brodas giải vây, Campbell lập tức khôi phục trấn tĩnh như trước, tận lực dùng ngữ khí hơi hợt, giả bộ tò mò hỏi.

“Vị này chính là Johan · Yusite.” Gesman không chút nào chú ý tới bất kỳ dị trạng gì, một bộ hồn nhiên nói: “Từng là của ba ta... Tài xế trước đây.”

“Hạnh ngộ.” Brodas dẫn đầu đưa tay chào hỏi. Campbell lại không nói được một lời, trên mặt tuy rằng mang theo nụ cười lễ phép, ánh mắt lại trở nên âm trầm.

Thái độ của Campbell, khiến Yusite từ đầu đến chân trong nháy mắt đông lại. Hắn từng suy nghĩ qua tình cảnh có thể xảy ra khi lời nói dối bị vạch trần, trước chuẩn bị sẵn sàng, để thương tổn giảm đến thấp nhất; lại trăm triệu không nghĩ đến cư nhiên sẽ ở thời điểm không hề báo trước thế này, bằng cách vạch trần không tưởng được; hình như là đưa hắn từ giữa yển hội đột nhiên đẩy lên đài hành hình, không trù đầu, trực tiếp hành hình.

Quả thật, hẳn cho là mình đã lừa gạt tất cả, lại không lừa được số phận. Hẳn phải vì lời nói dối của mình trả cái giá thể thảm nhất.

Mấy năm trước, Yusite từng là tài xế tư nhân cho chủ ngân hàng: Jeff · Gesman. Thẳng đến Jeff bởi vì phá sản mà phải đuổi việc hẳn, mà không lâu sau, Jeff bởi vì tai nạn xe ngoài ý muốn mà chết, vì vậy chặt đứt liên lạc với Yusite. Gabriel · Gesman là thành viên trong toàn bộ gia tộc của cố chủ đối với hẳn thân mật nhất, thân thiết nhất.

Hiện tại, cái người thân mật cùng thân thiết kia, lại biến thành lưỡi dao vô cùng tàn nhẫn, tựa như thiên sứ ngậy thơ lấy danh thượng đế, đem tội nhân của lời nói dối đá vào chỗ sâu nhất trong địa ngục.

“Thực sự đã lâu không gặp...” Có lẽ hồi tưởng lại người cha đã qua đời, Gesman nhất thời có chút cảm khái, “Johan, anh gần đây khỏe không?”

“Hoàn hảo... Vẫn như cũ.” Yusite có chút nói lắp, len lén nhìn xung quanh, muốn thừa dịp trước khi tình hình trở nên tệ hơn kiểm soát chạy ra, “Tôi có việc...”

“... Được rồi, con gái anh đâu?” Gesman tiếp tục nóng lòng hỏi, “... Emily, đúng không? Thân thể của nó có tốt không?”

“Con gái?” Campbell nhếch cao đầu lông mày, “Ngài Yusite nguyên lai đã kết hôn rồi?”

Yusite hoàn toàn không có dũng khí đối mặt Campbell, chỉ là cúi đầu.”Ly hôn, ta nhớ rõ là vậy.” Gesman rất nhanh trả lời, một chút cũng một có ý thức đến bầu không khí kỳ dị. Thấy tình hình bất thường, Brodas đứng lên, “Ngài Yusite, mời ngồi.” Sau đó, lại đem Gesman kéo về chỗ ngồi, “Tiểu quý, đừng cứ đứng nói.”

Yusite không cách nào từ chối, chỉ có thể sắc mặt tái xanh ngồi xuống. Bởi chỗ ngồi sát bên Campbell, Yusite khiếp đảm chỉ ngồi một phần ba nệm ghế.

“Đã quên giới thiệu với anh, Johan, vị này chính là Lawrence · Brodas.” Sau khi ngồi xuống, Gesman mỉm cười tiếp tục đối Yusite tiến hành tàn phá vô tâm, “Vị bên cạnh anh kia là Jesse · Campbell, bác sĩ ngoại khoa tim tốt nhất toàn quốc... Được rồi, con gái anh không phải có bệnh tim bẩm sinh sao?”

Mỗi người đều vì lý do khác nhau, sắc mặt của Yusite và Campbell lại đồng thời thay đổi.

“Johan, nếu như Emily có vấn đề gì, có thể tìm Jesse...” Gesman đang muốn nói tiếp, Brodas rất nhanh từ trong khay cầm một mảnh phô mát Pecorino, cho thêm sốt quả sung, nhét vào trong miệng cậu.”Em không phải đói bụng sao? Ăn ngon.”

Nếu như đối lấy mấy giây yên tĩnh. Sau đó, Campbell đột nhiên bật cười, “Ha ha ha!” Y tự mình rót đầy một ly rượu chất, ngửa đầu một hơi uống sạch.

“Làm sao vậy?” Gesman không rõ nội tình hỏi.

“Không có gì.” Campbell mỉm cười nói: “Đột nhiên nhớ tới một việc. Một phụ tá quan trọng của tớ: bác sĩ ngoại khoa lồng ngực Smith phải rời đi, phải mau chóng tìm người tài, không phải, tớ sau này thời gian nghỉ ngơi sẽ ít đi.”

“... Thì ra là thế.” Brodas nhìn Yusite mặt gần như dán xuống mặt bàn, cố ý chậm rãi nói: “Tớ cho là ngày hôm nay cậu muốn giới thiệu một người cho chúng tớ quen biết.”

“Làm sao có thể, đừng nói đùa.” Biểu tình Campbell hình như nghe được lời nói hoang đường nhất toàn thế giới, “Đối tượng lên giường gần đây của tớ phi thường mờ nhạt, hơn nữa hèn hạ, dễ tiếm, càng ngày càng chọc người ghét. Cho nên ——” hai tay y mở ra, “Tớ quyết định đổi bạn giường, sau này không bao giờ gặp tên kia nữa.”

Tiếp đó y đứng lên, nhìn đồng hồ, tựa như chuyện gì cũng chưa phát sinh, “Đã đến giờ đánh banh, chúng ta đi.”

Brodas vẫn ngồi như trước, mấy giây sau, hần ngữ khí ôn hòa, thập phần săn sóc mời Yusite: “... Ngìa Yusite, có vinh hạnh mời ngài cùng đi không?”

“Vị tiên sinh này không phải mới vừa nói hần có việc khác? Vẫn là đừng chậm trễ thời gian quý giá của hần.” Yusite còn chưa kịp mở miệng, Campbell liền xen mồm; lúc y xoay người đối Yusite khách sáo gật đầu, lạnh lùng nói: “Rất vui được biết ngài. Tin tưởng sau này chúng ta sẽ không gặp lại.”

“Johan, thế nào? Chó của cậu đã chết rồi sao?”

Nhân viên tài vụ của COSTCO: Suzanne · Watson dùng sức gõ chín cái trên bàn thu ngân, Yusite mới tựa như bị dọa cho giật mình bỗng nhiên ngẩng đầu. Thấy mặt của hần, Suzanne sưng sốt nửa ngày: Gương mặt đó không chỉ có tiêu tụy, cũng đau thương vô cùng; khiến cô không khỏi bật thốt lên.

“Cái gì chó đã chết? ... Tôi không có nuôi chó.” Yusite lấy thanh âm yếu ớt nói: “Xin... Xin hỏi có chuyện gì?”

“Máy thu ngân của cậu ghi chép có vấn đề.” Suzanne cầm một phần ghi chép máy tính in ra, “Cậu tốt nhất kiểm tra đối chiếu lại một chút.”

Yusite tiếp nhận ghi chép, nhìn hai lần mới tìm ra chỗ sai, “Tôi hình như viết số tiền một cột giảm giá hai lần, để tôi sửa một chút, chờ một chút...” Hần mở ngăn kéo chuẩn bị lấy ra thẻ từ hệ thống xong bắt đầu chỉnh sửa; cúi đầu, thấy đặt giữa toàn bộ dụng cụ văn phòng, một hộp nhung tơ màu xanh lam tinh xảo phá lệ nổi bật, trong lòng một trận đau đớn.

“Nhanh một chút, cậu nhanh sửa lại đi.”

Yusite yên lặng tiến vào hệ thống, trước tìm chỗ sai, lựa chọn tính lại, tiếp đó tay có chút run rẩy, nhấn xuống nút tắt.”Được rồi.” Hấn đem ghi chép chính xác in ra, giao cho Suzanne.

“Johan, cậu chẳng lẽ không rõ quản lí đặc biệt chú ý đến cậu? Đừng cứ một bộ không yên lòng, nghiêm túc một chút. Lại làm sai, cẩn thận bị đuổi.” Suzanne nhận lấy ghi chép, như trước trừng Yusite, “Không khí trầm lặng, thật không biết trong đầu của cậu đang suy nghĩ gì.”

Suy nghĩ gì? Yusite không biết mình còn có thể suy nghĩ gì; hấn có thể từ Lounge Bar quay về làm việc đã là một loại kỳ tích. Hít sâu một hơi, hấn lần thứ hai mở ngăn kéo, chặt vật đem hộp nhung tơ màu xanh lam lấy ra, cầm trong tay.

Buổi trưa, sau khi đám người Campbell rời đi, Yusite tiếp tục cúi thấp đầu, ngồi trước bàn ăn. Hấn kỳ thực nhất phút cũng không muốn ở lại, nhưng hai chân của hấn như nhũn ra, căn bản không đứng nổi. Một phút sau, bồi bàn dùng khay bạc bưng một hộp nhung tơ màu xanh lam đi tới, thỉnh thoảng phát hiện chỉ còn một mình hấn, “Bác sĩ Campbell tạm thời rời chỗ, hay là đã rời đi?”

Yusite yếu ớt nói: “Rời đi, sẽ không trở lại.”

Tiếp đó, bồi bàn mặt lộ vẻ khó khăn nói cho hấn biết, hộp nhung tiw màu xanh lam là Campbell trước đó chuẩn bị, muốn bọn họ theo bữa chính cùng đưa đến; cái này bọn họ cũng không biết làm thế nào mới tốt.”Ngài là bạn của bác sĩ Campbell, có thể nhờ ngài đem thứ này giao trả lại cho ngày ấy không?” Nói xong, liền đem cưỡng ép đem hộp nhét vào trong tay Yusite.

Cái hộp nhung tơ màu xanh lam kia tựa như là một bình nước thánh, đưa hấn hãm sâu vào thiêu đốt ăn mòn quỷ quái của địa ngục.

Lời nói dối phiến toái rốt cục bị vạch trần. Trên lý thuyết mà nói, đỡ xuống tảng đá lớn trong lòng sẽ phải khiến người thở phào một hơi mới đúng, nhưng Yusite lại cảm giác nặng nề hơn. Không chỉ vậy, hấn mới phát hiện bản thân tựa như tờ ghi chép sai trước đó, đơn giản hóa thành hư không. Hai tuần triển miên, ba mươi mấy năm đời người qua, nguyên lai là không có giá trị như thế, tựa như bị lửa thiêu trụi tro tàn, lúc gió thổi qua tuyệt không còn lại. Hấn biết là tự mình nói dối trước đó, trừng phạt đúng tội, chẳng trách người khác; bất quá, lúc nghe được Campbell nói “Hèn hạ, dễ tiện, khiến người ghét”, cho dù là hấn cực kỳ hèn hạ như vậy, trong lòng vẫn rất đau.

Hấn cứ như vậy bị Campbell xóa bỏ.

Nhìn quả bóng trắng nhỏ trên thảm cỏ xanh biếc, Campbell hai tay nắm chặt gậy, bề ngoài thoát nhìn bình tĩnh, trong đầu lại suy nghĩ cuộn trào mãnh liệt. Y vẫn không cách nào tin mình thế mà lại liên tục thua hai lần trước trong tay cùng một người, hai lần! Cái người bề ngoài nhìn như thiên sứ thuần lương vô hại, nội tâm cư nhiên giao hoạt gian trá như vậy.

Đây là sỉ nhục lớn nhất trong đời hấn từ lúc có nhận thức đến nay. Campbell cắn răng, cắn giận vung gậy, chỉ nghe được một tiếng leng keng, bóng hóa thành một đường parabol màu trắng bay thật xa, thiếu chút nữa ra ngoài.

“Rất ít khi thấy cậu phát cáu lớn như vậy.” Thấy Campbell mở đầu không thuận, Brodas ung dung đi tới, nhàn nhạt nói.

“Cáu cái gì...” Campbell vốn muốn phủ nhận, tiếp đó không nhịn được hô to một cái. Y và Brodas là bạn già như huynh đệ vậy, quá hiểu rõ nhau, không cần thiết giấu giếm.

“Muốn nói chuyện sao?” Brodas tiếp tục hỏi.

“Không cần thiết, nên biết sự thật tớ đều đã biết. Lấy ví dụ cũ rích: Tựa như bộ phận bị hoại tử phải cắt bỏ, giữ lại chỉ sẽ thối rữa hoặc dẫn phát bệnh biến.” Campbell nhún vai, “Chỉ là... Rất xin lỗi để các cậu thấy cái trò hề này.”

“Nói cái gì, bạn già.” Brodas vỗ vỗ vai Campbell, “... Hy vọng cậu đừng trách cứ Gabriel. Tên tiểu quỷ không hiểu tùy mặt gửi lời.”

“Đó là một trong những điểm đáng quý nhất.” Campbell nói: “Chính vì vậy, hắn sẽ không hư tình giả ý với cậu. Cậu có thể xác định hắn cho nên cùng cậu một chỗ là bởi vì thích cậu người này, mà không phải ham muốn chức vụ, tư cách, địa vị, hay những thứ giá trị kèm theo của cậu; hắn là thật sự yêu cậu, mà không phải muốn lợi dụng cậu... Lawrence, cậu là một người may mắn.”

“Jesse...” Brodas tựa hồ muốn nói cái gì nữa, bất đắc dĩ hắn cũng không biết ngọn nguồn câu chuyện, không cách nào đưa bất kỳ bình luận hay chú giải gì.

“Như vậy cũng tốt.” Một lúc sau, Campbell tựa như thuyết phục bản thân, lộ vẻ quên được mỉm cười, “Chuyện này càng chứng minh tớ căn bản quyết định không thích hợp.” Y lấy điện thoại di động ra, nhấn chọn một người danh bạ bắt đầu bằng “J”, sau đó nhìn cũng không nhìn, nhấn xuống nút xóa, đem cái tên đó cùng tất cả sau đó vĩnh viễn từ trong ký ức cắt bỏ.

“Emily, ba ba đã về.”

Yusite đứng ở cửa, tay đặt trên chốt cửa, trên mặt nặn ra một nụ cười ôn nhu, sau đó mới mở cửa. Hắn đi xuống tất cả ưu tư, lúc bước vào cánh cửa này, hắn chính là một người cha; mà một người cha tốt phải trở thành trụ cột, chỗ dựa cho gia đình, không thể để cho con gái lo lắng, nhất là khi con có vấn đề sức khỏe.

Vì vậy, Yusite mở thủy trở lại cách thức sinh hoạt chệch đường ray như trước. Đi làm, tan tầm, đưa đón con gái, mang con gái đi đăng ký, chữa bệnh, nhìn cấp cứu. Bề ngoài, Yusite biểu hiện bình thường bình tĩnh, nhưng mà, mỗi khi điện thoại vang lên bài “A la claire fontaine”, hắn cứ kinh hãi không tự chủ được, cho dù hắn biết rõ Campbell không có khả năng liên lạc nữa.

Ngoài ra, không biết vì sao, Yusite buổi tối cũng không ngủ ngon. Mặc kệ hắn ban ngày có bao nhiêu mệt, chỉ cần nằm trên giường, thường thường sẽ trợn tròn mắt thẳng đến hừng đông, cho dù hắn thật vất vả mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ, cũng là mơ linh tinh liên tục. Trong giấc mộng hơn phân nửa là đi vào mê cung kỳ dị âm u, nếu không thì là bị quái vật không biết tên đuổi theo; sau khi tỉnh thậm chí lại càng uể

oải.

Chẳng mấy chốc gần qua nửa tháng, trong thời gian đó ngoại trừ nửa đêm Emily mấy lần thiếu dưỡng khí phát bệnh ra, cuộc sống đại khái coi như bình an. Yusite đã có thể để cho tâm tình của bản thân chết lặng, mà uể oải và mệt nhọc càng khiến hắn không rảnh miên man suy nghĩ; hiện tại, cho dù hắn thấy tên Jesse trong danh bạ điện thoại, cũng không cảm giác đau nhức như vậy nữa.

Chỉ cần cái hộp nhung tơ màu xanh lam kia, bị hắn khóa sâu trong ngăn kéo, tin chắc cũng sẽ không còn thấy mặt trời một lần nữa.

Thật vất vả đợi được đến đêm trước ngày nghỉ, Yusite quyết định thừa dịp nghỉ, mang Emily đến công viên hải dương một chút.

“... Nơi đó có cá heo, Emily còn chưa tận mắt quá cá heo thật sự đi...” Yusite vừa chuẩn bị bữa tối, vừa cùng Emily nói chuyện phiếm.”Nghe nói, nơi đó cá heo sẽ...”

“... Ba ba.” Yusite lời còn chưa nói hết, Emily đang ngồi ở bên cạnh bàn ăn làm bài tập lại đột nhiên gọi lại hắn, thanh âm có chút khàn, “... Ba...”

Trong lòng Yusite nhất thời sinh ra một loại ác cảm phi thường không tốt. Hắn lập tức xoay người, cả người lạnh phân nửa: Chỉ thấy Emily nằm nghiêng trên mặt đất, hai chân đầu gối co lại tựa trước ngực, toàn bộ màu da biến thành xanh nhạt trắng bệch, môi và móng tay lại màu đỏ tím, cau mày hô hấp phi thường trắc trở, đồng thời kèm theo tạp âm rất lớn.

“Không...” Yusite phát ra tiếng kêu thảm thiết, chuyện hắn sợ nhất đã xảy ra: Gần nhất số lần Emily khó thở phát bệnh tăng, lần này lại xuất hiện triệu chứng nặng thâm tím sự khó thở.

Yusite lo lắng lập tức cầm điện thoại lên gọi xe cứu thương, đồng thời luống cuống tay chân lấy thuốc để Emily uống vào một ít, “... Con gái của tôi... Bé gái mười tuổi, có tứ chứng Fallot... Hiện tại đột phát triệu chứng thâm tím khó thở... Đúng, tôi đã cho bé uống chút thuốc, đúng... Tôi xin anh, tôi xin anh nhanh một chút... Van cầu các anh...”

Đương xe cứu thương một đường vù vù chạy tới, tuy rằng tuyên bố là tốc độ nhanh nhất, nhưng Emily cũng đã hơi mất đi ý thức, Yusite thì cứng ngắc, cũng không nhúc nhích quỳ ở bên cạnh, nắm chặt tay của con gái.

Đến rồi bệnh viện, lúc trải qua cấp cứu lúc, triệu chứng khó thở của Emily giải trừ. Vì lý do an toàn, bác sĩ chính của Emily, Karl · Vinci để bé ở lại bệnh viện tiến hành kiểm tra tim. Yusite vẫn ngồi trên ghế nhựa ở hàng lang, mở to mắt trừng mắt “Không phải nhân viên y tế cấm vào” ở cửa phòng kiểm tra CT chờ ra.

“Yusite, anh biết kiểm tra tình trạng tim cần thời gian rất dài, đừng ngồi ở chỗ này chờ, về nhà trước nghỉ ngơi đi.” Vinci nói.

Yusite tựa như không nghe thấy, hai giây sau mới chậm rãi lắc đầu.

“Nơi này là bệnh viện, khắp nơi đều là nhân viên y tế, anh ở lại đây căn bản không có ích gì! Mau trở về đi!”

“...” Yusite vẫn là mắt không chớp nhìn chằm chằm cửa, “Tôi biết tôi rất vô dụng, nhưng vẫn muốn bồi Emily.”

“Johan!” Vinci nhú mày, cất cao giọng tiếp tục khuyên hấn, “Anh... Anh ngồi như vậy không nhúc nhích, chỉ biết cản trở nhân viên y tế làm việc!”

“Tôi có xê dịch.” Yusite rốt cục quay đầu nhìn Vinci, “Tôi từ nơi đó...” Hấn chỉ vào ghế đối diện, mặt không thay đổi nói: “Đổi đến bên cạnh kia một ghế, lại đổi đến một ghế phía sau, sau đó mới ngồi ở chỗ này. Ta cũng không phải không nhúc nhích.”

Nếu như là bình thường, Vinci tuyệt đối sẽ bởi vì câu trả lời lần này của Yusite mà chột cười. Thế nhưng, nhìn thần sắc của Yusite cực độ u ám, hấn ta lại cười không nổi.

“Được rồi, tùy anh.” Vinci bất đắc dĩ thở dài một hơi, vỗ vai Yusite, loáng thoáng cảm giác nam nhân này gây nhom tiêu tụy tựa hồ không tự chủ được toàn thân hơi run rẩy...” Đùng quá miễn cưỡng.”

Yusite không trả lời, như trước ngơ ngẩn nhìn chằm chằm phía trước.

Ed · Smith đi tới trước cửa phòng làm việc, đem biển ở phía trên vốn là “Peter · Graham, MD, chủ nhiệm ngoại khoa” lấy xuống, ngược lại dán lên biển mới “Ed · Smith, Ph. D., chủ nhiệm ngoại khoa”; sau đó lui về phía sau hai bước tỉ mỉ tường tận.

Cánh cửa này chỉ là dán tấm gỗ da, không giống chỗ trước đây hấn ta làm việc, là gỗ anh đào đặc ruột đắt tiền; đồ dùng trong phòng làm việc đều là sắt, nhôm hoặc là formica, không giống phòng làm việc trước đây đều là nguyên bộ vật dụng gỗ cẩm lai. So với xa hoa trước kia, ở đây mộc mạc gần như đơn sơ, không chỉ là phòng làm việc, toàn bộ công việc trong hoàn cảnh thiết bị máy móc đều cùng trước đây không cách nào so sánh. Bất quá, tâm tình của hấn ta so với trước đây càng phong phú, càng tích cực.

Đây là ngày đầu tiên của quan mới nhận chức Ed · Smith, còn xưng phong nhận việc trực ca tối: Hấn ta muốn sớm một chút nắm giữ tình huống ở bệnh viện. Từ trong hộp giấy cầm ra ảnh vợ và con trai, đặt lên bàn; tiếp đó liền phủ thêm áo khoác trắng ra khỏi phòng làm việc.

Buổi tối bệnh viện tương đối kỳ lạ, Smith nghĩ thâm, có thể thấy đặc sắc nhất của mỗi một chuyên khoa: Súc căng thẳng của phòng cấp cứu, có lúc thậm chí người kín hết chỗ; âm áp cùng tràn ngập xúc động khi sinh mạng mới ra đời của khoa phụ sản; mà ở các nơi như khoa ngoại lồng ngực, khoa phóng xạ lại là vắng ngắt, thỉnh thoảng có thể thấy một số người nhà biểu tình chờ đợi hoặc bất đắc dĩ, ở trên hành lang đứng lặng hoặc đi qua đi lại.

Trong lúc bất chợt, ghế ngồi ngoài cửa phòng kiểm tra, một bóng người hấp dẫn tầm mắt của Smith.

Người kia ngơ ngác trừng mắt nhìn phòng kiểm tra, dưới ánh đèn halogen, sắc mặt gần như bi thảm u tối như cửa nhôm; viền mắt bao phủ một vòng bóng đen, vẻ mặt hoảng hốt.

“Là ai vậy?” Smith đi tới quầy hộ lý, nhỏ giọng hỏi: “Một bệnh nhân của khoa? Sao trễ như vậy còn ở nơi này?”

Y tá trực thò đầu ra, “Chủ nhiệm Smith (*trong QT là để chủ nhân nghĩa là ông chủ*), người kia không phải bệnh nhân, là người nhà bệnh nhân.” Cô từ trên bàn tìm ra một phần bệnh lý, “... Tìm được rồi. Ách, cha của Emily · Yu... Yusite. Emily đang kiểm tra trong phòng chờ kiểm tra tim, hấn vẫn ngồi ở chỗ kia. Chúng ta đã khuyên rất nhiều lần, hấn vẫn không chịu trở về.”

“Ở nơi đó ngồi chờ có ích lợi gì chứ? Thật ngốc.” Smith cầm lấy ca bệnh nhìn một chút, lắc đầu, đi nhanh ra phía trước muốn khuyên hấn rời đi.

“Ngài Yusite?” Lúc Smith đi tới bên người kêu vài tiếng, Yusite lại hồn nhiên chưa phát giác ra. Thẳng đến bị Smith vỗ vỗ vai, Yusite mới chấn kinh bỗng nhiên quay đầu.

“...” Smith nhìn mặt của Yusite, lại kinh ngạc nhất thời nghẹn lời. Người trước mắt có dáng vẻ phi thường tuần tú, nhưng bị u buồn và áp lực ăn mòn đến tiêu tụy, trong nháy mắt, hấn ta cơ hồ cho là người này sẽ trợn mắt trắng đột nhiên chết bất đắc kỳ tử.” Ngài Yusite, xin chào, tôi là chủ nhiệm mới của ngoại khoa: Smith. Xin hỏi ngài ở chỗ này ngồi đã bao lâu?”

Ngây người hai giây, Yusite mới lắc đầu, chậm rãi nói: “... Xin chào. Tôi chưa ngồi bao lâu, tôi đợi Emily kiểm tra xong, đưa nó về nhà.”

Không hay, Smith nghĩ thầm, người này đã bắt đầu hoảng loạn. Hấn ta đột nhiên nhanh trí, “Không thành vấn đề. Bất quá, có thể phiền ngài theo tôi đến phòng hộ lý một chút không? Ta muốn kiểm tra cho ngài.”

“Vì sao?”

Smith nở nụ cười, “Đây là hạng mục mới, gọi là kiểm tra nguồn gốc di truyền . Nếu so sánh thể chất của ngài với thể chất trời sinh khác biệt của con gái ngài, có thể giúp tìm ra nguồn gốc bệnh lý.”

Tùy tiện bịa chuyện mượn cớ như vậy, một chút đáng tin cũng không có, Smith rất sợ bị đối phương nghe ra kẻ hở; nhưng mà Yusite vừa nghe đến có thể giúp con gái, lại không chút nghi ngờ, động tác chậm chạp đứng lên, theo Smith đi từ từ đến phòng hộ lý.

Mười lăm phút sau, Smith nhìn kết quả kiểm tra, khẽ nhíu mày, tình huống so với tưởng tượng càng tệ hơn. Hấn nhờ y tá rót hai ly cà phê, sau đó không đầu không đuôi nói: “Ngài Yusite, ngài biết hôm nay là ngày đầu tiên tôi đi làm ở đây sao?”

“...” Qua hai giây Yusite mới chậm rãi đáp lại, vẻ mặt có chút hoảng hốt, “Chúc mừng.”

“Để chúc mừng cho tôi, mời ngài uống một ly cà phê.”

Yusite vì thế thật thà nâng ly, uống xong cà phê. Trong ly cà phê thêm rất nhiều đường, chất lỏng ấm áp chảy vào trong dạ dày, nhất thời làm ý thức Yusite khôi phục một chút, đột nhiên cũng cảm giác mệt mỏi rã rời.”Xin ngài ngồi đây một chút, tôi lập tức trở lại ngay.” Nhìn Yusite hơi híp mắt, tựa như buồn ngủ, Smith liền mượn cớ rời đi, lưu lại Yusite ngồi ngủ gật.

“Y tá trưởng, làm phiền cô lập tức an bài một giường bệnh.” Smith thấp giọng phân phó.

“Rất khó, chủ nhiệm.” Y tá trưởng mặt lộ vẻ khó khăn, “Hôm nay giường bệnh đã rất đầy, không có cách nào để một người nhà đặc biệt...”

“Nghe, người kia tùy thời đều có thể ngắt xủ, thậm chí có bị sốc nguy hiểm.” Smith cắt đứt lời từ chối của y tá trưởng, chỉ vào kết quả kiểm tra trên tay, sắc mặt ngưng trọng nói: “Người bình thường nếu như như hần, đã sớm vào phòng cấp cứu rồi; hần chỉ sợ là dựa vào ý chí cứng rắn chống đỡ mới không ngã xuống.” Hần ta dừng một chút, mới nói tiếp: “Mau chóng chuyển ra một giường, để ngài Yusite ở lại bệnh viện nghỉ ngơi. Chú ý quan sát tình trạng của hần, tôi một giờ sau lại tới xem một chút.”

6. Chương 6

Khoảng chừng tuần tra phòng bệnh một vòng xong, Smith trở lại phòng làm việc. Hần ta còn chưa hoàn thành công việc thu xếp, mấy hộp giấy rải rác ở các ngõ ngách trong phòng làm việc. Hần ta từ một trong số các hộp giấy đó lấy ra giấy chứng nhận bác sĩ, tiếp đó ngồi xuống, hướng giấy chứng nhận xuất thần. Không biết qua bao lâu, bỗng nhiên có người gõ cửa. Chắc là hộ lý trưởng tới báo cáo tình trạng bệnh nhân, vì vậy hần ta không quay đầu nhìn, thuận miệng mời đối phương tiến vào.

“Làm chủ nhiệm cũng phải tăng ca trễ đến vậy sao? Làm chung lâu như vậy, tôi còn thật không biết cậu thật ra lại là một người cuồng công tác.”

Quay đầu lại, Smith thấy một nam nhân đứng ở cửa. Hần ta lập tức mừng rỡ cười nghênh đón, “Jesse? Thật không nghĩ tới!”

“Tôi nói rồi, ngày đầu tiên cậu chính thức đến nhận chức, tôi sẽ mang lễ vật tự mình chúc mừng.” Jesse hơi nâng chai rượu trên tay, “Rượu vang Chateau Lafite Rothschild.”

“Cảm ơn.” Smith tương đối cảm động, đi đến nhận lấy chai rượu, cố ý đùa giỡn nói: “Không phải nói mỗi ngày một ly rượu vang có lợi cho sức khỏe, phòng ngừa bệnh tim mạch, đúng không, bác sĩ Campbell?”

“Vậy phải xem ly rượu của ngài lớn bao nhiêu.” Campbell cũng lấy bộ dạng hài hước trả lời.

“Chỉ là... Với tình huống hiện tại, muốn tìm hai ly rượu có chút khó khăn.” Smith nhìn xung quanh một chút, “Cậu có để ý dùng ly giấy cộng ly không?”

Campbell nở nụ cười, “Rượu vang càng lâu càng thơm, không cần phải gấp gáp khui. Chờ cậu tìm được ly, lại tìm tôi rồi cạn ly cũng không muộn.”

Smith có chút áy náy nhún vai, rót hai ly cà phê, “Lấy cà phê thay rượu, chúc mừng công việc mới của tôi đi!”

“Chờ một chút.” Jesse giơ cao ly cà phê, “Tôi còn chưa buông tha hi vọng cuối cùng: Quay về làm việc đi, Ed.”

Smith lắc đầu, “Cám ơn cậu. Bất quá tâm ý của tôi kiên định, sẽ không thay đổi.”

Campbell nhìn mấy chữ trên biển “Chủ nhiệm ngoại khoa”, có ý ám chỉ nói: “Nếu như là bởi vì đãi ngộ và danh hiệu... Ed, chỉ cần cậu mở miệng, bất kỳ điều kiện gì cũng không thành vấn đề.”

“Không. Mấy năm qua, đãi ngộ trung tâm y học cho tôi đã đủ tốt rồi, thậm chí quá mức rộng rãi; căn bản vượt qua thực lực của tôi nên có được.” Smith phi thường nghiêm túc nhìn đối phương, “Này không là vấn đề, Jesse.”

“Như vậy, chỉ ít nên thành thật nói cho tôi biết: Cậu tạm rời cương vị công tác đến tột cùng chính xác là vì cái gì?” Campbell hỏi tiếp, “Lần trước hỏi cậu, cậu nói cái gì ở trung tâm y học tai vách mạch rừng, không muốn nói chuyện nhiều; hiện tại chúng ta đều ở bệnh viện quận, địa bàn của cậu, đáp án cũng có thể nói đi?”

Smith xoay người, nhìn giấy chứng nhận bác sĩ của hắn ta; trầm ngâm một lát, hắn ta rút cục chậm rãi mở miệng: “... Cho nên tôi từ chức, là bởi vì... Tôi đã quên ước nguyện ban đầu lập chí trở thành bác sĩ.”

“Cái gì?”

“Lại nói tiếp... Kỳ thực rất định kiến.” Smith lại xoay người đối mặt với Jesse, có chút xấu hổ nói: “Lần trước ở Hawai mở cuộc nghị y học quốc tế hằng năm... Cậu còn nhớ chứ?”

Hai hàng lông mày của Campbell nhú một cái, gật đầu. Hội nghị y học quốc tế hằng năm là việc trọng đại trong giới y học hằng năm, chẳng phải bởi vì tài lực rộng rãi của hiệp hội, mà đáp ứng lời mời tham dự cũng khẳng định trên phương diện y thuật; y nhớ rõ bác sĩ của trung tâm y học vì tranh thủ tư cách tham dự còn lên tiến hành đấu sức không nhỏ, khiến y có chút đau đầu.

“Lúc trên máy bay, trong khoang phổ thông có một hành khách bệnh thận, đại khái bởi vì áp lực trên cao khiến bàng quan (*bong daí*) bị vỡ, tạo thành nhiễm trùng cấp tính; tiếp viên hàng không biết ở khoang thương nhân có chúng ta các nhà y học tinh anh, liền đã chạy tới xin giúp đỡ.” Smith từ từ tự thuật, “Khi đó, người nào đó trong trung tâm y học đi cùng — tha thứ cho tôi không thể tiết lộ là ai — nói với tiếp viên hàng không chúng tôi là đoàn bác sĩ hàng đầu, mỗi một thành viên khám bệnh một giờ chỉ phí ít nhất là một nghìn tám đô la Mỹ, cũng không phải bác sĩ cấp cứu. mà cự tuyệt đối phương...”

“Oh...” Campbell chỉ khẽ nhú mày, không cho bất kỳ bình luận gì.

“Đúng vậy... Cậu biết khiến tôi xấu hổ nhất là cái gì không?” Smith nói: “Lúc đó, tôi dĩ nhiên thực sự văn phong bất động ngồi ở chỗ ngồi, uống rượu, ăn trứng cá muối.”

“Hành khách bị nhiễm trùng cấp tính kia thì sao?”

“Đừng nóng vội, tiếp tục nghe chuyện phát sinh sau đó. Lúc sắp đến Hawai, nghe phi công nói chuyện phiếm, mới biết được trong khoang phổ thông có một bác sĩ xung phong nhận việc trợ giúp hành khách kia.” Smith lộ ra nụ cười bất đắc dĩ, “Rất khéo, lúc ra sân bay, bác sĩ kia vừa vịn ngay phía trước tôi. Lúc đó nhân viên tiếp đón hỏi hấn đến Ha-oai làm gì, hấn nói: tôi là bác sĩ, đương nhiên là tới cứu người. ... Jesse, cậu nhất định không tưởng tượng nổi, hấn chính là người giành được giải thưởng thành tựu suốt đời, bác sĩ Hyman.”

“Là hấn... Làm người tuyệt không ngoài ý muốn.” Campbell bưng tỉnh đại ngộ, “Bạn cũ của cha tôi... Hấn vẫn hài hước như vậy.”

“Lời của Hyman mang lại cho tôi rung động rất lớn. Tôi mới chú ý tới, mình đã quên lãng nguyên nhân lúc trước lập chí làm bác sĩ...” Smith dừng một chút, lại tiếp tục nói: “Jesse, cậu còn nhớ rõ lý do bản thân muốn làm bác sĩ không?”

“Đương nhiên.” Campbell nhún vai, nở nụ cười, “Kỳ thực khá ngu xuẩn...”

“Mặc kệ ngu xuẩn bao nhiêu, nhớ vẫn là tốt... Không giống chúng tôi, cậu rất mạnh, có thể vẫn luôn thông suốt lý tưởng của mình...” Trong giọng của Smith tiết lộ một chút ước ao, “Mặc kệ ở bất luận phương diện gì, đối bất cứ chuyện gì đều giống nhau, cậu vẫn luôn rất rõ ràng tâm ý của mình.”

Campbell tựa như bị sét đánh, cả người run một chút. Câu nói sau cùng của Smith kia, không biết vì sao khiến y có chút chột dạ.

“... Không chú ý tới đã trễ như vậy.” Hai người vừa rồi rảnh hàn huyên một lúc lâu, Smith lơ đãng nhìn phía đồng hồ trên tường, hơi trêu chọc nói: “... Jesse, đừng nói với tôi cậu hôm nay không ước hẹn?”

“Đương nhiên là có.” Campbell vẽ mặt đương nhiên, trong khoảng thời gian này y chưa từng để cho mình nhàn rỗi, hầu như mỗi ngày buổi tối đều sắp xếp hẹn lên giường; đương nhiên, bạn giường thường xuyên thay đổi.

“Thời gian... Không có việc gì sao?”

“Dù sao không phải ước hẹn quan trọng gì...” Campbell hơi hốt nói. Hắn kỳ thực quên thời gian, vừa nhìn đồng hồ, mới chú ý tới đã muộn một hồi lâu, hắn có thể tưởng tượng một người đang chờ ở nhà hàng, biểu tình trên mặt người đó chỉ sợ sẽ không quá dễ nhìn.”Không có vấn đề, đối phương có thể chờ.”

“Đừng để tôi làm lỡ thời giờ của cậu. Hơn nữa, tôi cũng phải đi tuần phòng... Có một bệnh nhân khiến người không an tâm.” Smith mở rộng cửa đưa Campbell chậm rãi đi tới cửa thang máy, “... Cảm ơn cậu đặc biệt đừng tới đây, tôi phi thường vinh hạnh.”

“Cổ chủ trước đưa tặng phúc lợi cuối cùng của nhân viên.” Campbell nói đùa: “Cảm thấy áy náy, thì trở lại trung tâm y học đi!”

“Thực sự là khó chơi!” Smith cũng cười, “... Được rồi, tôi gặp phải Karl · Vinci, hắn cũng ở nơi đây.”

“Vinci?”

“Đi học thì luôn luôn ngồi hàng thứ nhất, đối điểm số thì tính toán chi li, Vinci.” Smith tận lực hình dung, “Hắn ở chỗ này đảm nhiệm bác sĩ trưởng của ngoại khoa tim.”

“Ngoại khoa? Hắn rất tỉ mỉ... Quá đa nghi lại không quả quyết, tôi vẫn cho là nội khoa tương đối thích hợp với hắn hơn.” Campbell nhớ lại đoạn ngắn lúc còn ở trường y, trên mặt không khỏi mỉm cười. Đồng thời theo một tiếng “đình”, thang máy cũng thông thả đến nơi.”... Tôi đi trước, bảo trọng.” Campbell nói. Y lễ phép đưa tay về phía đối phương tạm biệt, lại phát hiện Smith kinh ngạc mà rầu rĩ trợn mắt nhìn một chỗ khác ở hàng lang, lẩm bẩm nói: “Không thể nào...”

“Ed, sao thế?” Campbell tò mò quay đầu theo tầm nhìn của Smith nhìn lại, đầu tiên là kinh ngạc ngăn người, tiếp đó nhú mày, không lời chống đỡ.

Lúc uống cà phê vừa ngọt vừa nóng, Johan · Yusite đột nhiên cảm thấy toàn bộ mọi tích lũy cùng nhau phát ra, bất tri bất giác gục đầu xuống ngủ gật. Đầu của hắn càng cúi càng thấp, rốt cục cái trán đập phải mép bàn, vì vậy khiến hắn giật mình tỉnh giấc.

Bỗng nhiên ngẩng đầu, Yusite trước mắt một mảnh mơ hồ, trong đầu tạm thời trống rỗng. Trí nhớ của hắn dừng lại ở gian bếp, lúc bản thân đang chuẩn bị bữa tối, Emily xuất hiện đột phát bệnh trạng thâm tím khó thở.”Emily...” Ký ức hồi tưởng đến nơi đây, Yusite vội vàng đứng lên. Không được, Emily phát bệnh, hắn không thể ở chỗ này, hắn phải gọi xe cứu thương. Nhìn trái nhìn phải, lại tìm không được điện thoại, cũng không biết mình đang ở chỗ nào; kinh khủng hơn chính là, hắn không biết con gái ở nơi nào.

“Emily... Emily...” Yusite sợ đến tim siết chặt, mồ hôi lạnh ứa ra, Emily là ý nghĩa duy nhất cho sinh mạng của hắn những năm gần đây, làm sao sẽ đột nhiên không thấy? Nó có thể đi chỗ nào?

Để tìm con gái, Yusite lão đảo nghiêng ngã xông ra cửa, trước mắt hần trời đất quay cuồng, phía vịn tường mới có thể đứng vững; qua mấy giây sau, hần nỗ lực để hai mắt điều chỉnh tiêu cự, mới phát hiện mình ở trên một hành lang dài, hai bên trái phải một loạt ghế nhựa. Hoàn cảnh có chút xa lạ, lại thật giống như rất quen thuộc, cũng không nhớ ra được đến tột cùng là ở nơi nào. Tiếp tục đi về phía trước, đi qua chỗ rẽ, ngẩng đầu một cái, đập vào mắt bóng lưng lại làm hần ngây ngốc cứng đờ, đứng tại chỗ không cách nào di động.

Bóng lưng kia thậm chí không cần xoay người, Yusite cũng có thể nhận rõ ra đối phương là ai. Hần vốn cho là đời này sẽ không bao giờ thấy người này nữa, vì thế không hề chuẩn bị đối mặt, hần không biết nên lấy vẻ mặt gì gặp đối phương.

“...” Yusite bắt đầu cảm thấy đây là ác mộng. Không, hần ở trong lòng ý đồ tự thuyết phục mình, này nhất định chỉ là ác mộng, làm sao có thể không thấy con gái đâu, đồng thời lại thấy người không dám đối mặt nhất; chỉ có ác mộng địa ngục mới có trùng hợp như vậy.

Yusite biết mình rơi vào bẫy của ác ma, phải trốn thoát; hần nỗ lực suy tính nên làm thế nào không kinh động ác ma để bản thân ẩn núp, nhưng mà trong lúc bản thân đang chần chờ, người kia lại xoay người, nhìn thẳng hần.

Đối mặt gương mặt đó, cặp mắt kia, Yusite nhất thời tim ngừng đập, theo bản năng lui một chút.

Đối phương vừa nhìn thấy hần thì tựa hồ có chút kinh ngạc, ánh mắt lập tức biến đổi; mặc dù không có mở miệng, nhưng là từ hàn quang sáng suốt từ ánh mắt lóe ra, Yusite rất rõ ràng phát hiện hèn mọn, phỉ nhổ, chán ghét, nói chính xác hơn, tựa như thấy một đồng rác rưởi ven đường phát ra mùi hôi thối tanh tưởi, làm người ta che mũi, lượn vòng nhanh chóng đi qua, không muốn có bất kỳ tiếp xúc. Sợ sệt cúi đầu, Yusite mới chú ý tới bản thân mặc trên người một bộ quần áo thể thao tùy tiện, so sánh với đối phương một thân phẳng phiu cao nhả khí phái, hần đích xác như một người lang thang đê tiện nghèo túng.

Vì tự ti mặc cảm, Yusite thầm nghĩ tìm một chỗ trốn đi. Hần quay mặt sang chỗ khác, trước tránh tầm mắt của đối phương, tiếp đó đang muốn xoay người chạy đi, đột nhiên cảm giác toàn thân máu chảy ngược, ngũ tạng lục phủ sôi trào, cổ họng một trận buồn bực; hần còn chưa rõ lắm phát sinh chuyện gì, lại “oa” một tiếng, không hề báo động trước nôn ra.

Uế vật (*thứ dơ bẩn*) chưa vàng pha dịch dạ dày không chỉ dính đầy người, còn làm dơ ghế ngồi trên hành lang; Yusite luống cuống tay chân muốn che giấu bổ cứu, trong lòng nghĩ cảm thấy thẹn vô cùng, càng muốn yên lặng tự động bốc hơi khỏi nhân gian, lại càng dễ đối phương thấy tình cảnh bi thảm chật vật.

Nôn xong, năng lượng còn lại trong cơ thể Yusite tựa như cũng bị rút sạch, hần đột nhiên cảm thấy cả người trống rỗng, giống như động cơ trong máy bị hỏng, linh kiện chậm rãi dừng lại. Tri giác của hần trở nên trì độn, cuối cùng, khi năng lượng còn dư lại một chút cuối cùng hao hết, trước mắt nhất thời biến thành đen, hần ngã gục xuống.

“Nguy rồi!” Smith trước liền lo lắng nguy cơ Yusite hôn mê, mới để cho hần hấp thu một ít đường và cà phê để tăng huyết áp và đường huyết. Không nghĩ tới lại thấy Yusite ý thức ngơ ngẩn xuất hiện, tay chân luống cuống lắc lư một trận, cảm giác không ổn, sau đó còn đột nhiên nôn mửa, những triệu chứng này

đều là dấu hiệu chuyển biến xấu. Smith vốn muốn trước tiên Campbell rời đi sau đó sẽ qua xử lý, Yusite lại ngã xuống, “Đụng đầu liên nguy rồi! Xin lỗi, Jesse, xin lỗi không tiếp được...”

Nói còn chưa dứt lời, Smith còn chưa kịp chạy tới, lại kinh ngạc phát hiện Campbell sớm đã thành công lên trước, trước lúc Yusite đụng đầu, nhanh chóng vững vàng tiếp được hấn, “Hấn là lao lực mãn tính dẫn đến huyết áp thấp bị sốc, Ed, mau...”

“Cậu chỉ liếc mắt nhìn là có thể biết nguyên nhân phát bệnh?” Smith vội vàng đi tới bên người Campbell giúp đỡ, đồng thời lấy ngữ khí phi thường bội phục tán thán: “Ông trời của tôi nha, Jesse, y thuật của cậu thực sự đã quá tuyệt vời!”

“... Có lẽ vậy.” Campbell nhàn nhạt nói, không muốn giải thích, miễn khiến tình huống trở nên phức tạp hơn. Y ôm ngang một thân lớn, so với lần cuối cùng trên giường, trọng lượng của người trong ngực rõ ràng nhẹ hơn rất nhiều.

Vốn quyết định không gặp lại người kia nữa, lại không nghĩ tới sẽ gặp lại nhau dưới tình huống này. Campbell bất đắc dĩ thở dài một hơi, nhưng cũng không nói gì nhanh chóng theo Smith đi đến quầy hộ lý.

Cấp cứu xong, Yusite cuối cùng được thu xếp ở trên giường bệnh nghỉ ngơi; Campbell nhân cơ hội đến toilet thanh lý, mới phát hiện trên người còn dính uế vật. Như thế rất tốt, y ở trong lòng trào phúng bản thân, phí giặt quần áo nên do người nào trả, cũng không thể để một tên nghèo mết mỗi phụ trách...

Này sẽ không phải là một mưu kế đi? Biết y là bác sĩ, mặc quần áo bình thường làm ra bộ dạng đáng thương tranh thủ đồng cảm. Từ lúc bắt đầu chính là tỉ mỉ bày kế, bởi vì y là bác sĩ ngoại khoa tìm mới tiếp cận y, thỏa mãn dục vọng của y, lựa ý hòa theo sở thích của y, tất cả đều là hư tình giả ý. Campbell hừ một tiếng, trong lòng lại căm tức. Y dùng nước vỗ vỗ lên mặt, khôi phục vẻ lãnh tĩnh, tiếp đó cởi áo khoác nhìn lại phiên kia, ra khỏi toilet.

“... Huyết áp tâm thu 42, tâm trương 23, nhịp tim 112, chỉ thiếu chút nữa sẽ cơn sốc, thậm chí nguy hiểm đến tính mạng, tôi hy vọng này đã đủ tư cách ở lại bệnh viện quan sát?”

Campbell đi tới bên ngoài quầy hộ lý trên hành lang, loáng thoáng nghe được Smith đang ở quở trách y tá trưởng; tiếp đó cửa vừa mở ra, Smith mới đi ra. “Mặc dù nói tân quan thượng nhậm tam bả hỏa (ý nói là quan viên mới nhận chức, ban đầu có chút quyền hành, trước tiên phải thực hiện hai, ba việc có ích cho dân chúng. Hàm ý rằng sau này có làm được chuyện tốt cho dân chúng hay không thì không biết trước được, nhưng trước mắt cứ cho dân chúng thấy được lợi ích đã. “Ba bả hỏa” ở đây là so sánh với ba lợi ích đầu tiên, giống như đốt lên ba đồng lửa để người khác chú ý, vừa có thanh vừa có sắc. Đây cũng là việc mà các huyện lệnh từ thời xưa thường làm, lâu dần thành câu tục ngữ của miêng. Nguồn: Thiên Yết), bất quá, thoáng cái quá nghiêm nghị, sẽ làm nền móng nhân viên mất đi lực hướng tâm.” Campbell nói.

“Mạng người so với lực hướng tâm quan trọng hơn.”

“Chữa bệnh là công việc của tập thể, bác sĩ cũng không phải thần.” Campbell tiếp tục khuyên bảo, “Lực hướng tâm có thể giúp đỡ cứu vớt nhiều sinh mạng hơn, điểm này cậu cũng biết rõ.”

Smith nhất thời tìm không ra câu trả lời, lắc đầu, “Không đề cập nữa. Nói đến cứu người... Nhưng thật ra cậu, danh y ngoại khoa tim số một bờ đông lại ở bệnh viện quận làm việc nghĩa! Truyền ra đại khái không ai tin.” Hắn ta khoa trương nở nụ cười, “Tôi sợ bắt đầu từ ngày mai sẽ có một đám người muốn thử vận khí xếp hàng bên ngoài phòng cấp cứu!”

“Tôi là bác sĩ, đương nhiên là tới cứu người.” Campbell cười gượng hai tiếng, cố ý dùng ngữ điệu của bác sĩ Hyman, có chút xấu hổ. Y không hy vọng Smith phát hiện bất kỳ khác thường gì, chạy đi tuyên dương trắng trợn, quan trọng hơn một chút, y không muốn để cho Yusite biết chuyện mình lưu lại cấp cứu. Vì vậy y liền tận lực làm sáng tỏ một lần, nhấn mạnh bản thân cũng không phải là vì tư tâm mới cứu người: “Tôi chỉ là cố làm tròn thiên chức của một bác sĩ, tinh thần nhân đạo thương xót. Là vì cái người lao lực mãn tính mà té xỉu kia thoát nhìn quá thảm, quá đáng thương, tôi mới không đành lòng, cũng không có bất kỳ lý do riêng gì cả.”

“Tôi biết. Người kia không là bệnh nhân của cậu, cậu thậm chí không biết hắn, chính là như vậy mới khó có được.” Smith hoàn toàn không rõ nội tình, “Cậu là một người trọng tình nghĩa, đại đa số người khác cũng không biết điểm này.”

“Phải không?” Campbell cười khổ, tự hài hước nói: “Tôi hẳn không có ham tiền như mạng đến mức tiếng xấu rõ ràng.”

“Cậu biết đánh giá của mọi người đối với trung tâm y học Campbell là: kỹ thuật cao nhất, lệ phí cao nhất.” Smith trầm ngâm một lát, thành khẩn nói: “Jesse, chính là bởi vì cậu trọng tình cảm, cho nên... Cậu quá rộng lượng với cấp dưới, dễ dàng khiến một số người ích kỷ sinh lòng tham.”

Campbell nhìn Smith, qua một lúc lâu, lộ vẻ vui mừng mỉm cười, “Cảm ơn... Mất đi cậu thật là tổn thất lớn nhất của trung tâm y học. Bất quá...” Y ngừng lại một chút, “Sophia · Fisher chỉ là muốn làm tốt công việc của cô ấy thôi.”

“Cậu đoán được...” Smith cười khanh khách, “Không sai, người nói lời đó trên máy bay lúc ấy chính là cô ta. Jesse...”

“Trung Quốc có một câu ngạn ngữ nói dùng người thì không nghi người, nghi người thì không dùng người, Ed.” Campbell ngắt lời của đối phương, “Chỉ có lý tưởng không cách nào duy trì toàn bộ hoạt động của trung tâm y học. Tôi là một bác sĩ, cũng không phải máy tính, như bảo hiểm, tăng giảm cân đối các loại công việc, tôi phải dựa vào người chuyên nghiệp.”

“Bất quá, mọi việc luôn có đạo lý của nó, không thể quá ham lợi.” Smith nhún vai, “Không nói nữa. Jesse... Tôi rất xin lỗi, ước hẹn đêm nay của cậu triệt để bị ngâm nước rồi.”

Campbell lúc này mới nhớ tới y thậm chí không có gọi cho đối tượng ước hẹn đang mòn mỏi chờ ở nhà hàng. Y biết ám hiệu này buổi tối cách ngày, trên giường y sẽ có một khuôn mặt mới.

“Ba ba.”

Yusite mở mắt, thấy gương mặt nhỏ nhắn hồn nhiên trong sáng của con gái, một đôi mắt long lanh nhìn chăm chú vào mình, hắn lộ ra nụ cười ấm áp, “Chào buổi sáng, Emily. Chúng ta ngày hôm nay phải đi xem cá heo...” Hắn muốn đưa tay sờ đầu Emily, lại cảm thấy tay rất nặng nề, “Ba ba lập tức chuẩn bị bữa sáng, ăn sáng xong chúng ta lập tức xuất phát...”

“Ba ba, chúng ta đang ở bệnh viện.” Emily nói: “Bây giờ là chiều thứ ba rồi.”

Nụ cười trên mặt Yusite cứng lại, cho là bản thân nghe lầm, giương mắt liếc một cái, lại thấy một bịch chất lỏng trong suốt treo ngược phía trên bên gối của hắn từng chút chảy xuống. Cẩn thận quan sát lại, mới phát hiện trên cánh tay của mình đang truyền dịch.

Hắn nhớ lại Emily thâm tím khó thở, đưa đến bệnh viện cấp cứu, nguyên lai là sự thật. Hắn hắn là chiếu cố con gái đang bị bệnh, sao lại nằm ở trên giường bệnh chứ? Không, hắn căn bản không hẳn là nằm ở chỗ này, hắn là thật cao hứng dẫn con gái đến công viên hải dương mới đúng; đại khái không có chuyện so với việc hai cha con nàng đều nằm viện càng thê lương hơn. Yusite nhắm mắt lại, khóe mắt chảy ra nước mắt, lẩm bẩm nói: “Emily, ba ba xin lỗi con...”

Tay nhỏ của Emily cầm lấy tay Yusite, nói: “Ba ba không nên khổ sở, con đã khỏe rồi.”

Yusite cũng nắm chặt tay Emily. Con gái cố tình kiên cường, trái lại khiến hắn đối với việc mình bị bệnh càng tự trách hơn.

“Johan, tôi nói anh đừng miễn cưỡng.” Một lát sau, Vinci mở cửa phòng bệnh đi vào.”Nhìn anh xem... Nếu như không phải đêm hôm đó người đứng ở quầy hộ lý chú ý đến dị trạng của anh, anh bây giờ sợ rằng...”

Hắn ta kiểm tra nhiệt độ trên trán Yusite, lại bắt mạch cho hắn, sau đó lại đo huyết áp cho hắn. Ở trong ấn tượng của Yusite, những kiểm tra này hẳn là do y tá làm, bản thân lại làm phiên bác sĩ trưởng của khoa ngoại, trong lòng vô cùng áy náy, “Cám ơn anh đã cứu tôi... Chúng tôi, tôi và Emily, cảm ơn...”

“Bổn phận của bác sĩ.” Vinci vỗ vỗ gò má của hắn, đương nhiên nói: “Anh bây giờ cảm giác thế nào, có thể dậy chưa? Không có vấn đề... Mời đến phòng làm việc của tôi một chuyến.” Hắn ta giơ hồ sơ trên tay, “Báo cáo kiểm tra tim của Emily có rồi.”

Đi tới phòng làm việc của Vinci, Yusite nơm nớp lo sợ ngồi xuống, “Đừng khẩn trương, Johan.” Vinci rót cho hắn một ly nước, chút quan tâm ân cần, ngược lại khiến hắn càng khẩn trương hơn, “Trước uống chút nước.”

Yusite rất nhanh đem nước một hơi thở uống sạch.”Về Emily gần đây không chỉ số lần phát tác chứng khó thở tăng, còn nguyên nhân phát sinh thâm tím khó thở...” Vinci mở báo cáo kiểm tra, từ từ nói: “Tôi từ báo cáo kết quả kiểm tra tim, có thể là B-T Shunt(phẫu thuật phân luồng động mạch chủ —— động mạch phổi) của Emily xuất hiện vấn đề nhỏ.”

“Vấn đề nhỏ gì?” Sắc mặt của Yusite thay đổi.

“Johan, bình tĩnh một chút. Tôi suy đoán có liên quan đến chất liệu của mạch máu nhân tạo. Bởi vì có chút nguyên nhân, không cách nào nâng cao hiệu quả bão hòa lượng oxy trong mào cùng lượng máu trong động mạch phổi, mới có thể... Lý do này nghe có thể rất vô tình, thế nhưng tôi phải nhắc nhở: Lúc trước anh bởi vì chi phí bảo hiểm chi trả cho việc chữa bệnh có hạn, chỉ có thể chọn...” Vinci dừng lại một chút, tự hỏi nên dùng từ thế nào, “Loại kinh tế nhất (*loại tiết kiệm nhất*), chất lượng đương nhiên không cách nào đảm bảo.”

“Trước lúc phẫu thuật không phải nói lợi và hại của chất liệu, giá cả thật không phải nhân tố quan trọng nhất ảnh hưởng đến hiệu quả sao?” Yusite vẫn không buông tha hỏi tiếp.

“Đây chẳng qua là lý luận, cũng phải cân nhắc đến thân thể khác biệt. Dù sao mỗi bệnh nhân cũng không giống nhau.” Vinci nhún vai, “Johan, tôi rất xin lỗi.”

“Tôi...” Johan xấu hổ gục đầu xuống. Nguyên lai lại là bởi vì hắn vô dụng, thậm chí không dùng nổi chất liệu tốt để chữa bệnh, mới có thể để con gái chịu nhiều đau khổ, đều là lỗi của hắn.” “Đều tại tôi... Như vậy bây giờ nên làm gì?”

“Tiến hành phẫu thuật tu chỉnh thêm một lần nữa, đổi chất liệu của mạch máu nhân tạo khác hơn một chút.” Vinci nói: “Phẫu thuật phân luồng B-T là cơ bản nhất, trước giải quyết xong, mới có thể tiến hành các phẫu thuật khác như thông tim, phẫu thuật chỉnh sửa van TAP vân vân. Đề nghị của tôi là giải quyết càng nhanh càng tốt.”

Yusite gật đầu, “Như vậy, đổi một mạch máu nhân tạo tốt hơn một chút... Toàn bộ tiền phẫu thuật là tốn bao nhiêu?” Hắn biết đây mới thật sự là trọng điểm.

Vinci đem một bản báo giá kể cả báo cáo kiểm tra đưa tới trước mặt Yusite, “Anh trước suy nghĩ. Quyết định xong lại nói cho tôi biết.”

Dẫn Emily xuất viện về nhà, đêm đó, Yusite trừng mắt nhìn bản báo giá và tư liệu của tài khoản ngân hàng của hắn sờ ra. Trừ đi tiền sinh hoạt, trong tài khoản tiết kiệm của hắn chỉ có một khoản tiền nhỏ sau khi nhịn ăn nhịn xài, khổ cực tích trữ; là hắn trước chuẩn bị, chờ tính đến con số chắc chắn xong, số tiền để Emily phẫu thuật chỉnh tim. Hiện tại tạm thời phẫu thuật nhiều hơn, không chỉ làm loạn hết toàn bộ kế hoạch của hắn, quan trọng hơn là, hiện tại tiền gửi ngân hàng căn bản không đủ để làm phẫu thuật. Yusite hai tay ôm đầu, rơi vào khốn khổ.

Hắn không thể thế chấp tài sản, không cách nào vay ngân hàng, vừa không có gan hưởng khoản vay tài chính của công ty vay tiền; chỉ còn lại con đường ứng trước tiền lương của công ty.

“Tôi nghe lầm đi? Vay tiền?”

Sáng ngày hôm sau, Yusite thừa dịp trước lúc chính thức làm việc, tới trước phòng làm việc của quản lý, đơn giản tóm tắt, giải thích rõ tình trạng của hắn, bày tỏ muốn ứng trước tiền lương, khấu hao hàng tháng, v.v; quản lý nghe xong, cũng vẻ mặt bất không tin tưởng nổi, nhếch cao đầu lông mày nhìn hắn.

“Thật ra là ứng trước tiền lương.” Yusite nhấn mạnh, “Sau đó lại khấu trừ từ tiền lương mỗi tháng của tôi...”

“Tôi chỉ muốn hỏi một việc: Nếu như cậu đã không phải là nhân viên của chúng ta, lấy đâu ra tiền lương để khấu trừ? Công ty tại sao phải cho cậu mượn tiền?”

“Cái... Có ý gì?” Yusite không khỏi kinh ngạc, vội vã hỏi tới.

“Johan, biểu hiện làm việc bình thường của cậu không tốt lắm, hai ngày này lại bỏ việc không có lý do ——” Hai tay của quản lý mở ra, “Công ty đã đuổi việc cậu rồi.”

“Bỏ việc?” Yusite lo lắng giải thích, “Tôi ở bệnh viện...”

“Ở bệnh viện cũng giống vậy. Cậu lẽ nào không có điện thoại, gọi điện thoại xin nghỉ khó khăn vậy sao? Đó không phải là mượn cớ.”

Yusite á khẩu không trả lời được, hắn biết, cho dù hiện tại thả lỏng thừa nhận thật ra là hắn té xỉu nằm viện, đối phương cũng sẽ không tin tưởng.

“Hoàn hảo tôi nói giúp, kế toán mới nguyện ý trả tiền lương tháng này cho cậu. Johan, cậu hẳn là cảm ơn ta đi.” Quản lý lắc đầu, từ trong ngăn kéo lấy ra một phong thư giao cho hắn, “Sau này cậu phải tích cực một chút, đừng không tập trung như thế nữa. Đi nhanh đi.”

Yusite đứng ở ngã tư, mờ mịt nhìn đèn giao thông đối diện từ đèn đỏ biến thành đèn xanh, lại từ đèn xanh biến thành đèn đỏ, lặp lại rất nhiều lần, lờ lờ nhấp nháy, hắn đã không biết nên làm cái gì bây giờ.

Không lâu trước đó ở trong phòng làm việc của quản lý, Yusite chỉ kém không có quỹ xuống dập đầu (trên thực tế hẳn quả thực có quỹ xuống, chỉ là không có dập đầu) đau khổ cầu xin quản lý cho hắn thêm một cơ hội; quản lý lại nói, hiện tại buôn bán ế ẩm, tầng lớp quản lý của tổng công ty đã sớm tính toán tiết kiệm chi tiêu, mới có lần cắt giảm nhân sự này. Nếu như không đuổi việc Yusite, cấp trên sẽ đuổi việc hắn ta; dưới tình huống chỉ có thể cứu một vị trí, rất xin lỗi, không thể làm gì khác hơn là hi sinh Yusite.”Ta cũng có hai người con trai phải nuôi, có tiền thuê nhà phải trả.” Quản lý nói. Nhìn Yusite vẫn sống chết dây dưa, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là mời bảo vệ tới, mới đưa Yusite ra ngoài.

Trên tay nắm chặt phong thư chứa tiền lương, không chỉ không thể mượn được tiền, ngay cả tiền sinh hoạt tương lai cũng có vấn đề. Yusite bắt đầu cảm giác trên cổ bị xung nung của ma quỷ siết đến không cách nào hít thở, bên tai tựa như truyền đến tiếng cười quái dị thê lương của ma quỷ. Hắn phi thường tuyệt vọng, tuyệt vọng đến muốn chết.

Rất xa, hắn thấy một chiếc xe container đến gần. Đây có lẽ là một cơ hội tốt, hắn nghĩ thầm: vì vậy nhắm mắt lại, từ từ bước nhanh ra. Hắn còn có một phần bảo hiểm ngoài ý muốn, người được nhận là Emily, số tiền không tính là nhiều lắm, nhưng cũng đủ để Emily phẫu thuật tim.

Gấp lại sau, Yusite ở trong lòng hướng Emily tạm biệt, đây món quà cuối cùng của người cha vô dụng có thể đưa tặng...

“Mẹ nó, cậu là ngu ngốc a! Muốn chết phải không!”

Yusite tỉnh linh mở mắt, thấy một nam nhân râu quai nón từ cửa sổ xe container thò đầu ra, đưa ngón tay giữa ra, nước miếng tung bay lớn tiếng mắng chửi hắn. Nguyên lai, tài xế xe container thấy phía trước có người, dưới sự kinh hãi lập tức đánh mạnh tay lái, kết quả khiến xe container từ trước mặt hắn vượt qua. Chỉ thiếu chút xíu nữa, nhưng không va phải hắn.

“...” Yusite sững sốt ba giây, vội vã chạy đến bên đường đối diện. Ý đồ tông xe không thành công, hiện tại không còn dũng khí thử lần thứ hai. Hắn ngồi chồm hổm dưới đất, ôm đầu, bắt đầu khổ sở cười thầm: Thực tế khốn đốn so với cái chết càng khó khăn thống khổ hơn, nhưng ông trời lại ngay cả một chút thương hại cũng không muốn bố thí, chính là muốn hắn tiếp tục chịu dày vò dần vật.

Ở lối đi bộ ngồi chồm hổm một lúc lâu lúc, Yusite đứng lên. Người thống khổ không có quyền bị quan, mà người bất hạnh càng không có quyền tuyệt vọng; bởi vì căn bản sẽ không có người cứu giúp hắn. Vì vậy hắn đi từ từ vào khu vực thành thị, quyết tâm tìm một công việc, mặc kệ làm cái gì cũng có thể, chỉ cần có tiền, hắn không quan tâm.

Ôm giấc ngủ như vậy, Yusite đi tới một nhà hàng trang trí cầu kỳ. Mặc dù không có dán bất kỳ thông báo tuyển người nào, hắn vẫn quyết định thử vận may. Tiếp đón hắn chính là một người trung niên hơn năm mươi tuổi, gọi là Jose, dùng một đôi mắt hiện lên ánh nước từ trên xuống dưới đánh giá hắn một hồi, mặt không thay đổi nói, trong nhà hàng quả thật cần người, bất quá là hai người ở nhà bếp, cũng phải đảm nhiệm việc lật vật phía sau, nói tóm lại: việc rửa chén. Yusite lập tức bày tỏ nguyện ý tiếp nhận, hắn cần công việc, cần tiền.

“Cậu biết lái xe không?” Jose đối phương trầm mặc sau một lát, lại hỏi.

Yusite lập tức gật đầu.”Không phải xe giống vậy, là xe hàng, tôi cần một người có thể thỉnh thoảng giao hàng. Cậu có thể lái được xe hàng sao?” Jose nhấn mạnh.

Yusite lấy ra ví da, để đối phương nhìn bằng lái của hắn.”Trên cơ bản, chỉ cần là có phương tiện bánh xe tôi đều có thể lái.”

Jose có chút kinh ngạc, “Ác... Cậu còn có thể lái xe tải của nông trại sao?”

“... Tôi lớn lên ở nông trường.” Yusite cười nhạt, vậy đây đại khái là tài sản hữu dụng duy nhất mà Texas nơi hắn lớn lên để lại cho hắn.

“Tốt... Tôi đối với nhân viên có một yêu cầu duy nhất là ít hỏi, ít nói nhảm .” Jose nói: “Nếu như làm được, cậu bây giờ có thể bắt đầu làm việc.”

7. Chương 7

“Rossignol” nghe giống như một nhà hàng Pháp, nhưng mà lại bán thức ăn California, ông chủ Jose còn lại là người Châu Mỹ La Tinh. Tuy rằng không phải là nhà hàng đẳng cấp có tên trong Michelin Guide, bất quá, trong nhà hàng ngược lại có một số lượng lớn rượu vang cao cấp của Pháp: năm hầm rượu lớn chứa Bordeaux Premier Grand Cru, Bourgogne Romanee-Conti, Montrachet, cùng với rất nhiều rượu vang đắt đỏ mà Yusite không biết. Có thể chính vì vậy, một nơi không mấy tiếng tăm như vậy lúc nào khách cũng đến rất đông. Yusite ngoại trừ mỗi ngày cố định làm việc lật vật ở nhà bếp và công việc rửa chén ra; cách mỗi một, hai ngày, Jose sẽ cử con trai Diego cùng hắn đi chở rượu.

Jose tựa hồ có nguồn cung ứng rượu vang riêng, phải đến khu hẻo lánh cách xa trung tâm thành phố để nhận hàng. Yusite biết nguyên tắc cao nhất khi làm tài xế là không có lòng hiếu kỳ, vì thế hắn luôn luôn trầm mặc lái xe, để Diego phụ trách toàn bộ giao dịch. Jose khá tán thưởng thái độ này, không chỉ cho hắn thêm thù lao coi như thưởng, còn thông cảm hắn phải chiều cổ con gái, mà cho phép linh hoạt giờ làm.

Ở góc bếp âm u giữa mùi xà phòng rửa chén, Yusite đã cam chịu số phận đợi một tháng. Mỗi khi hắn đem tầm mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ nhỏ ở nhà bếp, nhìn thùng rác phía sau hẻm, trong lòng đã nhận ra: Cuộc đời của hắn chính là như vậy, tương lai chờ hắn chỉ là một tòa núi thùng rác, không có lối thoát nào khác; ý nghĩa duy nhất của cuộc sống là vì Emily kiếm đủ tiền để phẫu thuật.

Lúc một người buông tha hy vọng được cứu rồi, tâm tình trái lại ung dung rất nhiều: Bởi vì không có hy vọng, tự nhiên cũng sẽ không thất vọng.

Hôm nay, Jose lại cử hắn và Diego đi chở rượu. Nhận hàng xong đang chuẩn bị quay về nhà hàng, Diego lại đột nhiên gọi hắn tới trước một chỗ khác, “Tao trước phải làm chút chuyện.”

Yusite có chút chần chờ, không dám đáp ứng. Diego còn nói: “Kêu mày đi thì đi! Phía bên cha tao, tao chịu trách nhiệm.”

Nghe được Diego nói như vậy, Yusite không thể làm gì khác hơn là tuân mệnh. Một đường quẹo trái rẽ phải đến trước một nhà xưởng tương tự như kho hàng thì dừng lại, Diego nhảy xuống xe, muốn Yusite dừng tắt máy, ở bên ngoài chờ.”Tĩnh táo một chút, lúc tao kêu mày lái xe, mày liền khai.” Diego dặn dò hắn.

Yusite gật đầu, tay đặt ở trên vô lăng, thờ ơ nhìn chằm chằm phía trước. Qua khoảng chừng năm phút, bất chợt, hắn nghe được một tiếng vang thật lớn, tựa hồ là từ trong nhà xưởng truyền ra.

“...” Yusite biết chuyện không đúng lắm, nhưng hắn lại tỉnh bơ, thậm chí không có chút chuyển tâm nhìn: Hắn chỉ là tài xế, tuyệt đối không nên hiếu kỳ. Lại qua mấy phút, trong nhà xưởng dứt quãng truyền ra tiếng gào khóc. Yusite cau mày, trong lòng càng ngày càng không ổn định, nhưng vẫn không có quay đầu.

Khoảng chừng nửa tiếng sau, theo sau một trận rít gào, chửi bậy, xô xao, cửa nhà xưởng mở ra, một bóng người vọt ra; đồng thời, tiếng hét của Diegocũng theo đuôi tới: “Yusite, đâm hắn! Đâm chết hắn! Mau!”

Yusite ngây ngẩn cả người, làm tài xế là một chuyện, đâm chết người lại là một chuyện khác. Ngắc đầu, vừa lúc cùng bóng người vừa chợt vọt ra ngoài bốn mắt nhìn nhau, Yusite kinh ngạc nói không ra lời. Đó là một thiếu niên khoảng chừng hai mươi, còn chưa hết ngây thơ, khóe miệng, mũi đều chảy máu, trên mặt rõ ràng là bị đánh mà sưng đỏ; bởi vì cùng người đánh đá, quần áo trên người không chỉnh tề, hai tay thì bị trói ra sau lưng. Khiến Yusite không đành lòng nhất chính là đôi mắt màu hạt phỉ của thiếu niên, đang lấp ánh mắt kinh hoàng, ủy khuất, phần hận lại không khuất phục nhìn hắn chằm chằm.

Không biết vì sao, cái ánh mắt kia làm Yusite đột nhiên liên tưởng đến Emily; vì vậy hắn không chút suy nghĩ nhảy xuống xe, theo bản năng muốn giúp đối phương. “Cậu có khỏe không...”

Thiếu niên thấy Yusite đến gần, chần chờ một chút; sau đó tầm mắt rơi về phía sau Yusite, liền quay đầu bỏ chạy.

“Này...” Yusite vốn muốn đuổi tiếp, chân còn chưa kịp bước, lại bị người kéo vai lại, thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

“Con mẹ nó, kêu mày đâm người cũng không làm? Mày cái thứ tài xế hèn nhất vô dụng!” Diego đem Yusite kéo tới bên tường, lớn tiếng mắng. Sau đó nhất tay giữ gáy hắn, một tay cầm lấy tóc của hắn, đem đầu hắn cố sức đập vào tường vài cái, đầu bị đập khiến hắn choáng váng.

“Tôi... Tôi không thể...” Yusite vừa giãy dụa vừa giải thích, Diego lại đem tức giận chuyển đến trên người hắn, tựa như trút hết đánh mạnh về phía hắn, khiến hắn ngay cả nước mắt đều đau đến chảy ra. Thẳng đến khi Diego hết giận, mới đem Yusite nhét lại vào ghế lái, “Mày tốt nhất con mẹ nó nghe kỹ, mày nếu như dám có gan đem chuyện này nói cho ba tao biết... Mày nhất định phải chết!”

Yusite gật mạnh đầu, lập tức đem lái xe về nhà hàng. Tiếp đó, thuận tiện lấy lý do “bị té” và “phải đưa con gái đi khám bệnh”, hốt hoảng xin nghỉ về nhà.

“Bác sĩ Campbell, có một vị bệnh nhân đang đợi ngài.”

Bên ngoài phòng làm việc y tá nói như vậy. Campbell gật đầu, y mới kết thúc buổi hẹn cơm trưa lấy tình yêu làm món chính, vừa bước vào trung tâm y học, ngay cả áo khoác bác sĩ bào cũng chưa thay. Nhìn đồng hồ, cách thời gian khám buổi chiều chính thức còn năm phút, “Vị bệnh nhân ấy?”

“Ngài Mc Dowell: David · Mc Dowell.”

Nguyên lai là cái tên nhóc khó dây dưa kia, Campbell thở dài một hơi, phân phó y tá: “Hắn trước phải chuẩn bị, qua mười phút lại để bệnh nhân tiến vào.”

Năm phút sau, Campbell ngồi xuống, cửa phòng làm việc liền bị mở ra, một quả đầu màu nâu tiên vào, “Bác sĩ Campbell, em có thể vào không?”

“Tôi tựa hồ không có lựa chọn.” Campbell nói: “Mời vào, ngài Mc Dowell.”

“Cảm ơn.” Được cho phép, thiêu niên vóc người cao gầy, có đôi mắt tròn sáng màu quả phỉ rất vui vẻ đi vào ngồi xuống, vỗ đầu liền nói với Campbell: “Bác sĩ, em đau tim.”

“Cậu xuất hiện triệu chứng tim đập nhanh, mệt nhọc?” Campbell như máy tính cứng nhắc hỏi. “Cậu lại thức đêm mở Home Party?”

“Em thấy anh cùng người khác ước hẹn, cho nên tim rất đau.” Mc Dowell tựa như làm nũng, đem cầm đặt ở trên bàn làm việc, ánh mắt có chút giảo hoạt, “Bác sĩ Campbell, anh gần đây hình như thích đối tượng tóc vàng... Em có phải cũng nên nhuộm đầu thành màu vàng không?”

Campbell không chút để ý, lãnh đạm như cũ nói: “Chỉ cần duy trì làm việc và nghỉ ngơi bình thường, sa van hai lá (*MVP*) xảy ra khi van giữa hai buồng tim trái – tâm nhĩ trái và tâm thất trái không đóng đúng cách. Khi tâm thất trái co, van phồng (sa) trở lại tâm nhĩ. Sa van hai lá đôi khi dẫn đến máu chảy ngược vào trong tâm nhĩ trái, tình trạng gọi là hở van hai lá) của cậu sẽ không tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì. Tạm biệt, ngài Mc Dowell.”

“Em thật khó chịu.” Thấy Campbell không cảm kích, vì vậy Mc Dowell cởi áo sơ mi ra. Campbell không nhìn được vừa gương mặt, thấy trên người cậu ta có mấy khối máu ứ đọng, “David, mùa thi đấu Polo sắp bắt đầu, cậu có phải nên tự mình chú ý sức khỏe chút không? Sao lại tìm người đánh nhau?” Mc Dowell ở trong đội Polo của cha cậu ta đảm nhiệm vị trí số một. Cậu ta từ nhỏ học kỹ thuật cưỡi ngựa, cao trung lúc kiểm tra trước khi tham gia thi đấu tranh giải kỹ thuật cưỡi ngựa Dressage tra ra có chứng sa van hai lá nhẹ, bởi vậy mới quen Campbell.

“Em thiếu chút nữa bị bắt cóc, được chưa?” Mc Dowell tức giận nói: “Mấy tên khốn kiếp muốn làm bừa... Không cãi nữa, em thực sự cảm thấy hô hấp không thông.”

Campbell nhìn Mc Dowell, nghĩ cậu ta tựa hồ cũng không phải nói đùa, vì vậy mang ống nghe kiểm tra nhịp tim cho cậu ta, “Thả lỏng... Duy trì cách hô hấp bình thường... Tốt...”

Lúc Campbell chuyên tâm kiểm tra, Mc Dowell đột nhiên khẽ vênh môi, hướng bờ môi y hôn tới. Campbell lại ngay cả mí mắt cũng lười nhấc, quay đầu đi liền dễ dàng tránh né. “Tuổi cậu quá nhỏ, tôi không có hứng thú.”

“Em đã hai mươi hai tuổi.”

“Vẫn còn nhỏ hơn tuổi của tôi nhiều lắm.” Campbell đứng lên, “Làm kiểm tra siêu âm đi.”

Sau khi kiểm tra kết thúc, Campbell nói cho cậu ta biết tình huống không nghiêm trọng lắm, không cần quá lo lắng; để đảm bảo, vẫn là kê một chút thuốc phòng ngừa, cũng dặn dò cậu ta làm việc và nghỉ ngơi bình thường, đừng quá mệt nhọc vãn vãn. “Tuần sau trở lại kiểm tra.”

“Thiếu chút nữa đã quên... Mục đích thực sự của hôm nay.” Trước khi đi, Mc Dowell từ trong túi lấy ra một thư mời, “Ba em mua con ngựa mới, hậu duệ của ngựa quán quân, muốn mở tiệc chúc mừng.” Cậu ta thư mời nhét vào túi Campbell, hơi đe dọa nói: “Anh không được mang theo bạn tham gia.”

“Yên tâm.” Campbell miễn cưỡng nói: “Tôi tuyệt đối sẽ mang theo bạn.”

Sau sự kiện ở nhà xưởng, áp lực của Yusite càng lúc càng lớn, hắn phát hiện Diego luôn theo dõi hắn, luôn mượn cơ hội gây hấn, đe dọa hắn, rất sợ hắn mách lẻo với Jose, khiến hắn mỗi ngày nơm nớp lo sợ. Yusite trở nên tương đối bài xích với việc làm tài xế chở rượu, hắn thà ở nhà bếp làm bạn với nồi chén gáo chậu bồn thiu.

“Johan, cậu tới đây một chút —— ”

Một ngày đêm, lúc Yusite đang dọn dẹp lò nướng, phía sau thình lình truyền đến tiếng của Diego. Hắn còn chưa kịp quay đầu trả lời, tay của Diego liền như kìm sắt siết cổ hắn, đem hắn một đường xách ra cửa sau.

“Mày nói gì với ba tao rồi?” Diego dùng sức đem Yusite đập vào thùng rác, hung ác hỏi: “Vừa nãy hắn gọi mày đến phòng làm việc làm cái gì?”

“Không... Jose chỉ là nói cho tôi biết ngày mai phải lái xe chở rượu...”

“Mày cho tao là đồ ngốc sao?” Diego một đám đánh về phía thùng rác, “Chở rượu? Hắn căn bản không có đề cập với tao chuyện qua ngày mai phải chở rượu!”

“Jose nói, ngày mai số rượu kia hắn sẽ tự mình đi lấy...” Yusite vội vàng giải thích, “Tôi thực sự cũng chưa nói gì!”

“... Cha tao, chưa bao giờ phải làm như vậy...” Diego hoài nghi trừng Yusite, hai mắt sung huyết càng ngày càng hồng, Yusite không khỏi lo lắng hắn ta sẽ không khống chế được, “Cho tới bây giờ cũng sẽ không... Nhất định là mày...”

Diego giơ lên nắm tay hướng bụng của Yusite đánh hai cú, “Nhất định là mày!” Dạ dày của Yusite một trận bốc lên, dịch dạ dày toàn bộ trào ngược lên cổ họng, làm hắn phi thường muốn ói. Tiếp đó, hắn thấy quả đấm của Diego lần nữa giơ lên thật cao, lần này là nhắm ngay mặt của hắn. Hắn có thể tưởng tượng lúc nắm đấm hạ xuống, không chỉ gương mặt sẽ chịu đòn nghiêm trọng, đầu của hắn cũng sẽ đập về phía thùng rác ở sau. Quả nhiên tựa như hắn nghĩ: Tương lai chờ hắn chỉ là một tòa núi thùng rác...

Yusite theo bản năng nhắm mắt lại. Đợi nửa ngày, hắn nghe được một tiếng “rắc” kỳ quái, nắm tay lại chậm chạp không có rơi xuống. Hơi mở mắt, hắn thấy một người mặc tây trang màu đen, vóc người khôi ngô, lấy tay trái nắm cổ tay phải của Diego. “Xin lỗi đã quấy rối. Tôi muốn tìm ngài Johan · Yusite.”

“Con mẹ nó...” Diego không ngừng giãy dụa, cũng mưu tính công kích đối phương; nam tử mặc tây trang

màu đen lại đưa tay xuống phía dưới lượn vòng, đem cánh tay của Diego vịn thành một góc lớn mắt tự nhiên, Diego nhất thời phát ra một tiếng hét thảm. Nam nhân quay đầu hỏi Yusite: “Ngài chính là ngài Yusite đi?”

Yusite gật đầu. Hắn không biết người này là ai vậy, nhưng từ biểu tình hồ hững, và bên dưới áo khoác tây trang mơ hồ có thể thấy được bao súng, tuyệt đối là một nhân vật có sức uy hiếp.

“Thật tốt quá.” Nam nhân lộ ra một biểu tình cứng ngắc tương tự mỉm cười. Tiếp đó một chân đem Diego đá văng ra, “Không biết có cái vinh hạnh mời ngài không ——” tay của đàn ông chỉ về phía sau, Yusite thấy ở đầu hẻm đậu một chiếc xe lớn màu đen có rèm che, “—— đến nói chuyện một chút?”

“Tôi còn chưa xong việc...” Yusite lúng túng nói.

“Chúng tôi sẽ phụ trách giải thích cho ông chủ của ngài.”

Nhìn Diego té trên mặt đất, Yusite tin chắc ở lại sợ rằng cũng không phải là hành động sáng suốt, “Có nguyên nhân đặc gì để tôi phải tiếp nhận lời mời này sao?”

“Đầu tiên, từ nơi này đến nhà ngài không tính là gần; thứ hai, trên xe có vị thân sĩ phi thường hy vọng nói chuyện với ngài.” Nam nhân từ từ nói: “Thứ ba, cuộc trò chuyện này có lẽ có thể tìm được đường giải quyết vấn đề khốn khổ nhất trong lòng ngài...”

“Bác sĩ Campbell, có thể mời ngài phát biểu cảm tưởng về ca phẫu thuật vừa rồi không?”

Campbell và ba bác sĩ cùng ngồi trước bàn dài ở phòng họp tại trung tâm y học, đối mặt với một đám phóng viên với máy ảnh, microphone, bút ký hình máy tính, đang lấy biểu tình gấp gáp nhìn y.

Ba ngày trước, một thượng nghị sĩ cấp cao trong ủy ban tài chính vì bệnh biến cơ tim thiếu máu cục bộ khẩn cấp đưa đến trung tâm y học Campbell, trải qua đánh giá hội chẩn, quyết định tiến hành phẫu thuật giảm dung tích tâm thất. Tin tức truyền ra, phóng viên liên tục tập trước trung tâm y học, xe phóng vắn SNG, tin tức lại là hai mươi tứ tiếng luôn cập nhật tin mới nhất. Campbell đã sớm không phải lần đầu bắt gặp tình hình như vậy, cũng biết này tương đương với việc quảng cáo miễn phí cho trung tâm y học, nhưng vẫn có phê bình rất kín đáo: Đối với bệnh nhân mà nói cuối cùng là một loại khốn khổ.

Nếu như có thể nói thật, cảm nghĩ lập tức của Campbell là: Một chết đi, hắn đã mở mấy tiếng đồng hồ, phi thường mong muốn đem cái đám phóng viên không biết từ nơi này nhô ra này đuổi đi, về nhà nằm ngủ.

Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng hắn vẫn miễn cưỡng nhếch khóe môi mỉm cười.

“Xin hỏi, thượng nghị sĩ sau khi trải qua phẫu thuật cắt bỏ tâm thất này, tỷ lệ hoàn toàn phục hồi như cũ là bao nhiêu?”

Không phải “phẫu thuật cắt bỏ tâm thất”, mà là “phẫu thuật giảm dung tích tâm thất”, đầu năm nay phóng viên cũng không học qua, Campbell trong lòng bất đắc dĩ sửa lại, nhưng mà vẫn vô cùng chuyên nghiệp trả lời phóng viên: “Thuần túy là bản thân phẫu thuật giảm dung tích tâm thất mà nói là thành công, kế tiếp phải xem tình trạng thân thể của thượng nghị sĩ... Căn cứ theo kinh nghiệm, khoảng chừng 50% có thể tránh trường hợp ghép tim...”

“Để tôi hướng các vị báo cáo một chút tình huống trước mắt của thượng nghị sĩ.” Ngồi bên phải Campbell là bác sĩ ngoại khoa Cartier nói tiếp: “Sau khi trải qua phẫu thuật, khôi phục ổn định, từ mọi phương diện ước định đều lạc quan. Hiện tại vẫn đang dùng máy hỗ trợ hô hấp, chờ thuốc tê và thuốc mê hết tác dụng, có thể bỏ máy hô hấp ra...”

Phóng viên cuối cùng kết thúc, Campbell trở lại phòng làm việc, thay ra áo khoác bác sĩ, chuẩn bị về nhà nghỉ ngơi. Vì ca phẫu thuật này, y ba ngày nay chưa từng có thời gian ước hẹn; tối thứ sáu, người cô đơn tựa hồ có chút bi thương. Thế nhưng, hẳn lại không muốn tùy tiện hẹn người: Đã rất mệt mỏi, thực sự không muốn phí tâm tư đi dỡ một bình hoa trên giường.

Vào thời điểm này, Campbell sẽ gặp có chút hâm mộ đồng bạn đã có quan hệ ổn định.

Khi y bất luận vì bất kỳ lý do gì mà mệt mỏi, chán nản, buồn bã, hoặc có cái gì không như ý, không hài lòng, cảm thấy phiền, bên người đều sẽ có người cùng, vô cùng kiên trì, không hề oán giận: Một cây tâm linh lớn nhất. Mặc kệ nói như thế nào, nam nhân thành thực ổn trọng đều sẽ có tính trẻ con, cần một đối tượng có thể càn rỡ buông lỏng, hoặc một cặp đùi có thể gối lên.

Mặt khác, còn có thể thoả thích đòi hỏi —— trên thân thể, không cần phía lấy “bữa cơm”, “lễ vật”, “hỗ trợ” để trao đổi. Kiểu lương tình tương duyệt, mà không phải là tình yêu vì lợi ích cá nhân.

Bất quá, nếu không có, xúc động như thế nào đi nữa cũng vô ích, Campbell nghĩ thầm. Duỗi thắt lưng, chậm rãi ra khỏi phòng làm việc.

“Bác sĩ Campbell, ngài có mấy lời nhắn.” Y tá thấy Campbell, lập tức nói.

Campbell nhú mày một cái. Mấy ngày nay bởi vì chuyện phẫu thuật tìm cho thượng nghị sĩ, điện thoại gọi tới bệnh viện tiếp không xuể, y thế là phân phó y tá: Điện thoại giống nhau không tiếp, trừ phi là chuyện gấp mới nhắn lại.”Lần này lại là ai?” Giọng hẳn mang theo châm chọc, “Quốc khó? Phố Wall?”

“Ngài Mc Dowell.” Y tá nói: “Cậu ấy đã gọi tới rất nhiều lần, nói phải nhắc ngài bữa tiệc hôm nay ...”

Campbell lúc này mới nhớ tới quả thực có một bữa tiệc như thế.

Địa điểm tổ chức bữa tiệc là ở vùng ngoại thành, một nhà lớn phía sau là chuồng ngựa và một sân cỏ nhỏ. Gia tộc Mc Dowell là hậu duệ của quý tộc Scotland, làm rượu whisky để buôn bán, lấy đua ngựa làm nghề phụ, còn có riêng một đội Polo. Lúc Campbell bắt taxi đến, David · Mc Dowell đã chờ ở cửa, “Sớm biết, em liền lái xe đi chờ anh.” Mc Dowell cao hứng nhảy đến trước mặt Campbell, làm bộ muốn ôm y, “Làm

tài xế của anh, anh liền trốn không thoát, phải chạy theo em.”

“Tôi tương đối tin tưởng kỹ thuật của tài xế taxi.” Campbell ngăn cản đầu của đối phương, hướng bên cạnh đẩy một cái, “Cậu ngược lại vẫn cưỡi ngựa của ba cậu đi.”

Đi vào cửa, Campbell chú ý tới bên trong đã đậu rất nhiều xe, xem ra khách khứa không ít. Đúng là điên rồi, hẳn nghĩ, vì một con ngựa mà phiền phức mở tiệc lớn như vậy. “Con ngựa này... Xem ra là phi thường quý báu.” Y cố ý hời hợt nói móc.

Mc Dowell cười, “Phi thường phi thường quý báu...”

Campbell liếc nhìn Mc Dowell, phát hiện trong ánh mắt của đối phương lóe ra tia giả hoạt...” Y đột nhiên dừng bước, lại nhìn những xe kia, “Không đúng... Ngựa chỉ là mượn có... Cậu rốt cuộc giở trò quỷ gì?”

Mc Dowell lập tức ôm lấy cánh tay của Campbell, cố sức kéo hẳn chạy vào trong nhà. Vừa mở cửa, lập tức nghe được tiếng vang đôm đốp, “Sinh nhật vui vẻ!”

Campbell cực kỳ kinh ngạc, không khỏi ngốc lảng. Y phát hiện mình bị một đám người vây vào giữa, mỗi người đều giơ ly rượu, mặt tươi cười chúc mừng, y nhất thời xấu hổ, lộ ra nụ cười xấu hổ, “Tôi đều đã quên... Cảm ơn các cậu!” Đồng thời vỗ phía sau đầu của Mc Dowell, “Ngựa cái gì... Tôi là ngựa sao? Ai dạy cậu xen vào việc của người khác?”

“Là chủ ý của ta.” Một người nổi bật giữa đám đông đi tới, cười tủm tỉm nói: “Bắt quá, nếu là tớ hoặc Gabriel mở miệng mời, cậu nhất định sẽ phát hiện kẻ hở, nên mới tìm David hỗ trợ.”

“Lawrence...” Campbell nhất thời cảm động đến nói không ra lời, “Các cậu... Quà lớn như thế...”

“Đừng nhanh cảm động như vậy. Quà lớn thực sự phải đợi đến cuối cùng mới xuất hiện.” Brodas nói: “Cậu đến lúc đó lại cảm ơn cũng không muộn.”

Thời gian kế tiếp, Campbell vẫn bị vây quanh trong tiếng chúc mừng, tiếng tụng tụng, tiếng mở nắp, tiếng cười nói và tiếng nhạc êm ái tạo thành không khí chúc mừng, tới một mức khiến tinh thần của y buông lỏng. Không chỉ như vậy, y còn chịu đựng Mc Dowell dính ở bên cạnh y lải nhải liên tục.

“... Em là người có công lớn trong bữa tiệc lần này, anh có thể có hôn em một chút đi?” Mc Dowell lại nhiều lần ám chỉ.

Campbell phi thường rõ ràng Mc Dowell chỉ là đùa giỡn, cái tên nhóc tịch mịch này.” Lần sau đi. Chờ em lớn hơn chút nữa.” Hẳn luôn trả lời cho có như thế.

Sắp tới nửa đêm, lúc mọi người giục giây, Campbell bắt đầu tháo quà sinh nhật, đồng thời cảm ơn từng cái,

“Nhiều thứ như vậy, tớ phải mang về thế nào?” Y hài hước nói: “Tớ hôm nay không lái xe... Hơn nữa, này phải hơn một chiếc xe tải mới chở hết.”

“Quà của tớ và Gabriel có thể giải quyết vấn đề của cậu.” Brodas cười nói: “Mời nhận đại lễ: Một chiếc xe —”

“Xe?” Campbell cố ý khoa trương lập lại, “Cám ơn cậu, tớ đang lo lắng tìm thêm một người bạn cho bốn chiếc xe ở trong nhà.”

“Chiếc xe này không giống, tin tớ.” Brodas vỗ vỗ vai Campbell, “Mercedes-Benz, cộng thêm một tài xế.”

“Tài xế?” Campbell không quá thích rêu rao, y có chút kinh ngạc Brodas lại sẽ chọn quà như vậy.

“Cậu là cái tên này thích tăng tốc độ, vì suy nghĩ cho bản thân cậu và toàn bộ bệnh nhân, hẳn là để tài xế chuyên nghiệp chiếu cố hành động của cậu.”

“Lawrence, cậu...” Xem ra là Brodas có ý đồ trên cột y mới nghĩ ra phương pháp ranh mãnh này. Về mặt của Campbell không biết nên khóc hay cười, vừa nhấc mắt, quả nhiên thấy có hai điểm sáng đến gần, ở chỗ tài xế ngồi có bóng người. Campbell tin chắc cái gọi là “tài xế” tuyệt đối là người đùa giỡn khác, là người nhảy thoát y, cô gái thả các loại “kính hỉ”, vì vậy hí hóp mắt muốn nhìn tỉ mỉ.

Bởi khuất bóng, người kia lại mang mũ lưỡi trai, thấy không rõ tướng mạo; nhưng mà chẳng sao, Campbell cảm giác tim đập nhanh một hồi. Xe rốt cục dừng trước mặt y, bộ dáng tươi cười của Campbell dần dần ảm đạm; lúc chỗ điều khiển mở cửa ra, tài xế cúi đầu cứng ngắc xuống xe, cẩn trọng chào một cái, mặt của y toàn bộ trầm xuống.

“...” Campbell giả vờ ung dung không biến sắc, lại cẩn răng nghiêng lợi thấp giọng hỏi: “Lawrence, đây là ý gì?”

“Tớ và Gabriel cùng tặng. Xe là tớ chọn, tài xế ——” Brodas ôn hòa nhã nhặn nói: “Là Gabriel chỉ định.”

“Ngài Yusite, phi thường vinh hạnh có thể đón tiếp ngài.”

Diego bị quật ngã xuống đất, Yusite tiếp nhận lời mời của nam nhân mặc tây trang màu đen, thấp thỏm ngồi trên xe đen có rèm che. Khi hắn thấy thân sĩ trong xe, khá kinh ngạc, “Ngài là... Br... Brodas tiên sinh?”

Brodas nở nụ cười, “Chúng ta chỉ gặp mặt một lần, trí nhớ của ngài thật tốt.”

Nhớ tới tình cảnh ngày đó ở Lounge Bar, tim của Yusite mơ hồ co thắt một cái. Hắn không muốn nói thêm, vì vậy nhún vai, đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Xin hỏi ngài tới tìm tôi là vì chuyện gì?”

“Hy vọng ngài có thể giúp tôi một chuyện.”

“Chỉ cần trong phạm vi năng lực của tôi, thì không có vấn đề gì.”

“Thật tốt quá.” Brodas khòe miệng kéo ra nụ cười ngả ngớn, “Tôi muốn tặng một phần quà quý trọng, muốn hỏi ý kiến của ngài.”

Yusite vắng lặng, “Ý kiến của tôi? Tôi cũng không phải chuyên gia tặng quà, sợ rằng không hề có tác dụng gì.”

“Tôi phải nhận được đồng ý của ngài. Bởi vì qua tôi muốn tặng ——” Brodas dừng lại chỉ chốc lát: “Chính là ngài.”

Yusite choáng váng, nửa ngày nói không ra lời. Tiếp đó, hần nhú mày, trong giọng nói bình thản có chút vẻ hung dữ, “Tôi sẽ coi cái này thành lời lừa ngài cá tháng tư muộn đi.” Hần cảm thấy tương đối nhục nhã. Những người này, những người được gọi là “Người thượng lưu” nyaf, thực sự cho là mình có thể chi phối thân thể, tâm trí, thậm chí số phận của người khác? “Rất xin lỗi quấy rầy thời gian của ngài, tôi phải trở về làm việc.” Sau đó mở cửa, ngạo nghễ xuống xe.

8. Chương 8

“Chờ một chút!”

Vẫn đi chưa được mấy bước, Yusite liền nghe được phía sau có người vội vàng gọi hần.”Yusite, chờ một chút!”

Nhìn lại, Yusite không khỏi kinh ngạc, “Ngài Gabriel · Gesman?” Gesman từ ghế trước của xe lớn có rèm che nhảy xuống, chạy về phía hần; phía sau cách mấy bước, Brodas cũng chậm chậm đuổi kịp, mang vẻ mặt cười như không cười.

Yusite cảm giác mình bị trêu đùa, “Này đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?”

“Hần so với tưởng tượng của anh còn cổ chấp hơn, có cá tính.” Brodas nói. Gesman lập tức lấy cùi chỏ đỡ ngực hần ta một cái, “Đừng đầu gối!”

Brodas ho nhẹ một tiếng, vẻ mặt trở nên đứng đắn, “Xin tiếp nhận lời xin lỗi của tôi, tha thứ cho sự lỗ mãng cùng tự cho là đúng của tôi.” Hần ta hướng Yusite bày tỏ, mời hần lên xe lần nữa.

Yusite bị Gesman ôm ỡ kéo lên xe xong, Brodas rốt cục mới nói rõ mục đích thực sự: “Tình hình thực tế là:

Tôi muốn mời ngài làm tài xế.”

“Tài xế?” Yusite quay đầu nhìn về phía chỗ ghế lái, có chút kinh ngạc nói: “Ngài đã có tài xế, không phải sao?”

“Không phải làm tài xế của tôi, mà là phục vụ cho một người bạn của tôi.” Brodas giải thích, “Tiền lương theo tiêu chuẩn của tài xế tư nhân trả lương theo giờ, trước ký hợp đồng một năm. Nói cách khác, tôi ứng trước tiền lương một năm ——” Hắn ta từ túi trong tây trang rút ra một phong thư, “Sau một năm, mới quyết định có tiếp tục hợp đồng hay không.”

Yusite tiếp nhận phong thư, bên trong là một phần hợp đồng đơn giản. Tầm mắt của hắn rất nhanh xem qua một lần, trong hợp đồng ghi chú rõ mức tiền lương thật sự tính theo tiêu chuẩn giá thị trường. Điều này đại biểu đối phương thực sự muốn tìm một tài xế, mà không phải bố thí hay có mưu đồ khác, Yusite nghĩ thầm, cũng tương đối buông lỏng một chút.

“Người thuê ngài là tôi, cho nên, ngài sẽ không thu được thêm bất kỳ thù lao nào từ trong tay bạn của tôi; đồng thời, hắn cũng không quyền đuổi việc hoặc yêu cầu ngài phục vụ quá mức, đến đó ngài đều hiểu sao?”

“Nghe hiểu... Coi như hợp lý.” Yusite nói: “Tôi sẽ cân nhắc. Chậm nhất là lúc nào phải cho ngài câu trả lời thuyết phục?”

“Càng nhanh càng tốt.” Brodas lại tiếp tục nói: “Về mặt phúc lợi, ngoại trừ bảo hiểm cơ bản, quyền làm việc ra, tôi mặt khác ——” Hắn ta dừng một chút, “Phụ trách toàn số tiền chữa bệnh của con gái ngài, bao quát phẫu thuật, nằm viện... Toàn bộ chi phí liên quan đến việc chữa bệnh.”

“...” Yusite kinh ngạc tròn to hai mắt, cho là mình nghe lầm, một câu cũng không nói được. Hắn nhìn Brodas, lại nhìn Gesman bên cạnh, người kia đang không ngừng gật đầu, đối với hắn quan tâm mỉm cười.”E... chi phí chữa bệnh của Emily... Toàn bộ?”

Đầu óc Yusite toàn bộ rối loạn. Hắn sẽ không vì mình mà bán linh hồn, thế nhưng, vì Emily, không chỉ linh hồn, cho dù là muốn thân thể hắn, máu tươi, toàn bộ xương cốt thế chấp cho ác ma, hắn cũng nguyện ý.

“Toàn bộ.” Brodas nhấn mạnh.

Yusite quả thực so với mừng rỡ càng lộ vẻ cao hứng hơn, hắn vui mừng chảy nước mắt, thanh âm cũng run nhè nhẹ, “Như vậy... Tôi đương nhiên tiếp nhận... Không chỉ vậy, cho dù muốn tôi làm cả đời...”

“Johan, nếu như anh bằng lòng, ” Gesman cũng cảm động, cố sức bắt tay của hắn lại, “Còn có thể để Emily chuyển đến khám ở khoa ngoại của trung tâm y học tốt nhất bờ đông, do viện trưởng của trung tâm tự mình làm phẫu thuật...”

Yusite lại ngây ngẩn cả người, hẳn biết Gesman chỉ là Campbell, nhưng mà hẳn không có mặt mũi để tiếp nhận. Hắn như trước mang theo nụ cười cảm ơn, lắc đầu, nhàn nhạt nói: “Tiền chữa bệnh của Emily như vậy là đủ rồi, những thứ khác tôi cũng không hy vọng xa vời.”

Campbell trợn mắt nhìn “tài xế”: Yusite, quả nhiên là một kinh hỉ lớn, bất quá lại là ý tiêu cực; phát triển như vậy hoàn toàn ngoài dự liệu của y. Trong lòng y chấn động lớn hơn là cảm tức, nhưng mà e ngại một đoàn khách tham gia tiệc sinh nhật trước mặt, lại không tiện phát cáu, vì vậy hơi đùa giỡn vì mình giải vây: “Lawrence, đây rốt cuộc là trò đùa gì? Tổ đây một bác sĩ nhỏ sao có thể thuê nổi tài xế?”

“Trên lý thuyết mà nói, tài xế là tớ thuê.” Brodas cười hì hì nói: “Nhận đi!”

“Làm sao vậy?” David · Mc Dowell tựa như người thấy không khí trút giận kỳ dị, vì thế đi tới kéo kéo ống tay áo của Campbell, “Bác sĩ, phát cáu cái gì...”

Lời còn chưa nói hết, Campbell đột nhiên vẻ mặt tươi cười xoay người, “Cái tiệc sinh nhật này quá hoành tráng, tôi phải cảm ơn cậu ——” Tiếp đó, Campbell rất nhanh một tay ôm hông của Mc Dowell, một tay đỡ lưng cậu ta, trút hết xuống cậu ta. Bởi vì trọng tâm không vững, Mc Dowell lại càng hoảng sợ, vội vàng nắm lấy cổ áo của Campbell, “Cam...” Còn chưa kịp nói, Campbell đã hôn cậu ta.

Thấy một màn như vậy, Yusite cúi đầu xuống.

Lưỡi hôn một lúc lâu, Campbell mới buông Mc Dowell ra...” Mc Dowell còn choáng váng vui sướng, gương mặt cũng đỏ.”Jesse...” Mc Dowell đã đổi sang gọi tên Campbell, cậu ta lộ nụ cười mừng rỡ, vốn muốn ôm Campbell tiếp tục làm nũng; nhưng mà đối phương nhưng chỉ sờ sờ đầu của cậu ta, liền đi ra ngoài.

“Lawrence, đừng ép tôi mắng chửi thô tục.”

Campbell bước nhanh đi tới bên người Brodas, kéo hắn ta đến chỗ không ai quấy rầy, cau mày lớn tiếng oán giận.

“Mắng chửi thô tục? Bởi vì cậu thật cao hứng, phải không?” Brodas nhàn nhã nói: “Tiệc sinh nhật có thể thành công như thế, đều phải cảm ơn David lừa được cậu. Tổ cho là cậu không thích David, không nghĩ tới lại hoàn toàn ngược lại.”

“Cậu đang nói cái gì?” Campbell vẻ mặt để ý tới phiên toái nói không rõ, “Tổ lúc nào thích tên nhóc trẻ con kia?”

“Phải không?” Brodas giả vờ không biết gì, “Như vậy, cậu vừa rồi hôn cậu ta nồng nhiệt... Là để cho ai nhìn?”

Campbell lạnh mặt, trừng Brodas.

“Jesse, cậu là bạn tốt nhất của tớ, đã từng giúp tớ rất nhiều việc; cho nên tớ cũng sẽ cố gắng có thể giúp cậu.” Brodas thành khẩn nói: “Tớ không biết cậu và Yusite đến tột cùng là xảy ra chuyện gì, thế nhưng, tớ chưa từng thấy qua cậu không bình tĩnh như vậy. Tớ hy vọng cậu có thể thật sự bình tĩnh, suy nghĩ thông suốt... Đây là đêm cho cậu một cơ hội nhân sinh lớn.”

Campbell nhắm mắt lại, hít sâu rồi thở ra một hơi, sau một lát mới quay đầu nhìn Brodas, “Tớ biết cậu có ý tốt.” Y cười nhạt, “Bất quá, Lawrence, cậu tìm được hạnh phúc của cậu, cũng không có nghĩa là cách của cậu có thể khiến mỗi người cũng tìm được thiên sứ. Những lời này, là tớ cho cậu kinh nghiệm nhân sinh từng trải.”

Brodas tựa hồ muốn nói cái gì để đáp lại đối phương, trong khoảng thời gian ngắn lại tìm không được lời thích hợp để nói; Campbell cũng trầm mặc không nói. Qua hồi lâu, Campbell vỗ vai Brodas, xoay người bỏ đi.

“Jesse, cậu đi đâu vậy?” Brodas liền vội vàng hỏi.

“Để tài xế đưa về nhà.” Ngữ khí của Campbell giọng có chút châm chọc, “Đây chẳng phải là điều cậu muốn thấy sao?”

Tuy nói như vậy, Campbell lại tiếp tục ở giữa khách khứa chào hỏi một hồi, thẳng đến khi mọi người từ từ tản đi, hắn mới không cam tâm tình nguyện lại trở lại sảnh trước, lại thấy Yusite đang nhận mệnh đem tất cả lễ vật thận trọng bỏ vào trong xe. Nghe được tiếng bước chân đến gần, Yusite ngẩng đầu, lúc phát hiện là Campbell, sắc mặt của hắn trước chuyển trắng lại biến đỏ, sau đó mới khôi phục về mặt bình thường. Đồng thời, miệng của hắn hé mở, tiếp muốn nói lại thôi cắn môi dưới. Trong lúc đang chần chờ, Yusite cứ như vậy vụng về sững sờ đứng tại chỗ, ngơ ngác nhìn Campbell.

Campbell nhú mồm, vốn là muốn nói chút lời châm chọc hoặc chế giễu, trong đầu đột nhiên hiện lên lời của Brodas trước đó “Tớ cho tới bây giờ chưa thấy qua cậu không bình tĩnh như vậy”, lập tức hít thở sâu một hơi. Không, y phải duy trì lãnh tĩnh, không nên ngây thơ như vậy.

“Cậu...” *(vì đang giận nhau nên ta chuyển xưng hô của Cam sang tôi cậu)*

“Tôi...”

Sau một lát, Campbell và Yusite lại đồng thời mở miệng. Campbell vì vậy im lặng, để đối phương nói trước.

“Jes... Bác sĩ Campbell...” Yusite trên tay cầm một cái hộp quà, thanh âm khá nhỏ: “Tôi muốn xin lỗi anh.”

Campbell hai tay ôm ngực, cổ tình thoải mái, “Phải không?”

“Che giấu anh sự thật lâu như vậy, tôi phi thường xin lỗi.” Yusite cúi thấp đầu, tựa như đang sám hối ở giáo đường, “Tôi không biết cái kia là không đúng...”

“Giấu diếm?” Campbell nở nụ cười, “Cậu cũng ko nói gì về chuyện bản thân đã từng kết hôn, còn có một con gái, quả thật là giấu diếm. Cái này tôi có thể hiểu được.” Tiếp đó, y ngẩng đầu lên, biểu tình trầm xuống, “Thế nhưng, cậu nói mình là phóng viên, nhưng trên thực tế lại không phải như vậy, cái này gọi là lừa dối ——” Y lạnh lùng nói: “Tôi chán ghét bị lừa dối. Cậu cho là tôi ngu ngốc như vậy không cách nào nhận rõ thật giả sao?”

“Đều không phải...” Yusite lắc mạnh đầu, “Tôi chỉ là... Bởi vì thời điểm đó...”

“Mặc kệ thế nào, tôi chỉ ít nên biết được một sự thật.” Campbell oán trách nhìn đối phương. Đây là lời thật lòng của y, cũng là thứ không cách nào khiến y quên được.

Yusite đầu tiên là không nói gì, sau một lát, mới chậm rãi mở miệng: “Dưới tình cảnh đó... Tôi cho rằng...” Hắn cười khổ, thanh âm nhỏ như tiếng muỗi kêu, “Nếu như anh biết tôi kỳ thực chỉ là một người thuộc giai cấp công nhân, người cha độc thân nuôi nấng đứa con gái có bệnh tim bẩm sinh, chỉ sợ anh sẽ không có thái độ giống vậy...” Yusite cúi đầu, hai tay không khỏi run nhè nhẹ. Hắn sợ dĩ nói dối, kỳ thực chỉ là vì thu được một chút ôn nhu không thể với tới trong hiện thực, sung ái khó có thể lấy được. Nói tóm lại, một tình yêu hư ảo.

Nhưng mà thứ hư ảo đó luôn sẽ tan biến.

“Xem ra cậu vẫn không hiểu.” Campbell khước miệng kéo ra nụ cười nhạt, “Tôi ngày đó chỉ là đơn thuần muốn tìm một người lên giường mà thôi, đối tượng là đồ tể, phóng viên, hay là quý tộc hoàng thất, cũng không khác nhau. Cậu là ai đều không thể nói là...”

Kỳ thực có thể không nói ra những lời này tiết kiệm được này, Campbell nghĩ thầm. Y vốn cho rằng sẽ từ đó thu được khoái cảm trả thù, ngược lại, hoàn toàn không có. Y có chút muốn đem lời nói nuốt trở về, nhưng đã quá muộn; người đều không phải máy tính, cũng không phải nhấn xuống nút “undo” là có thể đem tất cả coi như chưa từng phát sinh.

Không biết là có phải là vì bóng đêm buông xuống hay không, Campbell đột nhiên cảm thấy cả người Yusite gần như ảm đạm biến mất trong bóng đêm.

“...” Yusite nhắm mắt lại, liên tục hít sâu nhiều lần. Ngày nào đó, hai tuần kia, tác dụng của hắn chỉ là một công cụ để phát tiết, điểm này hắn kỳ thực đã sớm biết, hiện tại bất quá là càng chứng thực rõ hơn mà thôi. Yusite đột nhiên cảm giác rất lạnh, từ lòng bàn chân đến trong lòng hoàn toàn rùng mình một cái.

“Quên đi, dù sao chuyện đã qua.” Tuy rằng vẻ mặt của Yusite khiến Campbell có chút muốn ôm chặt đối phương an ủi, y dù sao cũng không phải lòng dạ sắt đá; vươn tay ra rồi, nhưng hắn vẫn chỉ vỗ vỗ vai Yusite, “Tất cả liền dừng ở đây. Khuya lắm rồi, ời muốn về nghỉ ngơi, chìa khóa đưa cho tôi.”

“Chìa khóa?”

“Chìa khóa xe. Muốn cậu làm tài xế chỉ là trò đùa của Lawrence, mục đích chỉ là mong muốn tôi và cậu nói

chuyện.” Campbell nhún vai, “Hiện tại nếu đã giải thích rõ, sẽ không nên làm phiền cậu nữa.”

Yusite ngẩng đầu, “Không. Tôi và ngài Brodas thực sự đã ký hợp đồng làm việc, mặc kệ anh có nguyện ý hay không, tôi cũng phải làm tài xế của anh; nếu không sẽ vi phạm hợp đồng.” Hắn lộ ra vẻ cười khổ, “Anh biết, tôi không trả nổi tiền vi phạm hợp đồng.”

Campbell ngây người hai giây.”Lawrence!” Y rất muốn quay đầu lại tìm Brodas tranh luận, lời thô tục đều đã đến đầu lưỡi, vẫn bị y cứng rắn nuốt vào.”Ghe tởm...”

“Tôi biết anh không muốn có bất kỳ dính líu gì đến tôi.” Yusite biết Campbell sợ dĩ không hờn giận, là bởi vì không cách nào thoát khỏi vướng mắc với hắn; vì vậy hắn khép nép nói: “Xin yên tâm, tôi chỉ sẽ làm công việc thuộc bốn phận của tôi, sẽ không quấy rầy đến anh.” Hắn mở ra cửa xe xong, cung kính nói: “Bác sĩ Campbell, mời lên xe.”

Campbell không nói được một lời ngồi vào trong xe, Yusite nhẹ nhàng đóng cửa lại, trở lại chỗ ghế lái, mở máy, chỉnh hộp số, khẽ nhấn ga, thông thả mà lưu loát lái x era khỏi cổng.

“Làm sao cậu biết nhà của tôi ở đâu?” Campbell nghi ngờ hỏi.

“Tôi không biết.” Yusite trung thực lắc đầu, đồng thời nhấn hệ thống GPS, “GPS biết.”

Từ chỗ ngồi phía sau nhìn về phía trước, Campbell có thể thấy một bên mặt của Yusite nghiêng về sau bốn mươi lăm độ, tay cầm tay lái, cùng đôi mắt xanh ánh vào gương chiếu hậu... Khách quan mà nói, cảnh tượng hết sức vui tai vui mắt. Y đối với thưởng thức thẩm mỹ của bản thân luôn tự tin. Tựa như thưởng thức pho tượng Ganymede của Thorvalson trong viện bảo tàng Copenhagen, y cứ như vậy có chút tham lam đưa mắt nhìn về phía gò má kia một lúc lâu; bất chợt, y phát hiện xương hàm của pho tượng hơi chuyển động, y lập tức đem tầm mắt dời đi.

“... Tôi xem tin tức.” Bởi vì có chút nặng nề, Yusite bắt đầu tán gẫu, “Phẫu thuật giảm dung tích tâm thất, thật rất giỏi... Anh nhất định mệt chết đi?”

Campbell nhìn gáy của Yusite, cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi: Từ lúc phẫu thuật xong đến bây giờ, lần đầu tiên có người hỏi y như vậy.”Để tôi tính coi... Hai ngày này tôi ở trong phòng phẫu thuật cộng với chờ đợi... Mười bảy tiếng đồng hồ.”

“Mười bảy tiếng? Oh...” Yusite kinh ngạc, “Như vậy... Không chỉ phẫu thuật giảm dung tích tâm thất đi?”

“Tình trạng của thượng nghị sĩ tương đối phức tạp.” Campbell bắt đầu nói liên tục: “Ngay từ đầu kỳ thực muốn tiến hành ghép tim. Không nghĩ tới, lúc tim của người quyền tặng đưa đến bệnh viện lại phát hiện chức năng co rút thất thường, đập đều chậm chạp còn có hiện tượng bị sốc... Chúng ta trước thành lập tuần hoàn ngoài duy trì tim được quyền tặng; thế nhưng chức năng vẫn không thể khôi phục. Sợ cấy ghép xong trái lại dẫn đến suy kiệt, mới khẩn cấp quyết định tiến hành phẫu thuật giảm dung tích tâm thất, chờ đợi một người quyền tặng thích hợp. Quá trình đã rất phức tạp, hơn nữa lần phẫu thuật này phụ tá là người

mới vào bệnh viện, còn chưa đủ ăn ý với đội chữa bệnh; không giống trước S...”

Campbell đột nhiên im miệng. Nói đến Ed · Smith, tránh không được sẽ nhắc tới chuyện Smith chuyển đến bệnh viện quận; chỉ sợ cũng sẽ khiến Yusite biết chuyện phát sinh ngày đó. Vì vậy hắn ngó mặt đi chỗ khác, làm bộ nhìn ngoài cửa sổ say sưa.

Yusite liếc kính chiếu hậu, thấy Campbell trầm mặc không nói, chắc là bởi vì đề tài của hắn không thú vị, không muốn trò chuyện nhiều.”Xin lỗi, tôi nói quá nhiều rồi.” Nhấn nút CD, giai điệu violin cổ điển của Marin Marais liền từ trong âm hưởng êm ái tuôn ra.

Màu đêm tối khiến cửa xe lộ ra hiệu quả của một chiếc gương, Campbell thấy mặt mình mơ hồ thấp thoáng, trong lúc nhất thời cánh cảm giác có chút xa lạ. Mercedes-Benz chạy trên đường, vững vàng cơ hồ không dấu vết; Campbell không thể không bội phục kỹ thuật lái xe của Yusite, phi thường bình tĩnh, ổn định, thoải mái. Cùng biểu hiện của hắn ở trên giường tuyệt nhiên khác nhau, chỉ cần hơi đụng chạm khiêu khích sẽ hưng phấn run lấy bầy, khá gợi cảm...

Campbell thở dài một hơi, ngăn cản bản thân tiếp tục suy nghĩ miên man.

Yusite giữ nghiêm bốn phận an tĩnh lái xe. Cuối cùng, xe đi tới một trước chỗ hàng rào sắt, Yusite dùng điều khiển từ xa trên xe tương hàng rào mở, đi lên một con dốc, đi tới vườn hoa trước một căn nhà lớn, đồng thời màn hình GPS đã biểu hiện “đến nơi” dấu đỏ tự động kết thúc hình ảnh. Nơi này là “nhà” của Campbell, cùng nhà trọ của y ở trung tâm thành phố bất đồng; Yusite biết bản thân không có cơ hội tiến vào cánh cửa kia.

“Bác sĩ Campbell, đến nhà rồi. Xin đi thông thả.” Yusite dừng xe, đồng thời nói.

Ngồi phía sau lại một chút đáp lại cũng không có.

Yusite nhú mày một cái. Lại đợi vài giây, vẫn không có đáp lại. Hắn nghi ngờ nhìn thoáng qua kính chiếu hậu, trong kính lại không hề có bóng người.

“Bác sĩ Campbell?” Yusite lại càng hoảng sợ, bỗng nhiên quay đầu lại, mới phát hiện Campbell đang nằm ngủ ở ghế sau.

Yusite không khỏi phiền não. Cũng không thể để Campbell cứ ngủ ở trong xe như vậy, thế nhưng hắn cũng không thể cả đêm ở cùng, phải về nhà chiếu cố Emily.

“Bác sĩ Campbell...” Thử kêu vài tiếng, Campbell thế nào cũng không tỉnh. Yusite khụy gối xuống xe đến chỗ ngồi phía sau, ý đồ lay tỉnh đối phương, “Bác sĩ Campbell, đừng ngủ ở chỗ này...”

“Ừ. Cho tôi năm phút là được rồi.” Ánh mắt của Campbell mở ra một đường chỉ, “Năm phút sau lại để bệnh nhân tiếp theo tiến vào.”

Yusite dở khóc dở cười, xem ra Campbell ngủ đến mơ hồ, coi hắn thành nhân viên hộ lý của bệnh viện.”Bác sĩ Campbell, mau đứng lên, vào nhà ngủ tiếp đi!”

Campbell nhú mồm một cái, trong miệng hừ, ừ qua loa lấy lệ hai tiếng, sau đó nghiêng người sang, còn vùi đầu vào giữa cánh tay, dứt khoát không để ý đến.

Lại gọi vài tiếng, Campbell hoàn toàn không có phản ứng. Nhìn đồng hồ, Yusite có chút nôn nóng, duỗi tay cố sức vỗ vai Campbell, “Cam... Jes, Jesse! Jesse!”

Không biết là bởi vì lực tay quá nặng, hay là phản ứng với tên, Campbell lại thực sự xoay người ngồi dậy. Mờ mịt tròn mắt nhìn phía trước mấy giây, “Đến nhà...” Y lẩm bẩm tựa như nói, sau đó tập tễnh xuống xe, đóng cửa xe. Xoay người đang muốn đi vào cửa nhà, y đột nhiên thấy Yusite, nhất thời lộ ra vẻ mặt khá vui mừng, “Là em!” Y mỉm cười ôm Yusite, “Đã lâu không gặp, em rốt cuộc đã tới!”

Yusite lộ ra cười khổ, lúc này Campbell không biết đem hắn nhận lầm thành ai.

Ôm Yusite, Campbell bắt đầu ở sau tai, cổ, hõm vai của hắn nhẹ nhàng hôn liếm, gặm cắn, Yusite lại càng hoảng sợ, theo bản năng lui ra. Campbell càng ôm chặt hắn, cũng dán vào lỗ tai của hắn lẩm bẩm nói: “Tôi rất nhớ em.”

Cho dù biết không thể đem những lời này coi là thật, lòng của Yusite vẫn là mềm đi một nửa. Campbell đã làm phẫu thuật hơn mười tiếng, chắc hắn vô cùng uể oải; mới vừa rồi ở tiệc sinh nhật lại không ngừng cùng người khác tụng niệm chúc mừng, cho dù rượu vang không đến mức làm người say ngã, nhưng mà chút rượu lại có thể giúp người mệt mỏi đi vào giấc ngủ rất tốt. Nói cách khác, Campbell chỉ sợ là trạng thái nửa ngủ: Mắt mở, đầu óc cũng ngủ.

Yusite biết không nên phóng túng khiến tình huống trở nên ác liệt, hơn nữa, căn cứ hợp đồng công việc của hắn, Campbell không thể “yêu cầu phục vụ thêm cái gì”. Biện pháp tốt nhất là đưa Campbell đến bên cửa, bỏ đó, tránh mau.

Thế nhưng, hắn nhưng không cách nào giẫy khỏi cái ôm mãnh liệt của Campbell, hắn đã cố hết sức.

Campbell tiếp tục ở bên tai Yusite hôn hôn, nói nhỏ. Đột nhiên, y nâng cằm của Yusite, hỏi: “Em nhớ tôi không?”

“...” Yusite do dự, hắn không nên nghiêm túc với một người nửa ngủ, “Tôi...” Tình cảm cùng lý trí đánh tranh hồi lâu, hắn rốt cục nhẹ nhàng nói, thanh âm có chút run rẩy, “Tôi cũng nhớ anh.”

Nghe được câu này, Campbell tựa như ly kem được chiếu ánh mặt trời toàn bộ tan chảy. Y vui sướng ôm Yusite hôn lại hôn, liếm lại liếm, hai tay càng không người ở trên người Yusite vuốt ve. Tiếp đó, y đưa tay từ sau tiến vào trong quần của Yusite, vuốt ve, nắn bóp, sau đó còn dọc theo rãnh mông đầu ngón tay tiến vào khu vực mẫn cảm.

“Không được!” Yusite bực bội hừ một tiếng, đẩy Campbell ra. Đây là ranh giới, tuyệt đối không thể vượt qua; nếu không, đến cuối cùng bị thương chỉ là bản thân hắn.

“Vì sao?” Campbell nghi hoặc nhìn hắn, “Vì sao không được?”

“Bởi vì... Ở ngoài phòng, sẽ lạnh, không tốt...” Yusite tùy tiện nói lý do lấy lệ, hắn biết nghe không hề có sức thuyết phục, “Nói chung không được...”

“Sẽ lạnh, không tốt...” Campbell hình như hoàn toàn đồng ý với quan điểm của đối phương, không ngừng gật đầu. Sau đó y đột nhiên bế Yusite ôm ngang, sải bước hướng bên cạnh đi ra.

Yusite luống cuống, vội vã kêu to dừng tay, muốn Campbell lập tức dừng lại. Thế nhưng Campbell lại cố chấp nắm chặt hau tay, ôm Yusite đi qua thảm cỏ trong vườn hoa, đi qua vài thân cây cao to, một mảnh lùm cây, cùng với mùi thơm hiện lên của vườn hoa.

Vừa đi, Campbell vừa đá hắt ra giày da trên chân, hướng về chỗ lóe ra chút ánh bạc đi đến.”Anh muốn đi đâu?” Yusite thất thanh hỏi, Campbell lại không trả lời. Càng gần hơn một chút, Yusite nhìn kỹ, nhận rõ ra là một bể bơi.

Yusite bắt đầu sợ Campbell sẽ không đầu không đuôi ôm hắn nhảy xuống nước, vì vậy bám chặt lấy đầu vai của Campbell, “Trẻ như vậy, không nên bơi.” Nghe được lời của Yusite, Campbell cũng máy móc lặp lại: “Không nên bơi.” Vì vậy, đến rồi bên bể bơi, y quay người lại, đem Yusite để trên ghế nằm bằng gỗ bên cạnh, “Không bơi.” Hắn lộ ra nụ cười bướng bỉnh, ở Yusite trên môi khê mỗ một cái, “Không bơi.”

Yusite ý thức được đối phương chỉ sợ là trêu cợt hắn, trong lòng có nghi hoặc, “Jesse, anh là nghiêm túc, hay là đùa giỡn?” Campbell lại chỉ đưa mắt nhìn hắn, tựa như nghe không hiểu; tiếp đó, rất nhanh cởi áo khoác, cúi nằm trên người hắn, lấy cái hôn che lại miệng của hắn chưa kịp nói ra câu hỏi.

Campbell nâng mặt của Yusite, đầu lưỡi tiến vào trong miệng của hắn, chậm chậm khai phá, tỉ mỉ nhấm nháp, cùng đầu lưỡi của hắn linh hoạt giao nhau, quán lấy, nhắc lên một loạt sóng lớn.

Yusite hầu như không cách nào hô hấp, vì vậy mở miệng muốn lấy càng nhiều không khí, kết quả chỉ khiến Campbell càng xâm nhập hôn lưỡi, khê gõ giữa răng của hắn, ngậm cắn bờ môi của hắn.

Yusite đưa tay để ngang trước ngực, vốn tính đẩy Campbell ra; không biết vì sao, lại vô tình xé quần áo của đối phương. Tựa như được cổ vũ, Campbell cũng bắt đầu cởi ra nút áo sơ mi của Yusite, đưa tay tiến vào lồng ngực của hắn, nhẹ nhàng chậm chạp xoa vỗ, vuốt ve. Bị kích thích, Yusite phát ra tiếng rên rỉ nhỏ bé, thân thể cũng bắt đầu giãy dụa.

Hôn hồi lâu, Campbell cuối cùng từ trên môi Yusite dời đi, ngược lại dọc theo cổ, xương quai xanh một đường đi xuống, ở trước ngực nhẹ nhàng gặm cắn, mút, Yusite phát ra tiếng rên rỉ nhỏ, cảm thấy máu sôi trào tán loạn, một luồng nhiệt mơ hồ đi xuống tập trung ở bụng.

Campbell tiếp tục dùng hôn xâm lấn, đầu lưỡi ướt át lướt qua bụng gầy nhỏ xon, liền nhanh chóng kại lưu loát đem thất lưng của Yusite cởi ra, cởi toàn bộ quần ra, lộ ra tính khí đã hơi sung huyết. Campbell phát ra thán phục, sau đó liền vùi đầu vào giữa hai chân của hắn, lấy miệng lưỡi phục vụ cho hắn, tùy tiện nhắm nháp.

Yusite hừ một tiếng, nheo mắt lại, kinh ngạc phát hiện bầu trời từ trước đến nay tràn ngập âm u lại ánh sao rực rỡ, mới ý thức tới bản thân thực sự ở bên ngoài cùng người ta thân thiết, gương mặt trong nháy mắt đỏ bừng.

Campbell tiếp tục ở giữa bắp đùi của hắn tàn phá bờ bãi, làm nổi lên từng đợt điện giật kích thích, cảm giác sung sướng khó diễn tả được hầu như khiến Yusite thất thần, hắn đỡ vai Campbell, muốn để kích thích hơi chậm lại chút; Campbell lại càng thực tủy biết vị, trái lại đem cái mông của hắn khẽ nâng lên, vùi đầu từ đáy chậu đến khu vực mẫn cảm giữa mông càng thêm mập mờ liếm, khiêu khích; kích thích cực hạn khiến Yusite không ngừng phát ra tiếng thở dốc, toàn thân mềm nhũn, lý trí hoàn toàn bay ra.

Dục vọng của Campbell hoàn toàn bị đối phương đốt cháy.

Hắn lại cũng không cách nào kiềm chế, rất nhanh cởi thất lưng, kéo khóa kéo xuống, cầm đầu gối của Yusite đem hai chân tách ra; Campbell thậm chí không hoàn toàn cởi quần xuống liền không kịp chờ đã đem dục vọng sung mãn trường lên lỗ măng tiến vào trong cơ thể đối phương.

Yusite không tự chủ được phát ra một tiếng thét kinh hãi, theo sự đỉnh tiến của đối phương, đâm rút, đều khiến hắn phản kích không thôi, cũng nhẹ giọng kêu.

Nằm ngửa trên ghế nằm, gần gũi đối mặt Campbell, bởi vì khuất sáng, đường nét khuôn mặt có vẻ không rõ, chỉ có thể nhìn thấy một đôi mắt lóe ra ngọn lửa tình dục. Hắn không xác định, ở trong mắt của Campbell nhìn thấy đến tội cùng là ai.

Ý niệm như vậy hiện lên, Yusite đột nhiên cảm thấy mất mát, hắn muốn lùi bước, không muốn tiếp tục làm tình. Hắn nghiêng nửa người trên, muốn rời khỏi ghế nằm.

Thật giống như biết ý đồ của hắn, Campbell lại càng nắm chặt hông của hắn, còn đem chân của hắn gác lên vai, tận lực đem nhiệt tình không hề giữ lại chút nào xỏ xuyên vào trong cơ thể rất chặt của hắn.

Góc độ không thoái mái khiến Yusite tuôn ra tiếng kêu rên, không gian bị quản chế và có hạn, chỉ có thể để hai tay từ sau gờ cao qua khỏi đầu, nắm chắc ghế nằm, tựa như vậy có thể hơi chút chống đỡ thân thể và ý chí của hắn, không đến nỗi ở trong sóng dục vọng cuộn trào mãnh liệt toàn bộ lật chìm.

Campbell nâng mông của đối phương, càng ra sức ra vào, đâm rút, khuấy động, có lúc ngừng đột ngột, có lúc mãnh liệt lao tới, kích thích bất quy tắc lại mãnh liệt khiến trong cơ thể của Yusite cuộn cuộn nổi lên trận trận khoái cảm cao vút, từ lòng bàn chân vọt thẳng đến đỉnh đầu một cổ hưng phấn tê dại, hắn không tự chủ được mà gào thét, sống lưng cong về phía trước, bắp chân cũng căng chặt.

Campbell nhân cơ hội lại ôm lấy hông của Yusite, cũng đem đùi của hắn gắng sức mở đến cực hạn có thể phối hợp luật động của bản thân; đè vai của Yusite xuống, đem hắn cố định dưới thân mình, tăng tốc đâm rút xâm lược.

Yusite đã kề cận bên bờ bùng nổ, chỉ có thể một tay cầm lấy ghế nằm, một tay vịn Campbell miễn cưỡng duy trì.

Theo một trận cường thế mà mãnh liệt tuôn trào, Yusite sợ hãi kêu thất thanh, ngón chân kẹp chặt, bắp chân cơ hồ rút gân, rốt cục cũng không cầm giữ được nữa đem nhiệt tình phun ra, đồng thời cơ thể run, trong cơ thể phát sinh trận trận co giật; chuỗi cảm xúc mãnh liệt ngay cả phản ứng kẹp khiến Campbell đã ở trong khoái cảm phấn khích cao nhất, đem tinh hoa ái dục bộc phát ra.

Cao trào xong Yusite gần như thất thần mà bất tỉnh, mà Campbell thì tiếp tục ở trong cơ thể tuyệt vời co rút quần quít nhau, dư vị hoan ái thoải mái kết thúc; qua một lúc lâu, y liền nằm xuống trên người Yusite, vùi đầu ở cổ Yusite, hôn liếm một trận lúc, từ từ thở bình thường lại.

Ở trong vuốt ve triền miên, Yusite trong nháy mắt thật cho là có khả năng tình cảm tồn tại. Không bao lâu, bên tai của hắn truyền đến tiếng hít thở trầm lắng, thân thể ép ở trên người cũng càng ngày càng thả lỏng mà nặng nề, “Jesse?” Hắn thử gọi đối phương, “Jesse?”

Gọi vài tiếng, Campbell lại không có phản ứng. Yusite miễn cưỡng hoạt động, cuối cùng từ dưới thân Campbell tránh thoát được, lại vỗ vỗ đầu vai y, “Jesse —— ”

“Năm phút là được rồi.” Campbell rốt cục trả lời, nhưng hai mắt lại không có mở, “Năm phút sau, lại để cho bệnh nhân kế tiếp tiến vào.”

“...” Yusite đứng lên, nhìn Campbell ghé vào trên ghế nằm ngủ say, khóe miệng của hắn lộ ra một nụ cười khổ thế lương. Hắn hoài nghi bản thân đến tột cùng muốn từ trong miệng một người mê mẩn ngủ say thu được đáp án dạng gì. Dù sao, Campbell không lâu mới thẳng thắn thừa nhận, bất quá là muốn tìm một người lên giường mà thôi: Đối tượng là ai cũng không quan trọng. Toàn bộ nhiệt tình và ái dục, chỉ là đang ngủ trong mắt đem hắn trở thành một thể thân cho bạn giường.

Yusite hít sâu một hơi, hắn đã sớm biết rõ là như thế này. Bất chợt, hắn cảm giác mình như một con hươu trong rừng rậm, rõ ràng thấy thợ săn bày bẫy, còn chưa nhìn tín hiệu nguy hiểm, mù quáng đập vào bên trong.

Cho nên, bị cắt sừng hươu, mặc cho người ta làm thịt là hắn đáng đời.

Yusite xoay người đối mặt hồ bơi, trong đêm đen tựa như biến thành một mảnh xanh thẫm không đáy thật lớn. Hắn vô ý thức đem một chân tiến vào mặt nước, mong muốn bị cuốn vào mảnh xanh thẫm kia, bị hấp thu, hòa tan, biến thành vô số bọt khí, sau đó từng chút hóa thành hư không, không chút cảm giác nào biến mất.

Thứ hai.

Campbell ngồi trong phòng làm việc, xoay cổ, cảm giác vẫn còn có chút cứng ngắc: Di chứng ngủ cả đêm ở bên ngoài. Trưa thứ bảy, khi y rốt cục tỉnh ngủ, kinh ngạc phát hiện mình lại nằm úp sấp trên ghế nằm bằng gỗ ở bên cạnh hồ bơi, giày và áo khoác rải rác ở chỗ hơi xa một chút, nút áo sơ mi và khóa kéo quần lại rộng mở; y hình như đã trải qua một mộng xuân đôi khát kiều diễm, có lẽ mơ tới lạc đường trong sa mạc lạt, nói chung cảm thấy vô cùng khát nước.

Hắn ở trong đầu đem ký ức hợp lại: Sau tiệc sinh nhật, Yusite đưa y về nhà, ở trên đường bọn họ nói chuyện phiếm một ít về ca phẫu thuật, kế tiếp, ấn tượng tương đối mơ hồ lại hỗn loạn. Campbell vì vậy suy đoán: Yusite đưa y đến cửa nhà xong, để y tự xử lý.

Hắn phải thừa nhận Yusite thật là một tài xế vô cùng “tận tụy với công việc”, sáng sớm cùng ngày, lúc Yusite tới đón y, thái độ đậm mực, khách khí, chuyên nghiệp, chỉ hướng y xác nhận hành trình trong ngày, thời gian, không mang theo bất kỳ tình cảm cá nhân gì.

Này ám chỉ quan hệ của Yusite với hắn định vị ở mức độ nghề nghiệp đơn thuần: tài xế và hành khách, tài xế và ông chủ. Y đột nhiên liên tưởng tới một bộ phim cũ tên gọi “Driving Miss Daisy”: Ấm áp đưa đón tình cảm, y lại là “Driving Dr. Campbell”, đồng dạng là “đưa đón”, nhưng không chút tình cảm nào cũng như không ấm áp.

Lúc bản thân đang loạn nghĩ, y tá thò đầu vào hỏi y có thể bắt đầu khám bệnh được chưa. “Năm phút sau lại để bệnh nhân tiến vào.” Y máy móc trả lời; đồng thời nhấn phím trên máy tính, mở ra danh sách hẹn khám trong ngày, cũng nhờ y tá chuẩn bị bệnh án.

Trong danh sách tên người đầu tiên lại khiến y thở dài.”Doc, Doc, có người ở đó không?” Một phút sau, lập tức có người gõ cửa. Không đợi Campbell mở miệng, cửa đã bị mở ra, một người tiến vào, vô cùng hào phóng ngồi xuống.

“David, tôi đã nói mời vào sao?”

“Anh bây giờ nói, Jesse.” David · Mc Dowell cười hì hì nói, cố ý trực tiếp gọi tên của Campbell, “Em rất hưng phấn, đây là hẹn hò đầu tiên sau khi chúng ta hôn môi.”

Campbell mặt không biểu tình, làm bộ không nghe thấy.”Ngài Mc Dowell, xin hỏi ngài từ lần trước khám bệnh xong, còn có xuất hiện bất kỳ dị thường hay triệu chứng không thoải mái không?”

“Không có. Hơn nữa tâm tình của em phi thường tốt.” Mc Dowell nói: “Anh hẳn biết vì sao.”

Campbell phi thường hối hận ở tiệc sinh nhật hôn cậu ta, lúc này sợ rằng thoát không khỏi quấy rầy.”David, đây chẳng qua là căn cứ vào lễ nghi, đừng suy nghĩ lệch lạc.” Y cố gắng nghiêm túc, mang ống nghe lên, “Hiện đang tiến hành tái khám.”

Kiểm tra kết thúc, Campbell nói cho Mc Dowell không có gì đáng ngại, dặn dò vài câu làm việc và nghỉ ngơi bình thường điều dưỡng cho tốt xong, y đứng lên chuẩn bị đuổi người. “Jesse.” Mc Dowell dựa vào cửa, chậm chạp không muốn đi ra ngoài, “Thi đấu Polo khai mạc, anh sẽ đến xem em thi chứ?”

“Nếu tôi rảnh.”

“Anh là cố vấn của hiệp hội chữa bệnh, dù sao cũng phải vui lòng đến dự.” Mc Dowell nói: “Cứ quyết định vậy đi. Em đi tìm tài xế của anh đem ngày tiên chiếm trước.”

Yusite ở bãi đỗ xe đem Mercedes-Benz đậu xong cũng sửa sang lại chút, sau đó lấy ra PDA tiến hành ghi chép lái xe. Hắn sẽ đem thời gian đưa đón mỗi ngày, lộ trình ghi lại, từng tháng tổng kết xong giao cho ông chủ của hắn chứng thực. Tuy rằng ông chủ không có yêu cầu, nhưng hắn kiên trì như vậy: Cố ý đem tất cả định vị ở phương diện làm việc chuyên nghiệp. Đây là cách ở chung duy nhất cũng là hay nhất mà hắn có thể nghĩ ra.

Nhớ lại sáng sớm lúc đến nhà Campbell, Yusite vốn có chút thấp thỏm, lo lắng không biết nên lấy thái độ gì đối mặt Campbell; nhưng mà, vẻ mặt của Campbell lại như chuyện gì cũng chưa phát sinh, chỉ một ánh mắt không khác biệt đã đem hắn đá về chỗ.

Vì vậy, Yusite thuyết phục bản thân tất cả đều không đáng, đối Campbell mà nói, hắn cũng chỉ là tài xế, chỉ cần cố gắng hoàn thành chức trách của tài xế, như vậy mà thôi.

Chính là như vậy, không còn cái khác. Yusite thật thà hướng Campbell giải thích cách phối hợp sau này: Thứ hai đến thứ sáu là thường trực bình thường, thứ bảy chủ nhật cần dùng tài xế coi như là tăng ca... Mọi việc điều lệ vụn vặt như thế. Campbell hiển nhiên cảm thấy buồn chán, chỉ gật đầu, không nói ra bất kỳ câu hỏi hay thắc mắc nào.

Trước đây lúc làm việc cho ngân hàng, Yusite chỉ cần cùng thư ký của ngân hàng xác định hành trình mỗi ngày mỗi ngày; Campbell không có thư ký riêng, công việc của Yusite vì thế trở nên phức tạp, ngoại trừ cùng bản thân Campbell xác định lịch làm việc riêng ra, mặt khác còn phải cùng ý tá của bệnh viện thậm chí Sophia · Fisher xác định hoạt động của bệnh viện, mới có thể sắp xếp thích đáng.

“Tài xế của Campbell!”

Lúc Yusite đang ghi lại, đột nhiên nghe được có người gọi như vậy. Hắn nhú mào, không quá thích cách xưng hô như thế: Tự như hắn là đồ vật của người nào đó. Nhưng hắn vẫn lên tiếng, ngẩng đầu, rất xa thấy một bóng người nhẹ nhàng đi về phía hắn.

Là thiếu niên mất màu quả phỉ bị Diego bắt ở nhà xưởng. Kỳ thực lúc ở tiệc sinh nhật của Campbell thấy thiếu niên, Yusite đã có chút kinh ngạc. Hắn có chút quan tâm đến tình trạng của đối phương, nhưng bởi vì xấu hổ, hơn nữa mới lạ, không tiện mở miệng.

“Tài xế, tôi muốn gặp anh xác định hành trình của Jesse.” Thiếu niên ngay cả chào hỏi cũng tiết kiệm, lập

tức đem thời gian địa điểm khai mạc thi đấu Polo như sét đánh ầm ầm một hơi nói ra, sau đó lại hỏi: “... Anh hẳn biết tôi là ai đi?”

Yusite không biết trả lời câu hỏi một lời hai ý này như thế nào, “Ách...”

“David · Mc Dowell.”

“Xin chào, tôi là Johan · Yu...”

Mc Dowell không đợi Yusite tự giới thiệu xong liền lạnh lùng cắt đứt, cũng nghiêm nghị hỏi: “Anh cùng bang Columbia có quan hệ thế nào?”

“... Bang Columbia?” Yusite không hiểu ra sao.

“Mẹ nó, đừng giả bộ.” Mc Dowell hai tay ôm ở trước ngực, vẻ mặt giương cung bạt kiếm, “Anh biết ý của tôi.”

Chẳng lẽ chỉ bọn Diego? Yusite mặc dù trong lòng suy đoán như thế, nhưng vẫn lắc đầu.

“Không muốn thừa nhận cũng không sao.” Mc Dowell cười lạnh nói, “Bất quá, anh tiếp cận Jesse có mục đích gì?”

“Mục đích? Tôi chỉ là tài xế...”

“Tài xế? chỉ là tài xế...” Mc Dowell cố ý bắt chước giọng điệu của Yusite nói, tựa như nghe được chuyện cười hoàng đường nhất, “Anh ở trong bang Columbia cũng chỉ là tài xế ... Hình như cho rằng tất cả mọi người ngu ngốc đến không biết tài xế là cái gì?”

Yusite vội vã giải thích, “Rất xin lỗi, tôi thực sự không rõ...”

“Tôi cảnh cáo anh.” Mc Dowell chỉ vào mũi hắn, “Mặc kệ anh đối với Jesse có chủ ý quỷ gì... Tôi sẽ chú ý anh, sẽ không để cho anh thực hiện được.”

9. Chương 9

Lúc Yusite đem một túi tiền mặt giao cho kế toán của bệnh viện quận, kế toán trợn to hai mắt, do dự nửa ngày mới đem tiền trong túi lấy ra. Cô thoáng đếm qua một chút, sau đó từ trong tủ bên cạnh lấy ra sổ ghi chép phủ đầy bụi đã lâu, dùng máy đếm hai lần, sau đó mới chính thức tin tưởng: Johan · Yusite thực

sự đem khoản tiền chữa bệnh nợ trước kia thanh toán hết, không chỉ vậy, còn ứng trước tiền đặt cọc cho phẫu thuật tiếp theo.

“Anh trúng số lớn sao?” Kế toán có chút hoài nghi, Yusite trước đây đều là từng tháng nộp tiền chữa bệnh, có chút như là trả tiền theo từng kỳ, lần này lại có cách một lần lấy ra số tiền lớn như vậy, hy vọng cũng không phải làm chuyện xấu gì để có được tiền.

“Dựa trên góc độ nào đó mà nói, đúng vậy.” Yusite không giải thích nhiều, “Tôi đổi công việc, ông chủ mới rất hào phóng.”

Kế toán nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Yusite, đoán rằng cái “công việc mới” này chỉ sợ không phải là nghề đứng đắn gì.

“Thật tốt số a.” Kế toán tùy tiện trả lời một câu, đồng thời đem tờ biên lai vừa in ra xé xuống, ký tên từng cái, ấn lên tất cả lớn nhỏ con dấu của bệnh viện, con dấu của kế toán, con dấu ngày tháng, “Những thứ này là hóa đơn, biên lai, chứng nhận đã đóng tiền...” Cô đem một số biên lai kể cả tiền thối giao cho Yusite, không mang chút tình cảm nói: “... Cầm cái này cũng có thể đi tìm bác sĩ, đem phẫu thuật xếp vào lịch trình; sau đó đi tìm y tá trưởng, cô ấy sẽ...”

“Chờ một chút, vì sao thối nhiều tiền như vậy?” Yusite nghi ngờ ngắt lời đối phương. Hắn sẽ đại khái ghi lại chi tiêu khám chữa bệnh, lúc nhận tiền cũng tận lực nhận số nguyên, “Có phải sai sót chỗ nào rồi không?”

“Trong máy tính biểu hiện ghi chép như thế này.”

Yusite cẩn thận xem lại, “Hình như có vài khoản không được tính đến... Như lần trước Emily cấp cứu, chính là tôi...”

“Chính là lần anh cũng nằm viện kia?”

Yusite có chút ngượng ngùng gật đầu, “Đúng...”

“Tôi xem lại một chút.” Kế toán ấn phím, “Emily cấp cứu, kiểm tra, còn anh lại nằm viện... Khoản phí này đã sớm được trả.”

“Làm sao có thể?” Yusite vội vàng hỏi, “Ai trả?”

“Trong máy tính chỉ biểu hiện đã trả tiền mặt, tôi không biết là ai trả.” Kế toán bắt đầu không nhận được, “Ngài Yusite, có người giúp anh trả tiền không tốt sao? Anh còn muốn thế nào?”

Gọng điệu của kế toán không thân thiện khiến Emily ở bên cạnh cũng lại càng hoảng sợ, lập tức kéo tay của Yusite, “Ba ba, làm sao vậy?”

“Không có việc gì.” Yusite vội vã trấn an. Đồng thời, hắn đột nhiên nghĩ ra: Người biết hắn té xỉu nằm viện sẽ có mấy người? “Có phải bác sĩ Vinci trả không?”

“Bác sĩ nào?” Kế toán liếc mắt một cái, thuận miệng lấy lệ đui hắn, “... Chắc là vậy đi.”

Yusite dắt Emily chậm rãi đi về phía phòng khám khoa tim ở tầng trệt, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Không nghĩ tới Karl · Vinci không chỉ cứu mạng của hắn, còn giúp hắn thanh toán tiền nằm bệnh viện.

Vinci bình thường khá lịch sự, thỉnh thoảng sẽ trò chuyện một hai câu, đối với phụ nữ không tính là đặc biệt thân thiện; không nghĩ tới dưới bề ngoài lãnh đạm thế kia, lại là một người tốt có tấm lòng ấm áp, Yusite nghĩ thầm. Hắn không biết nên cảm ơn, hoặc báo đáp đối phương thế nào.

Cái gọi là “mắt còn mắt, rang còn răng”, hắn tựa như tự giễu, dựa theo suy luận này, cứu mạng thì phải còn mạng, như vậy hắn chẳng phải là chỉ có thể lấy thân báo đáp...

Hắn đang nghĩ như vậy, bất chợt chuông điện thoại vang lên cắt đứt suy nghĩ của hắn. Liếc một cái màn hình, thế mà là Campbell. Hắn không khỏi nghi hoặc: Thứ bảy nghỉ ngơi, Campbell lại vừa lúc tìm hắn chỉ sợ là có chuyện bất ngờ. Yusite vội vã nhận điện thoại, đối phương lập tức hỏi: “Cậu đang ở đâu?”

“Ách... Bệnh viện, Emily phải làm kiểm tra.” Giọng của Campbell nghe rất gấp, Yusite cũng khẩn trương, “Bác sĩ Campbell, làm sao vậy?”

“Có biện pháp nào không bớt chút thời gian tới một chuyến?” Campbell nói: “Tôi cần cậu.”

Yusite sửng sốt.

“Tôi cần cậu ——” Campbell dừng một chút, “Tạm thời tăng ca. Có khám gấp, ta phải đến tận nhà khám bệnh.”

“Cho tôi... Mười phút, tôi phải thu xếp ổn thỏa cho Emily...” Vừa nghe đến khám gấp, Yusite lập tức nói.

“Không cần gấp như vậy. Buổi trưa tới đón tôi là được.”

Yusite nghi ngờ, “Không phải khám gấp sao? Đợi đến buổi trưa có phải quá muộn không?”

“Cái khám gấp này tương đối đặc thù, cậu đến lúc đó sẽ biết.” Campbell nói: “Làm phiền cậu, buổi trưa gặp.”

Yusite ngờ ngác trừng mắt nhìn điện thoại, trong lòng càng nghi ngờ hơn.”Ba ba ——” Emily gọi hắn, “Là

ông chủ của người sao? Người phải tặng ca sao?”

Yusite bắt đầu gõ đầu, sờ sờ tóc của Emily, “Chờ chút nữa con phải tự mình làm kiểm tra, không sao chứ?” Hắn ngồi xổm xuống nhìn con gái, suy nghĩ một chút, “... Ba vẫn không tặng ca được rồi.” Hắn dứt khoát lấy điện thoại ra, nhấn dãy số của Campbell.

“Con cũng không phải con nít.” Emily lại nắm lấy tay của Yusite, “Con có thể tự mình làm kiểm tra, không sao đâu.”

Emily vẽ mặt kiên cường, thấy trong mắt Yusite cũng không muốn.”Ba ba, bên trong bệnh viện có rất nhiều bác sĩ và y tá, không cần lo lắng.”

Emily phi thường kiên trì, Yusite không thể làm gì khác hơn là gõ đầu, “Ba ba làm xong lập tức liền trở về đón con.”

Đi tới trước cửa phòng kiểm tra, Yusite nhiều lần dặn dò xong, mới đưa Emily giao cho y tá.”Ba ba ——” Trước khi Yusite rời đi, Emily đột nhiên hỏi hắn, “Ông chủ của ba là người tốt sao?”

“...” Yusite nhất thời lại không biết trả lời thế nào. Sau một lát, hắn mới nhàn nhạt nói: “Đúng vậy, hắn là người tốt.”

Chưa đến trưa, Yusite đã tới bãi đỗ xe bên trong khu nhà trọ ở thành phố của Campbell. Campbell một đêm trước đó có ước hẹn, cho nên qua đêm ở chỗ này: bên người Campbell chưa bao giờ thiếu đối tượng. Hắn lắc đầu, thoát khỏi suy nghĩ miên man, đi về phía chỗ đậu xe. Còn chưa đến nơi, từ rất xa đã thấy Campbell ở bên cạnh xe hướng hắn vẫy tay.

“Cậu giúp tôi một chuyện lớn rồi.” Campbell thở dài một hơi, bước nhanh về trước, vỗ vỗ vai Yusite; sau đó, dứt hắn dùng sức ôm hắn một cái. Mới mấy giây, đã khiến Yusite chẳng biết làm thế nào.

“Chúng ta phải đi... Không.” Yusite nỗ lực bảo trì trấn tĩnh, “Bác sĩ Campbell, anh muốn đi đâu?”

“Đã quên nhắc trước, giày của cậu...” Campbell tựa như không nghe được lời Yusite nói, chỉ nhìn chăm chăm giày thể thao trên chân hắn, “Sợ là quá giản dị... Cậu muốn mang giày của tôi không?”

“Không cần... Tôi mang giày của mình là được.” Yusite lập tức lắc đầu, có chút khó chịu. Hắn thừa dịp nghỉ mang Emily đến bệnh viện kiểm tra cùng nộp tiền, trên người áo Polo, quần jean và giày thể thao đích xác không là hàng mắc tiền gì, nhưng vô cùng tiện lợi.”Bác sĩ Campbell, chỗ cần khám gấp rốt cuộc là ở đâu?”

Sau khi lên xe, Campbell lần đầu tiên ngồi ở ghế trước. Yusite còn chưa kịp nói cái gì, Campbell liền nói cho hắn biết đích đến: “Đến nhà Mc Dowell.”

Nguyên lai là thiếu niên mất màu hạt phỉ kia, mới có biện pháp khiến Campbell đến tận nhà khám bệnh, Yusite nghĩ thầm, “David · Mc Dowell xảy ra chuyện gì sao?”

“Cần khám gấp chính là bà nội Mc Dowell: Nữ bá tước Anna · Stuart · Mc Dowell...”

“Stuart?” Yusite kinh ngạc ngắt lời.

“Đúng, chính là Scotland Stuart... Đây không phải là điểm chính.” Campbell có chút không nhận được giải thích, “Bà ấy...”

Campbell ho nhẹ hai tiếng, có chút lúng túng nói, “... Bởi vì có chút lý do không rõ, đối với tôi sinh ra mê luyến kỳ quái, không ngừng ám chỉ tôi làm tình nhân của bà...”

“Đó không phải là rất tốt sao?” Yusite nói, “Dù sao cũng là nữ bá tước...”

“Johan, bà đã tám mươi ba tuổi rồi.”

Yusite trước tiên dờ người hai giây, sau đó cười to, cười đến ngay cả nước mắt đều chảy ra.”... Xin lỗi, tôi nhận không được...” Hắn vừa cười vừa dứt quãng nói: “... Tôi chỉ có thể nói, bác sĩ Campbell, anh là một người anh tuấn lại có mị lực, mê luyến anh là một chuyện rất dễ dàng.”

“Cho nên, cậu cũng vậy?” Campbell không khách khí phản bác lại.

“...” Yusite nghe xong trong lòng giật mình, không khỏi sắc khí, ho khan cả buổi; rốt cục ngừng cười lớn.

“Nói chung, tôi bốn năm trước làm phẫu thuật CABG[bắc cầu động mạch vành] cho bà nội Mc Dowell; sau đó, nàng liền bình thường lấy có khám gấp, tìm tôi đến nhà bà uống trà.” Campbell bắt đầu dĩ giải thích: “Sáng hôm nay chín giờ đúng, bà lại gọi đến... Thành thật mà nói, tôi tìm cậu đến làm lá chắn.”

“Lá chắn?” Tim của Yusite dùng sức đập, hoài nghi cái “lá chắn” này là có ý gì.

“Đúng vậy. Để cho bà biết tôi còn có chút việc gấp, tài xế đang chờ.”

Yusite không biết nhà bá tước sẽ có bao nhiêu xa hoa.

Ra ngoài ngoại ô, đi tới trước cửa một hàng rào sắt, Campbell bảo hắn dừng xe, hắn có chút kinh ngạc: Bởi vì tầm cửa trên hàng rào sắt kia rất sắc sảo, giống như cổng vào của một công viên nhỏ.

Tiếp đó Campbell thò đầu ra, nhìn về phía một mắt điện tử, hàng rào mở ra; đi qua một đoạn đường mòn

thực sự rất giống rừng rậm trong công viên, Yusite thấy một tòa suối phun, đứng bên cạnh là một loạt nữ hầu mặc đồng phục màu đen, tạp dề trắng, do một người đàn ông trung niên đeo nơ, trên tây trang màu đen còn có huy hiệu của gia tộc chỉ huy, hướng bọn họ cúi chào, lúc mở cửa cho Campbell, Yusite mới thực sự ý thức được bọn họ đi tới “phủ đệ của quý tộc”.

“Nhấn nại chút.” Campbell nói khẽ với Yusite: “Nhà bọn họ ở phương diện này phi thường cẩn trọng.”

“Nữ bá tước đang đợi ngài.” Sau khi xuống xe, quản gia lập tức mặt mỉm cười mà cung kính lễ độ nói, Campbell hiển nhiên đã cùng cái nhà này vô cùng quen thuộc.”Mary, dẫn ngài tài xế đến ga ra đỗ xe, sau đó sắp xếp cho hắn ngồi ở phía trước sân một chút.”

Xem ra hắn là không có tư cách “bái kiến”. Yusite không nói gì, yên lặng làm theo chỉ thị của nữ hầu.

“Không, tài xế của tôi đi cùng tôi.”

Quản gia tựa hồ có chút ngoài ý muốn, nhưng vẫn tuân mệnh: “Đương nhiên.”

Yusite đi theo phía sau Campbell, dưới sự dẫn đường của quản gia, vòng qua một tòa biệt thự mới theo phong cách Gothic, đi qua một pho tượng bằng đá cẩm thạch cùng đường nhỏ đầy hoa trà Nhật bản gần như một con hẻm, đi tới trước nhà ảm, David · Mc Dowell và một phu nhân đầu đầy tóc bạc, mặc bộ đồ thanh lịch cao cấp được đặt làm đã chờ ở bên một cái bàn bày đầy trà cụ bằng sứ.

Nghe lời kể của Campbell trước đó, Yusite vốn nghĩ rằng sẽ thấy một bà lão trang điểm tươi đẹp, lộng lẫy, nhưng mà nữ bá tước trước mắt lại nghiêm túc, cao nhã, thậm chí làm cho người ta có một loại cảm giác khó có thể thân cận.

Vừa thấy Campbell, bà mỉm cười vui sướng, ưu nhã vươn tay, để đối phương hôn tay, sau đó kéo y đến bên cạnh mình.”Jesse thân ái, vị này sẽ là tài xế của cậu?” Nữ bá tước liếc Yusite một cái, hỏi.

“Đúng vậy, Anna.” Campbell giới thiệu: “Johan · Yusite.”

Nữ bá tước vươn tay, Yusite chần chừ không dám động, đồng thời lo lắng: Hắn hoàn toàn không biết những lễ nghi này. Quản gia bên cạnh lập tức thấp giọng nói cho hắn biết: “Cúi đầu... Cúi người, cúi người, không thể nhìn thẳng nữ bá tước...”

“Trời đáng thương, đây không phải là tiếp kiến cung đình.” Nữ bá tước nói, đồng thời vẫy tay gọi Yusite tới, “Ta và Jesse là người một nhà, không cần những quy củ này.” Bà và Yusite nhẹ nhàng cầm tay. Đến tận đây, Yusite mới bắt đầu hối hận không mượn Campbell một thân quần áo giống vậy. Hắn tựa như xông vào cảnh phim thời đại Victoria, tương đối không chân thật.

Sau đó, nữ bá tước phân phó quản gia mang Yusite đi tham quan chung quanh, còn mình thì kéo Campbell tiến hành “kiểm tra tìm”.

“Đừng thấy nữ bá tước bề ngoài rất nghiêm túc.” Quần gia vừa mang Yusite đi tới trước một chuồng ngựa, giọng điệu tương đương đắc ý, “Bà thực là nữ ma đầu đua ngựa, nửa số hoạt động đua ngựa ở quốc gia này đều là bà ấy nói mới tính.”

Yusite nhìn thoáng qua chuồng ngựa, bên trong có chừng hơn hai mươi con ngựa. Gật đầu, không nói gì. Phát hiện Yusite cũng không hề đặc biệt kinh ngạc, quần gia cảm thấy có chút mất mặt; lại tiếp tục mang hắn đi tới trường đua ngựa.

“Tôi phải bội phục anh, ngài tài xế.” Ở bên kia trường đua ngựa, David · Mc Dowell vốn đang cùng hai huấn luyện viên nói chuyện, thấy Yusite lập tức đi tới, “Ngay cả ở đây cũng có cách để đến, tốt cho anh.”

Yusite không rõ vì sao đối phương có địch ý với hắn sâu như vậy.”Ngài Mc Dowell, tôi có phải có chỗ nào mạo phạm không?”

“Cái gì?” Mc Dowell nhú mày.

“Nếu như là bởi vì chuyện trước kia ở nhà xưởng... Ta vô cùng xin lỗi.” Yusite nói: “Thế nhưng, cả chuyện kia thật sự không liên quan đến tôi, tôi căn bản không biết kế hoạch của Diego...”

Mc Dowell trợn mắt nhìn Yusite một lúc lâu, đột nhiên nở nụ cười.”Tôi tin.” Hai tay cậu ta mở ra, “Là tôi sai rồi, không nên tùy tiện giận chó đánh mèo. Tôi nên xin lỗi thế nào đây... Có rồi, anh có muốn cưỡi ngựa không? Nhà bà nội không khác, ngựa nhiều nhất.” Cậu ta cứng rắn kéo Yusite đến bên một chuồng ngựa khác, bảo Yusite chờ, cậu đi lấy một bộ yên ngựa. Yusite không thể từ chối, vì vậy trái lại ở tại chỗ đi dạo chờ.

Bước một bước nhỏ, bất chợt, hắn cảm giác xung quanh có mùi quái dị, vừa quay đầu, phát hiện mình đang đối mặt với một cái móng ngựa. Hắn ở trong lòng thầm kêu một tiếng không ổn, lập tức về bước về một bước, cầu mong không có dọa đến con ngựa kia. Nhưng mà, con ngựa kia hiển nhiên đã bị kinh động, lỗ tai cúi xuống, mắt trừng lớn, phần eo cũng xuống thấp, chân sau rục rịch.

Yusite biết ngựa sẽ đá sau, muốn chạy trốn đã quá muộn; lúc chân ngựa còn chưa kịp giơ lên, hắn lập tức bắt lấy đuôi ngựa, đi về trước một chút. Ngựa nhất thời cứng lại, quay đầu nhìn hắn. Yusite đứng bất động, từ từ vươn tay để ngựa ngửi ngửi, sau đó mới vỗ vỗ cổ ngựa; một hồi sau, ngựa liền bình tĩnh lại, xoay người, đầu tựa vào đầu vai hắn cọ cọ.

Thấy một màn như vậy, Mc Dowell vốn mang nụ cười ranh mãnh đầu tiên là vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, sau đó khòe miệng rừ xuống.

“Cậu có ý đùa giỡn?” Sau khi kết thúc kiểm tra, Campbell hướng nữ bá tước xin cáo lui. Hắn đi từ từ đến bên Mc Dowell, lơ đãng hỏi.

“Vận khí của hắn rất tốt.” Mc Dowell đối với quỷ kế không thành có chút tiếc nuối, nhún vai, không quan tâm nói: “Nếu không, nhiều lắm là bị đá gãy mấy cái xương sườn.”

“David.” Campbell khoe miệng kéo ra một nụ cười yếu ớt, “Cậu tốt nhất cư xử lễ độ với tài xế của tôi một chút.”

Mc Dowell ngậy người, giọng điệu của Campbell lạnh như băng đến mức khiến người kinh ngạc.”... Xin lỗi.” Cậu ta như đứa nhỏ đùa dai bị phạt nói xin lỗi, oán trách nhìn Campbell.

Campbell nhiều lần từ chối lời mời nhiệt tình của nữ bá tước xong, cuối cùng có thể thoát thân; kéo Yusite lên xe rất nhanh, ở giữa quần gia và người hầu xếp thành hàng cung tiễn rời đi.

Yusite trầm mặc lái xe, Campbell thì nhìn hẩn, nghiên cứu vẻ mặt của hẩn là thật sự yên lặng hay là kinh hãi quá độ.”Vừa nãy... Cũng may không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, phản ứng của cậu rất nhanh.” Sau một lát, Campbell mở miệng trước, “Cậu làm sao nghĩ ra? Phản ứng của trực giác?”

“Lúc ngựa muốn đá sau, để giữ thăng bằng nên phải đem đuôi rũ xuống; cho nên, chỉ cần đem ngựa đuôi nâng lên, nó liền không có cách nào đá sau.” Yusite nói: “Đương nhiên, cần một chút kỹ xảo... Đây là kinh nghiệm của ta.”

“Kinh nghiệm... Phải không?” Campbell có ý ám chỉ nói, “Đây cũng là một chuyện khác mà tôi không biết.”

Yusite tiếp tục yên lặng lái xe, mấy phút sau, mới tựa như quyết định, hít sâu một hơi, “Khi còn bé... Cha tôi ở Texas kinh doanh một nông trường, cung cấp thịt, nguyên liệu chế biến cho mấy thành phố lân cận, mấy việc như thế. Quy mô không tính là nhỏ, đến mùa sinh sản sẽ có hơn hai ngàn con bò, hơn trăm con ngựa, còn có cao bồi.”

Campbell có chút kinh ngạc nhìn chăm chăm vào Yusite, đây là lần đầu tiên hẩn nói đến chuyện của mình.

Yusite nhìn đường phía trước, tiếp tục chậm rãi nói: “Cha tôi đem tất cả tinh lực đều tập trung vào sự nghiệp, vào hình tượng cá nhân; chúng tôi —— tôi và mẹ tôi —— có tác dụng quan trọng nhất là cho ông có mặt mũi.”

Yusite mình giễu cợt nhếch cao hai hàng lông mày, “Trình độ của ông không cao, lại cưới hoa hậu Texas năm đó, còn để con trai độc nhất vào học ở trường tư nhân, vào Baylor University. Chúng tôi trong lòng nghĩ cái gì không quan trọng, chỉ cần đừng để ông mất thể diện là được rồi... Biết không, trong ký ức, tôi chưa từng cùng ông chơi bóng chày.”

“Cho nên, cậu phần lớn thời gian đều ở cùng mẹ?”

“Không, bà có vấn đề của bag.” Yusite nhú mày một cái, dừng lại một lát, khoe miệng kéo ra một nụ cười bất đắc dĩ, cắn răng nói: “Qua nhiều năm như vậy, tôi rốt cục dám nói ra khỏi miệng: Bà say rượu.”

Campbell cũng không nói gì, chỉ đưa tay vỗ nhẹ hai cái trên đùi của Yusite.

Yusite lộ ra nụ cười nhạt khổ sở, “Ước mơ lớn nhất của bà là đến Hollywood làm minh tinh, kết quả lại cả đời ở trấn nhỏ Texas làm bà chủ nông trường, đối với cha tôi lại không có tình cảm quá sâu đậm. Có thể bởi vì ước mơ không cách nào thực hiện, lại không có được tình yêu thoải mái, chỉ có thể trốn tránh ở trong thế giới của rượu... Điểm này, tôi sau khi trưởng thành mới dần dần hiểu được.”

“Nói chung, bà luôn say khướt, ai cũng nhận không ra, nhiều lần đánh tôi bị thương...” Yusite thở dài một hơi, “Bà ngay cả chăm sóc bản thân cũng có vấn đề, càng đừng nhắc đến mang theo một đứa nhỏ. Cho nên, phần lớn thời gian làm bạn với tôi lại là cao bồi. Tôi từ rất nhỏ liền theo bọn họ học cưỡi ngựa, lái xe; cứ như vậy, liền có lý do không đợi ở nhà. Tôi chỉ là muốn rời khỏi chỗ đó, càng xa càng tốt.”

“Thành thật mà nói, khi tôi ở năm ba đại học uống rượu cuồng hoan khiến Nina —— vợ trước của tôi —— mang thai, vì vậy tạm nghỉ học, kết hôn, còn bị cha từ bỏ quan hệ cha con mà đuổi ra khỏi nhà ——” Yusite đạp chân ga, để xe nhanh hơn chạy như bay, “Với tôi mà nói coi như là một loại giải thoát nào đó. Tuy rằng, chẳng qua là từ một cái địa ngục nhảy vào một cái địa ngục khác.”

“Cậu không nghĩ qua về quê nhìn chút sao?”

“Thật đáng tiếc, vận khí của tôi thông thường không tốt.” Yusite cố tình thoải mái, “Tin tức duy nhất tôi nhận về quê tôi là lúc bò phát bệnh điên vào mấy năm trước, nông trường được bán lại cho công ty kinh doanh nông sản có uy tín; cha tôi không biết đã ẩn cư đến trấn nhỏ vùng núi nào. Cho nên, liền có ý nào bắt đầu thuyết tôi đã không có quê nhà.”

Yusite hít thở sâu một hơi, nhàn nhạt nói: “Bác sĩ Campbell, những thứ này là toàn bộ bí mật của tôi.”

Campbell nhìn gò má của Yusite, sau một lát, y rốt cục mở miệng, “Con gái cậu... Emily rất may mắn, có một người cha tốt giống như cậu vậy.”

Yusite đột nhiên đạp thắng xe, rũ xuống mắt, tay nắm chặt tay lái không khỏi khẽ run, “Thật vậy sao...”

“Thực sự.” Campbell vỗ vai Yusite, sau đó tay liền ngừng ở chỗ đó, nhẹ nhàng vuốt ve xoa bóp cổ vai của hắn.

Thời gian bên trong xe tựa như trong nháy mắt tạm dừng. Yusite nhắm mắt lại cảm nhận năng lượng từ đầu ngón tay truyền tới; không biết qua bao lâu, hắn hít sâu một hơi, lần thứ hai mở máy, đi về chỗ ở của Campbell. Lại qua mấy phút, Campbell mới thu hồi tay, đột nhiên thả lỏng nói: “... Được rồi, cậu một lát nữa chẳng lẽ có dự định khác?”

“Không có bất kỳ dự định khác.” Yusite lắc đầu, “Tôi phải đón tàu điện ngầm đến bệnh viện đón Emily, cùng nó về nhà.”

“Chiều thứ bảy, tôi không muốn về sớm như vậy...” Campbell nhún vai, “Tôi biết chỗ có thể mang theo trẻ con cùng đi chỉ có Bronx Zoo... Có lẽ, cậu có đề nghị gì tốt hơn?”

Yusite nhìn Campbell. Hắn rất cảm tấm lòng của đối phương, nhưng vào lúc này, rất hiển nhiên là xuất phát từ đồng cảm.”Bác sĩ Campbell, cảm ơn ý tốt của anh... Nhưng, tôi tăng ca sẽ xin tiền làm thêm giờ, anh không cần trả thêm vào đâu.”

“Tôi biết. Tôi không cần trả thêm lương cho tài xế.” Campbell nói: “Nhưng, trên hợp đồng công việc hắn không có quy định tôi không thể cảm ơn Emily: Cảm ơn bé đem cha nó cho tôi mượn làm lá chắn.”

Yusite vì thể không kiên trì nữa, đem tay lái vừa chuyển, đổi sang chạy về phía bệnh viện quận. Đến bãi đỗ xe phía sau bệnh viện, hắn mời Campbell ở trên xe chờ, “Tôi không biết Emily kiểm tra kết thúc chưa...” Hắn tựa như nói đùa chút: “Emily là một rất đứa nhỏ có cá tính, có thể sẽ không đơn giản đáp ứng lời mời của người xa lạ.”

“Hoàn toàn khác với cha bé, phải không?” Campbell cũng đồng dạng hơi đùa giỡn đáp lại.

“Đúng vậy.” Yusite tươi cười có chút ảm đạm, “Cha nó vô cùng ngu xuẩn.”

Đi tới phòng kiểm tra, y tá mỉm cười nói Emily đã kiểm tra xong, hắn cùng mấy đứa nhỏ bị bệnh nhẹ ở phòng bệnh dưới lầu chơi trong vườn hoa, có một y tá chơi cùng. Cảm ơn đối phương xong, Yusite nhanh chóng xuống lầu, gần như chạy đến vườn hoa; đồng thời trong lòng tính toán lát nữa nên giới thiệu Campbell với con gái thế nào: Bác sĩ? Ông chủ? Chú? Hay là...

“Hay là” cái gì? Hắn không thể tin được bản thân thực sự ngu như vậy, biết rất rõ ràng không hề có hy vọng, vẫn mù quáng mong đợi một tia kỳ tích có thể chiếu xuống.

Câu nói kia là như thế nào? Tin tưởng người sẽ nhận được kỳ tích?

“Johan.”

Yusite vừa nhanh nhẹn bước chân ra khỏi tòa nhà của bệnh viện, đi tới cửa vào vườn hoa, ở cửa vào đột nhiên nghe được có người gọi hắn. Nhìn xung quanh một hồi, mới ngẩng đầu nhìn thấy Karl · Vinci đang ở lầu hai vẫy tay với hắn.

Yusite hướng đối phương vẫy tay chào hỏi. Vinci lại dùng tay ra hiệu bảo Yusite ở tại chỗ chờ, vừa vặn có việc muốn nói cho hắn biết. Yusite ngoan ngoãn đợi khoảng chừng năm phút, Vinci rốt cục xuất hiện, “Tôi vừa lúc phải ra ngoài.” Hắn ta đã thay áo khoác trắng ra, mặc một thân tây trang Prada, tóc được chải cẩn thận tỉ mỉ, “Còn đang phiền não nên làm sao tìm được anh...”

“Có chuyện quan trọng gì phải đặc biệt tìm tôi... Có phải về kiểm tra của Emily không? Có vấn đề?” Yusite lập tức khẩn trương.

Vinci vỗ vỗ bờ vai của hắn, “Đừng khẩn trương.” Sau đó dứt khoát đắp lên vai hắn, “Quả thực liên quan đến Emily, nhưng không phải chuyện kiểm tra.”

Vinci hắng giọng, thuận tay kéo Yusite lại gần mình một chút, hạ thấp giọng nói: “Tôi vừa xem tài liệu y tá đưa tới...”

Yusite khẽ nhú mày, Vinci bình thường là một người tương đối cẩn thận hơn nữa lại hơi cẩn trọng, lúc bắt tay lực luôn rất nhẹ, không dễ dàng tin tưởng người khác; mà bây giờ tay đập vai hắn lại có chút dùng sức, cùng bình thường hoàn toàn khác nhau.”Làm sao vậy?” (thì có JQ đó)

“Johan, anh thoảng cái thanh toán xong nợ, lại ứng trước tiền đặt cọc phẫu thuật, một số tiền lớn này... Không thành vấn đề sao?”

Nguyên lai là chuyện này, Yusite thở dài một hơi, “Không thành vấn đề. Tôi đã đổi công việc mới, đãi ngộ cũng không tệ lắm.”

“Thì ra là thế. Tôi vốn lo lắng chi phí phẫu thuật của Emily quá mức sẽ thêm gánh nặng cho anh.” Vinci nói: “Như vậy, tôi chính thức đem phẫu thuật của Emily vào lịch trình.” Hắn ta từ trong túi xách lấy ra lịch làm việc điện tử, “Tôi xem một chút... Liền xếp nửa tháng sau. Như vậy có dư thời gian để tiến hành kiểm tra và chuẩn bị trước phẫu thuật...”

Yusite khá cảm kích nhìn Vinci.”Bác sĩ Vinci, tôi không biết nên biểu đạt biết ơn trong lòng như thế nào...” Hắn cắn môi một cái, “Không, là báo đáp thế nào...”

“Báo đáp cái gì?”

“Tôi biết... Là anh giúp tôi thanh toán tiền viện phí.” Yusite cúi đầu, “Tôi thực sự vô cùng vô cùng cảm kích...” (lộn người rồi a~)

Nghe chuyện như thế, vẻ mặt Vinci đột nhiên trở nên phi thường kỳ quái, trong kinh ngạc không thể tin càng mang theo một chút tâm tình hoảng hốt khó diễn tả. Qua mấy giây sau, vẻ mặt của hắn ta khôi phục bình thường, “Không có gì, bất quá là một số tiền nhỏ mà thôi.”

“Đối với anh mà nói là số tiền nhỏ...” Yusite cười khổ, “Lần Emily cấp cứu, kiểm tra, nằm viện, hơn nữa tôi đúng lúc nằm viện... Đối với một người bình thường mà nói khoản chi phí đó không coi là nhỏ. Bác sĩ Vinci, anh là một người có tấm lòng vô cùng tốt.”

Vinci nở nụ cười, đột nhiên đưa tay dùng sức kéo Yusite vào trong lòng.

“Bác sĩ Vinci!” Yusite lại càng hoảng sợ, không khỏi khẽ giãy dụa, đối phương lại ôm thật chặt lấy hắn không tha, còn đem đầu dán tại bên cổ của hắn, thấp giọng nói: “Johan, anh đem tất cả tâm tư đều đặt trên người Emily, đã quên chiếu cố bản thân anh, cũng quên ở bên cạnh anh kỳ thực có rất nhiều người nguyện ý giúp đỡ anh.”

Nguyên lai Vinci là có ý tốt, Yusite nghĩ thầm, chỉ là cách biểu đạt như vậy cực kỳ khiến người bất ngờ.

“Cám ơn anh, bác sĩ Vinci.” Yusite không giây dựa nữa. Qua mấy phút sau, hấn bắt đầu cảm thấy xấu hổ, “Bác sĩ... Tôi phải đi tìm Emily...”

“Xin lỗi, tôi thất thố.” Lại sau một lúc lâu, Vinci mới buông Yusite ra, “Được rồi, có thể mời anh theo tôi vào phòng làm việc một chuyến không? Có mấy phần tư liệu về ca phẫu thuật của Emily phải đưa cho anh.”

Yusite nhìn đồng hồ, có chút chần chờ; suy nghĩ một lát, vẫn quyết định đến phòng làm việc của Vinci một chuyến: Dù sao có liên quan đến Emily, hấn không an tâm.”Chỉ cần vài phút.” Vinci nói.

Nhưng mà, ở trong phòng làm việc, Vinci lần lượt nhận vài cuộc điện thoại, sau đó mới đưa một sổ tay chuẩn bị trước phẫu thuật tim, tài liệu giới thiệu văn tắt về mạch máu nhân tạo vân vân đưa cho hấn.

Lúc Yusite cuối cùng có thể đến vườn hoa đón Emily, đã qua nửa tiếng; hấn có thể tưởng tượng sắc mặt của Campbell chờ trong xe chỉ sợ sẽ không quá dễ nhìn.

Dắt Emily, Yusite hy vọng cho bé một ít kinh hỉ, cho nên chỉ nói cho bé biết lát nữa sẽ không trực tiếp về nhà. Càng lúc càng đến gần bãi đỗ xe, Yusite không cách nào phủ nhận trong lòng có chút kích động. Nhưng mà, ở bãi đỗ xe lượn một vòng, thế nào cũng nhìn không thấy Campbell và Mercedes-Benz của y.

Không từ bỏ cố gắng nhìn xung quanh, cuối cùng, Yusite phải tiếp nhận sự thật: Campbell đã rời đi. Đứng ở chỗ xe đỗ trước đó, nắm chặt tay nhỏ của Emily, chờ đợi nhìn cửa ra của bãi đỗ xe.”Ba ba, chúng ta ở chỗ này chờ cái gì? Chúng ta đi đâu?” Emily vẻ mặt vô tội hỏi.

“Chúng ta...” Yusite rất chật vật lộ ra nụ cười nhu hòa, “Chúng ta đi ăn kem.”

Hấn biết mình ngu xuẩn. Hấn tin, thế nhưng, hy vọng nhưng ngay cả một cơ hội đều keo kiệt bỏ thí. Kỳ tích chung quy sẽ không phát sinh ở trên người hấn.

10. Chương 10

“Bác sĩ Campbell, đi thông thả.”

Sáng sớm thứ hai, Yusite lái xe đến trung tâm y học dừng trước cửa, sau đó dùng giọng điệu máy móc nói. Hấn tận lực nhìn thẳng về trước, không muốn, cũng không dám nhìn Campbell. Đường nhiên, càng không hỏi y thứ bảy vì sao rời đi trước.

Campbell không nói một lời mở cửa xe, “Thứ bảy...” Chân phải vừa bước ra, y đột nhiên lơ đãng nói: “Y tá lúc đó thông báo cho tôi có một bệnh nhân suy tim tụ huyết đột nhiên rối loạn nhịp tim, tình huống khẩn cấp, cho nên tôi rời đi trước.”

Yusite nhún vai, làm bộ không quan tâm, “Đương nhiên, có thể nghĩ ra. Tôi...” Mới quay đầu lại, lại phát hiện Campbell sớm theo một bác sĩ khác và hai y tá về mặt khẩn trương bước nhanh vào cửa bệnh viện. Yusite thở dài một hơi.

Bởi vì tài xế phải làm theo ý nghĩ của ông chủ, mà nghề bác sĩ này liền nhìn ở góc độ nào đó mà nói, di chuyển hơi ít; trên cơ bản Yusite mỗi ngày đưa Campbell đến bệnh viện đến nghỉ trưa dùng cơm, thậm chí thẳng đến tan tầm, thời gian trong lúc đó đều có thể tự do sử dụng; lúc Campbell cần dùng xe, thì sẽ dùng điện thoại gọi hân.

Yusite lái xe vào chỗ đậu xe, đậu xong, ngồi ở ghế lái ngây ngẩn một hồi. Sau đó xuống xe, hân đi từ từ đi về phía quán cà phê gần đó, vừa băng qua đường, đột nhiên nghe được có người gọi hân: “Johan · Yusite!”

Thanh âm đó vô cùng không thân thiện, Yusite không khỏi cảnh giác. Vừa muốn quay đầu, bắt chợt có người từ trong hẻm nhỏ nào đó vọt ra, ngang ngược siết lấy cổ hân, kéo hân vào hẻm nhỏ.

“Dù gì cũng từng làm việc với nhau, con mẹ nó, cái gì cũng không nói liền len lén nghỉ việc, tao nên giúp mày làm tiệc chia tay thế nào đây?”

Yusite giãy ra khỏi đôi tay dăng siết cổ hân kia, thoáng cái không đứng vững thiếu chút nữa ngã sấp xuống, “Diego?” Yusite có chút bối rối, “Tôi chỉ nói cho Jose tìm được một công việc khác, phải nghỉ việc thôi; cũng không có nói bí mật của anh cho hân biết.”

“Tao dám cá, mày không có gan đó.” Diego nhếch miệng cười nhạt, “Bất quá, tao và mày lại có ân oán cá nhân khác ——” Hân ta giơ tay phải lên, “Đừng nói mày đã quên, bởi vì tao nhớ kỹ vô cùng rõ. Con người của tao từ trước đến nay có thù thì báo.”

Yusite nuốt từng ngụm nước bọt, “Anh muốn thế nào? Muốn tôi bồi thường? Vợ vét tài sản?”

“Mày nghĩ tao sẽ ngu xuẩn đến mức đòi tiền của một tên ăn mày sao?” Diego cười ha hả, “Tao nếu muốn tiền, đem mày và con gái của mày bán cho bọn mồi buôn không phải tốt hơn sao? Đầu năm nay có rất nhiều người thích ấu dâm, biến thái thích mẹ nó cái loại mắt trắng nhỏ như mày càng nhiều...” Lời còn chưa nói hết, Yusite đã theo bản năng xông lên đánh Diego một cú, “Cảnh cáo anh, cách con gái của tôi xa một chút!”

“Mẹ nó...” Diego sờ sờ má bị đấm, thẹn quá thành giận bắt lấy cổ Yusite, đấm vào bụng của hân trả thù, “Dám đánh tao?”

“Bất quá, tao phải thừa nhận tên nhóc mày so với bề ngoài có khí phách.” Đánh mấy cú xong, Diego rút cục buông tay ra, để Yusite ngã ngổ dưới đất không ngừng ho khan nôn khan.”Johan, tao kỳ thực chỉ là muốn mày giúp tao làm việc, coi như là trả tiền thuốc men, như vậy mà thôi.”

“Cái... Công việc gì?”

“Tao gần đây đang làm chút buôn bán nhỏ.” Diego giải thích: “Mày biết, buôn bán là quan trọng nhất là kho cất hàng và chuyển hàng, chỗ cất hàng tao đã có, chỉ thiếu một tài xế giúp tao chuyển hàng, cho nên mới nghĩ đến tìm mày hỗ trợ. Đương nhiên, mày sẽ thấy vết thương trên tao có liên quan, cảm thấy áy náy cho nên miễn phí hỗ trợ. Đúng không?”

“Tôi đối với việc buôn bán của anh không có hứng thú, cũng không muốn làm tài xế của anh.” Yusite lắc đầu, “Hơn nữa, tôi có công việc của mình phải bận rộn, không thể giúp anh.”

“Tao quan sát một thời gian rồi, thời gian rảnh rỗi của mày kỳ thực không ít.” Diego uy hiếp, “Ông chủ bác sĩ của mày hẳn là rất có tiền, bệnh viện thoát nhìn vô cùng tân tiến...”

“Diego, đừng đem người không liên quan kéo vào!” Yusite cắn răng nghiêng lợi nói.

“Hắc, ông chủ tốt của mày đối với mày mà nói rất quan trọng, phải không?” Diego lộ ra nụ cười tà ác, “... Johan, hiểu rõ đi. Nếu như tao là mày, nhất định sẽ lập tức đáp ứng.”

Yusite lúc ấy vẫn cự tuyệt. Nhưng mà, chiều hôm đó lúc đến trường học đón Emily, lại phát hiện Diego ở phía bên kia đường cười lạnh nhìn hắn; buổi tối, khi hắn chuẩn bị đưa Campbell về nhà, ở bên kia bãi đỗ xe, Diego đứng ở chỗ rẽ, cố ý phất tay chào hỏi với hắn.

Yusite không muốn để cho bất kỳ kẻ nào bởi vì quan hệ của hắn mà gặp phiền phức, không thể làm gì khác hơn là cố mà làm bị ép buộc giúp đỡ.

Theo cách nói của Diego, Yusite chỉ cần hỗ trợ chở hàng và giao hàng, vô cùng đơn giản; vì vậy, Yusite đưa Campbell đến bệnh viện xong, liền chạy tới “kho trữ hàng” của Diego, lái một chiếc xe vận tải nhỏ, do Diego hoặc một người cộng tác cùng đi, đến địa điểm Diego chỉ định.

Có lúc, tốc độ giao dịch rất nhanh, xe đỗ xong chỉ nghe một trận tiếng di chuyển lên xuống liền hoàn thành; có lúc sau giao dịch cũng rất lâu, sau khi hoàn thành Diego còn có thể ra lệnh cho hắn đạp lút cần ga, chạy nhanh. Yusite luôn nhìn chăm chăm phía trước, thậm chí không nhìn trộm kính chiếu hậu, chưa bao giờ hỏi xe chở cái gì, làm chuyện gì, hắn tuyệt không muốn biết.

Diego vốn nói sẽ không chiếm quá nhiều thời gian, nhưng mà hai ngày sau đó, thời gian giao hàng lại càng ngày càng không cố định, cũng càng kéo càng dài, thậm chí ảnh hưởng đến thời gian làm việc và nghỉ ngơi cùng đưa đón của Yusite. Hắn đã không chỉ một lần đón Emily trễ, thấy Emily chu cái miệng nhỏ nhắn, có chút đáng vẻ oán giận, hắn vô cùng áy náy.

Như vậy hơn nửa tháng trôi qua, hôm nay lúc Yusite tới trường học đón Emily, đã trễ nửa giờ. Hắn lo lắng đi tới cửa trường học, lại không phát hiện bóng dáng của Emily. Chạy vào trong phòng học, thầy hướng dẫn lại nói Emily đã sớm ra cổng trường rồi. Yusite không khỏi khẩn trương, hắn vội vã xông ra, lại thấy Emily ngồi ở cửa trên hàng rào thấp chờ hắn.

“Emily! Con chạy đi nơi nào?” Yusite lập tức chạy đi ôm lấy con gái.

“Con... Con luôn ở đây.”

“... Thực sự?” Yusite nhìn chăm chăm Emily, nghĩ thầm không có khả năng. Vì không có thời gian, hắn lái xe của Campbell tới, vừa vặn dừng ở trước cửa, lúc đó Emily căn bản không ở đó. Thế nhưng hắn vẫn nói: “Xin lỗi, ba ba đến muộn.”

Emily lắc đầu, yên lặng theo hắn lên xe.”Làm sao vậy.” Yusite thấy Emily đáng vẻ rầu rĩ không vui, quan tâm hỏi.

Emily lại chỉ là lắc đầu, cái gì cũng chưa nói.

“Emily...” Yusite biết mình khiến con gái vô cùng thất vọng, không khỏi buồn bực. Hắn tràn ngập áy náy chuẩn bị xong bữa tối cho Emily mặt mày ủ dột, lần nữa ra ngoài đón Campbell vừa tan việc về nhà. Đến rồi bệnh viện, Campbell cũng không ở đó.

Lẽ nào toàn thể giới đều có thù oán với hắn? Chạy đến phòng làm việc của Campbell, bên trong không có một bóng người. Lầu trên lầu dưới chạy một vòng, vẫn tìm không được Campbell; rốt cục, y tá trực ban thấy bộ dạng hắn hết hoảng, vì vậy kinh ngạc hỏi: “Anh sao lại ở chỗ này?”

Yusite không hiểu ra sao, “Cái gì?”

“Bác sĩ Campbell hôm nay phải tham gia một hội nghị học thuật quan trọng, đợi không được anh, không thể làm gì khác hơn là ngồi taxi chạy tới.” Y tá trực ban hoài nghi nhìn hắn, “Anh chẳng lẽ không biết?”

Yusite vỗ trán một cái, hắn thế mà lại quên.

Sáng sớm ngày hôm sau, Yusite ra ngoài sớm hơn, đi tới vườn hoa trong căn nhà lớn của Campbell, nhấn chuông nửa ngày lại không có động tĩnh gì. Xem ra, Campbell chưa về nhà nghỉ ngơi, Yusite nghĩ thầm; vì vậy rồi lập tức chạy tới nhà trọ ở trung tâm thành phố của Campbell. Ở ngoài cửa đợi một hồi, vẫn không có người mở cửa. Hỏi nhân viên quản lý xong, mới biết được Campbell tựa hồ không trở về.

Yusite uể oải đi tới bệnh viện, đang muốn đem Mercedes-Benz vào chỗ đậu, lại phát hiện chỗ đậu xe đã có một chiếc xe thể thao Porsche khác.

“Chào buổi sáng, ngài Johan · Yusite.” Campbell ưu nhã xuống xe, đối mặt với hắn mỉm cười khách sáo chào hỏi một tiếng, tựa hồ có chút kinh ngạc vào lúc này thấy hắn, sau đó liền quay đầu đi về phía cửa thang máy, “Tạm biệt.”

Yusite vội vã nhảy xuống xe đuổi theo, đồng thời áy náy nói: “Xin lỗi, tôi hôm qua thật... Xin anh tha thứ cho tôi, tôi sau này tuyệt đối sẽ không tái phạm...”

“Tha thứ?” Campbell đứng ở trước thang máy, nở nụ cười, “Cậu hẳn là xin ông chủ chân chính tha thứ, chứ không phải tôi.”

“Bác sĩ Campbell...” Yusite sợ đến cả người lạnh phân nửa, “Tôi thực sự vô cùng xin lỗi, xin...”

“Ngài Johan · Yusite, tôi biết cậu đã bị tiền vi phạm hợp đồng hạn chế, cũng không phải là cam tâm tình nguyện nhận phần công việc này.” Campbell khước miệng cười, ánh mắt lại vô cùng lạnh nhạt, “Lúc cậu đến đây đưa đón muộn mười phút, hai mươi phút, loại tình huống này đã liên tục xảy ra hơn một tuần... Vậy coi như thôi đi. Ngày hôm qua còn khoa trương hơn, tôi phải chạy đến hội học thuật, không chỉ không thấy bóng dáng của cậu, ngay cả xe cũng không có... Nếu không, tôi kỳ thực có thể tự mình lái xe.”

Yusite nhìn đối phương, trong lòng có ủy khuất nhưng không cách nào nói ra khỏi miệng.

Campbell liếc nhìn hắn, tiếp tục lấy giọng nói ôn hòa lại lạnh khốc, chậm rãi nói: “Cậu có chuyện quan trọng khác phải quan tâm, có tình nhân yêu quý muốn gặp, có hẹn hay bất cứ chuyện gì... Tôi không có quyền, cũng không có hứng thú hỏi đến.” Campbell buông tay, “Bất quá, làm phiền cậu chỉ ít gọi điện nói cho tôi biết một tiếng, để tôi có thể sớm sắp xếp; tôi không có nhiều kiên nhẫn cùng thời gian rảnh rỗi có thể lãng phí như vậy.”

Yusite nghe xong trong lòng căng thẳng, đang muốn giải thích, vừa vặn một tiếng ding, cửa thang máy mở. Campbell lưu loát bước vào thang máy, “Nói tóm lại, tôi không muốn chiếm thời gian quý báu của cậu, cũng không muốn quấy rối cuộc sống riêng của cậu. Trong khoảng thời gian này cảm ơn cậu, thế nhưng tôi không cần người tài xế như cậu đây.”

Cửa thang máy lưu loát đóng cửa, che đi nụ cười ưu nhã và ánh mắt lạnh nhạt của Campbell; tấm gương bóng loáng trên cửa chiếu ra chính là Yusite cúi đầu, rũ vai, vẻ mặt sa sút tinh thần.

Còn hơn uy hiếp của Diego, đối với Yusite mà nói, cơ hội thất vọng và Campbell không hiểu và bỏ qua càng khiến hắn thống khổ. Vì vậy hắn dứt khoát quyết định không đi giúp Diego chở hàng nữa. Cùng ngày, hắn đúng giờ xuất hiện ở cửa trường học, trên khuôn mặt nhỉ nhảnh của Emily rất cục cộ ra lúm đồng tiền. Trễ hơn một chút hắn đúng giờ chạy về bệnh viện, lại phát hiện Porsche đã không còn ở đó, Campbell không biết từ lúc nào đã rời đi trước.

Ngày hôm sau, Yusite lần nữa ra ngoài sớm, hy vọng có thể thành công đón được người, chính thức xin lỗi đối phương. Hắn không thể mất đi công việc này, quan hệ đến tiền vi phạm hợp đồng, quan hệ đến tiền chữa bệnh của Emily, không chỉ là vấn đề tiền, còn có...

Nói chung, hắn biết làm tài xế này cũng không phải chỉ vì tiền thôi đâu.

Nhưng mà, Yusite vẫn như cũ hai nơi đều vô hụt, chạy tới bệnh viện, chỗ đậu xe lại là chiếc Porsche kia. Yusite yên lặng, hắn thậm chí không biết Campbell ở nơi nào qua đêm.

Yusite chưa từ bỏ ý định, dứt khoát ngăn cả cơm cũng không ăn liền canh giữ ở bãi đỗ xe đợi. Đến rồi giờ

tan sở, Campbell rốt cục rời khỏi bệnh viện, Yusite lại thấy hắn và một người phụ nữ khí chất cao nhã thì thầm với nhau, bộ dạng thân mật đi vào bãi đỗ xe; lúc đi qua bên người Yusite, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng không liếc nhìn.

Yusite chỉ có thể ngây ngô đứng ở bên cạnh, trơ mắt nhìn Porsche nghênh ngang rời đi.

Trên tay nắm chặt chìa khóa của Mercedes-Benz, Yusite chán nản rời khỏi bãi đỗ xe. Hắn cảm giác tim đập nặng nề, không biết cái chấn động này đến từ chính thái độ vô tình của Campbell, hay là bởi vì hắn sợ phía tự động từ chức. Hắn nhất thời cảm giác tương lai một mảnh tối on, tựa như có người tắt đèn đường...

Cũng không phải tựa như, qua mấy giây sau Yusite mới ý thức tới đèn đường trên đỉnh đầu thực sự tối sầm; không chỉ như vậy, cả con đường hắn đang đi đột nhiên bị cúp điện. Thật tốt quá, Yusite không khỏi nghĩ thầm, vận rủi trôi buộc hắn tựa hồ càng ngày càng lớn mạnh, thậm chí chỉ cần chỗ hắn dừng chân, sẽ mất đi ánh sáng.

“Johan · Yusite, con mẹ nó mày muốn đi đâu?” Có một thanh âm ở sau lưng thỉnh thoảng vang lên. Yusite lại càng hoảng sợ, vội vã quay đầu lại, thấy một bóng đen đứng giờ đốt điếu thuốc lá muốn hút. Từ ánh sáng yếu ớt của bật lửa, hắn nhận ra đối phương, “Diego?”

“Con mẹ nó, liên tục hai ngày không tới, mày đùa với tao sao?” Diego một tay cắm vào túi áo khoác, một tay vơ điếu thuốc lá, từ từ nói.

“Diego, tôi sẽ không giúp anh giao hàng nữa.” Yusite quả quyết cự tuyệt, “Tôi đang có chuyện bận rộn.”

“Con mẹ nó!” Diego xông lên trước, nhe răng trợn mắt nói: “Mày cho là mày có thể lựa chọn sao?”

Diego lúc nói chuyện sử dụng từ ngữ khá thiếu thốn, Yusite đột nhiên cảm thấy rất hoang đường, hắn phát hiện mình kỳ thực không sợ người này, “Có thể.”

“Con mẹ nó!” Diego ý thức được không cách nào đe dọa đối phương, trái lại có chút lùi bước, “Chuyện của tao cũng là chính sự! Nói chung, mày cho dù không thể giúp tao mỗi ngày chở hàng, ít nhất phải giúp tao chở hàng đến mấy địa điểm này.” Hắn ta đem điếu thuốc bỏ lại vào trong miệng, đồng thời từ trong túi quần lấy ra một tờ mặt nhăn nheo, “Chính là mấy cái này... Mày xem rồi làm đi.”

Ánh sáng rất tối, chữ viết trên giấy lại cầu thả, Yusite chỉ có thể mơ hồ nhận ra. Thấy địa chỉ cuối cùng, hắn đột nhiên nhíu mày, “Anh đến sân Polo đưa hàng gì?”

“Con mẹ nó, mày hỏi nhiều quá rồi!” Diego sắc mặt đại biến, rất nhanh liền đem tờ giấy giật lại, “Chỉ cần xong mấy chuyện này, tao sẽ không làm khó dễ mày nữa. Nghe rõ rồi đi!”

Yusite vẫn lắc đầu cự tuyệt. Diego nhất thời thẹn quá thành giận, hai tay vươn ra, một tay như vuốt sắt nắm chặt lấy cổ tay trái của Yusite, một tay cường cầm lấy ngón út trái của Yusite, dùng sức bẻ ra

ngoài.”Con mẹ nó, mày tốt nhất là đáp ứng!” Theo một tiếng khô khốc nhẹ vang lên, ngón út của Yusite bị cứng rắn bẻ gãy.

Yusite phát ra một tiếng hét thảm, đau nhức không cách nào nói rõ khiến hắn chảy nước mắt, đồng thời đầu gối mềm nhũn thiếu chút nữa là quỵ xuống. Sau đó, Diego lại bắt lấy ngón áp út của hắn, “Còn muốn thử lại lần nữa sao? Ngày mai nhớ tới chỗ hàng, hiểu không!”

“Không...” Yusite trợn mắt nhìn Diego, đau đớn từ đầu ngón tay bị bẻ gãy tựa như chất xúc tác, theo máu đem tâm tình tiêu cực tích giấu đã lâu trong cơ thể đều kích phát ra. Nhờ Diego ban cho, hắn đã mất đi thứ vô cùng quan trọng, “Không, tôi sẽ không đi.”

“Con mẹ nó!” Diego lớn tiếng chửi bới, lại đem ngón áp út của hắn bẻ gãy; Yusite cắn chặt răng, một tiếng cũng không hừ. Kỳ quái là, lần này hắn lại chỉ cảm thấy chết lặng, mà không cảm thấy đau đớn. Từ trong ánh mắt của Diego, Yusite đột nhiên hiểu rõ đối phương chỉ là muốn mượn đau đớn khiến hắn sợ mà khuất phục, hắn không khỏi nở nụ cười.”Mày bị bệnh tâm thần sao? Cười cái rắm!”

Yusite từ từ nói: “Giúp một chuyện, anh dứt khoát giết tôi đi.”

“Mày nghĩ tao không dám?” Diego đưa tay bóp cổ Yusite.

“Diego, anh cho là mình rất xấu, rất ác... Mọi người cũng sẽ sợ anh, bởi vì trong lòng của anh có một ác ma, phải không?” Yusite kinh ngạc bản thân sao có thể bình tĩnh như vậy, thậm chí không có giây dụa, “... Tôi bình thường đến nửa đêm đưa con gái đến phòng cấp cứu, dù sao cũng phải đợi lại đợi, nhân viên y tế mới đến. Mỗi lần thấy bệnh nhân toàn thân máu thịt không rõ, hay là ngay cả nội tạng đều rơi ra ngoài, trong lòng đều sẽ nghĩ: Các anh rất may mắn, rất nhanh sẽ được giải thoát rồi... Thậm chí hy vọng có thể đổi chỗ với bọn họ, thế nhưng cho tới bây giờ không có cách nào...”

“Con mẹ nó mày nói cái gì?” Diego có chút nghi hoặc, lui về phía sau một chút.

Yusite tiếp tục nhìn thẳng hắn ta, “Anh cho là đã đem tôi ép đến cực hạn cuối cùng sao? Có thể khống chế sợ hãi của tôi?” Yusite nhàn nhạt nói, “Thật đáng tiếc, bởi vì tôi vẫn luôn ở trong địa ngục, đã sớm bị thẩm không có giới hạn rồi.”

Lời của Yusite khiến Diego ngẩn người chờ ra, lại buông lỏng tay ra. Yusite cái gì cũng không nhiều lời, cũng không để ý tới ngón tay bị gãy xương, tự mình xoay người bỏ đi.

“Chậm... Chậm đã!” Diego hô to, “Tao sẽ giết con gái mày, mày cũng không sao à?”

Lòng của Yusite cả kinh, dừng bước lại.”Xin cứ tự nhiên.” Hắn cố dè xuống khăn trương, tận lực lấy giọng điệu không quan tâm nói: “Đối với tôi như vậy mà nói trái lại thoải mái hơn nhiều.”

Trợn mắt nhìn bóng lưng của Yusite, Diego tức giận rống to hơn: “Johan · Yusite, chúng ta nhìn xem!”

Về đến nhà, Yusite lập tức vọt tới phòng của con gái, ôm lấy Emily, nhịp tim của hắn cực kỳ nhanh.”Ba ba, làm sao vậy?” Emily từ trong ngủ mơ mở mắt, mơ mơ màng màng hỏi. Hắn cũng không nói gì, chỉ hôn trán của con gái, “Không có việc gì, không có việc gì...”

Vừa vì dọa Diego chạy đi mà tàn nhẫn nói những lời này, hy vọng sẽ không thực sự mang đến điều xấu, Yusite ở trong lòng cầu khẩn, thỉnh cầu số phận đối xử tử tế với Emily. Có bất kỳ chuyện xấu gì chỉ cần mang tới trên người hắn là tốt rồi, dù sao với tình cảnh của hắn thêm vài chuyện thảm cũng không có chút khác biệt nào.

Sáng sớm, tay trái của Yusite không chỉ đau nhức, lại sưng đến kỳ cực, không thể làm gì khác hơn là trước đi khám bác sĩ.”Kéo đến bây giờ mới đến khám, cậu không muốn giữ ngón tay sao?” Bác sĩ trách cứ hắn. Bó thạch cao, uống thuốc giảm đau, giảm nhiệt xong, vội vàng vàng chạy tới trung tâm y học thì đã gần trưa, bãi đỗ xe lại không thấy được xe của Campbell. Yusite chờ một lúc lâu, biết tiếp tục như vậy cũng không phải cách, quyết định tìm Campbell giải thích rõ.

“Bác sĩ Campbell đã ra nước ngoài.” Cảnh vệ nói cho hắn biết, “Trưa hôm nay lên máy bay.”

Yusite ngạc nhiên.

“Hắn không nói lúc nào trở về, hai, ba ngày hoặc nửa tháng, xem tình hình.” Đối phương vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, “Cậu là tài xế của y, hắn là rõ nhất mới đúng, không phải sao?”

Có lẽ là ứng với câu “Lúc gọi ma quỷ, ma quỷ nhất định đích thân tới” này, từ ngày đó bắt đầu liên tiếp mấy buổi tối, Emily đều khó thở phát tác, Yusite phải mỗi đêm mang nó đến phòng cấp cứu đăng ký.

Nhưng mà cuối cùng khi đến phiên bọn họ, Emily thường thường đã từ trong triệu chứng phát bệnh đi một hcuts; Yusite không thể làm gì khác hơn là lại mang con gái về nhà. Hắn không dám lơ là, luôn cả đêm không ngủ coi chừng Emily.

Ban ngày, hắn sẽ tới trung tâm y học dò hỏi Campbell đã về nước chưa; ngoài ra, bởi vì vẫn có chút lo lắng về Diego, hắn càng giống như chim sợ cành cong, đề cao cảnh giác lúc nào cũng chú ý. Cứ như vậy trải qua một tuần trong địa ngục, lúc Yusite nhìn về phía gương, phát hiện mình càng ngày càng giống bộ xương khô nhẩy vũ điệu chết chóc.

“Ba ba...” Lúc Yusite đối diện với cái gương trong phòng tắm đồ ra, đột nhiên nghe được tiếng của Emily. Hắn vội vã chạy tới, Emily lại bắt đầu khó thở. Quá không bình thường, Yusite vô cùng sầu lo; hắn biết đưa đi cấp cứu cũng không cách nào giải quyết, vì vậy gọi điện thoại đến bệnh viện trực tiếp hướng Karl · Vinci cầu cứu.

“Bác sĩ Vinci đến Stockholm tham gia hội nghị thảo luận và nghiên cứu y học rồi.” Y tá lấy giọng máy móc nói.

Yusite cảm giác mình đã sắp tan vỡ đến nơi rồi.

Karl · Vinci ngồi ở chỗ bàn chính dễ thấy nhất của nhà hàng, màu xanh ô liu trên tường phối hợp với đồ trang trí bằng vàng kiểu Rococo, hoa văn trên trần nhà và đèn treo thủy tinh, không khỏi cường điệu lịch sử huy hoàng cùng vẻ cao nhã tôn quý của nơi này; dù sao cũng là nhà hàng cao cấp nhất ở Stockholm. Khách khứa ngồi bên trong đương nhiên cũng là nhân vật quan trọng, tinh anh trong giới y học, học thuật chuyên nghiệp, thậm chí còn có thành viên vương thất Thụy Điển. Vinci lộ ra nụ cười đắc ý, ngày hôm nay hẳn ta là chủ.

Trước đó không lâu Vinci mới ở thư viện Karolinska Institute thuyết trình một phần luận văn về liên khuẩn cầu xanh lá mạ (*Streptococcus viridans*) và viêm cơ tim tối cấp, hẳn ta tự nhận nội dung vô cùng đặc sắc, mà từ biểu hiện trên mặt của mấy người tham dự càng khẳng định điểm này, cho nên hẳn ta mới có thể nhận được phần thưởng y học vinh dự cao nhất của lần này. Đây là thành quả của nỗ lực rất nhiều năm qua của hẳn ta, rốt cuộc được thừa nhận.

Hẳn ta là tiêu điểm của ánh mắt mọi người, ngay cả viện trưởng Rollyson của viện y học cũng đặc biệt đến chào hỏi hẳn ta, “Vô cùng đặc sắc, hãy tiếp nhận khen ngợi của tôi.”

“Cảm ơn.” Vinci đương nhiên tiếp nhận khen ngợi của đối phương, “Tôi nghiên cứu...” Hẳn ta vô cùng ung dung phát biểu tâm đắc, lời còn chưa nói hết, Rollyson lại quay đầu, “Ngài Vinci, xin thứ lỗi tôi tạm thời không thể tiếp chuyện.”

“Xin cứ tự nhiên.” Vinci khách sáo nói, ngẩng đầu, vẻ mặt không khỏi cứng ngắc: kẻ địch lớn nhất trong cuộc đời của hẳn ta thậm chí ngay cả loại thời điểm này cũng không quên đến cướp phong thái của hẳn ta.

“Jesse · Campbell!” Rollyson cười đi về phía góc nhà hàng, đem Campbell từ một nhóm nhỏ lôi ra, đi về bàn chính, “Trốn ở chỗ này làm gì? Tôi còn tưởng rằng cậu tới không được!”

“Một phút cuối cùng vẫn là đuổi kịp.” Campbell cười nói: “Bởi vì tôi quá nhớ nhưng phu nhân viện trưởng Kottbullar.”

Rollyson cười ha hả, “Cậu lần sau không ngại làm luận văn nghiên cứu Kottbullar và bệnh tim , đảm bảo đoạt giải!”

“Tôi cảm quá nhiều giải thưởng rồi, dù sao cũng phải đem vị trí cho người khác chứ.” Campbell nháy mắt mấy cái, hài hước nói: “Không nói đầu nữa.” Rollyson thu lại bộ dáng tươi cười, “Ta biết người là vì Rio Bodo thân vương tay của thuật mà đến... Tình huống thế nào?”

“Còn có biến số.” Campbell nhếch cao hai hàng lông mày, giọng nói chuyển thành bảo thủ, “Phải chờ đánh giá toàn thể ngày mai... Trước không nói đến chuyện này.”

Rollyson gật đầu, lập tức chuyển trọng tâm câu chuyện, “Được rồi, vị này chính là người đạt được giải y học lần này —— ”

“Karl · Vinci, luận văn rất đặc sắc, chúc mừng!” Campbell lập tức nói tiếp, đồng thời vươn tay hướng

Vinci thành tâm chúc; tiếp đó giải thích với Rollyson, “Chúng ta rất quen thuộc, từng là bạn học ở trường y.”

Vinci chần chờ chỉ chốc lát cũng đưa tay ra.”Quen thuộc” chỉ là một cách nói, Vinci ở trong lòng cười nhạt, người này là kẻ địch của hắn ta.

Cho tới nay, Vinci luôn là sinh hàng đầu biểu hiện bắt mắt nhất trong trường, thẳng đến khi trường y gặp phải người kia: Jesse · Campbell, thằng khốn không coi ai ra gì, tự cho là đúng. Lúc đi học luôn ngồi ở cạnh cửa, bộ dạng thờ ơ, chuông tan học reo liền đi ra ngoài, cùng hồ bằng cầu hữu của y, tham gia xã đoàn (*tương tự câu lạc bộ*), vận động, còn có chuyện phong lưu không ngừng... Người như vậy hắn là năm thứ nhất liền bị đuổi học mới đúng. Sai rồi, báo cáo nghiên cứu của y lại được cho là tốt nhất, ngay cả giáo viên nghiêm khắc nhất cũng đối với y khen ngợi có thừa.

Chính là cái tên vô lại đáng chết này, phá hủy cuộc sống ở trường y của hắn ta, phá hủy ánh sáng vinh quang của hắn ta.

“... Chúng ta cũng cân nhắc chọn dùng bao tâm thất lại thay thế cho phẫu thuật giảm dung tích cho thân vương Rio Bodo...” Rollyson tiếp tục cùng Campbell bàn luận về vấn đề phẫu thuật tim. Vinci trợn mắt nhìn Campbell, cái tên vô lại này, tự nhận là ung dung bình tĩnh, cái tên không gì làm không được, cái tên làm người ta căm ghét...

Khóe miệng của hắn ta kéo ra nụ cười nhạt, người kia cũng có nhược điểm.

Vinci bất ngờ qua lời của y tá trực đêm biết được người này làm chuyện lạ không thể tưởng tượng nổi: Người có địa vị cao kia lại hạ mình ở bệnh viện quận cả đêm trông nom một người nhà bệnh nhân bị hôn mê. Sau đó, chiều thứ bảy lúc đang cùng cái người nhà xui xẻo kia nói chuyện, lại thấy Campbell đi tới, vẻ mặt biểu thị công khai chủ quyền, tựa như cái người nhà bệnh nhân kia là của y; sau đó y đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại, mới tức giận quay đầu vội vàng rời đi. Vinci thế nào cũng không nghĩ ra, Campbell cũng sẽ có vẻ mặt như vậy.

Vì vậy hắn ta biết, đây tuyệt đối là một vũ khí tốt nhất để trả thù Campbell.

11. Chương 11

Emily dứt quãng xuất hiện triệu chứng khó thở kéo dài cả buổi tối, để chiều cổ con gái, Yusite ngồi ở bên giường ngủ gật một đêm. Thẳng đến sáng sớm, tình trạng của Emily rất cực ổn định mà ngủ say, Yusite sờ má bé, đắm chìm trong yêu thương chốc lát, sau đó mới đứng lên ra khỏi căn phòng của con gái, đi tới phòng khách ngồi xuống ghế sa lon, cảm giác mình sắp hư thoát.

Một chuỗi gặp gỡ này, Yusite không biết bản thân còn có thể lực để chịu đựng bao lâu nữa; tuy rằng mệt mỏi cũng không dám nhắm mắt lại nghỉ ngơi, hắn sợ bản thân ngủ quên, thậm chí ngủ không tỉnh lại; nhưng mà hắn còn có một chuyện quan trọng phải giải quyết. Trên thực tế, hắn đã để lại thư giao phó

việc hậu sự, để ngừa vạn nhất.

Hai ngày trước, Yusite cân nhắc rất lâu, quyết định liên lạc với ông chủ chân chính của hân.”Tôi muốn từ chức.”

“Vì sao?” Đầu kia của điện thoại, Gabriel · Gesman khá kinh ngạc, “Johan, đừng kích động...”

“Tôi đã phạm lỗi nghề nghiệp nghiêm trọng.” Yusite không đợi đối phương khuyên bảo, ung dung thông thả nói: “Tôi sẽ trả lại tiền lương ứng trước, tiền vi phạm hợp đồng cũng sẽ nghĩ biện pháp trả. Về phần Emily ...”

“Đừng nói đùa.” Gesman lập tức cắt đứt, giọng của Yusite nghe như là sắp đi xa, khiến cậu vô cùng khẩn trương, “Johan, tiền vi phạm hợp đồng không là vấn đề... Tôi không hy vọng anh từ chức. Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Yusite không giải thích thêm, chỉ lập lại chính mình đã thất trách nghiêm trọng, nhất định phải từ chức tài xế.”Tôi không muốn nói chuyện này qua điện thoại.” Gesman không lay chuyển được hân, vì vậy khước từ, “Thứ bảy đến sân Polo... Chúng ta gặp mặt bàn lại.”

Yusite tiếp tục ngồi trên ghế sa lon ngẩn người một lúc lâu, sau đó rốt cục dùng lực chân đứng lên, xuống lầu đi tới chỗ vợ chồng chủ nhà Robinson ở, nhờ bà Robinson giúp coi chừng Emily.

“Johan, cậu không nghỉ ngơi một chút?” Bà Robinson lo lắng nhìn Yusite, “Hôm nay là thứ bảy, không cần đi làm.”

Yusite lắc đầu, “Con phải xử lý một việc.”

Thấy vẻ mặt của Yusite quái dị, bà Robinson không dám hỏi nhiều, chỉ gật đầu đáp ứng chiếu cố Emily. Lúc Yusite cầm chìa khóa xe đang muốn ra khỏi cửa nhà trọ, bà Robinson từ trước cửa sổ gọi hân, “Johan, cẩn thận một chút, đừng làm chuyện điên rồ.”

Yusite gật đầu. Hân không muốn làm chuyện ngu xuẩn, thế nhưng chuyện nên chấm dứt vẫn phải chấm dứt.

Ngón tay nắm chặt ba phần logo hình tròn của chìa khóa xe, Yusite bắt an xuống xe. Ngẩng đầu, cờ lớn một mặt là nhãn hiệu hãng xe hơi một mặt nhãn hiệu hãng rượu đón gió tung bay, nhà tài trợ mưa lớn rõ ràng nhắc nhở đang tiến hành giải đấu Polo.

Cho dù đến xem giải đấu Polo phải có thư mời đồng thời phải đặt trước giá rất xao, nhưng mà từ số lượng cùng chất lượng xe trong bãi đỗ phán đoán, cái bóng kinh tế đình trệ không tạo thành chút ảnh hưởng nào đối với những hoạt động thể thao quý tộc này.

Yusite đứng chờ bên cạnh lối vào sân Polo, hần kinh ngạc phát hiện rất nhiều người nổi tiếng có thể thấy trên TV, cùng đại nhân vật chỉ nghe qua đại danh nhưng chưa từng tận mắt thấy qua, trong vòng trăm dặm (50km), còn có rất nhiều người mặc đồ đen, mang tai nghe đối thoại, cử chỉ cẩn trọng lại phòng bị, xa hơn một chút nữa, vài chiếc xe an ninh đợi lệnh. Nhìn đồng hồ, thời gian hẹn đã đến, giữa lúc Yusite cho là ông chủ của hần không có khả năng đến đúng giờ, vài chiếc xe đen lớn có rèm che bề ngoài giống nhau như đúc nối đuôi nhau lái vào, dừng lại trước cửa vào.

Mấy chiếc xe đồng thời mở cửa, mười mấy người mặc đồ đen dẫn đầu xuống xe trước, sau đó từ trong đó chiếc xe đi ra một thân sĩ trung niên mặc BlackWatch, một thân sĩ mặc lễ phục màu đen tóc bạc; Lawrence · Brodas và Gabriel · Gesman chia ra từ hai cửa cùng một chiếc xe đi xuống. Cuối cùng, Campbell dắt nữ bá tước Stuart · Mc Dowell chậm rãi bước ra buồng xe.

Không ít phóng viên và nhiếp ảnh gia lập tức chen tới, mà mấy người bảo vệ vóc người nhanh nhẹn dũng mãnh cũng lập tức vây quanh đẩy giữ trật tự. Thấy cuộc chiến này, Yusite bắt đầu lần áp đến chỗ hẹn với Gesman.

“Johan!” Lúc Yusite đang muốn trốn đến một bên góc, Brodas lại mặt mỉm cười mở miệng gọi hần lại, “Đừng đợi ở nơi nào!” Đồng thời lấy ánh mắt ý bảo, nói bảo vệ để Yusite tới gần. Yusite nhìn trộm Campbell, đối phương không để ý chút nào, chỉ lo nói chuyện với nữ bá tước.

Yusite cúi đầu, chỉ đi về trước hai bước, tận lực cùng đám nhân sĩ cao quý này giữ khoảng cách nhất định, lấy ra phong thư đã chuẩn bị trước, “Tôi đến từ chức.” Hần dùng hai tay đưa phong thư cho Brodas, “Bên trong có hợp đồng, chìa khóa xe, một phần tiền, tôi...”

Thấy thái độ của Yusite kiên quyết nghiêm túc, Brodas không khỏi kinh ngạc. “Chuyện này...” Hần ta tận lực nhỏ tiếng, muốn trấn an đối phương: “Johan, vì sao không cùng đi với chúng ta? Đến ghế lô tôi đang quan sát lại nói.”

Yusite lại lắc đầu, “Tôi là tới từ chức.”

“Johan...” Gesman cũng quan tâm tới phụ họa, “Theo chúng tôi đến đó đi!”

Yusite vẫn lắc đầu, lập lại một lần nữa ý muốn từ chức. Brodas vì thế thay đổi chiến thuật, “Được, thế nhưng tôi muốn chờ một chút nữa nói chuyện ——” hần ta chỉ hai bên người, “Tôi sẽ không nói chuyện công việc ở tình huống như thế này.”

Yusite kỳ thực muốn tốc chiến tốc thắng, nhưng Brodas tương đối kiên trì, hần chỉ có thể gắng gượng gạt đầu, “Tôi đợi.” Nói xong, hần liền như u linh lui sang một bên.

Brodas nhìn bóng lưng đơn bạc của Yusite, lại quay đầu nghi ngờ nhìn Campbell, “Jesse, đây là có chuyện gì?”

Campbell cũng không nói gì, tự nhiên dẫn nữ bá tước đi vào sân Polo.

“Jesse thân ái, tôi thật đáng tiếc, cũng thật cao hứng cậu rốt cục có thể đổi tài xế.” Nữ bá tước đột nhiên mở miệng lấy giọng điệu hơi đùa giỡn nói: “Tài xế của cậu... Thoạt nhìn hình như sắp rời khỏi nhân thế.”

Ngồi ở bên vườn hoa nhỏ cạnh bãi đỗ xe, Yusite sờ tay trái còn bó thạch cao. Bên tai loáng thoáng truyền đến tạp âm tạo thành từ tiếng vó ngựa, tiếng reo hò, tiếng bình luận trận đấu, tựa như thời điểm trước lễ Giáng Sinh, môn Polo tựa hồ là loại thể thao không buồn không lo, ở trong sân còn có tiệc cocktail... Yusite không cách nào vui vẻ. Hắn ở trong lòng tự nói với bản thân: Từ chức là quyết định chính xác nhất, phạm sai lầm phải chịu trách nhiệm. Trước đó, hắn thừa dịp tay bị thương khám bác sĩ len lén hưởng chợ đen hỏi thăm, phát hiện hắn cái “nhân loại” này từ giác mạc đến thận vân vân đều có thể bán, về sinh lý mà nói, hắn là “người có giá trị”. Khoảng chừng tính ra, giá trị còn thừa lại của hắn cũng đủ trả lại tiền và chi phí cho phẫu thuật của con gái. Cách giải quyết tốt như vậy, Yusite lặp lại cho chính mình, tất cả vui mừng, hắn cũng không cần phải lo lắng nữa, lại càng không cần vì ai mà cảm thấy đau lòng.

Lơ đãng ngẩng đầu, hắn vừa lúc thấy một chiếc xe đang đến gần chỗ cửa sau dừng lại, bảy, tám ăn người phục vụ mặc áo sơ mi trắng quần đen đeo nơ nhảy xuống, chắc hẳn là nhân viên phụ trách tiệc cocktail. Quả nhiên, những người này bắt đầu từ trong xe dỡ xuống từng rương rượu.

Bỗng nhiên, Yusite phát hiện trong đám đó có người có chút quen mắt. Nhìn kỹ lại, hắn lại càng hoảng sợ: là Diego.

Yusite sửng sốt, bỗng nhiên nhớ tới lúc trước Diego để hắn nhìn danh sách quả thật có sân Polo.”Diego!” Dưới tình thế cấp bách, Yusite không chút nghĩ ngợi chạy tới, “Các anh tới nơi này muốn làm gì?”

“Mẹ nó, lại là mày cái tên phế vật vương vãi này ——” thấy Yusite, Diego lập tức nhe răng trợn mắt mắng, đồng thời xắn tay áo lên, “Chúng ta nợ cũ còn chưa tính, mày lại muốn phá chuyện của tao?” Hắn ta sải bước nhảy tới, một cú nhắm vào bụng của Yusite mà đánh tới. Hắn ta nghe được một tiếng rất giống tiếng bóng nổ, sau đó Yusite từ trong miệng phun ra một ngụm máu.

Người này vốn mặt dày vẻ muốn chết không sống, hơn nữa một miệng máu càng khiến hắn thoạt nhìn hình như sắp tắt thở; Diego nhổ một ngụm nước bọt, thật không ngờ Yusite vẫn còn khí lực nhảy dựng lên đẩy hắn ta ngã nhào. Đồng bọn của Diego thấy lão đại bị công kích, đương nhiên sẽ không đứng một bên nhìn, sau đó một đám người liền vây thành một vòng chuẩn bị đánh Yusite.

Ngồi trong ghế lô tư nhân xem trận đấu, Campbell không yên lòng nhìn trong sân Polo tám người rất nhanh di động bóng. Y vốn khá thích môn thể thao này, nhưng ở một khắc kia, lại đột nhiên cảm thấy kỳ sị cảm gậy dài đuổi theo trái bóng rất ngu, con ngựa mù quáng nghe theo kỳ sị chỉ huy cũng rất ngu. Đấu lượt thứ nhất David · Mc Dowell thắng, toàn sân vang lên hoan hô, Campbell cũng vô thức vỗ tay theo, lượt thứ hai còn chưa kết thúc, Campbell đã đứng ngồi không yên. Y trong đầu nghĩ đến đều là Yusite.

Y không cách nào hiểu được suy luận của Yusite.

Campbell cảm thấy bản thân và Yusite tựa như đang chơi cờ vua, nghiên cứu chiến lược của đối phương: Vu hồi, quanh co, gián tiếp, lấy lui làm tiến, chưa bao giờ trực tiếp.

Khi y liên tục ăn quân tốt, quân mã của đối phương, cho rằng có thể đánh chiếm tòa thành, ép đối phương đầu hàng tuân theo sự chi phối; Yusite không có thủ đoạn hỗn loạn, đột nhiên lấy nước cờ tự sát mạo hiểm, bất ngờ đánh Checkmate, trái lại đem y chiếu tướng.

Này rất có thể lại là một thủ đoạn khác, Campbell không ngừng tự hỏi, không ngừng phỏng đoán, không ngừng lo lắng; y còn lấy điện thoại ra, nhìn cũng không nhìn nhẩn một dãy số. Chuông reo thật lâu lại không có trả lời, “...” Y nhúu mày, trong lòng nghĩ không thích hợp, lại gọi một lần, kết quả vẫn như vậy.

Campbell không chút suy nghĩ lập tức đứng lên, hướng nữ bá tước biểu thị tạm thời có việc xong, liền bước nhanh ra ngoài.

Yusite hai tay ôm đầu, cả người như tôm bị luộc chín cuộn lại trên mặt đất, Diego mang theo một đám đồng bọn vừa mắng vừa đập vừa đánh, hắn chỉ có thể lấy tư thế như vậy để phòng vệ.

Yusite nghe được điện thoại vang lên giai điệu “A” ac” airefontaine”, hắn không có cách nào nghe; mà tiếng nhạc tựa hồ kinh động đến đám người Diego, bọn họ liền tạm thời ngừng tay. Vang lên thật lâu, giai điệu rốt cục ngừng, không quá hai giây lại vang lên lần nữa.

Cái giai điệu kia trùng hợp trở thành cứu tinh của Yusite. Mấy giây sau, bảo vệ chú ý tới cửa sau hình như có náo loạn mà đến. Đám người Diego lập tức giải tán, một đội bảo cảnh (*bảo vệ + cảnh sát*) đuổi theo sau; mấy nhân viên an ninh khác lại đem Yusite từ dưới đất kéo lên, đi về phía xe cảnh sát.

“Tôi vô tội...” Yusite yếu ớt giải thích. Thanh tra áp giải hắn lại không để ý tới, “Vô tội hay không chúng tôi sẽ điều tra. Hiện tại, tôi đề nghị cậu phối hợp; hoặc cậu cậu hy vọng tôi lập tức tuyên đọc quyền lợi của cậu, chính thức bắt giữ, rồi cậu gọi điện tìm luật sư?”

“Chờ một chút.” Lúc thanh tra có chút thô lỗ nhét Yusite vào xe cảnh sát chuẩn bị chở về đồn, nghe được phía sau có một thanh âm ngăn lại, “Chuyện gì đã xảy ra?”

“Cái gì?” Cảnh tham không nhận được lên tiếng. Nếu như không phải là bởi vì lão gia phu nhân quý tộc, cục trưởng cục cảnh sát cùng cái gọi là nhân sĩ quan trọng tham dự cái thể thao ngu ngốc này, hắn ta vốn không cần đến sân Polo làm cái công tác nhàm chán này.

Vừa quay đầu lại, phát hiện nói chuyện chính là một trong những “người quan trọng”: cố vấn hiệp hội Polo, “Bác sĩ Campbell... Xin lỗi kinh động đến ngài.” Thanh tra lấy thái độ “cách nói của phía chính phủ” đem sự tình giản đơn hóa, đuổi đối phương.”Chỉ là một đám người nhàm chán đánh nhau, không cần khẩn trương...”

Lúc này một cảnh viên rất nhanh đi tới, ở bên tai thanh tra nói nhỏ vài câu, Campbell chỉ mơ hồ nghe được “... Xe... Vài rương rượu đỏ... Thuốc nổ...” Thanh tra gạt đầu, thấp giọng nói một câu: “Thông báo cho tổ phá bom.” Sau đó, lại hết sức qua quýt bình thường nói: “Không có việc gì, hết thấy đều ở trong lòng bàn tay. Xin ngài yên tâm tiếp tục xem trận đấu.”

Campbell mỉm cười, thái độ giấu đầu hở đuôi của thanh tra khiến y càng xác định chuyện không bình thường.

“Tôi tin tưởng tất cả đều nằm trong sự khống chế của ngài. Bất quá, sợ rằng bác có chút hiểu lầm nhỏ, vị tiên sinh kia ——” y chỉ vào Yusite ở trong xe cảnh sát, “Phải cùng chúng tôi xem thi đấu mới đúng, không nên ở trong xe cảnh sát của ngài.”

“Xem ra hần là cảm thấy khát nước, cho nên từ trong ghế lô đi ra mua Coca, vừa vặn gặp phải phần tử khả nghi của cuộc náo loạn, đúng không? Thật hài hước.” Thanh tra lấy giọng điệu khoa trương châm chọc, “Bác sĩ Campbell, xin thứ lỗi. Căn cứ vào trình tự an ninh, tôi phải dẫn hần về tra hỏi... Chỉ là tư cách người liên quan tư cách, cũng không phải bắt giữ, ngài biết đi.”

“Tôi không muốn quấy rầy phiên trực của ngài, bất quá, tôi tin ngài cũng không hy vọng tâm tình tốt của cục trưởng quý cục hôm nay đến xem thi đấu bị cắt ngang.” Campbell không dấu vết tạo áp lực, “Người xem, tình trạng của vị tiên sinh kia hiển nhiên cần một chút chăm sóc điều trị, mà ngài biết bệnh viện của tôi ở nơi nào —— lúc thực sự phải tra hỏi, hoan nghênh ngài đến tìm người. Được rồi, tuần sau có trận thi đấu của New York Yankees, ngài sao không để lúc đó đến ghế khách quý ở sân bóng tìm tôi?” Campbell ám chỉ lấy vé bóng chày trao đổi một chút.

Thanh tra nhìn Campbell một cái. Hần ta ở cục cảnh sát lăn lộn nhiều năm như vậy, biết rõ đạo lý đối đáp tiến lui, hơn nữa, cái tên xui xẻo ở trong xe kia không làm được chuyện xấu gì.

“Tôi có hai đứa con trai... Vậy cũng rất muốn trực tiếp.”

“Ngài chẳng những là một vị thanh tra làm việc tận trung, còn là người cha tốt.” Campbell nở nụ cười, “Không thành vấn đề. Một tuần sau ngài sẽ nhận được thư mời của tôi.”

Thanh tra gạt đầu, gọi hai cảnh sát viên đưa Yusite ra khỏi xe, “Tôi phải nói rõ: Vết thương của hần không liên quan đến chúng tôi.” Thanh tra lấy ra biên bản, “Làm theo thông lệ, tôi phải hỏi ngài vài vấn đề đơn giản: Vị tiên sinh kia là của ngài...?” Hần ta chỉ là muốn hỏi danh từ, bệnh nhân, bạn, đồng nghiệp... Mọi việc như thế tùy tiện liệt vào biên bản.

Campbell lại không suy nghĩ thốt ra: “Đúng, hần là của ta.”

Thanh tra sửng sốt, lập tức thu hồi biên bản, “Thất lễ.” Sau đó lại khách khí phân phó cảnh sát viên cẩn thận đưa Yusite đến phòng y tế của sân bóng. Hai giây sau, Campbell mới ý thức tới câu trả lời của mình phi thường mờ ám, lập tức giải thích: “Ý của tôi là, hần là của tôi à...”

Không đợi Campbell nói xong, thanh tra liền hai tay mở ra, đương nhiên nói: “Không sao, ngài ad.” Đơn giản gạt đầu ý bảo, sau đó xoay người tiếp tục chỉ huy cấp dưới canh gác.

Campbell hít sâu một hơi, nghiêm mặt mở cửa đi vào phòng y tế. Hai cảnh sát viên vừa đem Yusite đặt trên ghế sa lon dài, Campbell khách khí nói cho bọn họ biết phần còn lại y sẽ giải quyết.

Cảnh sát viên liếc nhìn nhau, nếu bác sĩ cũng nói như vậy, bọn họ đương nhiên vui vẻ nhẹ nhõm, cũng liền dứt khoát rời đi.

Campbell cầm hòm thuốc, ngồi đối diện Yusite, cau mày kiểm tra cho hắn.

Yusite hơi híp mắt, nửa hôn mê tê liệt, trên mặt có một chút máu, nhìn kỹ, hoàn hảo chỉ là chỗ mép tóc gần trán một vết dài bầm tím chảy máu, trên mặt bị trầy da nhẹ, cái khác không vấn đề lớn lao gì.

Xử lý xong, Campbell vốn nên cởi nút áo sơ mi cho Yusite, tiếp tục kiểm tra thương thế trên người, Yusite tỉnh táo lại, nắm cổ tay của y, vẻ mặt xấu hổ: “Bác sĩ Campbell...”

“...” Không biết vì sao, Campbell đột nhiên cảm thấy vô cùng khó chịu, một cổ buồn bực đọng lại trong lòng, “Có thể hỏi cậu đến đây làm gì không?”

“Tôi...” Yusite còn có chút choáng váng, chỗ trên người bị đánh mơ hồ đau, “Tôi đến từ chức...”

“Làm tốt lắm.” Campbell cố ý châm chọc: “Thực sự muốn từ chức cần giống trống kua chiêng như thế? Vừa vặn chọn nơi có mấy thành viên hoàng thất Âu Châu tham dự, khắp nơi đều là đặc công và nhân viên an ninh sao?”

“Tôi không biết...” Yusite ủy khuất lại u oán thuyết.

“Còn có, tình trạng cá nhân cùng quan hệ giao hữu của cậu tôi không có hứng thú muốn biết. Bất quá, phiền toái thì tự mình xử lý, đừng ở nơi công cộng gây chuyện thị phi. Muốn làm chuyện xấu hổ mất mặt thế nào là chuyện của cậu ——” Campbell nhớ lại vừa nãy ở trước mặt thanh tra lỗ lòi, tuy rằng Yusite không nghe được, nhưng y vẫn nổi ngọn lửa giận không tên, “Thế nhưng đừng liên lụy đến tôi. Nếu để cho người ta cho là có bất kỳ quan hệ gì với tôi, chỉ sẽ đưa tới xấu hổ không cần thiết...”

Lời Campbell nói khiến Yusite cảm thấy một trận đau nhói thuần túy lại sâu sắc, hắn không phân biệt được là vì trên người bị đánh hay là tim bị đâm thương, hầu như không cách nào đề xuống nước mắt từ hốc mắt lẫn xuống.

Hắn dùng lực nháy mắt một cái, cười khổ, “... Tôi chưa từng chú ý tới, xấu hổ cái từ này nghe giống như cảm thấy thẹn vậy...”

Yusite hít thở sâu một hơi, lấy ra phong thư đặt lên bàn, lấy giọng điệu dè dặt tự giấu cột bản thân nói: “Đừng nói là anh, ngay cả tôi thấy bộ dáng của mình cũng khinh bỉ. Chuyện gì cũng làm không được, con gái liên tục khó thở phát bệnh vài ngày còn không có cách giúp nó tìm được bác sĩ, tôi mấy đêm không ngủ, vẻ mặt nửa chết nửa sống, thậm chí ngay cả từ chức cũng...” Hắn đột nhiên ngừng lời, “Xin lỗi, tôi đây lại nói chút chuyện riêng mà anh nhất định không có hứng thú muốn biết... Không quấy rầy... Tôi đảm bảo từ nay về sau sẽ không xuất hiện ở trước mặt anh nữa.” Nói xong, hắn cứng rắn chống lên ghế salon đứng dậy, tập tễnh đi ra khỏi phòng y tế.

Campbell trừng mắt nhìn phong thư trên bàn, chẳng đến khi nghe thấy tiếng đóng cửa, y rút cục hai tay nắm thành quyền dùng sức gõ bàn, nhin không được hô to: “Chết tiệt!”

Y không cách nào giải thích được tại sao mình không thể giữ được tỉnh táo, càng giận chính mình thân là bác sĩ, lại không thể lấy lập trường của một bác sĩ chuyên nghiệp thông cảm cho Yusite. Y đứng lên, một cước mạnh đá ngã xô pha, cầm phong thư trên bàn, thở hổn hển đuổi theo.

Tựa như chạy nạn, Yusite cố hết sức có thể nhanh chóng rời khỏi sân Polo, còn chưa tới bãi đỗ xe, hắn đột nhiên cảm thấy dạ dày bộ một trận đau nhức, nhất thời sắc mặt trắng bệch, tứ chi không tự chủ được run lên, ngay cả đứng thẳng cũng có chút khó khăn, muốn đi đường lại càng vất vả. Hắn chỉ có thể trước ngồi xồm xuống, tạm thời nghỉ ngơi sau đó có lẽ sẽ chuyển biến tốt đẹp.

Vài cảnh sát và nhân viên an ninh đang đi tuần, Yusite hy vọng ngồi chồm hổm ở chỗ này sẽ không tạo nên trở ngại. Thấy hắn ngồi chồm hổm dưới đất, người kia tới gần, “Anh không thể ngồi ở chỗ này.”

Yusite cúi đầu, thấy một đôi giày da bò được lau đến sáng bóng, cả người khiếp sợ rụt lại một chút, “Xin lỗi... Tôi sẽ lập tức rời đi... Trước hết để cho tôi ngồi một chút... Chỉ cần nghỉ ngơi một chút là tốt rồi...”

“Anh không đứng nổi?” Người kia lại cầm lấy cánh tay hắn, gác ở chính trên vai, đem hắn từ dưới đất kéo lên, “Muốn tôi ôm anh sao?”

“Không cần...” Yusite từ chối đối phương, ngẩng đầu, không khỏi kinh ngạc, “Camp...bell ...” Hắn vội vàng muốn đưa cánh tay từ trên vai đối phương trên đời đi, động tác của Campbell lại nhanh hơn chặn hắn lại ôm ngang lấy.

“Bác sĩ, đừng như vậy...” Yusite cảm thấy khó chịu mà khê giãy dụa, Campbell lại không để ý tới, thấp giọng nói...”Cậu mong muốn có nhiều người hơn chú ý tới tôi ôm cậu? Nói cho tôi biết, cậu đỗ xe ở đâu.”

Yusite vì thế không giãy dụa nữa, chỉ dẫn đến cạnh chỗ đậu xe, quay đầu đi chỗ khác mặc cho đối phương đưa hắn lên xe.

Để Yusite vào ghế sau của Mercedes-Benz, Campbell cũng ngồi vào trong xe, đóng cửa xe.

Kính tới, ghế ngồi bằng da thật tạo thành không gian hình vuông, Yusite cẩn trọng cúi đầu, hắn vẫn không nói câu nào. Ngồi sát bên hắn, Campbell mắt không chớp nhìn hắn chăm chăm, nhưng mà cũng trầm mặc không nói.

Cứ căng thẳng như vậy hồi lâu, Campbell rốt cục mở miệng, “Tôi vừa rồi nói xấu hổ không phải như ý cậu nghĩ đó.”

Yusite lắc đầu, “Không sao...” Hắn rũ mắt xuống, tận lực lảng tránh ánh mắt của Campbell.

Hắn thật không ngờ Campbell lại sẽ đuổi theo tới tìm hắn; nhưng như thế nào đi nữa hắn cũng có tôn nghiêm của mình, cũng không phải đối phương vui vẻ thì đối xử tử tế, tức giận thì khinh bỉ, thậm chí ác liệt đáng khở, hắn đều có thể không hề oán trách gì mà chịu đựng.

Bên trong xe lại lâm vào im lặng. Hai người bọn họ vai kề vai ngồi cạnh nhau, nhưng mặc dù gần nhưng tinh thần căng thẳng, tựa như nước trong ly đã đầy tới sát mép, chỉ cần thêm một giọt nữa sẽ tràn đầy.

Bọn họ lại tựa như chiến tranh lạnh căng thẳng một lúc lâu, Campbell không nhịn được thở dài một hơi, lần thứ hai đánh vỡ trầm mặc, “... Tay trái của cậu làm sao vậy?”

“Không có việc gì...” Yusite vẫn cúi đầu.

“Tôi không hiểu nổi cậu.” Campbell nhướng mày lên, lộ ra nụ cười nhạt bất đắc dĩ, “Có thể khiến cậu liên tục muộn, thậm chí quên thời gian đưa đón, đối với cậu mà nói tất nhiên là một người rất quan trọng... Hiện tại cậu cần gì phải mang vẻ mặt tuyệt vọng như vậy đến từ chức?”

Yusite lập tức ngẩng đầu, hắn vẫn muốn tìm cơ hội giải thích với Campbell, nhưng không biết làm sao mở lời, chỉ có thể luôn miệng phủ nhận, “Không phải! Tôi...”

“Phải hay không phải đều không liên quan đến tôi.” Campbell cắt đứt lời của Yusite, tựa hồ không có hứng thú, ngược lại lấy giọng điệu của bác sĩ chuyên nghiệp, lạnh nhạt nói: “Tôi muốn kiểm tra vết thương trên người cậu, hãy cởi nút áo ra đi.”

Yusite ôm lấy khuỷu tay và oán hận, “Tôi không sao, không cần phiền toái.” Bỏ lại những lời này sau đó liền mở cửa xe chuẩn bị rời đi.

“Không có việc gì?” Campbell vươn ngang người qua chặn kéo cửa lại, “Cậu ngay cả đứng cũng không vững, còn nói không có gì?”

Yusite không muốn tranh cãi thêm, vẫn mở cửa xe, chân đều bước ra ngoài, lại bị Campbell chặn ngang ôm lại.”Buông! Tôi đã từ chức, không phải tài xế của anh nữa!” Tựa như toàn bộ oán giận bùng nổ, Yusite bắt đầu cố chấp giãy dụa.

“Cậu từ chức cũng không sao.” Campbell vẫn mạnh mẽ ôm hắn, ghé vào lỗ tai hắn tức giận nói: “Dù sao tôi không muốn cậu làm tài xế của tôi nữa!”

Nguyên lai sự hiện hữu của hắn có hay không đối với Campbell mà nói không khác biệt chút nào. Yusite nhất thời cứng ngắc, quên giãy dụa, cả người uể oải.

“Anh nếu không cần tôi, hà tất phải ngăn cản tôi?” Yusite gục đầu xuống, yếu ớt nói: “Để tôi đi đi.” Hai tay của hắn hầu như run rẩy, muốn đem hai cánh tay của Campbell đang ôm hắn bung ra.

Campbell không chỉ không buông tay, lại ôm hẳn vào trong ngực của mình sát lại một chút; sau đó, còn đem đầu về phía trước dán lên cổ hắn, nhẹ nhàng hôn liếm.”Không muốn em làm tài xế... Không có nghĩa là tôi không muốn em.”

“Đừng đùa giỡn câu từ...” Yusite cau mày, oán hận kháng nghị. Campbell lại từ lỗ tai của Yusite bắt đầu hôn xuống, sau tai, gò má, sống cổ, vai, cảm giác nhột thư thích tê dại khiến Yusite nhất thời đỡ xuống phòng bị, mềm yếu ngã về sau dựa vào trong lòng Campbell.

Campbell không ngừng hôn, hai tay đồng thời ở trên người Yusite dao động: Một tay ở lồng ngực của hắn vuốt, xoa, tay kia lại từ từ tiến vào trong quần của hắn, từ háng xuống nhẹ nhàng đụng vào tính khí của hắn.

Cảm giác được ngón tay thon dài linh hoạt của đối phương đến thăm, trêu chọc bộ vị tư mật, Yusite lập tức bắn lên, thật sâu cảm giác bản thân ngu xuẩn đến mức không thể trị, ngay cả vào thời điểm này, biết rõ sẽ bị đùa bỡn, vẫn không cách nào cự tuyệt khiêu khích của đối phương.

“Đừng như vậy...” Yusite đưa tay muốn lấy tay của Campbell ra, lại có hiệu quả ngược để đối phương càng xâm nhập vào sâu, tẩu ý như biến thành dẫn dắt đối phương vuốt ve chính mình, để y không an phận nhúc nhích, máu cũng không ngừng tập trung xuống phía bụng dưới, tính khí bắt đầu sung huyết bành trướng.

“Đừng tay...”

Campbell cũng không để ý tới oán trách yếu ớt của Yusite, tiếp tục nặng nhẹ nhàng ấn vỗ về chơi đùa; giống như căn bản không cho Yusite có biện pháp phản kháng, chỉ có thể theo chỉ huy của y mà phản ứng. Yusite không khỏi oán hận bản thân: Lúc nên giữ vững lập trường, thân thể hắn lại đi ngược lại ý chí, “Bác sĩ Campbell, tôi...” Yusite cắn răng một cái, tức giận nói: “Tôi không đáng để cho anh coi thường như thế!”

Campbell ngừng lại. Vào thời điểm này, đối phương lại còn gọi y là “bác sĩ Campbell” mà không phải là tên, khách khí như vậy, tựa như lửa dục đang nhiệt tình bị hung hăng tát cho một gáo nước lạnh. Campbell không thích ép buộc, thế nhưng ở một khắc kia, y lại khác thường, một tay từ trước ngực siết lấy cổ Yusite, tay kia rất nhanh cởi ra khóa kéo quần ra, móc ra tính khí đã mong muốn mạnh mẽ, sau đó dùng lực kéo quần của Yusite đến chỗ bắp đùi, lộ ra cái mông xinh xắn tròn trịa, vuốt ve, nắn bóp ra sau, khe nâng lên, sau đó không hề báo động trước đem tính khí của mình đường đột thẳng tiến vào trong cơ thể của đối phương.

“Bác sĩ... Camp...” Bởi cổ bị chế trụ, Yusite chỉ có thể phát ra tiếng kêu rên ám ảch.

Không gian ghế phía sau của chiếc xe sang trọng có hạn, bọn họ như cái chốt chặt chẽ kết hợp với nhau.

Góc độ tiếp xúc không được tự nhiên, lại tăng cường độ hưng phấn, Yusite cảm thấy đối phương hùng vĩ lấp đầy trong cơ thể hắn, hầu như không cách nào chứa đựng, ở trong thông đạo chật hẹp thô lỗ lại mãnh liệt đâm, ma sát, khiến ngọn lửa từ chỗ sâu nơi bụng dưới sục sôi bùng nổ, không ngừng vọt cháy.

Thấy Yusite đỏ cả mặt, Campbell vì thế buông lỏng tay đang siết ở cổ hắn ra, ngược lại ở điểm nhạy cảm trên ngực hắn xoa bóp, gầy cị, tay kia lại ở hang bộ của hắn vuốt ve, cầm vuốt, thoả thích khiêu khích.

Theo sự tiến vào của Campbell, Yusite từ thở dốc, rên rỉ dần dần biến thành kêu to không cách nào đè nén. Tiếp đó mới ý thức tới bọn họ đang ở trong xe. Tuy rằng kính tối màu đậm sẽ không để cho người khác trực tiếp thấy tình hình hoan ái ở ghế sau, lại không thể đảm bảo người bên ngoài “nghe” không được, vì vậy hắn cắn môi, rất sợ thanh âm của mình sẽ tiết lộ tình cảm mãnh liệt.

Tựa hồ là chú ý tới kiềm nén của Yusite, Campbell khẽ nhấc chân của Yusite lên, đem cả người hắn khéo léo hơi chuyển bốn mươi lăm độ, để hắn nằm nghiêng ở ngực mình; lại một tay đỡ gáy của hắn, đem đầu của hắn chuyển về phía mình, hôn lên cái miệng của hắn.

Yusite vốn không muốn hôn môi. Nhưng mà, cảm nhận được môi của đối phương dịu dàng tiếp xúc, đầu lưỡi linh hoạt dây dưa, tiến vào, ngăn tiếng kêu của Yusite lại, ngược lại biến thành kêu rên, rên rỉ, cùng với ồ ồ thở dốc.

Yusite lấy tư thế không thoải mái, hầu như trái với kỹ thuật cơ thể ngồi trên người Campbell, một tay vịn đối phương, một tay miễn cưỡng đỡ ghế ngồi, phối hợp với quy luật ra vào, đâm rút của đối phương, thân thể không tự chủ được vận người, nhấp nhô, tựa như đối phương cung cấp xa xa chưa đủ khát cầu của hắn, cả người càng ngày càng kích động phấn khích.

Tựa như bị phản ứng nhiệt tình của Yusite cổ vũ, Campbell càng thực tủy biết vị mà đòi hỏi, xịch lảo lại không giữ lại chút nào xô xuyên qua, đâm rút.

Y nồng nhiệt hôn Yusite, khẽ ngậm lấy bờ môi dày mỏng vừa phải của đối phương, hưởng thụ tư vị cùng đầu lưỡi mềm mại quấn quít; Yusite cũng không đặc biệt sử dụng nước hoa dành cho nam, nhưng mà mùi hương trên người lại tươi mát hợp lòng người, lúc tình cảm mãnh liệt tản mát ra khí tức tình dục nhàn nhạt càng lay động dục hỏa. Chìm đắm trong hoan ái trong hưng phấn, Campbell càng say sưa vuốt ve hạ thể của đối phương, khiến Yusite gần như cuồng loạn.

Đối với dục vọng sinh lý của mình mù quáng làm trái lý trí, Yusite cảm thấy bi ai, vì vậy hắn ở trong lòng tự nói với mình: Đây chỉ là một lần phát tiết tình ái thuần túy khác, liền giống Campbell đã từng nói lần trước. Chỉ là vào giờ khắc này, hai người bọn họ đều có dục vọng mà lợi dụng nhau mà thôi.

Dưới kích thích hưng phấn iên tục không ngừng đồng thời càng ngày càng nhiệt liệt, Yusite kẻ cận cao trào. Cuối cùng, ở một lần mãnh công, Yusite cũng không cách nào khống chế nữa mà để ái dịch phun tiết, nhất thời cơ thể rút chặt, kéo theo một cổ nhiệt lượng to lớn cũng ở trong người kịch liệt bộc phát ra.

“...” Cả hai đều phát tiết xong, Yusite còn thở dốc không ngớt, nhưng mà hắn tự biết mình: Đã làm xong, kế tiếp, Campbell chắc hẳn sẽ mở cửa xe đuổi hắn xuống. Vì vậy, hắn di động cái mông, thừa dịp đối phương đem vật tiêu hao rút ra khỏi hắn, tự mình thức thời né qua một bên, đỡ phải khó chịu.

Cảm giác được người trong ngực hoạt động, Campbell lại không có ý buông tay. Y ôm chặt Yusite, dựa vào gò má của hắn, cọ cọ, hôn, cũng lẩm bẩm nói: “... Em lại thế nào? Ngoan một chút.”

Yusite rũ mắt xuống. Hắn đã bị hy vọng vứt bỏ nhiều lần, không nên có thêm bất kỳ hy vọng nào nữa —— nhất là vào lúc này.”Tôi...” Hắn lắc đầu, “... Dạ dày đau.”

Campbell hôn môi hắn, tay dờ tới bên hông của hắn, nhẹ nhàng xoa bụng mềm. Không biết là vì điều hòa trong xe, hay vì nhiệt độ của người ôm hắn, hay là khí tức trên người người kia, Yusite cảm giác có luồng nhiệt vây quanh hắn, phi thường ấm áp. Làm hắn trầm tĩnh lại, bất tri bất giác nhẹ nhàng khép mí mắt lại mà ngủ say.

12. Chương 12

Không hề bị giấc mơ linh tinh nào quấy rầy, Yusite an ổn ngủ say. Khi hắn mở mắt, phát hiện đối mặt với mình là ghế da, trần xe, ý thức được bản thân còn đang ở trong xe có rèm ở bãi đỗ xe; chỉ có một mình mình. Hắn dụi mắt, vừa nhìn đồng hồ đeo tay, mới biết được đã ngủ vài giờ.

“Nguy rồi...” Yusite bỗng nhiên nhớ lại phải nói rõ chuyện từ chức với Brodas, hiện tại trận đấu Polo đã sớm kết thúc, không biết nên tới chỗ nào mới có thể tìm được người, hắn có thể hỏi quản lý sân Polo một chút... Hắn lập tức ngồi xuống, trước đó áo khoác vẫn đắp trên người vì thế trượt xuống; nhặt lên vừa nhìn, là áo khoác của Campbell.

Lần này lại phiền toái rồi, còn phải giặt áo khoác, lại tìm cơ hội trả, Yusite không khỏi thở dài một hơi. Gãi gãi đầu, lơ đãng giương mắt từ cửa sổ phía trước nhìn ra ngoài, Yusite đột nhiên sững sốt.

Cảnh tượng đập vào mắt vô cùng quen thuộc, đầu hẻm trước nhà của hắn.

“...” Hắn ngáp ngừng nhìn xung quanh, phát hiện một chuyện càng khiến hắn kinh ngạc hơn: Có người ở ngoài xe dựa lưng vào cửa trước, cầm điện thoại trên tay, không biết là đang gọi điện thoại hay lên mạng.

Yusite quả thực không thể tin được: Vốn tưởng Campbell để hắn một mình ở lại trên xe, còn bản thân trở lại xem trận đấu; không nghĩ tới đối phương không chỉ đưa hắn đến cửa nhà, còn luôn trông nom hắn.

Tài xế ở trong xe ngủ say, ông chủ ở ngoài xe chờ, thân phận của hai người tựa hồ đảo ngược.

Yusite ôm áo khoác, vội vàng xuống xe. Hắn có chút lúng túng nhìn Campbell, Campbell cũng quay đầu nhìn hắn, khóe miệng mỉm cười.

“Áo khoác của anh.” Yusite đưa áo khoác cho Campbell, “Xin lỗi, tôi ngủ quá lâu...”

“Em cần nghỉ ngơi. Hơn nữa, tôi vừa vặn có thể trở về bệnh viện một chuyến lấy vài thứ.” Campbell không thêm đề ý chút nào, “... Thuận tiện giúp em tiêm hai mũi, hiện tại dạ dày của em hẳn không còn đau chứ?” Y tiếp nhận áo khoác, nhẹ nhàng hất ra sau, liền dễ dàng khoác lên trên vai của Yusite, “Em cần hơn tôi.”

“Cám ơn anh đã đưa tôi về...” Yusite cầm lấy áo khoác, cúi đầu lúng túng nói.

“Tôi chưa từng tới đây.” Campbell nói: “Nhà em ở khu này...”

“Nơi này khá vắng vẻ, phần lớn các hộ gia đình ở đây là tầng lớp trung lưu bình thường hoặc công nhân.” Không đợi Campbell nói xong, Yusite lập tức tiếp lời, “Thế nhưng trị an khá tốt... Xe sẽ không bị trộm, xin yên tâm.”

Campbell nhìn hẩn một cái, “Tôi muốn nói là: Môi trường của nhà em ở khu này rất ẩm ướt.”

Yusite trầm mặc cúi đầu. Campbell không để ý hẩn, tự mình xoay người từ ghế trước lấy một cái vali xách tay, sau đó lại khóa cửa xe.”Em ở căn nhà trọ một tầng kia?”

“Tôi có thể tự mình đi, không nên làm phiền anh nữa...”

“Emily không phải liên tục vài tối thiếu phát bệnh khó thở, em không hy vọng có một bác sĩ kiểm tra cho bé sao?”

Yusite trợn to hai mắt nhìn Campbell, kinh ngạc không biết nên nói cái gì cho phải.

Sớm biết sẽ có bác sĩ đặc biệt đến nhà khám, xuất hiện trước cửa nhà hẩn là nên dọn dẹp nhà cửa một chút mới đúng, Yusite nghĩ thầm. Nhìn Campbell mặc lễ phục nam màu đậm ngồi trên ghế salon vải hoa trong phòng khách, giống như đem kim cương và đạu phộng cùng dùng giấy báo gói lại, có vẻ vô cùng không xứng.

Ngay sau đó, sau khi Campbell theo Yusite về nhà, lập tức làm kiểm tra cho Emily.

Yusite nhân cơ hội đem tất cả báo cáo kiểm tra và ghi chép bệnh lý vân vân của Emily ôm ra, để trên bàn nhỏ trước ghế salon trong phòng khách, sau đó liền theo vào phòng của Emily, mắt không chớp chú ý. Hai tay của hẩn có chút lo âu đan vào nhau, táuj như khẩn cầu Campbell có thể như thánh nhân thi triển thần tích.

“Em che ánh sáng rồi.”

Yusite đứng trước ghế sa lon, tầm mắt thẳng tắp trừng Campbell. Campbell ngẩng đầu, khoe miệng mang theo nụ cười nhạt; đồng thời nắm lấy cổ tay của Yusite, kéo đến bên cạnh mình ngồi xuống.

Ở ngay bên cạnh Campbell, Yusite không khỏi khẩn trương. Hẩn biết Campbell mặc kệ nói bất kỳ cái gì cũng sẽ tạo nên ảnh hưởng to lớn đối với tình cảm tiếp theo của hẩn, thỉnh linh phát hiện mình có chút sợ người này.

Sau một lúc lâu, Campbell đột nhiên chậm rãi nói: “Ngày đó ở bãi đỗ xe với tôi là thư ký của thân vương Thụy Điển Rio Bodo.”

Nhớ lại tình cảnh ngày đó ở bãi đỗ xe, Yusite trong lòng trầm xuống, cái gì cũng chưa nói.

Mắt Campbell nhìn chằm chằm chồng báo cáo đọc và nghiên cứu, đồng thời giải thích: “Thân vương Rio mắc bệnh tim thiếu máu. Nhóm điều trị của ông ta xem báo thấy phẫu tim của thượng nghị sĩ ủy viên cầu ban tài chính trước đó, qua người quen giới thiệu, hy vọng có thể mời tôi cùng tham gia phẫu thuật cho thân vương. Dự định vốn sắp xếp vào tháng sau, thế nhưng thân vương lại đột nhiên chuyển biến xấu, thư ký của ông ta mới chạy tới sắp xếp cho tôi lập tức đến Thụy Điển.”

Yusite nghiêng đầu nhìn Campbell một lúc lâu, sau đó nhàn nhạt nói: “Anh không cần đặc biệt giải thích với tôi.”

“Tôi phải.” Campbell cầm một tấm chụp X quang giơ lên cao cẩn thận nhìn, cũng so sánh với một bức ảnh siêu âm khác trên tay, “Tôi đã chán ghét cái trò đoán tâm ý này rồi.”

Yusite kinh ngạc ngừng mắt nhìn Campbell. Sau một lát, Campbell đột nhiên quay đầu, thấy vẻ mặt của Yusite, y không kiềm lòng không được véo nhẹ má của Yusite một cái.

“Tôi có vài lời, Johan.” Thái độ của y khá ôn hòa, giọng điệu lại vô cùng nghiêm túc, “Tôi không cho là Emily cần tiến hành thêm phẫu thuật B-TShunt lần nữa...”

“Thực sự?” Yusite có chút vui vẻ lại nghi hoặc, “Như vậy nó gần đây vẫn phát bệnh khó thở...”

“Hãy nghe tôi nói hết. Phẫu thuật khơi thông của bé coi là thành công, chất liệu của mạch máu nhân tạo cũng không phải nhân tố dẫn đến bầm tím khó thở.” Campbell lấy giọng điệu của bác sĩ chuyên nghiệp nói, “Tôi hoài nghi... Van ba lá của bé có thể hơi khác thường, dẫn đến tâm thất phải hơi nhỏ hơn tâm nhĩ, tim phải ảnh hưởng đến lượng máu tuần hoàn của phổi, mới tạo nên bầm tím khó thở.”

Yusite mắt tròng lớn, sợ đến sắc mặt trong nháy mắt chuyển xanh, “Emily ngoại trừ tứ chứng Fallot ra, còn có chứng dị thường Ebstein?” Thanh âm của hắn không ngừng run rẩy, “Tại sao có thể như vậy, tại sao có thể như vậy...”

“Johan, đừng khẩn trương.” Campbell đỡ vai Yusite, “Chỉ là chỗ van ba lá hơi dị thường, không phải chứng Ebstein chân chính. Tôi suy luận là: Hoàn cảnh chỗ ở của các em quá ẩm ướt, đối với chức năng tim phổi vốn tương đối yếu lại nhạy cảm của Emily tạo thành gánh nặng ẩn hình, mới dẫn đến tình hình như vậy. Vừa rồi nghe nhịp tim của bé, tiếng tim đập thứ hai vẫn bình thường, chỉ bên ngực trái có tạp âm rất nhỏ...” Campbell nhìn thẳng vào mắt của Yusite, tay nâng cằm hắn, khiến hắn cũng nhìn mình, “Đây chỉ là suy đoán của tôi, còn cần phải xem những kiểm tra khác.”

Nghe được giải thích trầm ổn lại trôi chảy của Campbell, Yusite hơi chút tỉnh táo lại. “Như vậy, tôi nên làm thế nào?”

Campbell nở nụ cười, “Sáng sớm ngày mai, mang theo Emily, trước lái xe đến nhà của tôi đón tôi ——” Y từ trong túi lấy ra chìa khóa của Mercedes-Benz, nhét vào trong tay Yusite, “Chúng ta lại đến bệnh viện. Đây là chuyện em nên làm.”

Emily không biết Jesse · Campbell là người tốt hay người xấu.

Với bác sĩ mà nói, Campbell là một bác sĩ tốt, không, là một bác sĩ rất lợi hại. Emily từ nhỏ gặp bác sĩ, nhiều năm như vậy đã vô vùng rõ ràng.

Lúc Emily thấy ba ba dẫn theo người kia vào phòng, nói không biết vì sao có chút ấp a ấp úng, “Emily, đây là...” Ngược lại là người kia lập tức vươn tay, “Cô Emily, vô cùng vinh hạnh. Tôi là Jesse · Campbell, bạn của cha em, cũng là bác sĩ khoa tim.”

Emily cũng đưa tay ra. Đây là lần đầu tiên có bác sĩ đến nhà khám bệnh cho bé, nhưng lại gọi bé là “cô”, mà không phải em gái, trong lòng của bé lập tức có ấn tượng tốt với vị bác sĩ này.

Emily ngoan ngoãn phối hợp kiểm tra. Khi bé bắt đầu cho là bác sĩ Campbell này có giáo dưỡng, rất dí dỏm, y thuật lại tỉ mỉ, thậm chí bắt đầu có chút thích, ba ba vừa vịn đi tới, ngồi ở bên cạnh vui vẻ nhìn bọn họ. Bác sĩ chỉ như lơ đãng nhìn hẩn một cái, sau đó lập tức tiếp tục kiểm tra, giống như chuyện gì cũng chưa xảy ra.

Thế nhưng, từ trong cái nhìn kia, Emily lại phát hiện một bí mật lớn: Bác sĩ này nhưng thật ra là đến cướp ba ba của bé.

Bác sĩ này là người xấu! Emily chu cái miệng nhỏ nhắn, trừng Campbell; đối phương lại lấy một nụ cười đáp lại bé, tựa hồ rất có tự tin.

Không được, ba ba quá thiện lương, sẽ bị lừa! Emily nghĩ thầm, bé phải bảo vệ ba ba, sẽ không để cho người xấu lừa ba ba đi mất!

Sáng sớm chủ nhật, Emily theo Yusite cùng đi đón Campbell, sau đó mới đến bệnh viện.

Emily cũng không muốn đi đón bác sĩ, vì thế vòng vo tìm lý do, hỏi bọn họ lái chiếc xe này đi tìm chú bác sĩ không sao chứ? Emily thích ngồi chiếc xe này, ghế lớn lại thoải mái, hơn nữa, thỉnh thoảng lúc ba ba lái chiếc xe này tới trường học đón bé, thấy ánh mắt hâm mộ của một số bạn nữ kiêu ngạo, khiến bé rất đắc ý.

Yusite nói cho bé biết không sao, kỳ thực chiếc xe này là của chú bác sĩ.

“Như vậy, chú bác sĩ là ông chủ của ba ba sao?”

Yusite nhún vai, “Vốn là. Hiện tại... Không biết.”

Emily không hiểu ý đó là sao, chỉ chú ý tới tâm tình của ba ba rất tốt.

Đến bệnh viện rồi, Campbell lập tức sắp xếp cho Emily làm kiểm tra tim toàn bộ.

Căn cứ kinh nghiệm trước đây, Emily vốn cho là cần rất nhiều thời gian, không nghĩ tới lại rất nhanh liền xong.

Sau khi cầm báo cáo kiểm tra, Emily theo ba ba tới phòng làm việc của bác sĩ, thấy bác sĩ chít chít oa oa giải thích với ba ba một số chuyện, Emily vẫn luôn theo dõi hai người, để phòng ngừa bác sĩ làm chuyện xấu. Lại phát hiện bác sĩ lúc nói chuyện tựa hồ rất nghiêm túc, mà ba ba lúc đầu cau mày có chút lo lắng, sau lại gật đầu, yên tâm lại.

“... Trước dùng loại thuốc này, cuối tuần sau tái khám.” Rốt cục giải thích xong, Campbell đứng lên, lấy ra đơn thuốc vừa in ra, kí tên xong giao cho Yusite.

Emily kéo tay của ba ba, muốn lập tức bảo vệ hấn về nhà, rời khỏi chỗ của bác sĩ. Nhưng bác sĩ lại cúi người xuống, mỉm cười mời bé đến trung tâm thành phố tản bộ.

“Không...” Emily vốn muốn cự tuyệt, lại cảm thấy tay ba ba nắm lấy tay bé có chút lạnh. Hẳn là để ba ba thả lỏng một chút, Emily nghĩ thầm.”... Không tệ a, tản bộ cũng tốt.” Nàng gắng gượng đáp ứng.

Chủ nhật đường phố New York không có tấp nập vội vã như ngày thường, thay vào đó là một loại cảm giác hờn nhàn nhanh chóng.

Đi ở trên đường, Emily vô cùng cảnh giác nhìn bác sĩ và ba ba nói chuyện phiếm; bé có chút kinh ngạc phát hiện ba ba lại có nhiều lời có thể nói như vậy. Emily trước nhìn ba ba một chút, sau lại nhìn bác sĩ; vì không để cho bác sĩ có cơ hội tiếp cận ba ba, bé tận lực bướng bỉnh ở giữa hai người, mỗi tay nắm tay một người.

“Con muốn ăn kem, còn muốn ăn bánh ngọt.” Thấy hai người còn trò chuyện không ngừng, Emily cảm thấy không thú vị, đột nhiên mở miệng cắt ngang bọn họ.

Bình thường Emily sẽ không cố tình tùy hứng như vậy. Bé biết bệnh tim cần chi tiêu rất lớn, ba ba làm việc vô cùng cực khổ, bản thân nhịn ăn nhịn xài, nhưng đối với bé lại tuyệt không keo kiệt. Ở trong trường học mặc dù sẽ so sánh với bạn học, trong lòng bé cho dù ước ao thế nào đi nữa, cũng sẽ không mở miệng nói muốn cái gì, miễn cho ba ba phiền lòng.

“Emily...” Yusite quả nhiên dừng bước lại, lấy ví da ra nhìn một chút, trên mặt hơi có vẻ khó khăn, “Ăn kem là được rồi, có được không?”

“Như vậy sao được.” Campbell lập tức nói: “Em đi mua kem, tôi muốn ăn bánh ngọt.” Không đợi Yusite phản đối, liền nắm tay của Emily đi về phía bên cạnh, “Tôi biết một cửa tiệm. Đi thôi, cô Emily.”

Emily theo Campbell đi một đoạn ngắn, đi tới một tiệm cà phê nhỏ gọi là “RiveGauche”, từ cửa tiệm có một hàng người xếp hàng dài, kéo đến trước mấy cửa hàng gần đó.

“Chúng ta sao phải tới chỗ này mua bánh ngọt? Nhiều người xếp hàng như vậy.” Emily tròng Campbell, đồng thời oán giận. Nghĩ thầm, nếu như bác sĩ cho rằng một cái bánh ngọt có thể hồi lộ năng, cướp ba ba đi, thì sai hoàn toàn.

“Bởi vì bánh ngọt ở nơi này ăn rất ngon.” Campbell thông thả nói: “Đồ càng tốt càng đáng giá chờ đợi.”

Emily không thể làm gì khác hơn là theo Campbell cùng nhau xếp hàng.

Emily bĩu môi không nhịn được nhìn xung quanh, bọn họ vừa vặn đứng trước một nhà sách; trong tủ kính đặt mấy quyển Harry Porter có chữ ký của tác giả, bìa cứng.

Campbell tựa hồ chú ý tới tầm mắt của Emily, vì vậy lơ đãng hỏi: “Con cũng đã đọc qua? Muốn không?”

Cho rằng một quyển truyện có thể lấy lòng bé? Hơn nữa William · Crawford đã đem bộ sách này cho bé mượn xem xong rồi.

Emily quay mặt sang, hừ một tiếng: “Con đã sớm xem hết rồi.” Tiếp đó, bé lại như khoe khoang nói: “Hơn nữa, ba ba cũng sẽ viết chuyện, ba ba viết rất nhiều chuyện cho con xem.”

“Thực sự?” Campbell có chút kinh ngạc.

Emily lộ ra nụ cười đắc ý, “Thật, ba ba viết cho con, vài bản, phi thường phi thường hay.”

“Chú tin.” Campbell nói: “Ba ba con lúc nói chuyện cách suy luận và miêu tả khá mạch lạc hơn nữa có chất thơ, nhất định có viết ra chuyện vô cùng đặc sắc.”

Tuy rằng không hiểu nhiều lời của Campbell là có ý gì, bất quá, nghe được có người khen ba ba khiến Emily khá vui vẻ; bé gật đầu, “Không sai.” Bé dừng một chút, như cố ý dụ dỗ nói: “... Chú ngoan, con lần sau cho chú mượn xem.”

Emily giả bộ giọng điệu của người lớn khiến Campbell nhịn không được bật cười, “Cảm ơn. Chú sẽ ngoan, cho nên con nhất định phải cho chú mượn xem.”

Chỉ chốc lát sau liền đến phiên bọn họ, đôi mắt bánh ngọt bày la liệt, Emily không biết chọn thế nào.

“Không biết chọn cái nào... Đều mua đi.” Campbell nói với Emily, đồng thời hướng nhân viên cửa hàng gọi Souff e, Char” otte, Ga” ettedesRois, Cremebru” ee, Cane” e, Mi” ” e-feui” ” e. (*Souffle, Charlotte, Galette*

des Rois, Crème brûlée, Canelé, Mille-feuille, đều là bánh ngọt, các bạn có thể search xem)

Rất nhiều bánh ngọt Emily không chỉ chưa từng ăn, thậm chí chưa từng nghe qua.

Cầm hộp bánh, một mùi hương thơm phức tiến vào trong lỗ mũi, Emily không khỏi lộ ra vẻ tươi cười.

“Ba ba con cũng sẽ thích những bánh ngọt này chứ?” Campbell đột nhiên hỏi.

“Hẳn là sẽ rồi.” Emily thuận miệng trả lời. Nhìn Campbell, phát hiện y hình như thực sự rất để ý ba ba có thích hay không.

“Con có một người ba ba rất tốt, biết không?” Campbell lơ đãng nói với Emily.

“Đương nhiên.” Emily kiêu ngạo gật đầu. Nghĩ thầm, khích lệ cũng vô ích, bé sẽ không dễ dàng nhường ba ba ra như vậy, tuyệt đối sẽ không...

Mua bánh ngọt xong, Campbell nắm Emily trở lại tìm Yusite.

“Ông cũng là một bác sĩ.” Campbell nhếch đầu lông mày, “Người thế nào... Mẹ chú nói ông là người tốt.”

“Bởi vì ba ba chú là bác sĩ, chú mới trở thành bác sĩ sao?”

“Cũng không phải...” Campbell lộ ra một nụ mỉm cười, trong ánh mắt có chút xúc động, “Cho nên chú trở thành bác sĩ... Là bởi vì giữ lời hứa với mẹ chú.”

“Chú đáp ứng bà phải làm người tốt, bởi vì người tốt mới có thể lên thiên đường.” Campbell lại nói tiếp: “Bà cho rằng cha chú là người tốt, mà cha chú vừa vặn lại là bác sĩ, cho nên chú quyết định trở thành bác sĩ.”

“A?” Emily vẻ mặt hoài nghi, nghĩ thầm bác sĩ thế nào lại ngốc như vậy.”Chú thật tin tưởng có thiên đường a? Mẹ chú nói nhất định là đúng sao?”

“Chú cũng không biết.” Campbell sờ đầu của Emily, “Vấn đề này, chú sau này mới có thể hỏi bà.”

“Vì sao?”

Campbell chỉ vào bầu trời, “Bởi vì mẹ chú đã ở thiên đường. Chú phải làm người tốt, tương lai mới có thể hỏi bà.”

“...” Emily ngậm ngẩn cả người. Nguyên lai nẹ của bác sĩ đã lên thiên đường, bé đột nhiên cảm thấy rất muốn khóc.” Con có thể nói cho chú biết một bí mật không?” Emily kéo tay của Campbell, nhỏ giọng nói.

Campbell gật đầu, ngồi xổm xuống chú ý nghe.

“Mẹ con...” Emily cầm lấy tay của Campbell, đem bí mật ở trong lòng bé một thời gian rất dài không giữ chút nào tiết lộ ra.

Campbell sau khi nghe xong, trầm ngâm chốc lát, “Con đem bí mật này nói cho ba ba con biết chưa?”

Emily lắc đầu, “Không có, con sợ.” Sau đó, bé cảm thấy mình tựa hồ rất ngốc đem bí mật tiết lộ cho người không thể tin tưởng, sợ rằng phải mang thứ quan trọng nhất ra trao đổi, tựa như trao đổi với ma quỷ, “Chú tuyệt đối không thể nói cho bất kỳ ai khác! Chỉ cần chú không nói, con liền đem... Liền đem thích nhất...”

“Đừng lo lắng, chú sẽ không nói ra.” Campbell mỉm cười thông cảm, “Chú là bác sĩ của con, bác sĩ có nghĩa vụ phải bảo đảm bí mật của bệnh nhân. Con không cần mang bất kỳ vật gì trao đổi.”

Emily rất kinh ngạc, bé cho rằng bác sĩ sẽ nhân cơ hội vợ vét tài sản, ép bé nhường ra ba ba, “Như vậy... Đây chính là bí mật của chúng ta ——” Emily suy nghĩ một chút, sau đó ngược ngùng nói: “—— Chú Jesse.”

Campbell ôm Emily một chút.” Con... Con đã có bạn trai.” Emily nhất thời mặt đỏ, bĩu môi tránh ra, Campbell không khỏi lộ ra mỉm cười.

Emily nhìn chằm chằm Campbell thật lâu, không xác định được y có phải người tốt không, thế nhưng, dần dần cảm thấy y có thể không xấu xa như vậy.

Đương nhiên, Emily tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không để ba ba bị cướp đi; bất quá, nếu như ba ba nói muốn...

Yusite chưa từng nghĩ tới bản thân lại có cơ hội lại trở lại trên cái giường này.

Chủ nhật bọn họ một đường đi dạo đến sở thú, lúc trở lại thành phố đã là buổi tối. Emily đại khái chơi mệt, ngồi ở ghế sau ngã đầu ngủ. Yusite trước chở Campbell quay về chỗ ở trong thành phố, cũng đưa y đến dưới lầu —— chỉ là theo lễ phép, cũng không phải là có mưu đồ khác.

“Hôm nay tất cả... Cảm ơn anh.” Hần chân thành nói lời cảm ơn.

“Thực sự muốn cảm ơn tôi, liền lên lầu đến phòng của tôi.” Campbell ba phần đùa giỡn, năm phần nghiêm túc nói.

Yusite lập tức lắc đầu, “Không có khả năng, Emily...”

Campbell tựa hồ đã sớm đoán được đáp án nhận được sẽ như vậy, không đợi Yusite nói xong, liền nhân cơ hội hôn hân, “Nếu không, ở nơi này tốc chiến tốc thắng...” Tuy là nói như vậy, Campbell lại chỉ nâng mặt của hân, triền miên lái sâu sắc hôn. Hai người môi lưỡi dây dưa một lúc lâu, Campbell rốt cục vẫn không nỡ buông Yusite, “Tiếp tục như vậy nữa, tôi thực sự sẽ đem em cứng rắn tha lên lầu.”

Yusite cúi đầu.”Nghỉ ngơi thật tốt, sáng sớm ngày mai không cần tới đón tôi.” Campbell bùng một tiếng xoay người. Đi vào cửa chính, y lại nói: “Tôi lại ở chỗ này một mình qua đêm. Em trưa mai đến bệnh viện đón tôi chờ đến một cuộc hẹn. Nhớ kỹ, đừng tới trễ.”

Này ám chỉ bọn họ khôi phục quan hệ chuyên nghiệp, đơn thuần là tài xế và ông chủ, Yusite nghĩ thầm.

Liếm liếm môi, loáng thoáng còn có thể cảm giác được tư vị hôn nồng nhiệt của đối phương. Đối với người như hân mà nói, có thể có trải qua một ngày vui vẻ như vậy đã là một loại ban ân, hân không nên tham lam đòi hỏi nhiều hơn.

Sáng sớm hôm sau, Yusite ngủ đến khá trễ mới rời giường, thiếu chút nữa khiến Emily muộn.

Buổi trưa hân đúng giờ tới bãi đỗ xe của bệnh viện, chỉ chốc lát sau Campbell xuất hiện, hướng hân vẫy tay, “Đi thôi.”

“Không ngồi xe sao?” Yusite vẽ mặt nghi ngờ, “Anh không phải có hẹn sao?”

“Đúng vậy, người hẹn với tôi đã đến.”

“Ở đâu?” Yusite nhìn xung quanh, bãi đỗ xe chỉ có hai người bọn họ. Lúc này mới hiểu ý của Campbell, “... Tôi?”

Đi tới nhà trọ của Campbell, Campbell đem pesto lasagna đã chuẩn bị đêm qua hâm nóng, đem nước luộc gà xắt lát bỏ vào trong khay, “Đừng quá mong chờ cơm trưa, đây chỉ là một cuộc hẹn khá đơn giản lại ở nhà.”

Rất nhanh liền ăn xong, bởi vì hai người bọn họ đều phi thường rõ ràng trọng điểm buổi hẹn này không ở thức ăn.

Sau đó, Campbell dẫn Yusite đi tới cửa phòng, trước tiên ở trên bờ môi của hân ấn xuống một chút, sau đó đỡ lấy gáy của hân, bắt đầu hôn môi, khẽ cắn môi dưới của hân, rồi đi, lại hơi dùng sức hôn, đầu lưỡi gõ vào hàm răng của hân, quần lấy đầu lưỡi của hân. Yusite không tự chủ nhắm mắt lại, há miệng để đối phương tiến vào thăm dò.

Hai tay của Campbell dọc theo lưng của Yusite đi xuống, đi tới cái mông xinh đẹp của hắn, cách quần jean vuốt ve, nắn bóp, tình đưa hắn đến gần háng bộ của mình, ma sát lẫn nhau. Tiếp đó, Campbell lại cởi quần jean của Yusite, đẩy nhẹ, để hắn úp sấp ngã xuống giường.

Yusite cảm giác Campbell kéo quần lót của hắn xuống, ngón tay thon dài chạy dọc theo rãnh mông, nắn véo; sau đó, hắn lại cảm thấy một đầu lưỡi trơn mềm ôn nhu ở bên trong rãnh mông gợi cảm của hắn liếm liếm, da thịt tinh tế lại nhạy cảm đã bị khiêu khích đến cực điểm, một cảm giác tê dại như điện giật truyền khắp toàn thân, khiến hắn vô lực ôm gối đầu, say mê không ngớt.

Sau đó, Campbell lại đưa tay về phía háng bộ của hắn, vuốt ve nắn lấy tinh khí sung mãn chuẩn bị càng ngày càng sung huyết của hắn; kích thích hai phía khiến Yusite thất thần, không tự chủ phát ra tiếng rên rỉ đứt quãng.

Sau một hồi liếm hôn khiêu khích thành thạo cao siêu, Campbell cũng không kềm chế được nữa, đem tính khí vì dục vọng mà to ra của mình để ở đáy chậu của Yusite, chậm chậm tiến về phía rãnh mông. Bởi trước đó liếm tạo nên hiệu quả bôi trơn, khiến y không tốn chút sức nào thuận lợi tiến vào trong cơ thể của đối phương.

Yusite phát ra một tiếng thở nhẹ, quái vật lớn nóng rực xâm nhập vào thông đạo chật hẹp lại chặt, trong nháy mắt khiến sống lưng hắn căng chặt, một trận kích thích từ đầu ngón chân truyền đến đỉnh đầu.

Campbell một tay đỡ hông của hắn, một tay tiếp tục âu yếm hạ thể của hắn, đồng thời ở trong cơ thể hắn theo quy luật đâm rút, va chạm. Xâm lược chiếm hữu cực độ của đối phương, khiến Yusite toàn thân mềm yếu, hai chân gần như cầm cự không nổi, vùi đầu trong gối nhỏ giọng rên. Tiếp đó, dưới đợt kích liên tiếp có sâu có cạn bất quy tắc, theo một tiếng kêu đau, Yusite ở trong tay đối phương bùng nổ.

Thừa dịp phát tiết xong không còn sức phản ứng, Campbell đem Yusite linh hoạt lật qua người, đem hai chân của hắn vác lên vai, lần thứ hai triển khai thể tiến công.

Theo ma sát đâm rút của đối phương, Yusite cảm thấy ở chỗ sâu nơi bụng tựa như sinh ra hạt nổ, khoái cảm không cách nào nói rõ theo máu tán loạn toàn thân, trong đầu trống rỗng.

Hai tay vô thức nắm lấy cánh tay của đối phương, tựa như vậy có thể làm ksch thích chậm lại, trái lại lại khiến đối phương càng điên cuồng thẳng tiến tàn sát bừa bãi.

Yusite cảm thấy thân thể của hắn thoát khỏi khống chế của ý thức, hơi híp mắt, thấy hai chân từ ngón chân co chặt, ở trên vai đối phương lạnh run, trong cơ thể lại phát sinh từng đợt co giật.

Hắn nghe được tiếng thở dốc ồ ồ của hai bên, nghe được tiếng rên rỉ, kêu gào của mình, thậm chí cảm thấy có chút ngưỡng ngừng, nhưng không cách nào tự kiềm nén.

Sau đó, Campbell buông chân của Yusite, quay lại đỡ lấy eo của hắn, để hắn có thể phối hợp với góc độ của mình, để tinh khí hoàn toàn căng cứng lấp đầy cơ thể hắn, không hề có khe hở, đồng thời vùi đầu vào cổ

của hắn, không ngừng hôn liếm.

Yusite cong lưng, không tự chủ được ôm chặt đối phương. Rốt cục ở một hồi lao tới đích, Campbell đem ái dụ c ở trong cơ thể Yusite kịch liệt phun ra; như phản ứng dây chuyền, Yusite cũng lần nữa phóng ra.

Kịch liệt hoan ái xong, Yusite miễn cưỡng nằm ở trên giường. Hắn không cách nào phủ nhận bản thân rất thích khoảnh khắc làm tình xong, cái loại vuốt ve cùng thân mật này, khiến hắn trong nháy mắt có ảo giác “thực sự được yêu” —— chỉ là ảo giác, thật bất hạnh, thân là nam, hắn tự biết nam nhân là loại sinh vật nông cạn.

Ở một khắc tình ái kia cùng thân thể bạn tình đan vào nhau sản sinh phản ứng hoá học, vô cùng có hiệu quả an ủi tinh thần, tựa như rượu, ma túy vậy.

Hắn là một người không hút thuốc phiện không uống rượu, sức chống cự đối những ảo giác này cực kỳ thấp.

Cho dù, hắn biết rõ không thể, cũng không thể tin được Campbell. Bị ruồng bỏ nhiều lần, hắn không biết đối phương lúc này tốt, sau đó có thể lập tức biến đổi sắc mặt không. Hắn biết sợ.

“Cao trào xong cần bổ sung một ít đường.” Campbell nhảy xuống giường, thu dọn một chút xong, từ phòng bếp bưng ra một món điểm tâm ngọt đang đầy nắp, đặt lên giường, “Em rất cần.”

Lời của Campbell khiến Yusite cảm thấy có chút thẹn thùng, cho nên trầm mặc không nói. Hắn giả vờ trấn tĩnh mở món điểm tâm ngọt, vừa nhìn, là Galette des Rois, “Ngày hôm qua đã muốn hỏi... Anh sao lại đoán được tôi thích ăn cái này?”

“Bởi vì tôi là quốc vương.” Campbell cắt một miếng bánh, đưa cho Yusite. (Rois: Quốc vương)

Yusite nhìn bánh ngọt, “Khi còn bé... Có một ngày lễ năm đó, mẹ tôi hiếm khi thanh tỉnh, làm loại bánh này... Đó là ấn tượng vui vẻ nhất của tôi, cũng là ngày lễ duy nhất.” Yusite ăn một miếng, có chút chán nản nói: “Anh đặc biệt chuẩn bị cái này... Anh hẳn biết truyền thống của cái bánh này đi? Phải chia sẻ với người nghèo đầu tiên đến nhà ... Tôi là người nghèo đầu tiên tới đây.”

“Điều tôi biết không giống vậy.” Campbell vẻ mặt không cho là đúng, “Theo tôi biết, loại bánh này bên trong sẽ chôn một Fève, người may mắn ăn được có thể cầu nguyện, phi thường linh nghiệm.”

“Phải không?”

“Ngày hôm qua tôi mua, em vừa vụn rất thích. Đây là chứng minh.” Campbell nói: “Có đôi khi, lời em nói khiến tôi cảm thấy rất xa cách.”

Yusite cúi đầu, trầm mặc ăn bánh ngọt.

Campbell ngồi xếp bằng, nhìn thẳng hấn, “Tựa như có một lớp vỏ trong suốt bao lại, đến gần thế nào đi nữa cũng bị ngăn cách... Giống như em cũng không cho rằng bản thân đáng giá nhận được hạnh phúc, hoặc là được yêu?”

Yusite khẽ nhú mày. Hấn đã hy vọng, càng hy vọng, càng hụt hẫng. Từ khi còn bé, hy vọng cha có thể xoa đầu hấn, mẹ có thể ôm hấn một cái, đều hụt hẫng, sau gặp phải lại dừng nên nói tới.

Hấn đã từng hy vọng, còn đếm số nền cháy trắng hàng trong phóng, hy vọng của hấn đều theo ánh nền tắt đi, sập cháy thành tro, cũng cùng nhau hóa thành khói nhẹ bay đi. Hấn đã hy vọng nhiều lần, cuối cùng rốt cuộc hiểu rõ hấn kỳ thực không cách nào bắt được hạnh phúc, không đáng được yêu.

“Không phải vì có nhận hay không, là sự thực.” Trầm mặc chỉ chốc lát, hấn rốt cục mở miệng, “Jesse, theo lương tâm mà nói, tình huống và vấn đề của tôi... Cũng không phải người thật hấp dẫn. Ngay cả tôi, nếu như gặp phải một người như tôi vậy, có thể cũng sẽ tận lực tách ra, hướng chỉ là người khác.”

“Nếu tôi cho em biết, tôi tuyệt không để ý thì sao?”

Đừng cho hấn loại hy vọng hư ảo này, hấn sẽ mù quáng coi là thật.”Đừng... Đừng đùa giỡn như vậy, không ai có thể hoàn toàn không để ý.” Yusite rũ mắt, hết sức lạnh nhạt nói.

Campbell đưa mắt nhìn Yusite hồi lâu, hít sâu một hơi, “Tôi không biết nên đối với em thế nào.” Y thả món điểm tâm ngọt trên tay xuống, “Tôi là bác sĩ khoa tim, biết cách trêu đùa; mà không phải ảo thuật sư, sẽ không thuật đọc tâm. Nếu như em không buông ra một khe hở...”

Tay y đè xuống ngực của Yusite ở vị trí trái tim, “... Tôi không vào được.”

“Nếu như vẫn không vào được... Sẽ trở thành một vấn đề rất lớn, Johan.” Giọng của Campbell có vẻ có chút trầm trọng. Yusite cảm thấy trái tim co chặt một cái, cái “vấn đề rất lớn” này chỉ sợ không phải báo hiệu tốt.

Campbell nhìn đối phương, đang muốn mở miệng nói tiếp · điện thoại di động đột nhiên vang lên. Nhìn thoáng qua, “... Tôi phải quay về bệnh viện.”

Yusite lập tức nhảy xuống giường, vội vội vàng vàng nhặt quần áo lên, ba chân bốn cẳng chuẩn bị mặc vào, đủ loại áy náy, “Xin lỗi, tôi rất nhanh...”

Campbell cảm thấy vô cùng không đành lòng, y bắt lấy tay của Yusite, thận trọng kéo về trên giường, “Em có thể tiếp tục nghỉ ngơi, đợi đến muộn bao lâu cũng không sao cả.” Y giao cho Yusite một chìa khóa dự phòng, cũng hôn trán một cái, dặn dò nhớ kỹ khóa cửa xong liền rời đi.

Nhìn Campbell mở cửa rời đi, Yusite nhin không được nghĩ thầm, qua một đoạn thời gian nữa, tính nhẫn nại của Campbell cũng sẽ được dùng hết, sẽ không còn cảm thấy hứng thú với hấn, sẽ rời xa hấn.

Khẽ thở dài một hơi, Yusite nã về sau nằm xuống. Hắn đột nhiên cảm thấy bản thân tựa như người chuẩn bị biểu diễn trên không trung trong đoàn xiếc, hắn ở trên tháp cao, nắm chắc dây đu không dám buông tay; bên kia, Campbell lại đứng dung vẫy tay giựt giây hắn cứ đưa tay qua bắt lấy.

Yusite rất sợ lúc bản thân thực sự buông tay, khi đó đối phương mới hiểu hắn có bao nhiêu gánh nặng, sẽ lập tức rút tay về, tùy ý hắn rơi xuống. Nhưng mà, phía dưới cũng không có lưới vông an toàn, hắn tuyệt đối sẽ tan xương nát thịt.

Yusite trợn mắt nhìn trần nhà gần người nửa ngày, rốt cục ngồi xuống, lại cắt một miếng bánh, vô thức cắn.

“Thứ gì vậy...?”

Ở trong bơ hạnh nhân mềm mại thơm nồng, cắn được một vật hơi cứng. Nhỏ ra vừa nhìn, là một đồng xu hình tròn màu đỏ bằng nhựa, trên đó viết “WISH” màu vàng.

Hắn tìm được Fefe rồi, một đồng xu cầu nguyện. Hắn như có điều suy nghĩ đem đồng xu cầu nguyện ở trong tay tung lên tung xuống, một lúc lâu sau, hắn mới chậm rãi mặc xong quần áo, cũng rời khỏi nơi đó.

13. Chương 13

Để đồng xu cầu nguyện trong túi, Yusite lái xe tới trường học đón Emily về nhà.

Emily chú ý tới ba ba trầm mặc hơn trước, lúc ở ngã tư gặp đèn đỏ dừng lại, Yusite nhìn về phía trước, đột nhiên mở miệng, “... Emily, con cảm thấy chú bác sĩ là người thế nào?”

“...” Nhớ tới bí mật nhỏ của mình, Emily rất chột dạ. Sau một lúc lâu mới bĩu môi trả lời: “Không biết... Hắn không phải là người xấu.”

Yusite chỉ tùy tiện hừ một tiếng đáp lại, tựa hồ cũng không thêm để ý đến câu trả lời của Emily, tựa như hắn lại thật ra là tự đặt câu hỏi cho mình.

“Ba ba...” Emily kéo tay áo của Yusite, nhỏ giọng nói: “Chúng ta là có phải nên mời chú Jesse ăn cơm không, cảm ơn y lần trước...”

Lần này Yusite quay đầu, mang theo mỉm cười, sờ sờ má của Emily, “Ý kiến hay.” Hắn đưa điện thoại giao cho Emily, “Con mời y đi.”

Emily có chút thẹn thùng nhấn xuống phím điện thoại. Không khéo, đúng lúc nhà buôn thiết bị chữa trị

đến bệnh viện thăm hỏi, Campbell chỉ có thể vội vã trả lời một câu y sẽ gọi lại liền cúp máy. Emily vì thế đưa điện thoại trả lại cho Yusite. Về đến nhà, bọn họ vừa bước vào cửa, điện thoại trong nhà liền vang lên.

Chắc là Campbell gọi tới, Yusite và Emily trong lòng không hên mà cùng nghĩ như vậy. Cha con nhìn nhau một cái, Emily có chút ngượng ngùng quay đầu sang chỗ khác, đi vào phòng, Yusite mỉm cười nhận điện thoại.

“Alo?”

Đầu kia của điện thoại đầu tiên là yên lặng một lát. Mấy giây sau, đối phương rốt cục mở miệng.”Johan?”

Là giọng của một người phụ nữ, một giọng nữ làm Yusite da đầu tê dại, hần tựa như gặp phải sấm sét giữa trời quang, nhất thời khô nứt tiêu hóa.

Vượt qua kinh ngạc chấn động trước đó, hần rốt cục mở miệng, lấy thanh âm khô khốc nói: “... Nina?”

“Đúng, em là Nina.”

“Em khỏe không?” Yusite có chút rối loạn, “Sáu năm... Sáu năm qua, em rốt cục nghĩ đến liên lạc với bọn anh?”

Nhớ tới lúc trước nháy mắt nhận được đơn ly dị, Yusite oán giận gần như muốn ói. Hần nhớ rõ bản thân lúc đó mất hết hồn vía dựa vào cuawr trượt ngồi xuống đất, con gái mới bốn tuổi không ngừng gào khóc, hần cũng khóc. Cũng không phải là bởi vì đối Nina có bao nhiêu quyến luyến, nhưng mà ở chung vài năm, cho dù không có tình yêu cũng có nên có thân tình, nhưng phát hiện đối phương lại không cho hần bất kỳ giải thích, nói rõ gì, thậm chí không có dừng khí đối mặt, coi cha con bọn họ như hàng hóa vậy dùng một gói bưu kiện liền trả lại.

“Tôi gọi điện cũng không phải ôn chuyện hay ân cần thăm hỏi.” Tiếng của Nina cơ hồ không mang theo tình cảm, “Tôi nghĩ trước thông báo cho anh, hai ngày nữa anh sẽ nhận được một phong thư của luật sư gửi: Tôi muốn giành quyền giám hộ Emily.”

Yusite ngây ngẩn cả người. Hai giây sau, hần nhin không được rống to hơn: “Giở trò quỷ gì? Lại là thư của luật sư! Cô coi tôi, coi Emily thành cái gì? Vì sao không có can đảm đối mặt với chúng tôi?”

“Johan, đây là chuyện nghiêm túc. Lúc tôi đối mặt với anh sẽ mang theo luật sư cùng đi, tôi kiến nghị anh cũng tìm một luật sư.”

“Xuống địa ngục đi!” Yusite chửi ầm lên, “Cô dựa vào cái gì? Ban đầu là cô vứt bỏ chúng tôi rồi đi, bây giờ còn có mặt mũi tranh quyền giám hộ? Nói cho cô biết, Emily là con gái của tôi, một mình tôi! Cô dựa vào cái gì...”

“Johan, mẹ nó...” Giọng điệu của Nina cũng sắc nhọn hơn, lập tức bên cạnh mơ hồ truyền đến một trận thanh âm huyền ảo thì thầm, thanh âm của cô ta lại khôi phục lãnh đạm như trước, “Căn cứ theo lời luật sư của tôi, lúc tôi và anh ly hôn mặc dù không có đặc biệt xin quyền giám hộ, cũng không có nghĩa là buông tha; mà anh lại lợi dụng cơ hội một mình chiếm lấy Emily. Hiện tại tôi chỉ là mở rộng quyền lợi tôi nên có.”

“Cô nói cái gì...” Giọng của Yusite run run.

“Tôi lúc trước tuổi còn quá nhỏ, đối với cuộc sống và tương lai đều lơ mờ. Mà anh suốt ngày ở bên ngoài, làm việc, thu nhập đều không ổn định, không có cách nào làm chỗ dựa và che chở cho gia đình; tôi phải tự mình lo việc nhà, tự đối mặt với gánh nặng cuộc sống... Tôi không biết làm thế nào mới tốt, không thể làm gì khác hơn là ly hôn, là bởi vì sợ...”

“Cái gì? Cô muốn nói cho tôi biết tất cả đều là lỗi của tôi? Không nên ức hiếp người quá đáng!” Yusite cắn răng nghiêng lợi nói “Nếu như cô thật là bất đắc dĩ mới ly hôn, như vậy con gái thì sao? Những năm gần đây cô có quan tâm tới nó không?”

“Tôi đã gặp Emily rồi.” Nina bình tĩnh nói. Yusite không khỏi kinh ngạc ngẩn người: Emily lại chưa từng nói cho hắn biết.

“Trên thực tế, trong hai năm qua, tôi bình thường đến trường học của Emily, chỉ dám đứng xa nhìn nàng.” Nina bình tĩnh nhưng giọng nói lại ác liệt quở trách, “Johan, anh cũng không phải một người cha xứng chức. Để bệnh tim của Emily kéo dài lâu như vậy, thậm chí ngay cả đúng giờ đưa đón nó cũng làm không được. Anh mỗi lần đến trễ đều là tôi ở cùng nó.”

Yusite nhớ tới lúc giao hàng cho Diego, có một ngày đến đón Emily muộn, lúc đến trường Emily lại không có ở đó.

Nina lại tiếp tục nói: “Bởi vì anh không có thời gian, cho nên Emily không thể tham gia cuộc thi đánh vần, bởi vì anh vô năng, kéo đến bây giờ còn không thể làm xong phẫu thuật tim hoàn chỉnh cho Emily, anh khiến Emily ở trước mặt bạn học thật mất mặt... Anh... Anh ngay cả tóc của nó cũng không buộc tốt...” Nina nói đến đây, càng nghẹn ngào.

“Lúc này nói chuyện buộc tóc cái gì?” Yusite tức giận cũng chảy nước mắt, hắn cắn răng nghiêng lợi nói: “Những lời này cô thế nào mà nói ra được? Nếu như cô thật sự có tâm, vì sao không ở hai năm trước liền tranh quyền giám hộ đi? Hết lần này tới lần khác đợi đến lúc nó phải chuyển viện đến bệnh viện tốt nhất bờ đông, lịch phẫu thuật cũng đã xếp xong mới tranh?”

Nina trầm mặc. Bên cạnh lần nữa vang lên tiếng thì thầm. Yusite lúc này mới ý thức được, chắc là tiếng của luật sư, đây là đang thu âm cuộc gọi.

“Nói chung, tôi chín chắn hơn rất nhiều.” Nina nhớ lại bản thảo tựa như đầu đũa vào đây nói: “Tôi tái hôn rồi, nhà tôi buôn bán vật dụng trong nhà, có một con trai mười lăm tuổi, vợ trước sinh; mấy năm này, tôi đã học được chăm sóc con gái thế nào. Hai người bọn họ đều rất ủng hộ quyết định nhận Emily về của tôi.”

“Tôi không muốn ấu trĩ cãi nhau với anh.” Nina dừng một chút, “Emily... Cũng không có tha thứ cho tôi. Thế nhưng, nó nói đồng ý cho tôi một cơ hội. Johan · Yusite, tôi cam đoan với anh: Tôi sẽ không bỏ lỡ cơ hội này.”

Nói xong, Nina liền dứt khoát cúp máy.

Yusite ngồi bệt xuống, cảm thấy khó thở, trong đầu trống rỗng, hần cơ hồ khó thở, vừa quay đầu, thấy Emily hai mắt lóe ra nước mắt sợ hãi, từ cửa phòng ló ra nhìn lên hắn.

Yusite nói không ra lời, chỉ có thể vẫy tay, Emily liền sợ sệt đi tới bên cạnh hắn.

“Ba ba...”

Yusite hít một hơi thật sâu, chật vật nói: “Con... Con đã gặp mẹ?”

Emily gật đầu. Yusite nhắm mắt lại, “Tại sao lại lừa ba?”

“Không biết... Con sợ.” Emily bắt đầu nức nở, “Ba ba, người giận sao?”

Yusite cũng không trả lời. Emily lập tức khẩn trương ôm lấy cánh tay hắn, “Ba ba không nên tức giận... Con không dám.”

“Mẹ nói với con cái gì?”

“Không có nói gì... Con hỏi mẹ, không phải là bởi vì con sinh bệnh, khiến mẹ ghét, cho nên mẹ mới không cần con... Mẹ nói không phải, mẹ là ghét chính bản thân mẹ, không biết làm thế nào mới tốt, mẹ giận bản thân nên mới rời đi.” Emily vừa khóc vừa nói: “Con không có tha thứ cho mẹ... Chỉ nói có thể cho mẹ một cơ hội...”

Yusite sờ sờ đầu Emily, mới chú ý tới trên tóc của bé cột một dây buộc hình Hello Kitty nho nhỏ.”Con sao lại có cái này?”

“Ngày đó ba ba tới đón con rất trễ, mẹ liền dẫn con đến xích đu gần đó.” Emily khá sợ hãi, cúi đầu lúng túng: “Mẹ nói tóc của con rất đẹp, màu đỏ giống như mẹ... Mẹ giúp con buộc tóc, còn buộc cái này lên... Con không cần...” Emily lén nhìn Yusite, lập tức luống cuống tay chân muốn đem dây buộc tóc tháo ra, “Nếu như ba ba muốn con ghét mẹ, con liền ghét mẹ... Ba ba không nên tức giận...”

Lòng của Yusite toàn bộ quẩn quýt, hắn nắm tay con gái, “Emily, không cần ghét mẹ con.”

Chỉ là buộc tóc và một dây buộc tóc nho nhỏ liền mua chuộc được lòng của con gái, Yusite thở dài một hơi.

Hắn không cách nào muốn con gái ghét bỏ mẹ của nó, hắn làm không được.

Chậm một chút, Campbell rốt cục gọi đến. Sau khi nhà buôn dụng cụ chữa trị rời khỏi, y khám bệnh cho mấy người, sau đó có một bệnh nhân loạn nhịp tim tới cửa khám gấp.

Vừa làm xong, y kỳ thực rất mệt mỏi, chẳng muốn đến chỗ khác; vốn là muốn đi về nghỉ, hôm khác lại mời cha con Yusite cùng đi ăn. Nghe được tiếng của Emily không bình thường, lại không nói hai lời lập tức bắt taxi chạy tới.

Tới chỗ Yusite ở, Campbell nhấn chuông nhiều lần, Emily mới ra mở cửa.

Bé ngẩng đầu như nhìn Campbell một cái, lại lén nhìn ba ba một chút, vẻ mặt sợ hãi lại tự trách. Cho dù không biết tình hình cụ thể và tỉ mỉ, Campbell cũng mơ hồ đoán ra liên quan đến bí mật của Emily.

Y sờ sờ đầu Emily, nhẹ giọng nói cho bé biết không có việc gì, muốn bé thay quần áo, sau đó cùng ra ngoài ăn cơm. Emily gật đầu, lập tức nghe lời làm theo.

Trong phòng khách rất tối, lại không mở đèn. Yusite ngơ ngác tê liệt ngồi trên ghế sa lon, đầu ngửa về sau, hai mắt vô thần, trong bóng tối thoát nhìn như một con rối bị đứt dây một lần.

Campbell cũng không bật đèn, chỉ là yên lặng đi tới bên cạnh Yusite ngồi xuống, kéo một tay của hắn qua cầm chặt. Cái tay kia thật lạnh, gần như không có cảm giác mạch đập. Không biết qua bao lâu, Campbell mới ôn nhu nói: “Tôi đói bụng. Đi, chúng ta đi ăn cơm.”

“Hai người đi đi, tôi không đói bụng.” Yusite rốt cục mở miệng.

“Em không đi, Emily cũng sẽ không đi.” Campbell nói: “Một người ăn rất không thú vị, hiện tại tạm thời mời một đối tượng khác lại quá muộn. Em thiếu tôi một bữa cơm, phải theo tôi.”

Yusite nhìn y một cái, vẫn không nói lời nào. Campbell tiếp tục dường như không có việc ấy nói: “Chúng ta ăn đồ Ý được không?”

“... Anh vì sao không hỏi?” Yusite hữu khí vô lực nghi vấn, “Vì sao không hỏi tôi phạm cái sai lầm ngu xuẩn gì?”

Campbell mỉm cười, duỗi cánh tay khoác lên vai Yusite, thuận tiện đem hắn kéo về phía mình, “... Biết không, mạch máu tim những bộ phận này bình thường ở trong thân thể nghiêm túc đập đều, tuần hoàn, mọi người cơ hồ sẽ không cảm thấy được sự tồn tại của bọn nó; cho nên, rất nhiều bệnh nhân lúc phát hiện có vấn đề mới tới tìm tôi, thường thường đã phát triển đến mức nghiêm trọng.” Y ôn hòa nói: “Lúc đó, lại đi truy xét rốt cuộc phạm phải sai lầm gì, lại trách cứ lúc trước vì sao lại làm như vậy hoặc vì sao không làm như vậy, ở lập trường của tôi mà nói, giúp đỡ để chữa bệnh rất có hạn, thậm chí là vô dụng.”

Y khẽ hôn lên trán Yusite một cái, “Quan trọng nhất là phải biết làm sao để chữa trị chính xác... Sau này không nên giẫm lên vết xe đổ.”

Yusite nhắm mắt lại, tựa lên vai Campbell; Campbell thuận thể ôm lấy hắn, một tay cùng mười ngón tay của hắn đan chặt vào nhau. Cái bờ vai rộng mà chắc kia, tay vô cùng ấm áp. Yusite không khỏi lại một lần nữa tuyệt vọng chờ mong, nắm chặt tay hắn sẽ không buông ra nữa.

“Ăn. Em gầy như cây sậy rồi.” Campbell đem cả đĩa sò Ý đẩy đến trước mặt Yusite. Yusite dùng nĩa tùy tiện xăm một con bỏ vào trong miệng, lực chú ý hoàn toàn tập trung vào một phần tài liệu ở trên tay.

Nằm trong một con hẻm nhỏ vắng vẻ, trong nhà hàng Ý nhỏ nhỏ mang tên Santoro’s lộ ra bầu không khí vui vẻ.

Tuy rằng khách hàng đều tận lực khống chế âm lượng tiếng nói, nhưng mà bởi vì khách quá đông, tiếng cười nói trò chuyện cũng liên khuếch tán ra; so sánh ra, bọn hắn lại càng lộ vẻ yên tĩnh.

Sau một lát, Campbell nhìn đồng hồ, không nhịn được khẽ thở dài một hơi.

Từ sau khi nhận được cuộc điện thoại không hề báo trước của vợ trước, Yusite cũng bắt đầu vì tranh quyền giám hộ con gái mà chuẩn bị. Hắn khéo léo từ chối luật sư mà Campbell giới thiệu, tự mình tìm một luật sư giá vừa phải: Không chỉ bởi vì luật sư mà Campbell giới thiệu rất đắt, hơn nữa Yusite muốn dùng lực lượng của chính mình giữ được con gái. Còn nữa, vụ kiện tranh quyền giám hộ không giống với cái khác, luật sư có tiền có thế cũng không chắc chắn sẽ thắng kiện; ngược lại, rất nhiều vụ kiện lại sẽ đồng tình với người yếu thế.

Bởi lần đầu đàm phán sắp tới, luật sư của Yusite muốn hắn lập tức chuẩn bị tất cả tư liệu mấy năm qua. Còn thành khẩn nói cho hắn biết, loại kiện tụng này phi thường tàn khốc vô tình, luật sư của đối phương sẽ từng vết nhơ ở tầng thấp nhất khó chịu nhất vạch trần, muốn Yusite trước bình thần thừa nhận bất luận chuyện gì có khả năng tạo thành ảnh hưởng xấu: Để lộ sổ ghi chép, trốn thuế, thậm chí quan hệ giao hữu đều sẽ xếp vào cân nhắc. Vì vậy Yusite bắt đầu ở ghi lại nghĩ lại và hồi tưởng ký ức mấy năm qua, còn phải cùng luật sư mô phỏng sách lược đàm phán; sinh hoạt và công việc bị làm loạn hết cả lên.

Về phương diện kiện tụng, Campbell có thể thực sự giúp đỡ vô cùng ít; vì vậy chỉ có thể lấy lý do “đừng làm Emily lo lắng”, muốn Yusite đến nhà trọ ở trung tâm của y chuẩn bị tư liệu, buổi trưa lại sẽ tìm y cùng dùng bữa, bảo đảm hắn ăn uống như thường.

“... Thế nào?” Campbell lại hỏi.

Yusite theo bản năng gật đầu, “Luật sư nói, chỉ cần tôi có thể bám vào chuyện Nina lúc trước ác ý bỏ rơi, xác suất thắng kiện càng lớn. Vấn đề là, Nina thuê được một luật sư rất có kinh nghiệm, rất có thể sẽ lấy lý do lúc đó còn quá trẻ, khó tránh khỏi phạm sai lầm để bào chữa.” Hắn liền nhét vào một miếng mì Ý, “Hơn nữa, cô ta tái hôn rồi, chiều cố đứa con của chồng... Quan toà có thể bởi vì nhận định cô ta đã trở nên thành thực, ổn định, bởi vì cô ta cố tình sửa đổi mà...”

Campbell đem tư liệu trên tay Yusite đề xuống.”Ý của ta là, mì Ý này thế nào?”

“... Xin lỗi.” Yusite rốt cục quay đầu lại, vừa vặn đối diện mắt mang nụ cười của Campbell, không khỏi mặt đầy hổ thẹn, “Ăn thật ngon. Tôi...”

“Chuyên tâm ăn, miễn cho tiêu hóa không tốt.”

Yusite cúi đầu, ngoan ngoãn chuyên tâm ăn xong bữa trưa.

Sau đó, Campbell và hắn cùng nhau chậm rãi tản bộ trở lại dưới nhà trọ, “Em lên đi, trước khi gặp luật sư nhớ kỹ nghỉ ngơi một chút.” Campbell nói.

“Anh không lên sao?”

Campbell chỉ chỉ đồng hồ đeo tay, lắc đầu. Yusite lúc này mới chú ý thời gian đã không còn sớm, Campbell phải quay về bệnh viện.

Ngồi trên ghế sa lon, nhìn trên bàn một chồng tư liệu, Yusite hít sâu một hơi. Đây là lần đầu tiên hắn cảm giác mình không là một người cô độc lưng đeo gánh nặng nặng nề, tựa như có một cánh tay ẩn hình từ phía sau chống lưng hắn, nâng đỡ vai của hắn, đến đỡ hắn.

Vốn tưởng rằng chuyện này sẽ tăng thời gian chung đụng giữa hắn và Campbell, không biết vì sao nhưng không phải như vậy. Buổi trưa, bọn hắn nếu ở nhà trọ dùng cơm, Campbell đương nhiên sẽ nhân cơ hội này hướng hắn cầu hoan; thế nhưng, có thể bởi vì đột nhiên thả lỏng, Yusite thường thường vừa lên giường liền ngủ. Có hai lần Campbell mới làm được phân nửa, phát hiện người trong ngực lại ngủ say, cũng không tiện đánh thức đối phương làm tiếp, không thể làm gì khác hơn là bỏ dở; hẹn bên ngoài dùng cơm, thường sẽ quên thời gian, tựa như ngày hôm nay vậy.

Buổi tối, nếu như Campbell không có tiệc xã giao, sẽ đến nhà Yusite.

Tuy rằng Emily từ từ tiếp thu chuyện “chú Jesse là bạn tốt của ba ba”, thế nhưng ở trước mặt con gái, hắn và Campbell đều tương đối chú ý kiềm nén, ngay cả hôn môi cũng sẽ tránh; lời càng miễn bàn đến lưu lại qua đêm. Campbell bình thường đợi đến gần nửa đêm, tuy rằng mệt mỏi rã rời, vẫn là bắt taxi trở về.

Campbell không có gì oán giận, thế nhưng Yusite lại mơ hồ cảm thấy trong ánh mắt của đối phương mất hứng và không nhận được càng ngày càng rõ ràng.

Buổi sáng hôm sau, Yusite và luật sư có hẹn, gặp mặt thẳng đến gần trưa mới kết thúc, hắn sợ Campbell lo lắng, lập tức gọi báo cho tri đối phương.

“Không sao, em từ từ đi.” Ở đầu kia điện thoại, Campbell nói: “Vừa vặn, buổi trưa hôm nay tôi có việc...”

Em nhớ kỹ ăn cơm trưa.”

Yusite lúc đó cũng lơ đãng. Qua hai ngày, đồng dạng gần tới trưa, Campbell gọi cho hắn, nói không có cách nào cùng dùng bữa trưa. Chắc là Campbell bận rộn công việc, hơn nữa bữa trưa của bọn hắn vốn cũng không phải là cuộc hẹn cố định, Yusite không dám hỏi nhiều.

Kế tiếp, thời gian hai người cùng dùng bữa trưa càng ngày càng ít. Thời gian bọn hắn đơn độc gặp mặt đã không nhiều, lại trừ thời gian nghỉ ngơi vào buổi trưa, có lúc cả ngày thậm chí không thấy được mặt.

Liên tục qua vài ngày, Yusite rốt cục nhận không được, chưa đến trưa chạy tới bệnh viện tìm Campbell, trong lòng hắn mơ hồ có chút sầu lo, rất muốn gặp đối phương.

Nhưng mà, Campbell vẫn nói cho hắn biết trong bệnh viện có việc gấp, không cách nào gặp mặt. Yusite ở cửa ra của bãi đỗ xe do dự, không biết có nên vào trong bệnh viện tìm Campbell không, dù cho chỉ là liếc mắt nhìn, cũng có thể để lòng của hắn bình tĩnh một chút. Cứ như vậy do dự hơn nửa giờ, hắn rốt cục quyết định rời đi. Mới đi mấy bước, lại từ xa xa thấy một chiếc Porsche nhập khẩu có chút quen mắt lái vào bãi đỗ xe.

Lúc xe dừng lại, Campbell rời khỏi ghế lái; tiếp đó, Sophia · Fisher từ cửa xe phía bên kia ưu nhã đi ra.

Yusite trong nháy mắt như đông lại, ngốc lảng tại chỗ.

Campbell và Sophia sau khi xuống xe, còn tiếp tục sôi nổi huyền ảo trò chuyện. Campbell tựa hồ khá vui vẻ, Sophia cũng lộ ra nụ cười vui sướng.

Từ xa nhìn sang, hai người kia y hệt một đôi bích nhân tài mạo xứng đôi. Yusite nhất thời cảm thấy xấu hổ vô cùng, tựa như xông vào một cấm địa không thuộc về mình, bị cách ly gạt bỏ. Hắn đột nhiên phi thường hối hận vì đã tới nơi này, thấy một màn như vậy.

Thì ra Campbell căn bản không ở bệnh viện, Yusite không rõ đối phương vì sao muốn gạt hắn. Theo bản năng lấy điện thoại ra, nhấn một dãy số. Sau một lát, Campbell nhận điện thoại, đồng thời giơ tay lên ý bảo Sophia đừng lên tiếng.

Sophia lại cố ý làm ra tư thế giả bộ quấy rầy Campbell, Campbell mỉm cười ngăn đối phương, cũng đi tới bên cạnh, “Em đang ở đâu?”

“Bên ngoài.” Nhìn hai người kia trêu đùa, Yusite chỉ có thể cố gắng trấn tĩnh.

“Ăn xong bữa trưa rồi sao?” Campbell như không có chuyện gì xảy ra hỏi: “Ăn gì vậy?”

Yusite phát hiện mình không cách nào tiếp tục cùng đối phương giả dối tán gẫu chuyện nhà. Hắn muốn hỏi,

lại sợ kết quả bị vạch trần, vì vậy lảng tránh vấn đề của đối phương, chỉ dám nói bóng nói gió: “Anh đang làm gì?”

“Trong bệnh viện có việc gấp, tôi hiện tại mới làm xong.”

“Vậy sao.”

Campbell nghe ra thanh âm bên kia có chút khác thường, quan tâm hỏi: “Em làm sao vậy? Luật sư kia có vấn đề gì không?”

“Không có việc gì...”

“Không thể cùng em trò chuyện nhiều hơn.” Yusite thấy Sophia đi tới trước mặt Campbell, chỉ đồng hồ của mình, nhắc nhở y thời gian.”Được rồi, hộ sĩ nói em còn chưa giúp Emily làm xong thủ tục chuyển viện.”

“Tôi buổi chiều sẽ tới bệnh viện quận tìm bác sĩ Vinci lấy bệnh án cũ của Emily.”

Nghe được tên Vinci, Campbell ngừng lại một chút, giọng nói hơi chút cảnh giác, “Bệnh án cũ... Tìm hộ sĩ của bệnh viện quận lấy là được rồi, có cần phải đặc biệt phiền Vinci sao?”

“Hắn là bác sĩ trưởng của Emily, những năm gần đây chúng ta đã được hắn chiếu cố không ít.” Yusite nhàn nhạt nhấn mạnh, “Tôi muốn ngay mặt nói rõ với hắn, thuận tiện cảm ơn hắn.”

Campbell hít sâu một hơi, “Tùy em. Tôi thực sự phải tắt điện thoại, tạm biệt.”

“Chờ một chút.”

Trước lúc Campbell cúp máy, Yusite đột nhiên gọi y.”Jesse...”

Yusite thấy Sophia không ngừng chỉ vào đồng hồ đeo tay, tựa hồ ám chỉ Campbell nhanh một chút; Campbell gật đầu, vẫn giơ tay lên bảo đối phương an tâm một chút đừng nóng.”Làm sao vậy?”

“Tôi thực sự có thể tin tưởng anh sao?”

“Đương nhiên.” Campbell không chút nghĩ ngợi lập tức cười trả lời, “Đừng suy nghĩ quá nhiều.”

Sau một chuỗi tạm biệt liên tục, Campbell mới thực sự cúp máy, cùng Sophia một trước một sau từ trong tầm mắt của Yusite biến mất.

Bọn họ dù sao cũng là cấp trên và cấp dưới, làm việc cùng một chỗ, cùng xuất hiện là chuyện đương nhiên, không cần quá để ý, Yusite ở trong lòng không ngừng tự nói với bản thân. Hắn muốn tin tưởng, cũng phải tin tưởng, đây là niềm tin duy nhất bây giờ có thể chống đỡ hắn.

Mang theo đầu đầy suy nghĩ miên man, Yusite không yên lòng đi tới bệnh viện quận. Hộ sĩ hành chính sau khi ở trên danh sách ấn lên một đồng dấu ấn, đem bệnh án của Emily giao cho hắn.”... Không hoàn phí.”

Qua nửa ngày Yusite mới lấy lại tinh thần, tràn đầy xin lỗi hỏi lại đối phương nói gì đó.

Hộ sĩ lấy giọng lạnh lùng có chút không nhịn được lặp lại một lần nữa: “Tiền đặt cọc phẫu thuật trước kia anh nộp không hoàn trả lại.”

Yusite nhớ mang máng quy định điều trị cũng không phải là như vậy. Hắn vốn là muốn tranh, lại đột nhiên cảm thấy mệt chết đi, lưỡi mở miệng. Quyền giám hộ, tiền đặt cọc, hắn tựa hồ phải không ngừng tranh mới có thể có được thứ mình nên có. Hắn đang phiền lòng vì những chuyện khác, không có khí lực tranh cãi nữa.

Vì vậy hắn không nói hai lời cầm tư liệu rời khỏi chỗ đó, ngược lại đi tìm Vinci.

Đi tới cửa vào, Yusite lơ đãng ngẩng đầu, dư quang nơi khóe mắt liếc lên hai bóng người từ bên kia cầu thang đi xuống, đi về phía cửa ra: Là Jose và Diego.

Yusite không chút suy nghĩ vọt đến một góc tránh, nếu như chỉ là một mình Jose, hắn sẽ tiến lên chào hỏi; thế nhưng Diego ở đây, tốt nhất là tránh xa.

Yusite nhớ kỹ Jose thích đồ ăn ngon lại thích uống hait y rượu, có bệnh cao huyết áp và động mạch vành, cần đúng giờ uống thuốc; đích xác, Jose cầm trên tay như là tờ đơn thuốc, mà Diego đang nhe răng trợn mắt không biết oán giận cái gì.

Yusite không muốn có thêm dính dáng gì, chờ xác định hai người đi qua, không chú ý tới mình, liền lén lén lút lút trốn.

“Chuyển viện?”

Vinci trợn to hai mắt nhìn Yusite, cả người thiếu chút nữa từ trên ghế bắn lên; hắn ta lập tức lật lịch làm việc, gần như nói năng lộn xộn, “Chuyển... Vì, vì sao, anh không phải mới đặt cọc trước tiền sao? Xảy ra chuyện gì?”

Thấy Vinci lo lắng như vậy, Yusite khá băn khoăn, liền đành hoàng giải thích Emily chuyển tới bệnh viện Campbell. Vừa nghe đến tên Campbell, sắc mặt của Vinci lập tức thay đổi.

“Campbell? Lại là cái tên kia! Y nói tôi nói bậy cái gì?”

“Không, bác sĩ Vinci, anh hiểu sai ý rồi.” Yusite không rõ phản ứng của Vinci vì sao lại kịch liệt như vậy. Hắn không hy vọng Vinci ngộ nhận là bị coi thường, vội vã giải thích: “Jesse... Không, bác sĩ Campbell đã kiểm tra cho Emily. Nên giải thích thế nào... Nói đơn giản, y cho rằng phẫu thuật B-TShunt của Emily thành công, không cần làm thêm một lần nữa...”

“Y nói tôi làm phẫu thuật B-TShunt rất thành công?” Ánh mắt của Vinci nhất thời sáng lên, thanh âm cũng biến thành cao vút dị thường, “Jesse · Campbell thừa nhận kỹ thuật của tôi tốt!” Sau đó, còn cười đắc ý khó kiềm nén.

Tuy rằng cảm thấy phản ứng của Vinci có chút quái dị, Yusite vẫn tiếp tục giải thích: “Bác sĩ Campbell cho rằng triệu chứng bẩm tím khó thở của Emily là bởi vì van ba lá hơi dị thường, dẫn đến tâm thất phải rất nhỏ so với tâm nhĩ. Y kê cho Emily một ít thuốc ngăn chặn, gần hai tuần nay, Emily thực sự chuyển biến tốt đẹp rất nhiều, không có tái phát.”

“Van ba lá?” Vinci thiết nghiêm mặt, lập tức tìm bệnh án của Emily kiểm tra.”Không...” Hắn ta tự lẩm bẩm. Tứ chứng Fallot vốn là có hiện tượng bệnh lý tâm thất phải dài rộng, tỉ mỉ so với tấm X quang các giai đoạn và ảnh siêu âm xong, tài chú ý tới quả thật có mạch máu của phổi giảm bớt và hiện tượng van ba lá hình M đặc biệt. Thế nhưng thay đổi vô cùng nhỏ, “Không có khả năng...”

Trán của Vinci không ngừng chảy mồ hôi lạnh. Hắn ta không rõ, Campbell làm sao có thể thoáng cái chú ý tới chỗ nhỏ như vậy, mà chính mình, thậm chí đại đa số bác sĩ cũng sẽ không để ý. Đây nhất định lại là quỷ kế của Campbell, nhờ cái mặt người vô tội này đến thị uy, huyền diệu, cường điệu bản thân có bao nhiêu ưu tú. Jesse · Campbell, cái tên chết tiệt nên bị trời phạt kia.

“... Bởi vì triệu chứng tương đối hiếm thấy, cho nên tôi quyết định để Emily chuyển viện đến chỗ bác sĩ Campbell.” Yusite nói: “Mặc kệ nói như thế nào, tôi vẫn phải cảm ơn anh...”

Mấy chữ triệu chứng hiếm thấy này khiến Vinci vĩnh tai. Không sai, tứ chứng Fallot hơn nữa van ba lá dị thường mờ ảo quả là triệu chứng lâm sàng hiếm thấy, nếu như viết thành luận văn nghiên cứu, giải y học tiếp theo liền ở trong lòng bàn tay...

Bất quá, là ở trong lòng bàn tay của Campbell, bởi vì bệnh nhân ở trên tay y.

Vinci ngẩng đầu nhìn Yusite, trong lòng nổi lên một ý niệm trong đầu. Hắn ta không thể thả cơ hội tốt từ trên tay trốn mất, phải nghĩ cách... Mặc dù đúng thị một cách vô cùng ác liệt. Bất quá, vì thành công của bản thân, lại vì trả thù Campbell, thủ đoạn như sấm sét là cần thiết.

14. Chương 14

“Johan, tôi phải nhắc nhở anh một việc: Jesse · Campbell không phải là người đáng để tin nhiệm.” Vinci cố ý thành khẩn nói: “Y có từng đề cập với anh: chuyện tôi và y là bạn học ở trường y không?”

Yusite lắc đầu, hẳn thực sự không biết. Vinci mỉm cười, “Tôi phải thừa nhận, Campbell thật sự là người có năng lực trong giới ngoại khoa tim, rất tinh chuẩn, cũng phi thường biết suy tính.”

“Cha y là danh y, gia đình có tiếng là học giỏi, cho nên y cũng đi lên con đường bác sĩ này, cũng không phải vì có chí lớn tể thế cứu người gì.” Vinci tiếp tục lấy giọng điệu vô cùng thành khẩn gây khiêu khích, “Y không phải người xấu, nhưng có thể lực phi thường, y sẽ không làm ăn lỗ vốn. Tôi hy vọng y không phải là bởi vì Emily có một bệnh án đặc biệt mới trăm phương ngàn kế muốn bé chuyển viện.”

“Cám ơn anh đã quan tâm, bác sĩ Vinci.” Yusite lắc đầu, “Bất quá, tôi tin tưởng Campbell không phải vì muốn lợi dụng Emily mới chữa trị cho nó.”

“Đừng ngu nữa!” Vinci cố sức đập bàn, “Campbell tuyệt đối là có mục đích riêng! Anh đừng bị y đầu độc nữa! Lời y nói không thể tin, một chút cũng không thể tin! Nếu không, với thân phận của y sao sẽ vô duyên vô cớ đối với người như anh tốt vậy?”

Câu nói sau cùng của Vinci khiến Yusite theo bản năng cảnh giác.

Hắn rũ tầm mắt xuống, đích xác, người giống như hắn vậy, nặng nề lại phiền phức, sao có thể có người đối tốt với hắn như vậy? Hắn cũng không đáng.

Campbell có thể đơn giản tìm được rất nhiều đối tượng tốt hơn hắn, tỷ như Sophia.

Mất thấy lời của mình dần dần có chút ảnh hưởng, Vinci đi từ từ đến cạnh cửa, nhẹ nhàng khóa lại; sau đó trở lại bên người Yusite, “Johan, tôi không có ý chế nhạo, chỉ là nhìn không được... Tôi là vì tốt cho anh.” Hắn ta ngồi xuống đối diện Yusite, có chút xấu hổ nói: “Anh biết, tôi vẫn luôn đối với anh vô cùng có hảo cảm.”

Yusite kinh ngạc, ngẩng đầu ở một giây sau, hắn lúng túng cười gượng hai tiếng, “Cám ơn anh, bác sĩ Vinci... Bất quá, tôi cũng không có...”

Không đợi Yusite nói xong, Vinci liền tiến tới hôn hắn.

Yusite cả kinh, theo bản năng lui về phía sau, Vinci lại giữ lấy cằm của hắn, đỡ phía sau đầu hắn, khiến hắn không cách nào trốn tránh; hắn chỉ có thể giơ tay lên, muốn đẩy đối phương ra.

Vinci không để ý chút đến kháng nghị của Yusite, tiếp tục cưỡng hôn, một lúc lâu sau mới buông ra.

“Anh ghét tôi?” Vinci cuối cùng từ trên môi Yusite rời đi, đồng thời giả vờ đáng thương thấp giọng hỏi.

“Cũng không phải ghét...” Yusite suy nghĩ chuyển nhanh, muốn tìm ra một lý do tốt nhất uyển chuyển cự tuyệt đối phương. Hắn đối Vinci không có cảm giác, mặc dù đối phương đã từng đã cứu hắn. Có thể hắn là kiên quyết rời đi, thế nhưng...

Trong đầu hiện lên hình ảnh Campbell và Sophia ở bãi đỗ xe vui vẻ trò chuyện, Yusite không khỏi do dự. Hắn muốn tin tưởng tâm ý của Campbell, nhưng hành động của Campbell lại khiến người hoài nghi. Hắn đột nhiên có ý muốn trả thù, đồng thời cũng thử bản thân, “Chỉ là...”

“Anh đã có đối tượng?” Vinci thay hắn nói tiếp, sau đó lại hôn hắn.

“Chờ...” Yusite có chút không biết làm sao, cau mày, bị động để cho đối phương đang giữ mặt hắn, khê cắn bờ môi của hắn, cứng rắn gõ vào hàm răng của hắn, mút đầu lưỡi hắn.

Chẳng qua là hôn môi mà thôi, miệng lưỡi của sinh vật tiếp xúc, đối tượng là ai hắn là không có chút khác biệt nào mới đúng. Không, hơi thở, cách thức và cảm giác cũng không giống... Yusite theo bản năng sinh ra bài xích, hắn biết rõ bản thân cũng không muốn hôn môi.

“Xin lỗi...” Yusite đầu hướng sang bên cạnh tránh né, nhưng Vinci lại từ sau đầu nắm lấy tóc hắn, dùng sức kéo lại. Yusite trọng tâm bất ổn, ngã về phía sau một chút; Vinci lại nhân cơ hội này ôm hắn, ngang ngược chiếm lấy môi lưỡi của hắn, thâm nhập xâm lược cái miệng của hắn. Yusite gần như không cách nào hít thở, lại không tránh thoát; dưới tình thế cấp bách, hắn nâng khuỷu tay, thúc vào người Vinci.

Bị đau, Vinci phân tâm mà buông đối phương, không cẩn thận cắn thương moooi của Yusite.

“Xin lỗi cắn anh bị thương.” Vinci vươn tay, muốn xem vết thương trên môi Yusite một chút; Yusite dè môi rướm máu, phất tay một cái biểu thị không sao; lui về sau chuẩn bị chạy trốn.

“Johan, xin anh hiểu rõ, tôi là thật tâm.” Vinci kéo cánh tay của Yusite, “Tôi không quan tâm anh có đối tượng mình thích chưa.”

Vinci giữ cổ tay phải của Yusite, dùng sức léo hắn về cũng ấn lên tường.

Hắn thật không ngờ Vinci bề ngoài ôn hòa cẩn trọng lại có khí lực lớn như vậy. Hắn vội vàng nói: “Bác sĩ Vinci, tôi cảm ơn anh đã từng cứu tôi, thế nhưng tôi cũng không...”

“Johan, anh nếu quả thật muốn cảm ơn tôi...” Vinci dán ở bên tai hắn tựa như thổi khí nói: “Chúng ta đều là người trưởng thành rồi...” Sau đó, liền từ vành tai hắn, xương hàm bắt đầu hôn, liếm, cũng khê cắn ở cổ của hắn, mút mà lưu lại một vết hôn đỏ nhạt.

Yusite nhất thời từ sống lưng cảm thấy một trận âm hàn, cả người da gà nổi lên. Bởi tay phải bị kiềm hãm, chỉ có thể dùng tay trái để ngang trước ngực miễn cưỡng chống đỡ.

Cho dù từng là ân nhân cứu mạng của hắn, trả tiền viện phí cho hắn, nhưng Yusite cũng không muốn lấy cách thức như vậy báo đáp đối phương. Hắn không ngừng giãy dụa, nhưng mà, Vinci lại như thực tử biết vị, từ từ đi xuống phía dưới hôn xương quai xanh, trước ngực hắn; tay lại vói vào quần áo của hắn, dọc theo cột sống vượt một đường, cũng tiến vào trong quần jean của hắn, nắn bóp mông hắn, thậm chí dò vào trong rãnh mông của hắn.

“Không...” Yusite không ngừng chống cự, bấp thập toàn thân đều vì sợ hãi mà căng cứng.

Cảm giác bị ngăn cản, Vinci biết ép buộc chỉ biết tạo nên hiệu quả ngược, vì vậy lẩm bẩm nói: “Johan, đừng cự tuyệt tôi. Tôi đã cứu anh, cứu anh chính là bởi vì tôi thật tình thích anh...”

Lời nói của Vinci khiến Yusite sinh lòng do dự. Lại trong lúc đang do dự đó, Vinci đã linh hoạt cởi quần của Yusite; giữa lúc hắn ta muốn giở trò tiến thêm một bước, một tiếng gõ cửa cắt đứt nhịp nhàng của hắn ta.

“Vinci?” Ngoài cửa có người gọi, Yusite thừa dịp Vinci không để ý, nỗ lực giãy ra, đồng thời đẩy đối phương ra, kéo quần trượt ngồi dưới đất.

“Ai?” Vinci cảnh giác hỏi.

“Là tôi, Smith.”

Vinci thâm hừ một tiếng, nhú mày. Nếu như là y tá, hắn ta có thể tìm lý do đuổi đối phương đi; thế nhưng Ed · Smith là chủ nhiệm khoa ngoại.

“Chờ một chút.” Hắn ta chỉnh sơ lại quần áo đáng vẻ, lấy ngón tay chỉnh sơ đầu tóc, đi tới cạnh cửa mở ra, hoàn toàn không lo ngại Yusite quần áo không chỉnh tề ngồi xổm bên tường.

Mà Yusite càng muốn nhanh chóng mặc xong quần áo, càng cài không được nút áo, càng muốn kéo quần jean lên, khóa kéo càng vướng; hắn càng muốn giả bộ dường như không có việc gì, lại càng khẩn trương.

Lúc Vinci mở cửa ra, Smith một bước tiến vào, đem một phần hồ sơ giao cho hắn ta, “Đây là lần đầu tiên hai người chúng ta hợp tác phẫu thuật ——” Tầm mắt hắn lơ đãng thoáng nhìn, “A, xin lỗi. Tôi không biết anh có bệnh nhân.” Sau đó, liền đi ra ngoài.

Yusite lập tức cầm lấy bộ dạng cơ hồ lăn một vòng vọt ra khỏi cửa.

“Tôi vừa khám xong.” Vinci ở một bên ung dung giải thích, đồng thời gọi Yusite, “Tôi sẽ gọi cho anh

sau. Ngày hôm nay không thể kết thúc, lần sau tiếp tục.”

Yusite căn bản không dám quay đầu lại, liền như chạy trốn rồi khỏi.

“Bệnh nhân kia là ai? Sao lại khản trương như vậy?” Smith cảm thấy bóng lưng của Yusite có chút quen mắt, nhất thời lại nghĩ không ra đã thấy qua ở đâu, liền thuận miệng hỏi.

Vinci lảng tránh vấn đề, trực tiếp mở hồ sơ lật xem bệnh án, “Phẫu thuật của phu nhân Godan lấy tim làm chính, hẳn là do tôi chủ đạo.”

Hai người liền thảo luận về ca phẫu thuật một lúc, Smith đột nhiên nói: “... Được rồi, tối hôm nay thọ yến bảy mươi của viện trưởng học viện y, anh đi không?”

Vinci ngay cả mí mắt lười nâng lên, “Xem tình hình...” Sau đó, hắn ta như đột nhiên nhớ tới gì, “Campbell sẽ đi sao?”

“Sẽ, bất quá rất có thể sẽ đến muộn; y vừa gọi cho tôi nói như vậy.”

Vinci lộ ra một tia cười lạnh, “Như vậy, tôi đương nhiên sẽ không bỏ qua.”

“Vinci, vợ tôi: Barbra cũng sẽ đi.” Smith thử dò xét hỏi: “... Anh không ngại chứ?”

Vinci ngẩng đầu nhìn Smith mấy giây, sau đó mới cười cứng ngắc nói: “Đương nhiên.”

Hắn ta làm sao có thể không ngại, đây là một trong những lý do hắn ta nguyện rửa Campbell xuống địa ngục. Barbra · Watson, bạn gái của hắn ta khi học ở trường y, lại dám đá hắn ta. Nếu như không phải là bởi vì tên Campbell chết tiệt kia, chắc là hắn ta hung hăng vứt bỏ con đàn bà ti tiện kia mới đúng.

Hắn ta tuyệt đối sẽ trả thù Campbell, Vinci thề trong lòng, hắn ta sẽ tận lực phá hủy tất cả những gì Campbell quan tâm nhất, khiến Campbell thống khổ...

Về đến nhà, nhìn trong gương chiếu ra mấy vết hôn đậm nhạt khác nhau trên cổ, Yusite nhịn không được dùng trán đánh lên gương. Hắn vốn cho là tiếp xúc thân thể, như là hôn môi, âu yếm, làm tình... Mọi việc như thế, có thể chỉ là phát tiết dục vọng, không hề liên quan đến tình cảm; thân tình cảm vào mặc dù sẽ làm cho những tiếp xúc này tăng thêm thỏa mãn về tinh thần, nhưng về bản chất kích thích giống nhau. Nói cách khác, cùng người không có tình cảm hôn môi, âu yếm, làm tình trong lòng sẽ cảm thấy trống rỗng, thể nhưng mang tới hưng phấn về sinh lý cũng không khác nhau.

Cho tới bây giờ, Yusite mới biết mình sai rồi.

Lúc hôn môi với Vinci, hắn có cảm giác tội lỗi vô cùng sâu, cảm thấy rất tệ. Hắn biết mặc dù là Vinci cưỡng hôn hắn, nhưng hắn đích xác theo bản năng phóng túng hành vi của đối phương.

Hắn muốn đem toàn bộ việc này chôn dấu vào chỗ sâu nhất trong ký ức, không muốn nhớ lại. Áp lực cuộc sống của hắn đã đủ nặng nề, không cần thiết phức tạp hóa hơn.

Nhưng mà từng vết hôn trên cổ lại như dấu vết rõ nét nhắc nhở hắn. Tiềm thức của Yusite cảm thấy phản bội bản thân, hắn không có mặt để gặp Campbell.

Thở dài một hơi, Yusite thay áo cao cổ xong, kiểm tra xung quanh, sau khi xác định có thể hoàn toàn che khuất vết hôn, ra ngoài đón Emily tan học về nhà. Sau đó mới đến trước bệnh viện: đêm nay Campbell phải tham gia một buổi tiệc sinh nhật, hắn phải đảm nhiệm tài xế.

Vừa đến bệnh viện, Yusite mới đột nhiên nhớ tới bản thân để quên tư liệu bệnh án của Emily ở chỗ Vinci.

“Ngài Yusite, ngày hôm nay rốt cục có thể làm xong thủ tục chuyển viện sao?” Thấy Yusite ngây ngơ đứng ở trong hành lang, Sophia đi tới bên cạnh hắn, mang trên mặt nụ cười hoàn mỹ, khách sáo nói.

Nhớ tới một màn không nên thấy lúc trưa, Yusite nhất thời giống như mất đi giọng nói, không biết nên nói cái gì. Nhìn kỹ Sophia, dáng người yếu điệu, khuôn mặt xinh đẹp, ở cùng một chỗ với Campbell, tuyệt đối là một đôi tình nhân sáng chói khiến người nhìn chăm chăm. Điều kiện tốt như vậy, thảo nào Campbell sẽ thích; bản chất con người, hắn không cách nào trách cứ.

Yusite biết rõ bản thân so ra kém đối phương, gãi gãi đầu, lúng túng nói: “Rất xin lỗi, tôi đã quên... Hôm nào tôi nhất định làm xong...”

Nhìn Yusite một lúc lâu, Sophia trong mắt đột nhiên lộ ra vẻ bất bẻ và chán ghét, như tự lẩm bẩm nói: “... Thật không hiểu nổi ý coi trọng anh ở điểm nào.”

Sophia nói cực nhỏ, Yusite nghe không rõ, “Xin lỗi, cô vừa nói cái gì?”

“Không có gì.” Sophia lắc đầu, lại lộ ra nụ cười hoàn mỹ, “Được rồi, tôi vẫn rất tò mò: Xin hỏi anh là thể nào quen biết với Jesse? Sao lại trở thành tài xế của y? Y là một người tùy tâm sở dục, để tài xế đi theo khắp nơi, không giống tác phong của y.”

Đích xác, tài xế hắn đây cũng không phải là Campbell tìm. Yusite trong lòng bội phục Sophia, hiểu rõ Campbell như vậy. Càng nhìn, hắn càng nghĩ Sophia nên là chân mệnh thiên nữ của Campbell. *(đại khái là cô gái phù hợp trời định)*

“Chúng tôi quen biết ở một cuộc hội đàm; làm tài xế lại là một tình cờ trùng hợp.”

“Trùng hợp a.” Sophia gật đầu, “Anh nhất định đã sớm biết y là danh y khoa tim, bởi vậy mới tiếp cận y, đúng không?”

Yusite chân mày cau lại.

“Tôi rất bội phục anh, có thể tùy tâm sở dục nắm giữ tình cảm như vậy.” Sophia dùng giọng điệu vui vẻ, chanh chua nói: “Cái đầu tư này tỉ lệ lợi nhuận rất cao, tính toán quá tốt. Anh nên biết chi phí để Jesse làm phẫu thuật ít nhất là hai nghìn năm đô la Mỹ? Cộng thêm thiết bị chữa trị của bệnh viện, dụng cụ phụ trợ, nằm viện... Oa, đây chắc hẳn là món quà quý giá nhất con gái anh nhận được.”

Nghe được đối phương quanh co lòng vòng châm chọc Emily, Yusite không khỏi phòng bị, “Tôi không hiểu, xin hỏi cô rốt cuộc muốn nói cái gì?”

“Tôi biết trong lòng anh có cái chủ ý gì.” Sophia chờ hẵn, “Tôi rất bội phục anh hi sinh kính dâng tình cha vĩ đại, thế nhưng anh không có quyền lợi dụng người khác.”

Yusite hít sâu một hơi, Sophia lại tràn ngập địch ý như vậy, tất nhiên là bởi vì Campbell. Campbell đại khái nói cho cô biết không ít chuyện; hiển nhiên chứng minh quan hệ của hai người không phải tầm thường, bằng không, Campbell sao lại đem tất cả mọi chuyện đều nói cho Sophia.

“Jesse đều nói với cô?” Yusite vẻ mặt buồn bã, nhàn nhạt hỏi.

Không biết Campbell hình dung hẵn như thế nào, hình dung quan hệ của bọn họ như thế nào. Có thể, Campbell và Sophia bình thường ở sau lưng của hẵn bàn luận về hẵn, Yusite nhìn không được suy đoán, bọn họ sẽ nói như thế nào? Người cha độc thân đáng thương? Cần đồng cảm với người đáng thương? Một người thất bại?

Sophia chỉ là cười nhạt, cũng không trả lời. Tiếp đó, cô lắc đầu, lấy mũi giày cao gót linh hoạt xoay người lại, liền bước ra tiếng thanh thủy rời đi. Trong mơ hồ, Yusite tựa như nghe được cái từ “ê tiện” này.

Yusite nắm chặt tay, không nhúc nhích đứng tại chỗ. Hắn ở trong lòng thừa nhận: Mình quả thực ê tiện.

Mặc kệ bất luận là ai đều sẽ nghĩ như vậy: Emily có bệnh tim bẩm sinh, hẵn liền trăm phương ngàn kế tìm một bác sĩ khoa tim làm vợ. Nếu như Campbell không phải bác sĩ khoa tim, quan hệ của bọn họ có còn giống như bây giờ không? Yusite ở trong lòng tự hỏi, có thể, hẵn tiếp cận Campbell thực sự chỉ vì danh hiệu “bác sĩ khoa tim”?

Yusite đột nhiên cảm thấy rất hổ thẹn. Hơi nghiêng đầu, rũ vai, từ từ trở lại bên cạnh Mercedes-Benz, ngồi vào ghế lái, nhắm mắt lại.

Qua một lúc lâu, hẵn lần thứ hai mở mắt, nhìn bộ dạng của mình trong kính chiếu hậu, thấy áo cao cổ trên cổ, hẵn nhìn không được lại thở dài một hơi.

Không, không phải như vậy.

Yusite trong lòng có một tiếng nói, nếu như hẳn chỉ vì danh hiệu bác sĩ khoa tim, sẽ phải cam tâm tình nguyện tiếp nhận bày tỏ của Vinci cũng là bác sĩ khoa tim, sẽ phải cam tâm tình nguyện hôn môi với Vinci; nhưng mà sự thực cũng không phải là như vậy. Trong lúc bất chợt, hẳn cảm nhận được tâm ý của mình: Hẳn thích Campbell, so với trong tưởng tượng của hẳn càng thích hơn. Bởi vì thích, mới có thể đối với việc không rõ ý nghĩ của đối phương mà thông khổ, mới có thể để ý đối phương và những người khác qua lại; mới biết hối hận... Hối hận bản thân lại cùng người khác hôn môi.

Lúc Yusite còn đầy đầu không ngừng tự tranh luận, cửa xe đột nhiên mở ra; Campbell rất nhanh ngồi vào trong xe, biểu tình tương đối ung dung, tâm tình tựa hồ vô cùng vui vẻ.

Vừa ngồi xuống, y liền làm việc như thói quen, đem Yusite đang chờ ra kéo qua, ân cần hôn cái miệng của hẳn. Yusite lúc này mới lấy lại tinh thần, chú ý tới thời gian thì ra đã trễ như vậy.

“Em không nóng sao?” Hôn môi xong, Campbell lần nữa làm xong, thất giây an toàn, đồng thời lơ đãng hỏi: “Vì sao mặc áo cao cổ?”

Yusite phòng vệ nhìn xéo đối phương, có chút chột dạ nói: “Cổ có chút đau.” Đồng thời đạp chân ga khởi động xe.

“Cảm mạo? Tôi xem một chút.” Campbell quan tâm hỏi, cũng đưa tay đưa về phía Yusite. Yusite cả kinh, theo bản năng ngăn tay của đối phương.”Không có việc gì, nói chuyện với luật sư quá nhiều thôi.”

Bị cứng rắn cự tuyệt, Campbell không khỏi kinh ngạc, đồng thời cũng có chút không vui. Y hít sâu một hơi, không nói gì nữa, cố ý để tầm mắt nhìn chằm chằm phía trước.

Qua một lúc yên lặng, Campbell liền như không có chuyện gì xảy ra lên tiếng lần nữa: “Sophia nói em hôm nay vẫn chưa hoàn thành thủ tục chuyển viện.”

Sophia đã đem chuyện phát sinh trước đó nói cho Campbell. Yusite khẽ thở dài một hơi, so sánh với Sophia, hẳn thực sự là một chút phân lượng cũng không có.

“... Khiến các anh phiền toái, tôi vô cùng xin lỗi.”

“Sophia để ý bảo hiểm và chi phí, đừng trách cô ấy.” Campbell thấy Yusite không đúng lắm, cho là hẳn đại khái bởi vì chuyện ra tòa mà phiền lòng, “Em nhớ mang bệnh án cũ của Emily đến nộp lên là được; về phần thủ tục, làm hay không làm cũng không sao.”

Yusite chỉ là tùy tiện gật đầu một cái, một câu nói cũng chưa nói. Campbell bên cạnh mắt nhìn hẳn hồi lâu, đột nhiên nói: “Em có thể nhờ chủ nhà của em chăm sóc Emily một đêm không?”

Yusite lại càng hoảng sợ, chân vừa trượt, xe nghiêng ngã một chút.”Vì sao?”

“Tiệc sinh nhật hôm nay, người được chúc thọ là viện trưởng của học viện y, rất nhiều bạn học cũ trước kia đều sẽ tham dự, vừa vặn mở hội OB; tôi muốn giới thiệu một số người cho em làm quen, hy vọng em có thể lưu lại.” Campbell mỉm cười nói: “Đến lúc đó có thể sẽ ồn ã đến khuya, tôi không muốn gặp phải cấm cửa lúc mười hai giờ.”

Yusite đột nhiên cảm giác như mình đang lái chiếc xe ngựa bí đỏ, đích xác, qua nửa đêm mười hai giờ, ma pháp biến mất, hẳn sẽ trở lại nguyên hình con chuột.”Sợ rằng không được...”

Vẻ mặt của Campbell trầm xuống, “Em không thể đến chỗ tôi qua đêm sao?”

Yusite chân chờ chỉ chốc lát, vẫn là cự tuyệt.”Tôi không biết nên giải thích thế nào.”

Campbell không nhịn được nặng nề hít một hơi, quay đầu nhìn chằm chằm bên ngoài cửa sổ.

Nhìn biểu tình của Campbell, Yusite có chút sợ hãi: Hẳn không muốn mất đi người này, lại lại không biết làm sao để giữ lấy đối phương.

“Đây mới là chỗ máu chốt, đúng không?” Yusite yếu ớt hỏi: “Tôi có thể cùng anh qua đêm hay không, là một vấn đề rất nghiêm trọng?”

Campbell quay đầu lại, vẻ mặt lại dịu đi.

“Johan, chúng ta đều là nam... Nói thật đi, nếu như vẫn không thể quang minh chính đại ôm người mình thích... Đúng, sẽ là một vấn đề rất nghiêm trọng. Tôi không cách nào đảm bảo mình có thể chịu được bao lâu.”

Yusite hít sâu một hơi. Hẳn cũng là người, cũng có dục vọng, cũng chìm đắm trong vui vẻ thể xác, cũng thích được che chở âu yếm. Bất quá, hẳn có rất nhiều trách nhiệm và gánh nặng, không cách nào giảm bớt. Hơn nữa, cho dù hẳn thực sự khát khao, thì vết hân trên cổ cũng không cho phép.

“Hôm nay thật không được.”

Campbell bắt đầu dĩ nhiên cao lông mày, “Tôi cũng nghĩ vậy, hẳn là sớm thông báo cho em một chút, sắp xếp cho tốt trước.”

“Jesse...” Yusite suy tính chốc lát, đột nhiên nói: “Tuần sau trường của Emily có một hoạt động trại thể nghiệm cuộc sống, nó rất muốn đi, mà tôi lo lắng...”

“Tình hình gần đây của Emily ổn định, chỉ cần nhớ kỹ mang theo thuốc, nhờ nhân viên quản lý cùng đi với trường học để ý một chút, sẽ không có vấn đề.” Campbell nói: “Bé không thích hợp chạy trăm mét, nhưng cũng cần lượng hoạt động vừa phải. Để nó ở nhà hoài cũng không tốt.”

“Tôi biết. Cho nên tôi đồng ý.” Yusite nhỏ giọng nói: “Tuần sau phải có vài ngày, tôi... Chúng ta có thể...”

“Không sao, em không cần miễn cưỡng.” Campbell lộ ra vui mừng mỉm cười, khẽ véo má Yusite, “Nhớ kỹ, tôi là một bác sĩ. Lúc gặp phải vấn đề thói quen của tôi là giải quyết.”

Yusite lại sợ run. Nếu nói “giải quyết” có thể đang ám chỉ Campbell thân nhiên thừa nhận có đối tượng giải quyết nhu cầu tính dục khác, ý nghĩ này khiến hắn vô cùng chú ý. “Giải quyết... Là có ý gì?”

Campbell cười không đáp, trái lại hỏi hắn: “Em chờ một chút chỉ ít có thể ở lại ăn bữa cơm đi?”

Yusite gật đầu, tay cầm vô lăng có chút run rẩy.

Đảo mắt đi tới nơi tổ chức tiệc sinh nhật Cafe des Artistes, bởi giao thông chật ních, Yusite dừng xe ở chỗ hơi xa, cùng Campbell đi bộ đến.

Nhanh liền đến cửa nhà hàng, Campbell đột nhiên vẫy vẫy tay, tựa hồ đang chào hỏi người nào đó. Lơ đãng ngẩng đầu nhìn sang, Yusite lại đứng yên tại chỗ, giống như hai chân biến thành tảng đá, không cách nào nhúc nhích.

Karl · Vinci và một đôi nam nữ đang đứng ở cửa nhà hàng trò chuyện, lúc thấy Campbell bọn họ cũng vẫy tay đáp lại. Tim của Yusite gần như nhảy ra khỏi ngực, theo bản năng dè cổ; Campbell đang muốn khoác vai hắn, cùng nhau bước nhanh tiến lên, Yusite lập tức đẩy tay của đối phương ra.

“Tôi vẫn là không qua đó đi.” Yusite kiềm cố lấy lệ đùn đẩy, “Tôi ăn mặc tùy tiện như vậy... Hơn nữa, Emily vẫn chờ tôi về ăn cơm...” Nói còn chưa dứt lời, hắn liền xoay người chạy về chỗ đỗ xe; để lại Campbell kinh ngạc đứng tại chỗ nhìn bóng lưng của hắn biến mất.

Emily cầm thư đồng ý của phụ huynh, cao hứng xuống xe, đi vào cổng trường. Yusite thì ngáp một cái, hắn một đêm ngủ không ngon.

Buổi tối hôm qua, khi hắn rời khỏi nhà hàng, vẫn chưa tới cửa nhà, liền nhận được điện thoại của Vinci. Vinci hỏi hắn vì sao không ở lại, “Tôi mang theo bệnh án của Emily đến.” Vinci giọng điệu khẩn thiết nói: “Nếu như anh ở lại, vừa vặn có thể đưa cho anh. Có lẽ, tôi trực tiếp đưa cho Campbell?”

Yusite lúc đó căn bản sợ ngây người, “Không, đừng nói cho Jesse!” Vì vậy hẹn hắn ta gặp nhau vào sáng hôm sau. Vì để tránh cho hai người đơn độc ở chung, Yusite tận lực lựa chọn gặp tại quán cà phê ở gần bệnh viện quận.

“Johan, đối với chuyện phát sinh ngày hôm qua, tôi rất xin lỗi.”

Vinci đứng giờ đến điểm hẹn, vừa gặp mặt liền đem tư liệu giao cho Yusite, đồng thời xin lỗi hắn. Thái độ khá lễ độ, “Tôi chỉ thị kìm lòng không được... Anh hiểu được, nếu như tôi không còn là bác sĩ của Emily, sau này sợ rằng cũng không có cơ hội có thể nhìn thấy anh.”

“Bác sĩ Vinci, chuyện ngày hôm qua coi như xong.” Yusite nhận lấy tư liệu, ngón tay phải lo âu gõ loạn trên mặt bàn, “Tôi phải đi...”

“Gọi Karl.” Vinci nắm tay của Yusite, “Tôi có chút mất mát. Làm bác sĩ trưởng của Emily lâu như vậy, anh chưa bao giờ từng chú ý tới tâm ý của tôi; đối với Campbell lại... Tôi không rõ, Campbell thực sự có mị lực như vậy sao?”

Yusite rút tay về, không biết nên nói cái gì: Thứ nhất chuyện giữa hắn và Campbell không cần thiết phải giải thích cho Vinci, thứ hai đối chuyện xảy ra trước đó còn khá khó xử. Chỉ là yên lặng bỏ tư liệu vào balo đem theo, đứng lên, miệng lặp lại, “Tôi phải đi.”

“Tôi vốn không nên nói.” Thấy Yusite thực sự phải ly khai, Vinci lộ ra vẻ mặt khổ sở, chậm rãi nói: “Anh nhất định cảm thấy kỳ quái, tôi vì sao lại đối với Campbell có khúc mắc sâu như vậy...”

Vinci thở dài một hơi, “Y đích xác là thiên chi kiêu tử, ngoại hình xuất chúng, tài hoa đào đạt, tùy hứng phóng khoáng; những ưu thế này khiến y tự cao tự đại, theo thói quen tàn khốc đùa bỡn người khác. Chúng tôi về phần học thuật tương đương nhau, vốn là tinh thần cạnh tranh vô cùng nghiêm túc. Nhưng mà, hắn lại đối với tôi làm ra một trò đùa vô cùng tồi tệ.”

Yusite vốn muốn rời đi, lời nói của Vinci lại khiến cho hắn hiếu kỳ.

Vinci liếc trộm Yusite, phát hiện động tác của hắn dừng lại, lại ngồi trở về, trong lòng mừng rỡ vì vậy tiếp tục, “Một năm cuối ở trường y chúng tôi đều tự chuẩn bị luận văn. Phi thường trùng hợp, đề mục mà tôi và Campbell lựa chọn vừa vặn tương tự nhau. Y vì không để tôi vượt qua hắn, bày kế để tôi nhận được tư liệu sai, tôi bởi vậy lùi lại một năm mới tốt nghiệp.” Ánh mắt của Vinci thay đổi, hơi lộ ra phần hận, “Y còn câu dẫn bạn gái lúc đó của tôi: Barbra · Watson, để cô ấy rời khỏi vào lúc tôi thăm nhất.”

Yusite nghe xong không khỏi trợn mắt há mồm.

“Johan, Campbell chỉ sợ là bởi vì Emily vốn là bệnh nhân của tôi, bởi vì tôi đối với anh có hảo cảm, mới cảm thấy hứng thú với anh, mới có thể xung phong nhận việc chữa bệnh cho Emily. Đem anh kéo vào ân oán của tôi và y, tôi vô cùng xin lỗi.” Vinci vẻ mặt hổ thẹn, “Hy vọng anh cẩn thận, đừng bị y lừa.”

Lời nói của Vinci giống như con muỗi, không một tiếng động chích vào da, để bệnh độc trong bụng thân không biết quỷ không hay theo máu tiến vào trong đầu Yusite. Qua một lúc lâu, Yusite đứng lên, hoảng hốt ra khỏi tiệm cà phê.

“Cẩn thận!”

Bên tai đột nhiên xuất hiện một tiếng nhắc nhở, người kia bỗng nhiên níu lấy cánh tay của Yusite kéo vào trong ngực.

Yusite mới lấy lại tinh thần, phát hiện trên đường có một nắp cống thoát nước không biết vì sao lại bị xốc lên, hần thiếu chút nữa một bước đạp hụt ngã xuống.

“Anh thật là khiến người lo lắng.” Vinci ôm chặt hần, dựa vào bên tai hần lẩm bẩm nói, đồng thời hôn sau tai hần một chút.

Yusite rúc về phía sau, thấp giọng nói một câu cảm ơn, khẽ đẩy Vinci ra xong, mới đi từ từ đến chỗ đậu xe, lên xe, khởi động xe.

Tâm tình của Yusite bởi vì buổi nói chuyện với Vinci mà chần động. Vốn là, hần cũng vì vết hôn trên cổ mà cảm thấy áy náy, hiện tại, hần lại vì không rõ Campbell là thật tâm hay giả ý mà hỗn loạn.

Hần không xác định lời Vinci nói có phải đều là sự thật không, thế nhưng, cách nói của Vinci lại giải thích hợp lý rất nhiều hành vi của Campbell.

Cùng có đủ cả, Campbell chỉ là một người nhiều lần chơi trò chơi nhân gian.

Tuy rằng một đường miên man suy nghĩ, Yusite chung quy bình an đi tới bệnh viện của Campbell. Dem Mercedes-Benz vào bãi đỗ xe, lấy tư liệu bệnh án của Emily giao cho Sophia xong, hần liền đi bộ đến bên dưới nhà trọ của Campbell chờ.

Buổi trưa, Campbell vẻ mặt tươi cười xuất hiện. Vừa nhìn thấy Yusite, liền nắm lấy vai của hần, kéo sát vào chuẩn bị hôn hần. Yusite lại chợt quay sang một bên, tránh khỏi nụ hôn của đối phương.

“Làm sao vậy?” Campbell có chút kinh ngạc, nghĩ thầm, Yusite có thể không thích ở trên đường vô cùng thân mật, “... Vì sao không lên lầu?”

“Jesse, anh quen biết Barbra · Watson?” Yusite đột nhiên hỏi.

Nghe được tên này, Campbell đầu tiên là kinh ngạc, sau đó hai hàng lông mày nhếch lên một cái, khóe miệng mang theo nụ cười giảo hoạt, “Thế nào... Ách, chúng ta là bạn ... Cô ấy nói gì với em?”

Yusite lắc đầu.”Cô ấy đã từng là bạn gái của Vinci?”

“Trước đây thật lâu...” Bộ dáng tươi cười của Campbell nhất thời cứng đờ, “Em muốn hỏi cái gì?”

Yusite lại tiếp tục hỏi: “Bởi vì một trò đùa của anh, khiến Vinci lùi lại một năm mới tốt nghiệp trường y, đúng không?”

“Em và Vinci quen thuộc hơn tưởng tượng của tôi rất nhiều.” Campbell cả người ngùi xuống, đầu lông mày cũng nhíu lại, “Nếu nói trò đùa chỉ là một cách nói, tôi đã làm chút chuyện nên làm.”

Campbell trả lời gián tiếp xác nhận lời tự thuật của Vinci.

Yusite gật đầu, “Cho nên... Anh đồng ý chữa bệnh cho Emily, là vì cái gì?” Về ặtm của hắn buồn bã, “Có thể nói cho tôi biết lời nói thật không? Anh sở dĩ làm như vậy thật sự là để trả thù Vinci?”

“Có thể tôi làm như vậy là vì thực hiện thỏa thuận đã đồng ý với Brodas, hắn trả tiền, tôi chữa bệnh, hành vi trao đổi lợi ích đơn thuần. Nói như thế em hài lòng chưa?” Campbell giọng mang châm chọc, “Trời ạ, chúng ta qua lại đến lúc này, em vẫn chưa tin tôi, tình nguyện nghe lời nói càn của người khác?”

“Qua lại? Chúng ta xem như là đang qua lại sao?” Cái từ này làm Yusite cười khanh khách, trong lòng cũng nín chặt.

Định nghĩa từ “qua lại” của Campbell hiển nhiên không giống của hắn. Bằng không làm sao sẽ cùng Sophia giống như thân mật cùng một chỗ?

Hắn ngẩng đầu nhìn Campbell, nghi vấn đầy bụng cùng ủy khuất, trầm ngâm chốc lát vẫn là đem lời đè nén xuống. Nhắc tới việc kia chỉ biết điểm chính của vấn đề không rõ.

“Nếu như em không cho là chúng ta đang qua lại, xin hỏi em tới đây làm gì?” Campbell bắt đầu tức giận, cắn răng nghiền lợi chất vấn.

Yusite ngây người hai giây, sau đó lộ ra nụ cười suy yếu tự kiềm nén, “Tôi tới đây làm gì? Tôi cũng không biết... Tất nhiên là bởi vì tôi ngu xuẩn. Tôi rất ngu xuẩn đến mức mong chờ một ước nguyện không có khả năng, kết quả đương nhiên biến mất lần nữa.” Hắn từ trong túi móc ra một đồng xu ước nguyện ——Feve, kể cả chìa khóa dự phòng của nhà trọ nhét vào trong tay Campbell, “Nếu như lý trí của tôi rõ ràng một chút, thì sẽ hiểu rõ giữa chúng ta là không có khả năng.”

Yusite hít sâu một hơi, “Điều kiện của anh tốt như vậy, ngay từ đầu là bởi vì mới mẻ, tiếp theo là bởi vì thương hại, cũng không phải là chân chính thích, điểm này tôi rất rõ ràng...”

Không đợi Yusite nói xong, Campbell hung hăng đập cửa lầu dưới, phịch một tiếng cắt đứt lời Yusite; tiếp đó y không nói một lời đi lên lầu, không quay đầu lại nhìn Yusite một cái.

15. Chương 15

Yusite sau khi về nhà, có thể cho bản thân tận lực bình tĩnh tiếp tục công việc hằng ngày.

Sau bữa tối, Emily nhìn cửa một chút, vẻ mặt vô tội hỏi hấn Campbell có tới không. Yusite trong lòng cả kinh, ngoài mặt lại giả bộ như không có việc ấy, nói Campbell có việc, sẽ không tới. Emily nhìn ba ba, gật đầu, đi đến khóa cửa lại.

Yusite không nghĩ tới Emily lại đã quen với sự tồn tại của Campbell. Có thể không chỉ Emily, hấn cũng bắt đầu quen có người chống cánh tay của hấn, chia sẻ gánh nặng.

Thói quen là thứ rất đáng sợ, sẽ khiến người ỷ lại, mất đi thì lại sẽ khiến người sợ hãi.

Thẳng đến một khắc kia, Yusite mới ý thức tới bản thân có lẽ đã quá lơ đãng: Campbell ở trong cơn tức giận, có thể sẽ không nguyện ý phẫu thuật cho Emily nữa, hấn không khỏi thấp thỏm.

Cái ý này là, hấn sợ rằng phải mang Emily trở lại tìm Vinci...

Sáng sớm hôm sau, Yusite nhận được điện thoại do y tá gọi tới, hướng hấn xác nhận bệnh án của Emily cũng sắp xếp thời gian kiểm tra, Yusite mới thở ra một hơi. Nhưng mà, Campbell không có liên lạc với hấn, hấn cũng không dám chủ động gọi cho đối phương. Về phần công việc tài xế, Yusite nhờ y tá ở lúc Campbell cần dùng xe thì thông báo cho hấn.

Đồng thời, hấn đem trọng tâm lại đặt trên công việc chuẩn bị cho vụ kiện.

“Tình hình công việc của anh gần đây thế nào? Quan hệ với ông chủ tốt không?”

Luật sư đang xem tư liệu đột nhiên hỏi như vậy, Yusite kinh ngạc ngẩng đầu nhìn đối phương.

“Độ ổn định kinh tế là một tring những nhân tố quan trọng ảnh hưởng đến phán xét của quan tòa.” Luật sư tiếp tục xem tư liệu, “Anh một đoạn thời gian trước thường xuyên dối công việc, tôi không hy vọng quan tòa coi điểm này là tin nhạy cảm...” Hấn ta nhún vai, “Anh bây giờ làm việc cho một bác sĩ... Tôi đã tra một chút, bác sĩ Campbell này tác phong được đánh giá vô cùng tốt; nếu như y có thể nói tốt cho anh, để quan tòa nghĩ anh không có vấn đề về kinh tế, đối với người chỉ có lợi.”

Yusite không lời đáp lại.

Trải qua chuyện kia, hấn và Campbell bị vây trong một loại trạng thái khó xử: Campbell nguyện ý tiếp tục khám chữa cho Emily đã khiến hấn khá canh cánh trong lòng, nếu như còn muốn thỉnh cầu Campbell nói tốt cho hấn, giúp hấn tranh quyền giám hộ... Căn bản là hoàn toàn lợi dụng đối phương. Yusite nhất thời cảm giác bản thân hèn mọn đề tiện đến cực điểm, khiến kẻ khác buồn nôn.

Có lẽ hắn nên nói rõ ràng với Campbell, làm rõ quan hệ của bọn họ, Yusite nghĩ thầm. Hắn không hy vọng bị đối phương lừa dối, đồng dạng, cũng không muốn lợi dụng đối phương.

Hắn ôm quyết tâm tráng sĩ tự chặt cổ tay (*thành ngữ nói đến các tướng sĩ khi bị rắn cắn vào cổ tay thì phải chặt đứt đi để ngăn chặn nọc độc lan ra toàn thân, là phép ẩn dụ chỉ hành động dứt khoát, không do dự*) quyết tâm đi tới bệnh viện, y tá lại nói Campbell đến Philadelphia họp, hai ngày nữa mới có thể trở về. Yusite khá kinh ngạc, nghi hoặc y tá vì sao lại không thông báo cho hắn.

“Bác sĩ Campbell phân phó.” Y tá nói: “Hơn nữa, cô Fisher cũng đi cùng y.”

Đương nhiên, ngoại trừ và Sophia cùng nhau ra, làm sao có những khả năng khác. Nghe được tin này, Yusite trên mặt thờ ơ bày ra một nụ cười gượng, lễ phép nói cảm ơn đối phương xong, lại từ từ ra khỏi bệnh viện.

“Ngầu tài xế.”

Mới đi ra khỏi cửa, Yusite liền nghe phía sau có người gọi như vậy. Nhìn lại, là David · Mc Dowell.”David... Ngài Mc Dowell.” Hắn khách khí chào hỏi, “Cậu cũng tới.”

“Giúp bà nội lấy đơn thuốc.” Mc Dowell phát một tờ giấy trên tay, “Sớm biết Jesse không ở đây, tôi cũng sẽ không xung phong nhận việc này chạy đến đây một chuyến.”

Yusite mỉm cười, làm ra một động tác tay ra hiệu vẫn có gì. Mc Dowell nhìn hắn một cái, còn nói: “Bất quá, anh không ở cùng Jesse, cái này rất làm người ta hiếu kỳ... Jesse đã biết, đúng không.

“Biết cái gì?”

Mc Dowell trầm mặc chốc lát, tựa như quan sát phản ứng của Yusite, “Chuyện anh và bác sĩ bệnh viện quận hện hò .”

“Cái gì hện hò...” Yusite vẽ mặt nghi hoặc.

“Các anh ở trên đường ôm hôn. Không gọi là hện hò thì nên gọi là gì?” Mc Dowell châm chọc nói: “Yêu đương vùng trộm sao?”

Yusite sửng sốt. Hắn nhớ tới chuyện ngày đó gặp mặt Vinci, hắn chút nữa thì ngã vào cống thoát nước. Vấn đề là Mc Dowell làm sao lại biết? Hắn nhíu mày hoài nghi trừng mắt nhìn đối phương, “... Cậu theo dõi tôi?”

“Nếu như không có làm chuyện trái lương tâm, cũng sẽ không để ý ánh mắt của người ngoài.” Mc Dowell cười lạnh nói.

“Chuyện đều không phải giống như cậu nghĩ ... Hơn nữa, tôi cũng không cần phải giải thích với cậu.” Yusite không khỏi thẹn quá thành giận, “Ngài Mc Dowell, cuộc sống riêng của tôi không liên quan đến cậu.”

Vẻ mặt của Mc Dowell trầm xuống, đột nhiên bắt lấy cổ áo của Yusite, ném hắn về phía tường, “Tôi đã nói sẽ chú ý anh. Mặc kệ anh đối với Jesse có chủ ý gì, tuyệt đối cũng sẽ không để anh thực hiện được. Thật không ngờ thủ đoạn của anh so với tôi trong tưởng tượng còn tồi tệ hơn.” Cậu ta rũ tầm mắt xuống, lơ đãng phát hiện vết tích màu hồng trên cổ Yusite, lại nhin không được dùng sức đánh vào bụng của hắn một cú, cảm hận nói: “Jesse bỏ ra nhiều như vậy, anh lại... Anh cảm thấy đùa giỡn tình cảm của người khác rất thú vị, phải không? Thực sự làm người ta chán ghét!”

“Jesse, chúc mừng cậu, rốt cuộc tìm được nhà hợp ý.” Ở một đầu khác truyền tới một thanh âm sung sướng, “Đây là kết quả sau khi xem qua bao nhiêu nhà đây?”

“Lawrence, chỉ sợ cậu sẽ không tin tưởng, này hai tuần nay tớ đã xem... Tớ tính xem, tám mươi bảy tòa nhà.” Campbell cười gượng hai tiếng, “Tuy rằng giá nhà hạ xuống, thế nhưng bộ phận lớn đều là nhà dưới chuẩn, lựa chọn tốt không có nhiều như tưởng tượng.”

“Phải không? Tớ lại thật ra nghe được đại lý oán giận cậu quá xoi mói.” Brodas cười chế giễu, “Ngoại trừ nhà lớn nhỏ thiết bị lấy ánh sáng chia phòng ra, còn chọn hàng xóm, càng muốn cái gì giao thông thuận tiện, có diện tích xanh hoá, gần khu trường học... Cậu nghe như một nhân sĩ đã kết hôn, bạn của tôi.”

“Như nhau.” Campbell cũng cười hỏi vặn lại, “Yêu cầu của tớ kỳ thực rất đơn giản, chỉ cần so với nhà hiện tại của tớ ở trung tâm nhiều hơn hai phòng, sân thượng lớn một chút, phòng tắm, nhà bếp... Không tính là quá đáng.”

“Cậu sao không dứt khoát dọn về biệt thự có vườn hoa của cậu đi?”

“Mỗi ngày đi đi về về rất vất vả.” Campbell thản nhiên nói: “Tớ không muốn hành hạ tài xế thân yêu của tớ.”

Brodas cười ha ha.

Hai tuần trước, Campbell đột nhiên thần bí hề hề nhờ Brodas hỗ trợ giới thiệu mấy chỗ đại lý nhà ở có thể tín nhiệm, y muốn tìm một ngôi nhà lớn một chút.

Hắn đã chán ghét qua nửa đêm còn phải về nhà một mình, chán ghét cô đơn ngủ trên chiếc giường King size rộng lớn, chán ghét một mình ăn điểm tâm. Y hy vọng Yusite có thể dọn đến ở chung với y, hai cha con cùng nhau —— cho nên cần phải có không gian riêng tư cho mỗi người lại có thể cùng chung sống.

Tìm nhà ngay từ đầu không tính là thuận lợi.

Thời gian rảnh của Campbell lại có hạn, lại không thể tìm Yusite làm giúp: Y muốn cho đối phương một

kinh hỉ. Nhưng mà xem rất nhiều nhà đều không hài lòng, hần dần dần có chút mệt mỏi.

Mấy ngày trước, Sophia thấy trên bàn làm việc của y đặt mấy tờ quảng cáo nhà ở, nói bóng nói gió xong, mới biết được y đang tìm nhà, vì vậy nói cho y biết: “Anh trai tôi có một căn nhà vội vã bán ra.”

Campbell nhớ rõ anh trai của Sophia mở công ty đầu tư, danh nghĩa có mấy bất động sản không tệ.”Năm ngoài lúc sinh nhật tôi thì mở tiệc khánh thành tòa nhà kia, có nhớ không?” Sophia hỏi.

Campbell gật đầu. Đó là tầng cao nhất của tòa nhà cao cấp ở gần công viên trung ương, chọn hai tầng, không gian rộng, lấy ánh sáng tốt, tầm nhìn đẹp, còn có một vườn hoa trên không, y khá thích, bất quá giá cả vô cùng cao.”Tôi muốn tìm nhà ở, không phải cung điện... Cô hiểu ý của tôi mà.”

Sophia lộ ra nụ cười bất đắc dĩ, “Công ty đầu tư của anh trai tôi đối mặt với vấn đề tài chính rất nghiêm trọng... Sát bên bờ vực phá sản. Hần bất đắc dĩ phải bán rẻ bán tháo bất động sản danh nghĩa để quay vòng vốn.” Cô viết lên giấy một số tiền, “Cái giá này liền bán.”

Campbell nhìn thoáng qua, nhếch cao đầu lông mày, giá so với trong tưởng tượng của y thiếu một số không có thừa. Thế nhưng y vẫn viết một số tiền, hung hăng lại giảm nhiều thêm một chút. Sophia tuy rằng không hài lòng lắm nhưng vẫn là lấy điện thoại liên lạc với anh trai của cô, xế chiều hôm đó, Campbell liền lại Porsche cùng cô đi xem nhà.

Sau đó, lại anh tới tôi đi ra giá một trận, rốt cục đồng ý cái giá mà Campbell vừa ý.

Campbell gần như khó nén vui sướng, nhưng vẫn kiềm chế kích động khui rượu ăn mừng. Bởi Yusite đang chuẩn bị cho vụ kiện tranh quyền giám hộ mà bận rộn sứt đầu mẻ trán, y vốn tính đợi đến khi vụ kiện có một nét chính mới chính thức tiết lộ, coi như món quà cho cuộc sống mới bắt đầu.

Nhưng mà, thái độ của Yusite lại làm cho y vô cùng ủ rũ.

Đã xong một trận, Campbell mơ hồ cảm giác Yusite dùng kiểu như có như không tận lực lảng tránh y.

Đương nhiên, y có thể hiểu được lập trường của Yusite thân là cha, lúc có Emily thì hần luôn vô cùng quy củ, không chỉ vì lo lắng tâm tình của bé, càng muốn sớm hơn chút nhận được sự đồng ý của bé. Nhưng mà, thời gian chỉ có hai người bọn họ ở ngoài đơn độc chung đụng, Yusite vẫn như trước xây lên một bức tường rào.

Trưa hôm đó, nghe được Yusite nói những lời có vẻ như tự ti, kì thực tràn ngập châm chọc chế giễu, khiến y tức giận hủy bỏ tất cả cuộc khám bệnh vào buổi chiều. Không chỉ như vậy, y quyết định tạm thời rời khỏi, thay đổi một môi trường cũng đổi một tâm tình, có lẽ có thể sáng tỏ thông suốt.

Cùng Sophia đến Philadelphia, tham gia cái gì hội triển lãm thiết bị chữa trị, ở trong hội trường, y càng đi đào càng hoài nghi mình tới cái chỗ quỷ gì.

Sau khi trở lại phòng khách sạn, y đứng bên cửa sổ nhìn về phong cảnh ở đường chân trời phía xa của Philadelphia, sông Delaware tựa như một đường dài xanh dương vô tận cắt ngang qua những tòa nhà cao thấp chập chùng, càng khiến người ta cảm thấy buồn chết.

Campbell chưa từng có cảm giác đầy vô lực như thế.

Quả thực, số đào hoa của y vẫn rất tốt, chuyện ái ân cho tới nay chưa từng thiếu; có người thậm chí ở sau lưng nói y “lạm giao”. Y có thể lạm giao, nhưng tuyệt đối không lạm tình. Y sẽ không bởi vì lặn giường xong liền thích một người, thế nhưng, trước khi lặn giường y không cách nào thích một người — ảo diệu bên trong chỉ có thể ngầm hiểu không cách nào dạy bằng lời nói.

Nói đơn giản, mỗi người trên giường đều có thể có một người bạn, nhưng cái đó và làm tình với vợ hoàn toàn khác nhau. Campbell từ nhỏ đến lớn số lần bỏ ra chân tâm qua lại lác đác không có mấy, muốn tìm được đối tượng từ trong ra ngoài hoàn toàn phù hợp với y cũng không đơn giản.

Nhưng mà vô cùng hiếm thấy, lúc y đối mặt với Yusite, đem hết khả năng trên người, lại vẫn là không cách nào làm cho đối phương hiểu rõ tâm ý của mình, không biết làm sao làm đối phương thật sự rung động — đây căn bản không giống y.

Bởi vì không muốn bắt lực Ợ trong phòng, Campbell vì vậy rời khỏi khách sạn. trên con đường Broad tập nập bắt đầu đi dạo về phía sông, dọc đường băng qua không ít phòng tranh, bảo tàng, y lại không không vui lên nổi; trái lại đi vào một quán Bar, phá giới gọi một ly bia.

Lúc trước, Bar là một trong những trường săn của y, thậm chí không cần “săn”, bởi vì con mồi thông thường tự chui đầu vào lưới.

Tựa ở trên quầy bar, cầm ly rượu, lập tức chú ý tới bên cạnh có một tầm mắt nóng bỏng đang xem xét: Một vũ vật (*người đẹp ưu tú, thường chỉ phụ nữ*) tóc vàng đang nhìn y. Đường nhìn kia quan sát y từ trên xuống dưới một hồi xong, tập trung ở tay trái của y, phát hiện trên ngón áp út thon dài không có nhẫn, vũ vật liền đến gần một chút, đồng thời giả vờ lơ đãng xoay người, khiến y chú ý đến bộ ngực ngọt ngào nhấp nhô giữa vạt áo.

Campbell cũng xoay người, hướng đối phương mỉm cười.

Vũ vật có một đôi mắt nâu sáng sủa, lông mày được chải chuốt có hình dạng màu nâu sậm, y lập tức biết được đầu tóc vàng kia là kết quả sau khi dày công uốn nhuộm. Hứng thú của y nhất thời giảm một chút: Y thích màu gốc tự nhiên.

Bất quá, có còn hơn không, hơn nữa vóc người và khuôn mặt của vũ vật đều trên tiêu chuẩn, vì vậy y vẫn nhờ người phục vụ điều chế một ly Martini.

Môi hồng của vũ vật kéo ra một đường cong khiêu gợi, lại dến gần bên cạnh y một tấc, tay phải lạng lẽ đụng vào ngón áp út bên tay trái của y.

“Thứ lỗi cho sự mạo muội của tôi, bắt quá tay của ngài hấp dẫn sự chú ý của tôi.” Vũ vật nói: “Ta đang đang làm việc tại phòng triển lãm tranh, thích thứ xinh đẹp... Tay của ngài vô cùng đẹp, sẽ không phải là một nhà nghệ thuật đi?”

Campbell khoe miệng kéo ta một nụ cười tràn ngập mị lực, dùng ngón út của tay trái khẽ lướt qua mu bàn tay phải của đối phương, “Tôi là bác sĩ ngoại khoa.”

Vũ vật lộ ra vẻ mặt kinh ngạc lại vui mừng, lập tức hỏi chuyên khoa của y. Tương tự tình trạng Campbell đã thấy quá thường xuyên, căn bản như phản xạ có điều kiện thành thạo đáp lại. Chính khi bọn y trò chuyện trên trời dưới đất, vang lên một tiếng chuông thanh thúy, lại có người mở rộng cửa đi vào Bar.

“Johan, ở đây.” Người nào đó kêu lên.

Campbell căn bản không chút suy nghĩ, lập tức tràn đầy mong đợi quay đầu.

Không, vào cửa chỉ là một người đàn ông hơi mập, mang kính tóc đen, mấy người khách ở bàn nào đó vừa nhìn thấy người kia liền vẫy tay chào hỏi.

“Làm sao vậy, anh nhìn thấy người quen sao?” Vũ vật không rõ tình hình hỏi, Campbell lắc đầu.

Hai người lại hàn huyên một hồi, Campbell máy móc mời cô ta ăn tối ở nhà hàng, sau đó lại từ chối lời mời đến nhà cô ta uống trà, lại mất hết hứng thú một mình trở lại khách sạn.

Jesse · Campbell lại sẽ vì một cái tên liền kích động đến mất lòng người. Bộ dạng bản thân chặt vậy tay chân luống cuống như vậy, khiến y tự cảm thấy sai lầm thật sâu nực cười: Y không biết nên yêu một người thế nào.

Yusite là cho mình một chén súp rau cải, cắt hai lát bánh mì, ngày chỉ có một mình ở nhà, hẳn không quá muốn ăn, ăn đơn giản một chút coi như xong.

Sáng sớm, hẳn đưa Emily hết sức phấn khởi tới trường học tập hợp.

Bé vô cùng chờ mong trại thể nghiệm cuộc sống, đây là lần đầu tiên bé rời nhà.

Trước lúc xuất phát, Yusite cẩn thận dặn dò con gái rất nhiều chuyện; rất xa, lại thấy Nina cũng tới, hẳn không khỏi cảnh giác. Nina có thể đợi đến cuối cùng mới đi tới ôm Emily, kín đáo đưa cho bé nhất hộp điểm tâm các loại, giúp bé buộc chắc tóc, lại ôm một chút rồi mới để cho bé lên xe.

Chờ xe rời đi, Yusite và Nina cách nhau rất xa nhìn nhau, hai bên đều biết đối phương tuyệt đối sẽ không từ bỏ tranh quyền giám hộ.

Sau đó, chồng hiện tại của Nina: Một người đàn ông vóc dáng trung bình đi tới bên cạnh Nina, khoác vai của cô, cho cô ủng hộ và dũng khí; trong nháy mắt, Yusite đột nhiên cảm thấy một thân một mình, một gánh nặng nặng nề ẩn hình ép hấn tới mức thật không thể thẳng lưng.

Ăn tối xong, rửa chén đĩa, tùy tiện dọn dẹp nhà một chút, Yusite lại không có việc gì làm. Dạ dày của hấn còn thoáng đau, hai ngày trước lúc Mc Dowell đánh hấn rat ay tuyệt không khách khí. Hấn vì thể uống hai viên thuốc dạ dày — lần trước ở bên ngoài sân Pô-lo bị vậy đánh, Campbell cho hấn.

Nhớ tới Campbell, lòng của Yusite trầm xuống.

Hiếm khi yên tĩnh làm cho cả nhà không tính là lớn lộ vẻ vắng vẻ trống trải, Yusite đột nhiên không biết làm sao.

Hấn vốn không nên tự mình trải quá mấy ngày này, nhưng mà... Đợi đến khi hấn từ trong miệng Mc Dowell biết được tin tức, đã muộn.

Câu nói kia nói như thế nào? Đánh đổ ly sữa bò khóc cũng vô ích, Yusite nghĩ thầm. Bởi không có hứng thú xem ti vi, hấn buồn bã trở về trong phòng. Ngồi trên giường, dựa vào đầu giường, lật sách của Nietzsche ra đọc.

Xem vài trang sách, đột nhiên tiếng chuông cửa vang lên. Liếc đồng hồ báo thức một cái, vẫn chưa tới chín giờ, có lẽ là chủ nhà bà Robinson. Yusite đi từ từ đến cạnh cửa, “Ai?”

Cửa trước mắt vừa nhìn, sợ đến hấn lùi lại một bước.

Cư nhiên là Campbell.

Yusite do dự mà không biết có nên mở cửa không.

Mà người ngoài cửa dường như cảm ứng được người bên trong đang chần chờ, tiếp tục nhấn chuông cửa không tha, thanh âm cao tần liên tục không dừng từ màng nhĩ đi qua thần kinh thính giác truyền tới trong đầu, làm Yusite vốn khấn trương suy nghĩ thấp thỏm lại càng hoảng loạn hơn. Cuối cùng, hấn tựa như không chịu được nữa, vì vậy mở cửa ra.

Campbell một tay kéo vali, một tay ôm túi giấy đi vào trong nhà.

Yusite nhìn đối phương, không biết nên nói cái gì. Hấn không biết đối phương có phải đến hưng sư vấn tội (*dẫn binh đi hỏi tội*) không, hay là hạ tội hậu thư, trong lòng mặc dù khấn trương, cũng không dám mở miệng hỏi.

“Tôi mới từ Philadelphia trở về.” Vẻ mặt của Campbell vô cùng bình tĩnh, buông hành lý, mở túi giấy, “Ở

trên đường đột nhiên nhớ tới sáng mai chưa có bữa sáng, cho nên, đến cửa hàng mua mứt hoa quả ——” Y xuất ra một lọ thủy tinh dán nhãn mứt việt quất sản xuất thủ công, thanh âm cực kỳ dịu xuống, “Lại thuận tiện mua maple syrup (*sirô từ cây phong*), bơ hạt của Pháp, đi qua một tiệm bánh mì rất tuyệt, mua bánh mì nướng và bánh sừng trâu mới ra lò ——” Y đem mấy thứ từ trong túi giấy từng cái lấy ra, “Cuối cùng, tôi rất cuộc biết muốn ăn một bữa sáng hoàn mỹ, còn thiếu một thứ quan trọng nhất.”

Campbell buông túi giấy xuống, kiên định nhìn thẳng vào đôi mắt xanh lam của Yusite, gần từng chữ nói: “Tôi sáng sớm ngày mai phải ở chỗ này ăn sáng.”

Yusite không thể tin được những gì mình nghe được. Giữa lúc đôi môi hắn hé mở vẫn còn chưa kịp nói cái gì đáp lại, Campbell đã ôm hắn vào trong ngực, nóng bỏng hôn môi hắn.

Ngay từ đầu nụ hôn khiến Yusite mờ mịt luống cuống, hắn chỉ nhắm mắt lại, bị động mặc cho đầu lưỡi của Campbell xâm nhập vào trong miệng; đồng thời, tay của Campbell đưa vào trong quần áo đơn giản của hắn, ở trên người dạo chơi vuốt ve. Lúc tay của Campbell đi tới lồng ngực của hắn khẽ bóp véo, một trận kích thích khiến hắn hồi thần.

Hắn vốn muốn ngang tay đẩy đối phương ra, trong lúc dây dưa lại cởi áo mình ra; Campbell thuận thế hôn lên cổ của hắn, xương quai xanh, sau đó một đường hôn liếm đến điểm nhạy cảm trước ngực hắn, Yusite không khỏi rối loạn, tay không tự chủ được khoắc lên gáy của đối phương.

Campbell một bên lấy môi ấn dẫu lên thân thể của Yusite, một bên đưa tay tiếp tục tiến vào trong quần của hắn, dọc theo rãnh hông xuống, không ngừng vuốt ve âu yếm. Yusite dần dần đứng không vững, lui về phía sau đến cạnh ghế sa lon.

Campbell dẫn dắt hắn ngồi vào sofa, bởi vì sofa nhỏ không cách nào chứa được hai người trưởng thành kích tình triền miên, Campbell chỉ có thể quỳ gối cạnh ghế sa lon, hôn sâu Yusite, cùng môi lưỡi của hắn giao lưu quấn lấy, tay thì đến chỗ háng bộ của hắn cầm vuốt xoa.

Dục vọng của Yusite từ từ bị đốt cháy, máu bắt đầu dồn xuống bụng, cũng ba chân bốn cẳng kéo quần áo của Campbell.

Tựa như lấy được sự ngầm đồng ý của Yusite, Campbell liền vùi đầu vào giữa hai đùi hắn, dùng miệng lưỡi cò hết sức có thể khiêu khích. Yusite ở dưới sự kích thích tuyệt vời không khỏi say mê, hô hấp càng ngày càng ồ ồ, từ từ biến thành thở dốc.

Tiếp đó, Campbell lại nâng chân hắn lên, tiếp tục hướng đáy chậu cùng khu vực nhạy cảm nơi rãnh hông khai phá, tay đồng thời tiếp tục chiếu cố tính khí của hắn. Yusite bắt đầu phát ra tiếng rên rỉ nho nhỏ, hắn một tay chống sofa, một tay nắm chắc vai của Campbell; dưới kỹ thuật phục vụ cao siêu của Campbell, hắn cũng không cầm giữ được nữa, theo một tiếng kêu đau liên tiếp ái dục phóng ra ngoài.

Campbell đứng lên, đem Yusite sau lưng cao trào đầu tiên còn thở dốc không ngừng ôm ngang lấy, đi vào phòng. Y đặt Yusite lên giường, sau đó rất nhanh cởi quần áo ra xong cũng nhảy lên giường, phủ lên trên người Yusite, hôn lưỡi, ôm chặt, dùng đầu gối tách hai bắp đùi của hắn ra, hai chân quần quýt lấy nhau,

cọ sát tính khí.

Ở trên chiếc giường không tính là lớn lẫn lộn, Campbell suýt nữa ngã xuống; hắn vì vậy ngồi xuống, đem hai chân của Yusite vác lên vai, hạ thể tươi đẹp rạng rỡ nhất thời nhìn rõ không sót cái gì, y không khỏi phát ra một tiếng tán thán.

Yusite cảm thấy có chút then thưng, đang muốn dời chân đi, Campbell lại thẳng lưng đem dục vọng mạnh mẽ sung mãn từ lâu thâm nhập vào trong cơ thể hắn.

Phân lượng to lớn đột nhiên xuất hiện xâm nhập khiến Yusite khẽ kêu rên, hắn theo bản năng nắm lấy cánh tay của Campbell, muốn làm chậm lại trùng kích, Campbell lại tách ra nắm cổ tay của hắn, cùng sử dụng lực giữ bên vai hắn, từ trên cao xuống đi vào chiếm lĩnh.

Bị cố định hoàn toàn ở dưới thân Campbell, Yusite không khỏi có chút luống cuống; hắn cảm giác cái thứ hùng vĩ nóng bỏng của đối phương không hề chậm lại hoàn toàn chôn vào trong cơ thể, đi sâu vào rút ngắn không ngừng đâm rút, cảm giác va chạm sắc bén trực tiếp kích thích điểm nhạy cảm, từ bụng dưới bộc phát một cổ kích động, cũng như nhiệt lưu bùng nổ lan ra toàn thân. Hắn hoàn toàn không cách nào chống lại, chỉ có thể theo lật động của đối phương mà lên xuống.

Yusite muốn đối phương chậm một chút, nhưng mà vừa mở miệng lại đều là tiếng kêu hưng phấn; mỗi một lần đâm vào cũng làm cho đầu hắn tạm thời trống rỗng, cơ thể từ đầu ngón chân bắt đầu co chặt, đồng thời không ngừng gào thét. Theo kích thích từ từ tăng lên, hưng phấn gần như vượt qua khỏi độ hấn có thể chịu đựng, hắn cảm giác bản thân sắp bất tỉnh.

Thân thể của Yusite chặt nóng như lửa hấp dẫn Campbell không ngừng tiến vào xâm lược. Thấy Yusite vì dục vọng mà toàn thân ửng đỏ, ánh mắt mơ màng, càng khiến cho tình dục của y dâng cao.

Campbell vì thế buông cổ tay của Yusite ra, buông hai chân hấn xuống, đem hấn bỗng nhiên ôm lên một cái, để hấn đang ngồi vào trong lòng.

Tư thế cơ thể đột nhiên thay đổi, làm Yusite kinh hô một tiếng, thoáng cái phản ứng không kịp, chỉ có thể mềm nhũn dán trong lòng Campbell mặc cho y tùy tâm sở dục.

Campbell sắp đến ranh giới bùng nổ, vì vậy càng ôm chặt lấy hông của Yusite, hết sức cố gắng trên dưới nhấp nhô. Cuối cùng, Yusite cảm giác nhất cổ nhiệt lưu ở trong người bạo phát, kéo theo hấn cũng đem ái dịch lần thứ hai phóng ra ngoài.

Liên tục cao trào hai lần, Yusite tạm thời mệt mỏi hết sức, Campbell lại vẫn không an phận, ôm hấn từ sau nằm ngửa xuống.

Campbell mãnh liệt hôn cổ, môi, vành tai của Yusite, đồng thời một tay ôm lấy hông của hấn, một tay đem bắp đùi của hấn tận lực mở ra, tính khí ở vùng đáy chậu của hấn ma sát khiêu khích một lát, lại đột nhiên thẳng tiến trong cơ thể hấn.

Thân thể Yusite phát sinh một trận run rẩy, hưng phấn quá mức khiến hần không còn sức chịu đựng, chỉ có thể ghé vào trên người Campbell, ánh mắt gần như xin tha, thân thể dục cụ còn nghênh phối hợp đối phương đâm rút ra vào mà luật động, thất lưng không tự chủ được ra sức lắc vẩy, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ, thở gấp —— làm Campbell mê.

Cứ như vậy, cả buổi tối, Campbell dùng hết bản lĩnh trên người cầu ái với hần, lấy các loại tư thế thỏa mãn dục vọng của hần.

Yusite không nhớ rõ bản thân cao trào mấy lần, đối phương ở trong cơ thể hần bạo phát vài lần, hần chỉ nhớ, là Campbell dán chặt bên tai hần, không ngừng nỉ non tôi yêu em, tôi yêu em, tôi yêu em. Tựa như thần chú, Yusite lại thật tin tưởng bản thân được yêu sâu đậm.

Trong cái ôm áp của Campbell, Yusite cảm thấy ấm áp và hạnh phúc chưa từng có.

Buổi sáng, Yusite tỉnh ngủ, cũng không dám mở mắt. Hần sợ tất cả những gì trải qua đêm qua chỉ là giấc mộng, sợ khi hần mở mắt, phát hiện bản thân một mình đợi trong căn phòng trống trải vắng vẻ, một người, tịch mịch làm mộng xuân.

Thẳng đến khi hỗn hợp mùi bơ, cùng cà phê truyền vào trong phòng, hần mới khiếp sợ mở mắt. Thấy ga giường trên nệm tuy rằng được sửa sang lại đôi chút, nhưng đồng hồ đồng sau tình cảm mãnh liệt vẫn dễ thấy như cũ: Từng vết ố hình dạng kỳ dị ngẫu nhiên in ở trên giường, giống như vết mực vẩy lên, mỗi một vết đều tương ứng với một đoạn hoan ái tình dục ngắn.

Yusite không khỏi mặt đỏ, hần lập tức nhảy xuống giường, mặc quần áo, rất nhanh tháo ga giường ra, ném vào giỏ đồ giặt; sau đó mới từ từ đi vào bếp.

“Chào buổi sáng.” Ở trước bàn một người đàn ông xoay người mỉm cười với hần. Người kia chỉ khoác một cái áo choàng tắm, lộ ra thân thể phía dưới như pho tượng vậy. Thấy Yusite, y lập tức đi đến kéo ghế, để Yusite ngồi xuống.

Đối mặt với bộ mặt tươi cười của Campbell, Yusite mới tin đêm qua thật sự là chân thực. Rũ tầm mắt xuống, chú ý tới trên bàn cơm có bánh mì, mút hoa quả, bơ, cà phê tạo nên một bữa sáng phong phú, cùng với hai bộ đồ ăn, hần ấm áp trong lòng.

“Jesse...”

Campbell cũng ngồi xuống. Y phết bơ lên một miếng bánh mì nướng, bỏ vào trong đĩa của Yusite.”Căn bếp của nhà có chút hơi nhỏ.” Y cố ý tựa như đùa giỡn nói: “Hần là đối một cái lớn hơn một chút.”

Yusite ngẩng đầu nhìn y. Campbell lại tiếp tục nói: “Tôi tìm được một căn nhà. Khu vực rất tốt, nhiều phòng, không gian lớn; tôi hy vọng em có thể dọn đến ở, đương nhiên, cùng với Emily. Nhà có một vườn hoa, tôi nghĩ bé sẽ thích.”

Cho dù Yusite đã từ trong miệng Mc Dowell khoảng chừng đã biết chuyện này, thế nhưng nghe Campbell tự mình nói ra, vẫn như cũ khiến trong lòng hắn dâng trào kích động không thôi.

“Jesse, tôi...”

“Tôi không hy vọng em có bất kỳ cảm giác ăn nhờ ở đậu nào, cho nên, quyền sở hữu của căn nhà này do chúng ta cùng đứng tên.” Campbell vui vẻ giải thích, “Về phần tiền không cần lo lắng, tôi sẽ chịu phần lớn số tiền, em chỉ cần ra một con số tượng trưng là được. Tôi hy vọng em...”

Yusite phi thường cảm động, thế nhưng trong lòng hắn lại mơ hồ cảm thấy sợ hãi. Hắn cũng không phải là một người may mắn, sẽ gặp được chuyện tốt như vậy, không khỏi lo lắng đây là một cạm bẫy khác của số phận. Nếu như lập tức đầu óc mê muội vui vẻ, sau này không biết sẽ có vận xui gì chờ đợi.

“Jesse, mặc kệ anh kể tiếp muốn nói gì, hãy nghĩ cho kỹ.” Yusite lắc đầu, cắt đứt lời của đối phương, “Tôi rất có thể không phải loại người như anh tưởng tượng. Nếu như sau này anh cảm thấy chúng ta kỳ thực không thích hợp, như vậy tôi nên... Hơn nữa, người khác sẽ thấy thế nào...”

“Johan, lời người ngoài bàn tán cho tới bây giờ sẽ không ảnh hưởng đến suy nghĩ của tôi. Tôi sẽ từ những gì mình thấy, tiếp xúc, linh hội để phán đoán. Tôi hiểu rõ cảm giác của mình.”

“Còn có, Emily...”

“Tôi sẽ cố gắng hết sức nhanh chóng nhận được sự đồng ý của Emily.”

“Cho tôi một chút thời gian.” Yusite ngập ngừng nói.

Đầy nhiệt liệt bị gội một chậu nước lạnh, Campbell vẫn mỉm cười, y có thể hiểu được lo lắng của Yusite. “Có lẽ là tôi quá tính nguyên một phía... Cho rằng thời cơ đã chín muồi.” Y lại phết một miếng bánh mì cho Yusite, rót một ly cà phê, “Tôi có thể chờ.”

Yusite cúi đầu ăn bánh mì, không biết vì sao, cảm giác bơ tan ở đầu lưỡi lại ngon và thơm nồng như vậy.

Từ khi có nhận thức đến nay chưa có ai phết bơ lên bánh mì cho hắn, cho dù là khi còn bé, đầu bếp giúp việc cũng chỉ đem bữa sáng đặt trên bàn, tùy hắn cầm lấy, tựa như những cao bồi khác, hot dog thịt xông khói phô mai trứng rán, thích cũng được không thích cũng được, không ai để ý hắn ăn cái gì.

Hắn tận lực lảng tránh tầm mắt của Campbell, bởi vì, hắn biết rõ bản thân chỉ cần nhất nhìn kỹ đối phương, sẽ liệu lĩnh đáp ứng tất cả yêu cầu, không để ý mọi hậu quả.

Campbell cũng không rõ trăm mối suy tư trong lòng Yusite, chỉ vuốt gò má của hắn, đem lọn tóc vàng thật trọng vuốt ra sau tai hắn, khẽ vuốt vành tai của hắn; tỉ mỉ ngắm nhìn mặt bên tinh điều tẻ trác hồi lâu,

giống như đó là một tác nghệ thuật.

“Ba giờ chiều hôm nay.” Đắm chìm ngấm gò má một lúc lâu sau, Campbell đột nhiên mở miệng, “Tôi và chủ nhà hẹn ký hợp đồng, tôi hy vọng em có thể đến.” Y tìm một tờ giấy viết xuống địa chỉ, trên mặt đầy chờ mong, “Em tới, biểu thị... Chúng ta có thể bắt đầu kế hoạch cho chuyện trang trí và dọn nhà —— ”

“Nếu như em không xuất hiện ——” Y dừng một chút, hít sâu một hơi, thanh âm bình tĩnh hơi khô sấp, “Tôi biết đó là đáp án gì... Từ nay về sau chúng ta cũng chỉ là quan hệ bác sĩ trưởng và người nhà bệnh nhân, tôi sẽ không quấy rầy em nữa.”

Những lời cuối cùng này khiến Yusite một trận kinh hãi.

Sau khi nói xong, Campbell như chưa từng xảy ra chuyện gì, tiếp tục cùng Yusite ăn sáng.

Sau đó, y thấy thời gian không còn sớm, có chút bất đắc dĩ biểu thị phải quay về bệnh viện, mới chậm rãi thay quần áo. Trước khi đi, y ôm Yusite, ở bên tai nhẹ nhàng nói: “Có một việc rất quan trọng: Lời tôi tối qua nói với em, không phải là lời tán tỉnh thốt ra dưới bầu không khí đối... Mà là tâm ý thật sự của tôi.”

Yusite cái gì cũng không trả lời, chỉ là đứng tại chỗ, kinh ngạc nhìn y rời đi.

Bốn giờ chiều.

Campbell thấp thỏm bất an đứng trước tòa cao ốc cao cấp gần công viên trung ương, không ngừng nhìn quanh, muốn ở trong biển người tấp nập tìm ra đối tượng y chờ đợi. Sophia nhìn y một cái, lại nhìn đồng hồ đeo tay một cái, “Jesse, thời gian không còn sớm.”

“Chờ thêm chút nữa.” Campbell như trước ghé cổ trông chờ, “Lúc này... Có thể kẹt xe.”

“Jesse.” Sophia lại bất đắc dĩ gọi y, “Anh tôi và luật sư còn chờ ở trên lầu.”

“Có lẽ là nhớ lầm thời gian... Sẽ không phải là tôi viết sai địa chỉ chứ...” Campbell không chút để ý đến thúc giục của Sophia, lấy điện thoại nhấn một dãy số.

Chuông vang hồi lâu, đường dây rốt cục chuyển vào hộp thư thoại; Campbell chưa từ bỏ ý định, thử nữa một lần; kết quả vẫn vậy, y lại thử một lần, lại một lần nữa...

“Jesse, hẳn không đến.”

Campbell cất điện thoại. “Thực sự, chờ thêm chút nữa là tốt rồi.”

Năm giờ chiều, Yusite vẫn không xuất hiện.

Campbell nhìn đồng hồ, hít sâu một hơi, lộ ra một nụ cười khổ nhàn nhạt.”Cô nói đúng. Chúng ta lên lầu đi.”

Mười phút sau, Campbell và Sophia chờ vài người lần nữa xuống lầu, hai bên bắt tay tạm biệt. Campbell đứng ở cửa, tâm tình tựa như từ thiên đường rơi vào địa ngục. Y gần như có 90% nắm chắc đối phương nhất định sẽ xuất hiện, sự thực lại chứng minh y sai rồi.

“Jesse, chúng ta đi uống chút gì đi.” Sophia kéo cánh tay y, “Về mặt của anh nói cho tôi biết: Hiện tại để anh một mình là một chuyện vô cùng nguy hiểm.”

Campbell không trả lời, chỉ là chờ đợi theo Sophia rời khỏi nơi đó.

16. Chương 16

Campbell ngồi ở trong phòng làm việc, nhìn chăm chăm điện thoại di động trên bàn thờ ra. Từ khi Yusite lỡ hẹn, y không có liên lạc với đối phương; đương nhiên, Yusite cũng không có liên lạc với y.

“Bác sĩ Campbell, người quyên tặng đến rồi.” Một gã y tá thâm niên đẩy cửa ra nhắc nhở y.

Campbell gật đầu, lập tức đứng lên ra khỏi phòng làm việc.

Dưới sự trợ giúp của y tá thâm niên thay quần áo rửa tay chờ chuẩn bị làm việc, cùng đội điều trị tiến hành phẫu thuật ghép tim.

Bệnh nhân trên bàn mổ năm nay gần mười sáu tuổi, có bệnh tim bẩm sinh phức tạp. Vốn điều trị ở một bệnh viện khác, nhưng gần một năm nay tình trạng tim suy kiệt càng ngày càng nghiêm trọng, qua người quen giới thiệu mới chuyển tới bệnh viện Campbell. Sau khi đánh giá quyết định tiến hành ghép tim, ở trong danh sách chờ đợi dài dòng hơn nửa năm mới chờ được có người quyên tặng thích hợp.

Vài giờ sau phẫu thuật kết thúc, bệnh nhân được đưa vào phòng bệnh cách ly, dân người Campbell mới đi ra, người nhà bệnh nhân ở phòng tiếp khách lo lắng chờ đợi thấy bác sĩ lập tức tiến lên hỏi tình huống.

Campbell chuyên nghiệp và nhẫn nại giải thích cặn kẽ cho người nhà bệnh nhân, “... Con trai ngài may mắn chờ được người quyên tặng thích hợp...”

Y vốn không muốn dùng cái từ “may mắn” này, bị bệnh nào có may mắn. Trước kia y đều sẽ chú ý đến tâm tình của người nhà bệnh nhân mà cẩn thận tìm từ dùng câu; ở thời điểm đó lại thốt ra, chứng tỏ tình trạng

tinh thần của y rất kém.

Vì vậy, y tùy tiện tìm một cái cớ, mời một bác sĩ ngoại khoa khác tiếp tục giải thích với người nhà bệnh nhân, nói xin lỗi không tiếp được xong liền rời đi.

Trở lại phòng làm việc, chuyện đầu tiên Campbell làm đó là kiểm tra điện thoại có cuộc gọi nhỡ hay tin nhắn không. Không có, y thở dài một hơi. Bất chợt, y lĩnh ngộ được duyên phận so với danh sách chờ đợi còn khó hơn.

Đối tượng mong muốn, kết quả với chuyện không hợp, đó cũng là chuyện không có cách nào khác: Ép buộc kí chủ tiếp nhận cơ quan được quyền tặng không thích hợp, hệ thống miễn dịch sẽ tự nhiên sản sinh ra phản ứng bài xích, tạo thành suy kiệt. Người y thích không tiếp nhận tim của y, chỉ có thể quên đi.

Jesse · Campbell lần đầu tiên ném được loại tư vị này.

Campbell lắc đầu, hít sâu một hơi, sau đó từ từ đổi quần áo thường ngày, đi ra khỏi phòng làm việc — giống như du hồn.

“Jesse.” Đi tới hành lang, Sophia gọi y lại, “Anh muốn về sao? Có muốn đến nhà tôi ngồi chút không?”

Campbell lắc đầu.”Jesse, muốn nói chuyện chút không?” Sophia tiếp tục kiên trì.

“Không cần.” Campbell thoải mái nở nụ cười, “Mau trở về đi, bạn trai cô không phải đang đợi cô sao?”

“Hắn sẽ không chờ tôi, bạn trai kia có hay không có đều giống nhau.” Sophia không chút do dự nào, “Vì anh, tôi có thể vứt bỏ hắn.”

Lời như thế khiến y sinh lòng phản cảm, “Thế nhưng tôi không thể.”

Vẻ mặt của Sophia trầm xuống.”Vì sao? Bởi vì bộ dáng tôi không đẹp? Không đủ thông minh? Điều kiện không xứng với anh?” Cô bước một bước dài kéo Campbell, “Vì sao tôi không được, còn hắn thì có thể?”

Campbell không trả lời.

“Tôi không hiểu. Tôi đã sớm hoài nghi mục đích của hắn chỉ là muốn lợi dụng anh, lợi dụng anh chữa bệnh cho con gái hắn.” Sophia bắt đầu có chút cuồng loạn, “Tên tài xế kia rốt cuộc tốt ở đâu?”

“Bình tĩnh một chút, Sophia, nghe kỹ đây.” Campbell kéo tay của Sophia ra, bình tĩnh nói: “Bộ dáng của cô rất đẹp, rất thông minh, điều kiện vô cùng tốt; thế nhưng tôi đối với cô không có cảm giác... Tôi có thể cùng cô có tình một đêm, nhưng sẽ không thích cô. Với cấp trên và cấp dưới mà nói cũng không phúc hậu.

Mà tất cả những thứ này không liên quan đến chuyện tôi thích Yusite.”

“Về phần Emily... Nói cho cô biết một bí mật: Thật ra là tôi lợi dùng bé để tiếp cận cha của bé, hiểu không?” Campbell nháy mắt mấy cái, nói: “Mau về đi.”

Đêm đó, Campbell ở trên giường lật qua lật lại lại ngủ không được.

Tuy rằng chỉ ở trên giường của Yusite qua một đêm, sợ rằng đã chịu hư khẩu vị của y.

Trải qua ân ái cùng người yêu xong rồi ôm nhau ngủ tốt đẹp, y nhất thời không quen ngủ một mình, đột nhiên cảm thấy hiện nằm trên cái giường lạnh như băng lại cứng ngắc này, so với dưới nệm có hạt đậu còn khó chịu hơn.

Sáng hôm sau, Campbell đúng giờ đến bệnh viện, đi làm, tan tầm, xã giao, y bắt đầu cảm giác mình như một cỗ máy; buổi tối, lại làm bạn với những giấc mơ linh tinh cùng ngủ nông. Yusite không liên lạc y, y cũng không tiện chủ động liên lạc: Y hứa sẽ không quấy rối đối phương.

Như vậy qua hai ngày, y càng ngày càng khó có thể chịu được.

Quá tàn khốc, Campbell nghĩ thầm.

Để y đối mặt với một thứ yêu thích, lại cảnh cáo y: Chỉ có thể nhìn lại không thể chạm, chỉ có thể chạm lại không thể có, có thể có lại không thể hưởng thụ. Y đã rất chán nản, cũng cảm thấy quá lâu lại một mối chịu đựng loại trò chơi này.

Y bắt đầu động não: Có lẽ có thể bịa cái cớ nào đó để tìm Yusite đến bệnh viện thảo luận bệnh tình của Emil... Sau đó, y lập tức khinh bỉ cái ý nghĩ này.

Cần nhắc nhiều lần cả buổi, y quyết định lấy điện thoại ra nhấn một dãy số. Vang lên vài tiếng, đột nhiên bị người cắt đứt.

Xem ra, Yusite thực sự cự tuyệt nghe điện thoại của y. Đã như vậy, Campbell một không làm hai không nghĩ, gọi lại một lần nữa. Vang lên hai tiếng, lại bị cắt đứt; sau đó, y lại gọi lần thứ ba, kết quả đối phương thẳng thắn trực tiếp tắt máy.

Campbell ném điện thoại sang bên cạnh, ra khỏi phòng làm việc.

Lúc Campbell trở lại bệnh viện đã là buổi chiều.

Còn chưa có bước vào phòng làm việc, y tá liền nói cho y biết có bệnh nhân vừa đăng ký khám bệnh đang

ở bên trong chờ y. Campbell căn bản lười hỏi, cũng biết cái bệnh nhân này vừa đăng ký là ai.

“Ngài David · Mc Dowell.” Campbell vừa vào cửa lập tức lấy giọng điệu chuyên nghiệp lại lạnh như băng hỏi: “Ngài có vấn đề gì không?”

“Bác sĩ, người em thích gần đây vô cùng lạnh nhạt, làm em thực sự không nuốt trôi lại lẫn lộn khó ngủ, làm sao bây giờ?” Mc Dowell cố ý ra vẻ vô tội hỏi.

“Loại triệu chứng này hẳn là đến khoa nội khám.” Campbell đứng ở cửa, làm ra tư thế tiễn khách, “Tạm biệt.”

Vẻ mặt của Mc Dowell như đập phải mìn, “Được rồi. Em thừa nhận là đến hưng sư vấn tội.” Cậu ta từ balo mang theo lấy ra một cuốn tạp chí Gossip, lật tới một trang trong đó, “Anh sao có thể hẹn hò với Sophia · Fisher?”

“Quá tốt, tôi từ lúc nào biến thành con chó theo đuổi đối tượng.” Campbell liếc mắt, “Cậu thậm chí ngay cả những bài báo này cũng tin, thực sự là quá nhàm chán lại không biết gì.”

“Trong tạp chí nói anh và Sophia cùng dùng cơm, sau đó anh còn lái xe đưa cô ta về nhà, vô cùng thân mật.”

Campbell không nhịn được thở dài một hơi, “Tôi thông qua giới thiệu của cô ấy mà mua được nhà, mời cô ấy ăn bữa cơm là chuyện đương nhiên.”

“Như vậy, anh sẽ không nghiêm túc với cô ấy chứ?” Mc Dowell chưa từ bỏ ý định hỏi tiếp.

“Cho tới bây giờ chưa từng cân nhắc qua.”

“Với em thì sao? Chỉ là vui đùa một chút mà thôi?”

“Đương nhiên.”

Mc Dowell tựa hồ đã sớm ngờ tới Campbell sẽ trả lời như vậy, nhưng vẫn giả bộ ra vẻ thất vọng, vẻ mặt như đưa đám. Tiếp đó cậu ta lại mang ra một đồng tên bạn tình Campbell từng qua lại, từng cái ép hỏi: “... Joe cũng vậy? Natalie cũng thế?”

“Mấy cái tên này một chút ấn tượng cũng không có.” Campbell đầu tiên là không yên lòng tùy tiện trả lời lầy lẹ, cuối cùng rốt cục kéo cửa ra, hạ lệnh đuổi khách: “Nơi này là bệnh viện. Cậu muốn chơi đồ vui thì nên đi tham gia quiz show.”

Thấy Campbell tựa hồ thực sự thấy phiền, Mc Dowell vì vậy đứng lên, cất tạp chí chuẩn bị rời đi.

Tới trước cửa cậu ta đột nhiên giả vờ lơ đãng hỏi: “Như vậy, anh đối với tài xế của anh cũng là vui đùa một chút mà thôi?”

Nghe được đối phương ám chỉ Yusite, Campbell lập tức có ánh mắt phòng bị, “Chuyện đó không liên quan tới cậu.”

“Lời xưa bà nội hay nói: Có thể từ bề ngoài xét đoán một con ngựa xấu hay tốt, nhưng lại không cách nào nhìn ra bản tính của một con người.” Mc Dowell cố ý nói thổ ngữ Scotland, “Tài xế của anh bề ngoài thoát nhìn thuần lương vô hại, không nghĩ tới cũng là một người tâm cơ rất nặng lại phức tạp... Anh biết hẳn bình thường đều cùng hạng người gì lui tới không?”

Campbell không trả lời, chỉ hai tay ôm ngực nhìn cậu ta chằm chằm.

Mc Dowell còn nói: “Tôi có vài thứ...” Hắn từ trong balo lấy ra một phong thư giấy, “Anh có thể có hứng thú muốn biết.”

“Đừng nói với tôi đó là ảnh chụp theo dõi của thám tử tư.” Campbell nhìn thoáng qua phong thư, phòng bị trừng mắt nhìn Mc Dowell.

“Là theo theo dõi tài xế của anh. Em... Bởi vì em quan tâm anh.” Mc Dowell biện bạch.

“Đặc biệt mời thám tử tư theo dõi người kia không gọi là quan tâm, gọi là cố chấp.” Y biết Mc Dowell có chút trẻ con bướng bỉnh, lại không nghĩ rằng lại cực đoan như vậy, “Có nghe qua cái gì gọi là xâm phạm riêng tư chưa?” Khiến y để ý nhất, là một phần thời gian Yusite ở cùng y, theo dõi Yusite ở trên ý nghĩa nào đó cũng là theo dõi y.

Ánh mắt của Campbell nhất thời lạnh đến cơ hồ kết băng, “David · Mc Dowell, tôi tin tưởng cậu phải tìm một bác sĩ khoa tim khác... Và một luật sư giỏi.”

“Không không không, Jesse! Xin anh!” Thấy thái độ của Campbell vô cùng nghiêm túc, Mc Dowell không khỏi luống cuống, “Đều không phải giống như anh nghĩ ... Em chỉ là, chỉ là...” Cậu liền vội vàng áp lên cửa, lập tức giải thích: “Em có lý do không tin tài xế của anh... Ý của em là, em trùng hợp ở một nơi không tốt đẹp gì trùng hợp thấy hắn và người của Bang Columbia cùng một chỗ... Nói chung, là tư oán.”

“Em sợ hắn tiếp cận anh là có mưu đồ khác, mới tìm thám tử tư theo dõi hắn... Không có xâm phạm riêng tư của anh, tuyệt đối không có! Hy vọng anh hiểu được ý của em.” Mc Dowell lo lắng đã có chút nói năng lộn xộn, “... Em có được một tin rất... khẩn cấp, cần nhắc thật lâu... Em biết anh có thể sẽ mất hứng; thế nhưng... Cuối cùng vẫn cảm thấy hắn là để anh biết ——” Cậu ta ba chân bốn cẳng mở phong thư, lấy ảnh chụp bên trong lấy ra bày ở trước mắt Campbell, giọng nói cơ hồ mang theo sám hối, “... Em rất xin lỗi.”

Campbell đầu tiên tùy tiện liếc nhìn một cái ảnh chụp, sau đó trợn to hai mắt, đoạt lấy tấm ảnh nhìn lại một lần, gần như không thể tin được thứ thấy trước mắt.

Tựa như bị điện cao thế bắn trúng, trong nháy mắt cứng đờ, kinh ngạc đến nói không ra lời. Hai giây sau, y lớn tiếng chất vấn Mc Dowell: “Lúc nào?”

“Anh và Sophia Johan... Cũng chính là ngày ký hợp đồng mua nhà.”

Campbell không nói hai lời, lập tức thông báo hộ sĩ hủy tất cả lịch hẹn, sau đó liền không quay đầu lại lao ra khỏi bệnh viện. Mc Dowell nắm tay đập tường một cái, cũng vội vàng đuổi theo.

Campbell rốt cuộc biết lúc ký hợp đồng mua nhà ngày đó, Yusite vì sao lại lỡ hẹn; hoặc đổi cách nói chính xác hơn, tại sao lại mất tích.

Yusite cảm thấy đầu vô cùng đau, giống như bị nứt ra vậy.

Tứ chi của hắn tựa như bị đổ xi măng, tê tê e rằng không cách nào nhúc nhích; mí mắt rất nặng, sau nhiều lần cố gắng, miễn cưỡng mở được mắt phải, mắt trái lại không biết là sưng hay bị thứ gì dán lại, làm thế nào cũng không mở ra được.

Có một mắt có thể nhìn luôn luôn tốt, hắn phát hiện phía trước một mảnh u ám mờ mịt, cổ sức chóp chóp, khi mắt thích ứng với ánh sáng, ánh sáng hơi yếu, hắn phát hiện mình ngồi dưới đất, hai tay bị dây xích lớn trói chặt ở ống sưởi trên tường, hai chân cũng bị thanh sắt trói chặt, bởi vậy hắn mới không có cách nào nhúc nhích.

Chỗ của hắn tựa hồ không có cửa sổ, chỉ từ nơi nào đó loáng thoáng chiếu vào không biết là ánh đèn trong phòng sát vách hay là ánh mặt trời bên ngoài, miễn cưỡng có thể nhận rõ hoàn cảnh. Ở quanh hắn có một số đồ vật bằng kim loại, một cái rương, một đồng hồ lật vật; xa một chút có từng hàng đồ gì đó, bởi vì quá tối, không cách nào nhận rõ mấy thứ kia là cái gì. Trong không khí mơ hồ có chút ẩm ướt và bụi, hắn tựa hồ ở trong một nhà kho.

“...” Yusite muốn kêu to, nhưng không cách nào mở miệng, mới ý thức tới cái miệng của hắn bị băng keo dán lại, chỉ có thể phát ra tiếng ô ô mà không thể nói.

Yusite không biết mình ở nơi nào, không biết đã như vậy bao lâu; trong đầu của hắn hoàn toàn không có cách nào, chỉ cảm thấy sợ hãi hoảng loạn. Sao lại biến thành như vậy? Sao lại...

Hắn không nên ở cái chỗ quỷ quái này, hắn là đang xem nhà, ký hợp đồng mua nhà, phải cùng người hắn yêu cùng một chỗ... Nhưng mà tựa như hắn vẫn lo lắng: Người xui xẻo như hắn đây, sao có thể sẽ có được chuyện tốt chứ? Hiện tại không phải chứng minh đó quả thật là một cái bẫy của vận rủi.

Bình tĩnh, bình tĩnh, bình tĩnh. Yusite ép buộc bản thân bình tĩnh nhớ lại.

Từ sau khi Campbell rời khỏi nhà hấn, hấn căn bản đứng ngồi không yên; rửa mặt thay quần áo xong, hấn đầu tiên đến văn phòng luật sư; liền sau khi đối mặt với một chồng lớn tài liệu kiện tụng xong, hấn không hề cảm thấy mệt mỏi, mà là tràn đầy lòng tin.

Mười hai giờ đúng, hấn rời khỏi văn phòng luật sư, ngay cả bữa trưa cũng chưa ăn, trong lòng chỉ muốn trực tiếp đến chỗ hẹn. Ra khỏi ga tàu điện ngầm, để nhanh chóng đến nơi, hấn quyết định đi hẻm tắt.

Hấn đang đi qua một trăm mét cuối cùng. Ngẩng đầu ngẩng, ra khỏi hẻm đích đến liền ở trước mắt, khóe miệng của hấn không khỏi lộ ra mỉm cười. Có thể chính vì vậy, hấn vô cùng vui sướng mà đi tới, bất chợt cảm thấy phía sau bị tàn bạo hung hăng gõ một cái, một trận đau đớn kịch liệt lan ra toàn thân, sau đó liền rơi vào trong bóng tối sâu thẳm.

Yusite không biết kẻ tập kích là ai, không biết bắt hấn vì mục đích gì. Tiền sao? Hấn cũng không phải người có tiền, cũng không có tài sản để người khác ham muốn, hấn chỉ là một người bình thường, thế nào cũng nghĩ không ra bắt cóc hấn có thể được lợi gì...

Hấn không thể ngây ngô ngồi ở đây chờ thủ phạm đến hành hạ.

Yusite bắt đầu giãy dụa, dây xích trên cổ tay trói rất chặt, giãy dụa chốc lát liền ma sát da đến rướm máu, xây xích lại vùi vào trong thịt; cổ nén đau đớn tiếp tục cố gắng muốn giãy ra, chỉ thấy máu từ từ thấm vào ống tay áo, dây xích lại không bị ảnh hưởng chút nào.

Ai tới cứu ta! Yusite không tiếng động gào thét kêu cứu.

Hấn không biết mình ở cái chỗ quỷ quái này đợi bao lâu, có người để ý hấn mất tích không? Campbell... Campbell sẽ tha thứ cho hấn đến muộn không? Yusite trong lòng cơ hồ sợ hãi, hấn phải nhanh chóng thoát ra, đến một cuộc hẹn quan trọng. Đáng giận! Yusite ở trong lòng chửi bới, càng lo lắng xoay cổ tay, muốn cởi trói buộc, càng tổn công vô ích.

Lúc này, đột nhiên từ bên ngoài truyền đến tiếng bước chân: Có người đang đi lên cầu thang. Yusite tạm thời ngừng giãy dụa, ngừng thở; bởi vì mức độ hấn có thể chuyển động có hạn, không cách nào quay đầu lại xem người đến là ai.

Hấn cẩn thận nghe, phát hiện tiếng bước chân đều mà vững, người kia tận lực rón rén. Sẽ là ai? Yusite bắt đầu phỏng đoán phân tích, nếu như là thủ phạm, không cần để ý cẩn thận như vậy, bởi vì với tình trạng trước mắt của hấn căn bản không hề có năng lực phản kích. Vì vậy, người này có lẽ là tới cứu hấn...

Tuy nghĩ như vậy, Yusite vẫn không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Chỉ chốc lát sau người kia đi tới bên người Yusite, tựa hồ cho là hấn còn hôn mê, liền đưa tay đè đầu hấn; Yusite nhất thời đau đến bắn lên một chút, mới biết được trên đầu hấn thật sự bị thương.

“Anh đã tỉnh?” Người kia nói.

Yusite cảm thấy giọng nói có chút quen tai, người kia đi tới trước mặt hắn ngồi xổm xuống, bắt đầu kiểm tra mặt của hắn, “Anh đã bất tỉnh vài ngày. Vết thương còn đau sao?”

Thế mà là Karl · Vinci.

Yusite đầu tiên sửng sốt một chút, hắn không nghĩ đến sẽ thấy Vinci. Hai giây sau, hắn bắt đầu không an phận gây rối, cầu cứu; bởi ngoài miệng bị dán băng keon, hắn chỉ có thể phát ra tiếng kêu rên mơ hồ không rõ.

“Tôi biết, tôi biết. Đây là thuốc giảm đau, đừng khẩn trương ——” Vinci trấn an Yusite, đồng thời từ trong hộp cứu thương mang theo lấy kim tiêm chích cho hắn một mũi, “Anh muốn hỏi: Anh bị ai bắt tới đây, tôi tại sao lại đến đây? Tôi chỉ có thể nói, Johan, anh chọc tới người không nên dây vào.” Vinci vừa nói, vừa xử lý vết thương cho hắn, “Anh làm sao lại dính dáng đến người của Bang Columbia ? ... Vết thương trên đầu khôi phục còn có thể... Trên mặt... Mắt trái của anh thấy được không?”

Vinci cầm đèn pin nhỏ chiếu vào mắt trái của Yusite, đột nhiên thấy ánh sáng mạnh, Yusite nhất thời cảm thấy chói mắt mà chảy nước mắt.”Ồ, khá tốt nhãn cầu không có vấn đề gì, chỉ bị thương bên ngoài... Anh muốn nhìn bản thân biến thành bộ dạng gì không?”

Yusite gật đầu.

Vinci cầm một cái gương nhỏ để trước mặt Yusite. Mới liếc một cái, Yusite liền hỏi hận: Má trái của hắn sưng đỏ, hốc mắt trái sưng một mảng xanh tím, thái dương bên phải có một vết máu; cả người cực kỳ thâm trầm.

“Ba ngày trước, người của Bang Columbia đột nhiên đến bệnh viện ép tôi khám ngoài, đến xem, mới biết được người cần trị liệu là anh.”

Ba ngày? Hắn đã ở chỗ này ba ngày?

Yusite trừng lớn hai mắt, lần thứ hai phát ra tiếng hừ hừ mơ hồ.

“Anh bán hôn mê ba ngày... Xin lỗi, tôi quên, miệng của anh bị băng keo dán lại.” Vinci nói: “Johan, anh phải bảo đảm không kích động kêu loạn, tránh bị phát hiện.”

Yusite gật đầu. Xé băng keo xong, hắn cảm thấy miệng khô lưỡi khô, hỏi Vinci có thể cho hắn chút nước không; Vinci lắc đầu biểu thị không có.

“Giúp tôi trốn, nhờ người!” Yusite chỉ có thể liếm liếm môi, tận lực đè thấp giọng vì khô khan mà có vẻ

khàn khàn, lo lắng nói: “Ta không biết Bang Columbia là cái gì, cũng không có hứng thú muốn biết... Tôi chỉ muốn rời khỏi nơi này!”

“Anh không biết Bang Columbia?” Vinci có chút kinh ngạc, “Bất quá, rất xin lỗi tôi không thể thả anh đi.” Hắn ta mặt lộ vẻ khó khăn nói: “Ta cũng bị uy hiếp mới...”

“Vinci, tôi phải rời khỏi nơi này... Tôi có một cuộc hẹn vô cùng quan trọng...” Yusite đau khổ cầu xin, đồng thời lại bắt đầu giãi bày, “Bọn họ trói tôi đến tột cùng là muốn làm gì?”

“Rất xin lỗi, tôi thực sự bất lực.” Vinci cau mày, vẻ mặt khó xử.”Bất quá, tôi sẽ nghĩ cách cứu anh ra ngoài, tin tôi đi!”

Mất thấy cầu xin không được, Yusite nhanh trí, “Không phải... Hãy giúp tôi một chuyện.” Hắn nhìn xung quanh một chút, “... Điện thoại của tôi đâu? ... Bác sĩ Vinci, giúp tôi liên lạc Jesse · Campbell...”

Nghe được tên Campbell, vẻ mặt của Vinci trong nháy mắt u ám, một giây sau liền trở lại như cũ.

Hắn ta nhìn chăm chăm vào Yusite một lúc lâu, sau đó bắt đầu ung dung đi qua đi lại. Hắn ta đi chéo vào một góc, đột nhiên, tựa hồ nhìn thấy một thứ gì đó, liền cúi người xuống, “Đây là của anh sao?”

Vì Vinci đưa lưng về phía hắn, Yusite không biết hắn ta chỉ cái gì.

“Điện thoại di động.” Vinci xoay người, để hắn nhìn đồ vật trên tay, “Johan, anh sao lại ngu như vậy?”

Yusite híp mắt tận lực nhận rõ, hắn thật sự là điện thoại di động của hắn, không biết tại sao lại ở nơi đó. Vinci chậm rãi đi tới trước mặt Yusite ngồi xổm xuống, “Johan, ba ngày nay y căn bản không có đi tìm anh.”

Yusite trừng mắt nhìn màn hình di động, không có hiện bất kỳ tin nhắn gì.”Có thể tín hiệu không tốt... Hết pin... Nói chung...” Vài giây sau, hắn có chút nói năng lộn xộn nói: “Không sao, giúp tôi nhấn số của Jesse, tôi nói với y...”

“Johan! Tỉnh táo lại đi!” Vinci ôm mặt của hắn, giọng nói nghiêm khắc, “Jesse · Campbell căn bản không quan tâm anh! Anh mất tích ba ngày, hắn không có nỗ lực liên lạc, ngay cả một lần cũng không có!”

Yusite trầm mặc. Hắn muốn giải thích, tiềm thức lại đồng ý với giải thích của Vinci: Không ai quan tâm hắn có tồn tại hay không, không ai chú ý hắn mất tích, không ai nỗ lực đi tìm hắn, bởi vì hắn chỉ là một vật bị vứt bỏ có cũng được không có cũng được.

Trong phút chốc, hắn tựa như một gốc cây thực cây bị sâu mọt gặm cắn ăn mòn, lập tức tiêu tụy héo rũ.

“Johan...”

Vinci vốn muốn ôm Yusite định an ủi, nhưng mà có thể bởi vì bên trong quá tối, Vinci đột nhiên cảm thấy Yusite giống như lập tức gầy đi một vòng, biến thành một bộ xương khô xám xanh, không khỏi kinh hãi mà rút tay về.

“Một mình anh yên tĩnh một chút.” Vinci thở dài một hơi, xoay người rời khỏi chỗ giam giữ.

Toàn thân cứng ngắc trối tại chỗ, Yusite cho là hắn sẽ khóc, sẽ khổ sở, sẽ đau, kết quả lại không có. Không có chút cảm giác nào là cảm giác duy nhất của hắn, cả người trống rỗng; giống như hắn trong tiềm thức đã sớm biết sẽ có kết quả này.

Campbell đương nhiên sẽ không liên lạc hắn. Bởi vì hắn đến trễ —— trễ ba ngày đã không tính là trễ, mà là lỡ hẹn. Hắn nhớ rõ ngày đó Campbell nói:

“Nếu như em không xuất hiện... Từ nay về sau chúng ta cũng chỉ là quan hệ bác sĩ trưởng và người nhà bệnh nhân, tôi sẽ không quấy rầy em nữa.”

Bởi vì hắn vắng mặt, cho nên Campbell không cần hắn. Chính là như vậy, thêm một hay hai suy luận cũng giống nhau.

Đã như vậy, hắn bị người nào bắt cóc, những người đó muốn bắt hắn thế nào, có thể trốn ra ngoài không, có thể bị nguy hiểm không... Nhất thời đều không quan trọng nữa.

Hắn dùng lực chuyển động cổ tay, chỗ bị xích sắt ma sát bắt đầu chảy máu, nhưng lại không cảm thấy đau đớn. Yusite đột nhiên cảm thấy cực kỳ hoang đường, liền cười ha ha. Kỳ thực hắn cũng không cảm thấy thú vị chỗ nào, chỉ là cười gượng. Cười thật lâu, mệt mỏi, liền ngừng lại; sau đó hắn rũ tầm mắt xuống, mắt không chớp nhìn chằm chằm màn hình điện thoại.

Hắn mặc dù giương mắt, lại như linh hồn bay ra, trong đầu trống rỗng. Tựa hồ có một máy hút chân không đang đem từng tầng ký ức hút ra, thậm chí có thể nghe được bên tai truyền đến tiếng gió thổi “phù phù phù”i.

“Có một việc chuyện rất quan trọng...”

Yusite đột nhiên nghe được bên tai có một tiếng người nhỏ như tiếng muỗi bay loạn.

” Có một việc rất quan trọng: Lời tôi tối qua nói với em, không phải là lời tán tỉnh thốt ra dưới bầu không khí đối... Mà là tâm ý thật sự của tôi.”

Tựa như lỗ tai bị cùng một con muỗi chích, một trận ngứa ngứa khiến Yusite khôi phục tri giác.

Tôi yêu em, tôi yêu em, tôi yêu em... Có người từng ghé vào lỗ tai hắn nói vô số lần những lời này. Tin tưởng một lần nữa đi, con muỗi kia nói cho hắn biết, cùng lắm thì lại bị lừa thêm một lần, trừ cái đó ra không có tổn thất nào khác.

Như vậy, tạm thời tin tưởng một lần nữa đi.

17. Chương 17

Vinci nhìn đồng hồ, quá lâu, lúc này hắn ta hẳn như thiên thần phát ra vầng sáng từ ái vươn tay cứu giúp. Vì vậy cầm một chai nước suối, lại đi tới chỗ giam giữ.

“Johan?” Thấy Yusite cũng không nhúc nhích, Vinci có chút lo âu: Chẳng lẽ ép đến quá sát ranh giới, thực sự tan vỡ sao?

Thành thật mà nói, hắn ta thật không ngờ những người đó lại sẽ đem điện thoại của Yusite giữ lại. Bất quá vừa vặn trở thành công cụ có thể lợi dụng.

Lúc nhặt điện thoại lên, hắn rất nhanh xóa hết các thông báo cuộc gọi nhờ, quả nhiên đạt được hiệu quả như dự tính. Chỉ cần có khuyết điểm nhỏ nào, vô luận nhỏ thế nào, cũng có thể làm cho đập nước kiên cố nhất đổ nát — huống chi hắn ta không tin tên Campbell kia có thể cùng Yusite lập nên quan hệ vững chắc bao nhiêu.

Từ lúc người của Bang Columbia tới cửa nhờ hắn ta hỗ trợ, hắn ta cũng đã thiết kế xong kế hoạch đại khái, vô cùng đơn giản: Hắn ta chỉ cho Yusite kỳ thực không phải thuốc giảm đau, mà là thuốc ức chế trung khu thần kinh, mong muốn sẽ tạo hiệu quả ý thức mê man và uể oải, kế tiếp, hắn ta chỉ cần chờ thuốc phát huy, sau đó đúng lúc xuất hiện, an ủi, là có thể chinh phục Yusite — vậy cái tên xui xẻo kia thoát nhìn ý chí yếu kém lại dễ bị khống chế; sau đó Yusite sẽ phản bội rồi bỏ Campbell.

Thành công đang ở trước mắt, Vinci nhìn không được lộ ra nụ cười đắc ý. Hắn ta muốn cho cái tên chết tiệt trời đánh kia nếm thử mùi vị mất đi người mình yêu, hắn ta gần như không kịp đợi nhìn vẻ mặt tự tin ngạo mạn của Campbell sụp đổ.

Chờ xuống địa ngục đi, tên chết tiệt.

Vinci đi tới bên cạnh Yusite, phát hiện hắn đang ngủ, đại khái là trước đó chính thuốc hiệu quả quá mạnh.

“Johan.” Vinci lay lay vai Yusite, “Tĩnh tĩnh.”

Yusite hừ một tiếng, sau một lúc lâu mới ngẩng đầu, vẻ mặt hoảng hốt.

“Jesse?” Hấn nháy mắt mấy cái, muốn tập trung đường nhìn, “... Ác, bác sĩ Vinci.”

“Anh có khỏe không?” Vinci bày ra một nụ cười hiền lành thậm chí dễ thân cận, đưa tay sờ trán của Yusite. Vốn nghĩ rằng Yusite sẽ vì sợ hãi cộng thêm thương tâm uể oải mà tâm lực (*sức mạnh ý chí*) quá mệt mỏi, không nghĩ tới lại ngủ rất sâu.

Yusite nhú mày một cái, phản ứng hơi chậm một chút.”Bác sĩ Vinci...”

“Muốn uống nước không?” Vinci ngồi xổm Yusite bên người, mở nắp chai nước suối, khê đỡ đầu hấn, sẵn sóc cho hấn uống. Yusite như sủng vật bị nuôi dưỡng, hoàn toàn không chút phản kháng uống mấy ngụm nước, “Cám ơn anh, bác sĩ Vinci.”

“Gọi Karl.” Vinci ôn nhu nói.

“Karl.” Yusite thuận theo lập lại, “Cám ơn anh, Karl.”

Thấy Yusite không chút phản kháng chịu sự điều khiển, Vinci vô cùng hài lòng.”Tôi nghĩ được một cách có thể cứu anh ra ngoài.” Hấn ta ôn nhu dùng ngón cái lau đi nước còn dính trên môi Yusite, sau đó vuốt ve má phải của Yusite, “Johan, đừng lo lắng, giao cho tôi đi.”

Tiếp đó, Vinci lại tiến sát lại hôn môi Yusite. Đối mặt một người có nửa khuôn mặt bị đánh sưng không có chút lảng mạn nào, nhưng lại là biểu hiện thành ý; hơn nữa, hấn ta từng hôn qua Yusite, cảm giác cũng không tệ.

Yusite như cũ để Vinci hôn môi, không có bài xích, nhưng cũng không đặc biệt hang hái. Qua một lúc lâu, Vinci cuối cùng rời khỏi môi của hấn, hấn vì thể chậm rãi nói: “Karl, có thể giúp tôi một chuyện không?”

“Đương nhiên.”

“Giúp tôi gọi điện cho Jesse.” Yusite nói: “Nhờ anh.”

Vinci câm nín. Hấn ta cho là cái tên bất hạnh này hấn đã hoàn toàn bị điều khiển mới đúng.

“... Jesse · Campbell?”

Yusite gật đầu, “Y sẽ nghĩ biện pháp cứu chúng ta ra ngoài.”

Gân xanh trên trán Vinci hiện lên, huyết thái dương mãnh liệt giật: Yusite trước đó còn một bộ như tận thể uể oải tuyệt vọng, thế nào chỉ chớp mắt lại thay đổi? Sẽ không phải là liều thuốc quá nặng tạo nên rối loạn cảm giác, năng lực suy nghĩ giảm bớt? Hấn ta không tự chủ được dùng sức bóp cằm Yusite.

“Đau...” Yusite không khỏi khẽ kêu một tiếng.

“Johan, anh không phải thật sự ngu xuẩn như vậy đi?” Vinci cắn răng nghiêng lợi nói: “Bị y lừa thành như vậy, anh còn chưa hết hy vọng sao?”

“Y không có gạt tôi, là tôi lỗ hện. Y không biết tình trạng của tôi...”

“Đừng ngu nữa!” Vinci nắm lấy Yusite lay mạnh mấy lần, “Y...”

Lời còn chưa nói hết, đột nhiên bị giai điệu A la claire fontaine du dương cắt đứt. Bọn họ đồng thời nhìn phía chỗ phát ra âm thanh, Yusite tựa như trải qua đêm đông dài, đã bị tia nắng đầu tiên chiếu vào, lộ ra nụ cười tràn ngập hy vọng, “Là điện thoại của tôi... Điện thoại! Karl, anh xem, là Jesse! Là Jesse!”

Sắc mặt của Vinci nhất thời thay đổi.

Đối với Yusite mà nói, nhạc chuông kia không chỉ là tín hiệu cứu chuộc, lại xác nhận có người để ý hắn, đích xác là nốt nhạc tự nhiên yêu hắn. Tâm tình của hắn bỗng nhiên trở nên cao vút, thậm chí cuống loạn lên tiếng kêu to tên Campbell, thật giống như vậy có thể tiếp điện thoại.

Vinci chấn kinh, hung hăng tát Yusite một cái, sau đó phóng tới cúp điện thoại.”Đừng kêu gào nữa!”

Yusite bị đánh đập lên tường, nhất thời đầu choáng mắt hoa, “Vì, vì sao...”

“Câm miệng!” Vinci giơ tay lên làm bộ lại muốn đánh hắn, Yusite theo bản năng nhắm hai mắt lại.

Lúc này, chuông điện thoại lại lần nữa vang lên. Yusite còn chưa mở miệng, Vinci liền tát hắn hai cái, hắn không dám kêu nữa, Vinci lần nữa cúp máy. Sau đó, hắn ta lại trực tiếp tắt nguồn điện thoại.

“Vì sao?” Yusite vẻ mặt không hiểu rõ, “Karl, anh vì sao lại làm như vậy?”

Vinci hai mắt đỏ bừng, sắp mất lý trí. Hắn ta đưa lưng về phía Yusite, nóng nảy đi qua đi lại trong phòng.

Chết tiệt, chỉ thiếu chút nữa... Hắn ta không cam lòng ở thời khắc mấu chốt này lại thất bại, phải tiến hành kế hoạch B. Hai tay của hắn ta dùng sức kéo tóc, kiểu tóc luôn cẩn thận tỉ mỉ chải chuốt chỉnh tề bị cào đến rối tung, khiến hắn ta thoát nhìn như mấy tên điên cuồng loạn.

... Phải phá hủy người này. Có, hắn ta nhanh trí, thoáng quay đầu nhìn lại, không có ý tốt nhìn Yusite.

“Johan, anh muốn biết tại sao lại xảy ra những chuyện xui xẻo này sao?” Vinci trở về bên người Yusite,

chậm rãi cởi dây thắt lưng ngang hông, đồng thời lạnh lùng nói: “Chỉ có thể trách Campbell, đều là lỗi của y.”

Về mặt của Vinci khiến Yusite rung mình, “Karl... Bác sĩ Vinci?” Hắn theo bản năng phòng vệ, sợ hãi giãy dụa lui về phía sau, lại vì tay chân bị trói buộc, chỉ có thể chật vật dịch chuyển một chút.

“Tôi cũng không muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn. Là Campbell, là các người ép tôi.” Vinci bỗng nhiên nắm lấy Yusite, thô lỗ xốc áo của hắn lên, “Johan, anh không nên chân trong chân ngoài, có tôi rồi còn muốn bác sĩ khác.” Hắn ta tiếp tục lạnh lùng kéo quần của Yusite tới mắt cá chân, “Dù sao tôi thích anh, hơn nữa đã từng cứu anh. Anh hẳn là cam tâm tình nguyện để tôi làm như vậy, coi như báo đáp.”

“Không!” Yusite hiểu Vinci muốn cưỡng bạo hắn, càng ra sức giãy dụa, lại tổn công vô ích, hắn không khỏi tức giận sự bản thân vô dụng, vào thời điểm này trong đầu một mảnh hỗn loạn, cách gì cũng không nghĩ ra được, chỉ có lo lắng và sợ hãi chiếm giữ toàn đầu, “Không không không...”

“Johan, nhớ kỹ một việc.” Vinci hoàn toàn không để ý tới lời cầu xin của hắn, tay phải cầm đầu kim loại của dây thắt lưng, đem dây thắt lưng quấn trên tay một vòng, dùng sức kéo chặt, “Anh nên nguyện rửa ông trời để anh quen biết Campbell.”

Sau đó, Vinci xoay người cầm nước suối làm ướt thắt lưng, trở về một chân đạp lên một thân gần như trần truồng của Yusite lộ ra toàn bộ, giơ cao tay phải, thỉnh thoảng vuốt xuống, theo một tiếng vang thanh thúy, giữa bên hông và mông của Yusite xuất hiện một đường sưng đỏ.

Vết quất giống như cọ vẽ dính màu đỏ trên da thịt trắng hoàn mỹ vẽ ra một vết đỏ tươi, lộ ra vẻ tà mị đẹp đẽ không cách nào nói rõ, càng khiến Vinci cảm thấy hưng phấn, quất đối phương kịch liệt lại mạnh hơn.

Trong phòng vang vọng tiếng quất của dây thắt lưng, hẳn là khá đau đớn, Yusite lại không phát ra một chút xú thanh âm, chỉ là hơi như động kinh cả người không ngừng run rẩy.

Đại khái tâm tình không khống chế được khiến thuốc thần kinh sinh ra tác dụng phụ làm các giác quan hỗn loạn, Vinci nghĩ thầm; nhưng vẫn quyết tâm, tiếp tục lăng nhục không thương tiếc. Hắn ta bạo hành là vì trả thù, không phải vì hưởng lạc, thế nhưng không biết vì sao, hắn ta lại dần dần từ trong việc lăng nhục cái tên hèn mọn này đặt được một loại hưng phấn vui vẻ.

“Johan, nhẫn nại chút.” Vinci cúi người nhẹ giọng nói với Yusite.

Yusite từ lưng đến đến bắp đùi đã đầy vết quất đỏ, Vinci nhìn mà ngây người, không tự chủ được đưa tay vuốt ve làn da của Yusite, sau đó lại không kiềm chế được hôn lên vết thương. Hắn ta mong đợi đối phương có thể có chút hưởng ứng nhiệt tình, nhưng mà Yusite lại cứng ngắt, không có chút phản ứng nào.

Có lẽ là tư thế khó chịu, Vinci tạm thời ngừng quất, xoay lại để Yusite nằm nghiêng. Nhìn gò má của Yusite, dưới ánh sáng u ám, gương mặt đó giống bức tượng đá cẩm thạch bị cố định vậy, ngay cả lông mi cũng không có chút động. Yusite đích xác có khuôn mặt đẹp mắt, thân thể cũng... Vinci đột nhiên cảm

thấy kinh ngạc, vì sao người này ở trước mắt hắn ta lâu như vậy, hắn ta lại chưa từng chú ý tới đối phương ngoài tư cách “người nhà bệnh nhân” ra còn có ưu điểm khác.

Mà Campbell lại một lần tử liền từ trong quặng mỏ thô ráp khai quật ra một viên kim cương lóe sáng nhất. Tuyệt không công bằng.

“Là thế này phải không? Anh chỉ có cảm giác với Campbell?” Vinci không khỏi phẫn nộ. Mang theo ý chí trả thù Campbell, lần thứ hai giơ tay lên, dùng sức quất xuống dưới, tiếp tục tảo bạo cuồng loạn lừng nhục.”Nói cho anh biết một việc: Campbell chỉ thích thứ gì đó hoàn mỹ.” Vinci cắn răng nghiêng lợi nói: “Tôi muốn xem Campbell của anh làm thế nào tiếp tục yêu anh như vậy.” Yusite chậm rãi nhắm mắt lại.

Hình như cầu chì bị đốt đứt, theo đèn báo hiệu lóe lên, một tiếng ‘ba’, đầu óc Yusite nhất thời như hệ thống chập mạch. Hắn tựa như bị nhốt trong một quả cầu thủy tinh, mất đi năng lực suy nghĩ. Không biết Vinci tại sao lại muốn đối xử với hắn như thế, không biết hắn tại sao lại ở chỗ này, không biết hắn vì sao lại sẽ gặp phải chuyện này. Linh hồn bị nhốt trong quả cầu thủy tinh, hắn lặng lẽ nhìn tất cả xảy ra trên người, tựa hồ tất cả kỳ thực không liên quan đến hắn. Hắn biết, lại không cảm giác được, như vậy, cũng sẽ không có bất cứ thương tổn gì.

Trải qua một thời gian tựa như mãi mãi không kết thúc, Yusite nhắm mắt lại, ngã vào chỗ sâu trong ý thức.

Hắn đột nhiên rất hối hận phát hiện thì ra Campbell thực sự yêu hắn, nhưng mà hắn căn bản không đáng được yêu. Không, phải nói là “đã từng” yêu hắn, nhìn bộ dáng của mình, lúc Campbell biết được, tuyệt đối sẽ tạo nên ngăn cách tâm lý, sau đó bài xích, chán ghét, cuối cùng đương nhiên chỉ có vứt bỏ. Bản tính con người, Yusite có thể thông cảm: Không có người nào có thể thật tâm giống vậy tiếp nhận một tình yêu hoàn toàn đã đổi khác.

Nếu như hắn chưa từng hưởng qua tư vị của tình yêu, lúc này có thể cũng sẽ không đau khổ như vậy. Hình như một linh hồn chờ đợi ở vườn địa đàng, thiên sứ trước nói cho hắn biết đã có sẵn một chỗ trên thiên đường, sau đó lại đột nhiên trách mắng tội lỗi trên người hắn quá nặng, dùng kiếm dài đâm một cái, đá hắn quay về địa ngục. Hắn thậm chí có thể cảm giác được ác linh đúng xích sắt buộc chân hắn kéo xuống, ngọn lửa luyện ngục cháy quanh bên người.

Yusite triệt triệt để để đầu hàng. Hắn hiện tại rốt cuộc hiểu rõ, đây mới là cái bẫy lớn nhất mà ma quỷ bày ra cho hắn: Để hắn thật sự tin tưởng người giống như hắn cũng có cơ hội nhận được thương hại của thần mà bỏ ra ngoài địa ngục, lại thực sự cho là hắn cũng có thể nhận được hạnh phúc.

Johan · Yusite, ngoan ngoãn trở về với địa ngục đi thôi.

Sáng sớm.

Ngồi trong xe cảnh sát, Campbell gần như cách mỗi nửa phút liền nhìn đồng hồ đeo tay một lần, mỗi nửa phút đều lâu giống như một giờ vậy.

Nhìn liếc mắt nhìn sang bản điều khiển bên chỗ ghế lại, máy điều hòa được chỉnh ở nhiệt độ thấp nhất, sức gió mạnh nhất, nhưng y vẫn như trước nóng đến chảy mồ hôi. Radio cạnh máy điều hòa đang phát ra tín hiệu tạp âm xì xì xoạt xoạt, nếu như không phải thanh tra đứng ngoài cửa trước của xe đang bộ đàm trò chuyện, y tuyệt đối sẽ đoạt lấy tự mình chỉ huy, không, y sẽ trực tiếp và cùng cảnh sát viên xông vào.

Y lại nhìn đồng hồ đeo tay, quá lâu.”Fuck...” Y theo bản năng thấp giọng mắng một chuỗi.

Brodas ngồi bên cạnh y cảnh giác nhìn y một cái, “Jesse, bình tĩnh.”

Campbell vẽ mặt dờ dẩn, “Tớ rất bình tĩnh.”

“Quen biết cậu lâu như vậy, đây là lần thứ hai tớ nghe cậu chửi tục... Một lần trước là ở tang lễ của mẹ cậu.” Brodas lắc đầu, “Không... Không, cậu tuyệt đối không bình tĩnh.”

“Tớ vô cùng bình tĩnh.” Campbell như trước mặt không biểu tình, “Nếu ko, tớ sẽ trực tiếp vọt vào cứu người, mà không phải ngồi ở sau xe cảnh sát.”

Xuyên qua cửa xe, Campbell có thể thấy xe cảnh sát, SUV và dây cảnh báo “cấm tiến vào” tạo thành đường một kho hàng, một đám lẫn lộn hình cảnh súng đạn sẵn sàng đang bận rộn, mơ hồ để lộ ra một cổ khí tức bất an. Toàn bộ còi xe cảnh sát đều tắt, tránh việc bút dây động rừng, cho thấy đây là một hành động đột kích; ngoài ra, cũng là vì Campbell yêu cầu, không hy vọng phóng viên hay bất kỳ người nào không có nhiệm vụ đến quấy rầy.

Lúc biết được tin Yusite bị bắt đi, Campbell lập tức vận dụng tất cả quan hệ: Trên mặt bàn, dưới mặt bàn, y có một phần danh sách bệnh nhân cấp bách kim. Ở dưới sự hỗ trợ và tạo áp lực của nhân vật quan trọng, NYPD lấy tốc độ nhanh nhất tìm được kho hàng mà Bang Columbia nhốt Yusite, đồng thời lập tức sắp xếp hành động đột kích vào sáng sớm. Campbell đương nhiên trắng đêm chưa ngủ lo âu, hy vọng có thể trước tiên ôm lấy Yusite, không bao giờ buông ra nữa. Thật đáng chết.

Ở quán bar tại Philadelphia, khi y rốt cục đẩy ra chướng khí mù mịt che đầy ánh mắt nhìn vào chỗ sâu trong linh hồn, cảm nhận được tâm ý của bản thân, y từng thể trong lòng: Tuyệt đối sẽ hảo hảo quý trọng, giữ gìn, che chở, không cho bất luận chuyện xấu gì phủ xuống người đối phương...

Lại nhìn đồng hồ, thực sự quá lâu, cũng không phải hiện tượng tốt.

Campbell cũng không phải người sung bái chủ nghĩa anh hùng, quen dùng dao phẫu thuật lại không phải súng, y sẽ không mang kính râm xông ra hướng về phía không có địch cứu người; thế nhưng, y lại không có cách nào ngồi yên ở trong xe cái gì cũng không làm, như một tên hèn nhát trong hèn nhát. Nghĩ tới đây, Campbell cũng nữa nhần nại được nữa, rất nhanh mở cửa xe.

“Jesse!” Brodas thấy y xuống xe, cũng lập tức cũng ra ngoài.

“Đợi thêm một phút nữa... Bác sĩ Campbell!” Thấy Campbell gần như bùng nổ như dã thú đi về phía dây phong tỏa, thanh tra vội vã bỏ lại bộ đàm, khẩn trương muốn ngăn cản y, “Bác sĩ, ngài như vậy chỉ quấy nhiễu tuyến đầu tiên hành động, xin đợi thêm một phút nữa!”

Hai hình cảnh mặc thường phục cũng chạy tới. Campbell không chút để ý, vẫn đi về phía trước.

Trong cùng lúc đó, trước nhà kho đột nhiên xôn xao một trận, ngoài mấy người bị cảnh sát viên áp cánh tay từ trong cửa nối đuôi nhau đi ra, sau khi theo cảnh sát viên tiến hành lục soát người, từng người bị nhét trong xe tuần tra. Không biết vì sao, Campbell đột nhiên có loại dự cảm xấu. Y chạy nhanh tới trước dây phong tỏa, hình cảnh thấy y liền dời dây phong tỏa để y tiến vào.

Càng lúc càng đến gần nhà kho, thanh tra phụ trách hành động đột kích lần này đi tới bên cạnh y, “Bác sĩ Campbell, tất cả tình huống đều ở trong khống chế, đừng lo lắng.” Thanh tra cố ý để Campbell bước chậm lại, “Xin ở chỗ này chờ... Còn có, vé trận bóng đại liên minh lần trước, cảm ơn.”

Campbell gật đầu coi như trả lời, lúc này y thực sự không có tâm tình trò chuyện xã giao cái gì. Sau một lát, rốt cục thấy Yusite được hai cảnh sát viên thận trọng nâng ra khỏi kho hàng.

Vài ngày không gặp, Yusite có vẻ tái nhợt, cả người gầy đi một vòng lớn; vẻ mặt hoảng hốt, thấy tia sáng nhất thời chói mắt khiến hắn theo bản năng hơi hí mắt. Quần áo không chỉnh tề, một thân bộ dáng chật vật, má trái sưng đỏ, trên viền mắt một vòng xanh tím, hiển nhiên bị người đánh qua một trận; mà trên hai cổ tay vết máu lại khiến người khác sửng sốt. Yusite vì đứng không vững mà tập tễnh bước đi, cảnh sát viên liền sẵn sóc khiêng hắn, phối hợp tốc độ của hắn chậm rãi đi lại.

“Johan!” Tựa như tất cả động tĩnh mạch trong tim của Campbell đều xoắn lại một chỗ, không chút nghi ngại xông lên phía trước, muốn lập tức mang hắn đi.

Thấy Campbell, Yusite lại trước sưng sốt một chút. Hai giây sau, hắn dời tầm mắt, tận lực cúi đầu xuống, cố gắng hết sức giấu má trái đi, miễn làm cho đối phương cảm thấy chán ghét.

“Xin lỗi...” Trong hốc mắt của hắn lóe ra ánh nước, lại giả vờ lạnh nhạt nói: “Tôi tựa hồ lại chọc phải chuyện đáng xấu hổ rất lớn.”

“Đừng nói vậy!” Campbell tiến về phía trước muốn ôm hắn, Yusite lại lui về sau, “Không. Nếu để người ta cho rằng những chuyện này liên quan đến anh, chỉ sẽ đưa tới xấu hổ không cần thiết...”

“Đừng như vậy, Johan...” Lòng của Campbell lạnh đi hơn phân nửa, “Em vì sao không nhìn tôi?”

“Xin lỗi.” Yusite vẫn lảng tránh.

“Xin lỗi cái gì?” Campbell bắt lấy cổ áo của Yusite, muốn kéo mạnh hắn vào trong lòng, đồng thời yêu thương lại lo lắng hỏi; Yusite lại chống cự tránh né về sau.

Brodas từ phía sau đuổi kịp lập tức đem y kéo ra, “Jesse, bình tĩnh!”

“Jesse, tôi không thể gặp anh.” Yusite không ngừng lẩm bẩm lặp lại, “Đều là tôi không tốt. Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi...”

Campbell khiếp sợ ở cứng đờ tại chỗ ngây người.

“Bác sĩ Campbell, tôi là viên thanh tra Santos hỗ trợ điều tra.” Viên thanh tra đi tới trước mặt Campbell, “Vụ bắt cóc này dính dáng đến một vụ án lớn khác, cho nên chúng tôi trước hết đưa ngài Yusite về cục làm rõ và ghi chép một số thông tin... Văn kiện công việc, ngài biết mà.”

“Còn có gì cần làm rõ? Ngài Yusite đây rất rõ ràng là người bị hại.” Campbell tức giận trả lời, “Hơn nữa tình trạng của hắn trước tiên cần được chăm sóc chữa trị... Bác sĩ của hắn ở đây.” Ngụ ý ám chỉ với Santos giao Yusite cho y.

“Bác sĩ Campbell, xin thông cảm cho trình tự xử lý vụ án của cục... Đúng như ngài nói, ngài Yusite là người bị hại, cũng không phải là người bị hiềm nghi, chúng tôi phải hoàn toàn theo ý nguyện của hắn.” Santos hai tay mở ra, “Đây là ý của bản thân ngài Yusite. Hắn đã đồng ý cùng chúng tôi về cục hỗ trợ điều tra, cự tuyệt chữa trị, cự tuyệt nghiệm thương, càng cự tuyệt gặp bác sĩ của hắn, rất xin lỗi.”

Yusite không muốn gặp y? Campbell kinh ngạc.

Cách nói của Santos có vấn đề. Bị thương thành như vậy còn cự tuyệt tiếp nhận chữa trị và kiểm tra, Yusite đang sợ cái gì? Hay muốn bảo vệ người nào? Việc này tất nhiên có ẩn tình khác... Cho dù lý trí của Campbell biết điểm này, mà lúc này suy nghĩ của y lại vì một câu nói của Yusite mà hoàn toàn quán quýt, không có chút năng lực suy luận phân tích nào.

“Hắn nói cự tuyệt gặp ?”

Được hình cảnh nâng đỡ, Yusite tập tễnh đi tới cạnh xe cảnh sát, ngồi vào ghế sau; trong miệng không ngừng lặp lại xin lỗi, giống như tất cả hỗn loạn đều là lỗi của hắn, là hắn đáng đời.

Campbell chưa từ bỏ ý định đi theo, không ngừng gõ cửa sổ xe, gọi tên hắn, Yusite lại không để ý tới, chỉ là vẻ mặt xấu hổ tự trách cúi đầu không nhìn bất kỳ ai, ở ghế sau xe hình thành một đoàn bóng mờ. Tựa như đây chính là số phận của hắn —— phải đợi ở một góc đen tối tầm thường, ngoan ngoãn tự sinh tự diệt; như vậy mới sẽ không quấy rối thanh tĩnh của bất kỳ ai khác, mới sẽ không ngăn cản ánh mắt của ai khác.

“Jesse.” Brodas đi tới cứng rắn kéo Campbell từ cạnh xe cảnh sát, “Để bọn họ đi thôi.”

Campbell cắn răng lui về phía sau, nhìn xe cảnh sát khởi động máy, chở Yusite dần dần rời đi; cảm giác trái tim tựa như bị một con dao phẫu thuật vô hình đâm xuống, xung quanh rạch ra hai vết cắt sâu.

18. Chương 18

Hai giờ sau, Campbell tới bệnh viện.

Y cưỡng ép giả bộ như không chuyện gì xảy ra, thậm chí còn bình thường hơn trước, bình tĩnh gần như lạnh lùng; y trước xác nhận lịch hẹn, nhờ y tá đem lịch hẹn khám bệnh trong ngày đưa vào phòng làm việc, phân phó không nhận thêm đăng ký nào khác vân vân.

Khám bệnh buổi sáng phần lớn là bệnh nhân quen biết đến tái khám, lúc khám chữa còn thường xuyên truyền ra tiếng nói cười. Sắp tới trưa, y tá thò đầu vào thông báo cho y: “Bác sĩ Campbell, ngài có khách.”

“Ai?” Campbell đang sắp xếp tư liệu, liền thuận miệng hỏi.

“Bác sĩ khoa tim bệnh viện quận Karl · Vinci.”

Campbell ngẩng đầu, có chút kinh ngạc. Y quả thật đang đợi người, lại thật không ngờ thế mà sẽ là Vinci.

“Mời hấn vào.”

Buổi sáng, sau khi Campbell trở mắt nhìn xe cảnh sát chở Yusite đi, vốn cũng lên xe, muốn lập tức phóng nhanh đuổi theo đồng thời tìm cục trưởng tạo áp lực, không cướp được người thì không cam chịu ngừng, lại bị Brodas ngăn cản, “Jesse, cậu cố chấp còn khó ứng phó hơn cả bò.” Vừa đâm vừa xoa mới bị nửa kéo nửa khuyên dẫn người rời khỏi hiện trường.

Trầm mặc ngồi ở trong xe, sau một lát, Campbell từ từ khôi phục lý trí.

Nhớ tới bộ dạng, phản ứng của Yusite, sẽ làm tim y chảy máu. Không biết những tên cặn bã đó đã làm gì với Yusite... Campbell càng phẫn nộ, mặc kệ những tên đó làm cái gì, y đều sẽ bắt những kẻ đó trả giá gấp đôi, không, gấp ba, “Lawrence, phiền cậu dẫn tôi đi tìm luật sư.”

Brodas không nói hai lời, chỉ lưu loát chuyển tay lái.

“... Tôi sẽ lập tức đi xem một cuhst có thể làm cái gì.”

Nói chuyện một lúc lâu, luật sư nói như vậy, đồng thời đề nghị Campbell tận lực làm bộ như không có chuyện gì xảy ra trở lại bệnh viện, làm việc như thường ngày, càng bình tĩnh càng tốt.

“Trước án binh bất động, đừng tự mình rối loạn... Danh ngôn từ Tôn Tử binh pháp của Trung Quốc.”

Luật sư cố ý lấy giọng điệu thả lỏng nói, muốn tạo không khí bình thường, “Để cho đối phương chủ động tìm anh. Chúng tôi đều tin tưởng Bang Columbia ở cực cảnh sát có cộc ngằm, lại không rõ lắm cái cộc ngằm này có bao nhiêu năng lực, như vậy ngược lại khó giải quyết. Chỉ có thể uy hiếp đối phương, để cho bọn họ lộ sơ hở. Nắm càng nhiều sơ hở, đối với chúng ta càng có lợi.”

Campbell gật đầu, “Anh muốn làm sao?”

“Tôi có nội tuyến của tôi, bí mật nghề nghiệp.” Luật sư mỉm cười, giả vờ hài hước nháy mắt mấy cái, “Biệt lo lắng, một khi có tin tức lập tức thông báo cho anh.”

Không lâu sau, y tá mời Vinci vào phòng làm việc của Campbell; hẳn ta không đợi đối phương mở miệng liền tự ngồi xuống. Campbell mặt lộ vẻ mỉm cười chào hỏi đối phương, “Sao lại rảnh rỗi đến đây, Vinci?”

“Ngày hôm nay vừa vặn đến khu này nói chuyện, thuận tiện đi ngang qua chào hỏi.” Vinci nói: “Tôi sau khi nhận được giải y, không ít cơ quan đề ra dự án với tôi, hy vọng tôi có thể chủ trì mấy cái kế hoạch nghiên cứu quan trọng. Ngoại trừ Washington, còn có Los Angeles, Portland... Tôi còn cần phải cân nhắc cho kỹ.”

“Chúc mừng.”

“Còn anh?” Vinci như lơ đãng hỏi, “Gần đây thế nào?”

Những lời này nghe vào trong tai Campbell như đặc biệt chế nhạo. Trong lòng y còn treo chuyện của Yusite, dùng công sức cực lớn mới mạnh mẽ tiếp tục giả bộ bình tĩnh; nhưng y vẫn giả vờ như không có chuyện gì xảy ra nói: “Điều cũng không tệ lắm... Không có gì đặc biệt.”

Vinci nhìn Campbell, khóe miệng khẽ cười nhạt. Tiếp tục giả bình tĩnh đi, tên chết tiệt, hẳn ta nghĩ thầm: Hẳn ta muốn nhìn thấy người kia triệt để sụp đổ. Lấy ngón trỏ gõ gõ mặt bàn, sau đó hơi chút để sát vào dưới đèn đồng thau, mâm sứ nhỏ chứa PotPourri, phất tay ngửi mùi. Tiếp đó đổi đề tài, “Rất thơm, anh còn tiếp tục dùng Santa Maria Novella gì đó?”

“Đúng vậy.” Campbell đến bên một tầng dưới của tủ trang trí nhỏ lấy ra một hộp nhỏ đưa cho Vinci, “Còn có... xà phòng thơm thủ công tốt nhất trên đời mùi hạnh nhân, cầm đi.”

“Ha ha, anh còn nhớ rõ danh ngôn của giáo sư Cope Roky, quái y giáo sư kia qua đời cũng đã mấy năm... Cũng khó trách, anh là của học trò tâm đắc của ông ấy.” Vinci tiếp nhận hộp, mới đưa tới gần trước mặt, một mùi hương thanh nhã liền chui vào chóp mũi, “Này sẽ là bí quyết thành công của anh đi? Nịnh bợ, bắt chước, PR.”

Lại giả bất thiện (*người tới không có lòng tốt*), Campbell nghĩ thầm. Nhưng y vẫn mỉm cười, ngồi lại bên cạnh bàn, “Tôi không là học trò tâm đắc gì. Năm thứ nhất ở trường y viết báo cáo nghiên cứu, tôi kỳ thực có tranh chấp rất lớn với ông ấy. Trên thực tế, ông ấy không ưa thái độ học tập của tôi, ngay từ đầu tuyên bố tuyệt đối cho tôi sống không nổi.”

Vinci đồng ý gật đầu, nhân cơ hội chế giễu: “Anh thật sự cũng không phải nổi tiếng chăm học, học hành cực khổ.”

Campbell cười, “Báo cáo viết được phân nửa, tôi đưa cho ông ấy xem trước, xin ý kiến chỉ bảo của ông. Ông ấy chỉ liếc một cái, đã nói chưa xem qua phương pháp hoang đường như vậy; tôi lúc đó cũng ra vẻ tàn bạo, tranh luận với ông. Chúng tôi ai giữ ý này, ông ấy thậm chí còn xé báo cáo của tôi.”

“Tôi vốn cũng định đổi đề mục, cũng đổi giáo sư hướng dẫn. Hai ngày sau khi tôi đến thư viện tìm số liệu, ông ấy lại đặc biệt tới đó tương đối lễ độ xin lỗi.” Campbell từ từ nói: “Ông ấy nói đọc kỹ báo cáo một lần nữa, vô cùng tán thưởng cái phương pháp hoang đường đó; bất quá, phải cần kỹ thuật ngoại khoa vô cùng cao giúp đỡ.”

Vinci nhú mày một cái. Cope Roky ở vào năm đó nổi danh là nghiêm khắc, Campbell cố ý nhắc tới loại chuyện cũ này, chẳng lẽ muốn lên mặt khoe khoang? “Cho nên sao?”

“Giáo sư bởi vậy muốn thêm tôi vào nhóm nghiên cứu nhỏ do ông ấy đặc biệt huấn luyện.” Campbell nói: “Chuyện này không có người biết, tất cả mọi người đều cho là tôi có thể trước vào nhóm nghiên cứu nhỏ là vì quan hệ cá nhân tốt, kỳ thực phía sau có sự thật khác.”

“Anh muốn nói cái gì?”

Campbell nhún vai, “Tôi chỉ là một người bình thường.”

Vinci hít sâu một hơi. Tên khốn Campbell thừa nhận bản thân chỉ là một người bình thường, rất tốt. Hẳn ta lộ ra ánh mắt không có ý tốt, “Ai mà không phải chứ... Không nói nữa. Được rồi, tôi có một việc cần anh giúp.”

Campbell khẽ nhú đầu lông mày, khá ngạc nhiên Vinci lại yêu cầu y giúp đỡ, “Chuyện gì?”

“Luận văn mới của tôi. Phải từ chỗ anh thu về số liệu.” Vinci gần từng chữ nói: “Ca bệnh của Emily Yusite.”

Campbell ngạc nhiên, “Emily?”

“Tứ chứng Fallot đồng phát van ba lá dị thường... Tên gọi vẻ vang liền có thể nghĩ được mùi vị của giải y học. Đừng nói anh chưa từng muốn đem ca bệnh này viết thành luận văn.” Vinci nói: “Bất quá, Emily vốn là bệnh nhân của tôi, theo trình tự đạo đức, hẳn phải là trường hợp luận văn của tôi; chỉ là anh lại một lần nữa lừa gạt thành công, lợi dụng người nhà bệnh nhân đem ca bệnh của ta lừa đi.”

“Lợi dụng người nhà bệnh nhân?” Nghe được đối phương nhắc tới Yusite, Campbell theo bản năng cảnh giác, “Có ý gì?”

“Anh biết rõ còn hỏi.” Vinci hai tay bày ra, “Johan · Yusite vì con gái của hấn nguyện ý làm bất cứ chuyện gì, độ phối hợp vô cùng cao — bất cứ chuyện gì, bất kỳ yêu cầu gì, bao gồm cả bản thân hấn .”

Sắc mặt của Campbell không thay đổi, ánh mắt lại trầm xuống. Vinci lại giả vờ hơi hột khiêu khích: “Không sai, tôi cùng hấn từng ước hẹn, hôn qua, cũng lăn giường.”

Vinci chú ý tới cơ cầm của Campbell, cơ platysma (*cơ da cổ, nằm ở trước cổ*) và cơ hàm căng chặt, hiển nhiên bản thân cắn chặt hàm răng để ức chế, biết rõ Campbell đang ở gần ranh giới tâm tình không khống chế được. Có thể ép tên chết tiệt này đến cực hạn, trong lòng của hấn ta cực kỳ vui vẻ.

Campbell rốt cuộc hiểu rõ đây mới là mục đích tới chơi thực sự của Vinci. Y không nói được một lời tựa lưng vào ghế, thuận lợi cầm một thanh bút máy Montblanc thượng thức, muốn dờn áp lực lại tổn công vô ích; y hít một hơi thật sâu, cảm giác các mạch máu lớn nhỏ trong đầu tựa như đồng thời lấp đầy, đầu gần như muốn phát nổ, ngay cả huyết thái dương cũng căng chặt đến mơ hồ phát đau nhức.

Rốt cục có thể tận mắt tên khốn nạn này sụp đổ, Vinci vì vậy lại đổ dầu vào lửa: “Tôi còn tưởng rằng anh coi trọng một đối tượng bao nhiêu trân quý, kết quả bất quá là một người nhảm chán lại tương đối mờ nhạt; Campbell, thì ra phẩm vị của anh cũng chỉ có thế.” Vinci cố ý không nghiêm túc bịa đặt: “Bất quá, tôi phải thừa nhận hấn ở trên giường rất tốt, quả thật khiến người ta bị kích động lãng nhục hấn cả đêm. Hấn nghĩ hết biện pháp lấy lòng tôi, vô cùng hưởng thụ chúng tôi làm tình...”

Hai mắt Campbell nhất thời đỏ bừng, nhìn thẳng Vinci; bút máy bị y không biết làm sao lại chảy mực, khiến tay trái của y dính đầy mực xanh đậm.

“Vinci, tôi đề nghị anh câm miệng...”

“Thế nào, cảm thấy khó chịu sao? Anh vẫn luôn hết sức động vật hóa nhu cầu tính dục dẫn dắt quan hệ. Biết hấn và người khác lên giường, nhất định khiến anh ngán rồi, muốn vứt bỏ hấn lại không được lý do, đúng không?” Giọng điệu của Vinci càng thêm khinh thường, “Loại chuyện lạc lối này không ai chịu được. Như vậy đi, cha con bọn họ do tôi tiếp nhận, coi như tôi giúp anh một chuyện.”

Campbell một câu nói cũng không nói được, chỉ là cảm hận trừng mắt nhìn đối phương.

Checkmate, sụp đổ đi, tên khốn nạn chết tiệt, Vinci lộ ra nụ cười chiến thắng.

Dưới vui vẻ cực độ, hấn ta lại tiếp tục thêm mắm thêm muối, “Tôi đảm bảo, sẽ tận lực khám chữa cho Emily, đem ca bệnh của nó viết thành luận văn; về phần Johan... Hấn vốn là một người không có cảm giác tồn tại gì, chiếu cố tự nhiên cũng sẽ không cố hết sức, như lúc ở trên giường với hấn, mềm yếu mặc cho người định đoạt...”

Vinci việc to việc nhỏ không sót miêu tả chuyện làm tình giữa mình và Yusite: Hôn môi thế nào, thân thể quần quýt ra sao, nghênh hợp... Cố gắng hết sức yin mi (*yin mi theo tiếng Nhật nghĩa là dâm mĩ, đại khái là nói bạn Vinci miêu tả chuyện kia bằng lời lẽ dâm tục*) đồng thời thêm mắm thêm muối.

Trong nháy mắt, bộ dạng, thói quen, động tác nhỏ của Yusite liền rõ ràng hiển hiện trong đầu Campbell. Tư thế tán tỉnh, phản ứng hưng phấn, vẻ mặt, thanh âm... Tưởng tượng thấy Yusite và người khác làm tình, tưởng tượng Yusite ở dưới thân người khác cao trào, run rẩy, Campbell không cách nào hình dung cảm giác chính xác của mình, chỉ biết là vô cùng khó chịu.

Y nhắm mắt lại, nhúu mày, muốn ép buộc bản thân ngừng suy nghĩ lung tung, hình ảnh lại càng phát ra rõ ràng. Y cúi đầu, cắn răng cho dù biết rõ Vinci là cố ý khiêu khích, nhưng không cách nào ức chế để tâm tình và suy nghĩ của mình hỗn loạn như cũ, không cách nào hồi phục lý trí bình tĩnh; chỉ có thể cắn răng nghiêng lợi thấp giọng mắng: “Fuck...”

Nhìn Campbell sa sút tinh thần đồng thời sắp không khống chế được, Vinci cực kỳ vui vẻ, càn mặt mày hơn hở nói: “... Phóng túng đối với hần muốn làm gì thì làm, mặc kệ làm vài lần, hần đều vẫn e lệ rụt rè như vậy, ngoan ngoãn bị động, hơn nữa lại yên lặng không dám phát ra một tiếng nào...”

Campbell cảm hận hàm răng run rẩy, vô ý cắn nát thành bên trong khoang miệng, nhất thời một vị sắt tanh đầy trong miệng, hơi đau lại khiến suy nghĩ của y thông suốt.

Y vô cùng quen thuộc Yusite lúc làm tình nhiệt liệt kích tình đến vang vọng, có thể khiến bạn tình say mê; căn bản không như lời Vinci nói cái gì “bị động hơn nữa lại yên tĩnh”. Rất hiển nhiên, Vinci miêu tả căn bản không phải sự thật. Thế nhưng, chỉ sợ cũng đại biểu cho... Campbell hít sâu một hơi, y đột nhiên hiểu rõ Yusite vì sao sợ, vì sao lảng tránh y; trong lòng nhất thời một trận đau đớn nặng nề, nhưng cũng khôi phục lý trí.

“Vinci, anh là một người đáng thương.”

“Cái gì?” Vinci giống như nghe được một câu nói đùa, “Những lời này từ trong miệng anh nói ra đặc biệt hoang đường. Đối mặt với đối thủ đáng kính đánh bại anh, lời nịnh bợ duy nhất của anh là cái này? Anh cái người bị đánh bại không phải đáng thương hơn sao?”

“Anh cũng không phải một đối thủ đáng kính. Tôi căn bản chưa từng coi anh như một đối thủ.” Campbell bình tĩnh nói.

Campbell khôi phục lý trí bình tĩnh, Vinci không khỏi kinh ngạc, vẻ mặt cũng trầm xuống.

Campbell buông bút máy, rút ra mấy tờ khăn giấy ướt lau sạch mực trên tay, “Anh là một người thất bại không thoát khỏi xiềng xích của quá khứ, chỉ có thể thương tổn đến người thứ ba vô tội để trả thù.”

“Người thất bại?” Sắc mặt Vinci chuyển thành xanh mét, lớn tiếng phản bác, “Bởi vì trò đùa tồi tệ của, khiến tôi ở hội nghị phát biểu luận văn ra sức làm trò cười cho thiên hạ! Tôi vô cùng nhiệt tình lúc học tập tại trường y, đều bị anh phá hủy!”

“Vinci, để tôi nhắc anh nhớ: Là anh ăn cắp tư liệu nghiên cứu của tôi.”

“Ăn cắp? Tôi là tham khảo!” Vinci tức giận đến trợn to hai mắt, chỉ vào mũi Campbell, quát: “Mà anh đã sớm biết tôi sẽ tham khảo, lại cố ý khiến tôi lấy được số liệu sai. Căn bản là không có lòng tốt!”

“Tôi cho là anh xem tài liệu của, chí ít sẽ làm việc kiểm chứng; mà không phải như thế một chữ không thay đổi chép lại.” “Anh... Tất cả mọi thứ đều là mưu kế của anh! Anh đồ kị tôi, anh sợ tôi! Anh không hy vọng thành tựu của tôi vượt qua anh! Cái tên mua danh chuộc tiếng, có tiếng không có miếng!”

“Anh sai rồi. Thành tựu của tôi là từ từng ca bệnh từ từ tích lũy được. Vinci, đừng bị hư vinh làm đầu óc mê muội.” Campbell chậm rãi nói: “Tôi sẽ không giao ca bệnh của Emily cho anh, bởi vì anh cũng không phải một bác sĩ tốt. Về phần Johan —— ”

Y lạnh nhạt mỉm cười, “Tôi là một bác sĩ khoa tim, đương nhiên sẽ không can thiệp vào chuyện thứ trong đũng quần của một người hoạt động thể nào; hơn nữa, bản thân tôi cũng không phải một người mang đại trình tiết, không có lập trường yêu cầu người khác. Thứ duy nhất tôi quan tâm là tâm ý của Johan.”

Vinci soạt một tiếng đứng lên, không nói được một lời đi tới cạnh cửa.

“Vinci.” Campbell gọi hắn ta lại, “Chuyện ở trường y đã qua lâu như vậy, tôi có thể cười cho qua chuyện. Bất quá, chuyện anh đã làm với Johan... Tôi sẽ không tha thứ cho anh.” Y dừng một chút, “Trốn đi.”

Campbell thấp giọng nói một câu nói, Vinci lập tức mở cửa ra, cũng không quay đầu đi ra ngoài.

Ngồi trên ghế, Campbell hít thật sâu mấy hơi. Sắp xếp lại chút tâm tình của mình xong, y gọi vài cuộc điện thoại, sau đó đi ra ngoài ăn trưa.

Sau đó trở lại bệnh viện hơi trễ, y tỏ vẻ không lâu sau sẽ nghỉ dài hạn một tháng, nhờ các y tá thông báo cho bệnh nhân, dời thời gian khám bệnh, “... Có thể do bác sĩ khác thay mặt khám... Về phần phẫu thuật, bác sĩ Ed · Smith sẽ trở về hỗ trợ. Tạm thời, có lẽ cũng có thể biến thành thường xuyên... Ai biết được.”

Yusite ở trong một căn phòng bày trí đơn giản lại nhỏ hẹp, trên bốn mặt tường chỉ có một mặt kính giám thị hình chữ nhật màu tối. Ngồi cạnh một cái bàn bằng formica, hai gã cảnh quan đang đối mặt với hắn.

Ánh mắt của hắn mờ mịt, vẻ mặt hoảng hốt, trong đầu có chút mờ mịt.

Bên trong rất tối, Yusite trước mắt có chút u ám không rõ, vô thức nhìn về phía trước, từ trong kính giám thị hoảng hốt thấy hình ảnh trước đó Campbell ở ngoài xe cảnh sát không ngừng gõ cửa xe, gọi tên hắn; mỗi lần gõ, đều vang lên một tiếng cũng in sâu vào trong lòng hắn.

“Ngài Yusite, ngài còn muốn nói gì?”

Không có lời gì để nói, Yusite trực giác nghĩ: Hắn xin lỗi Campbell, trừng phạt đúng tội, cho nên không lời

nào để nói.

“Ngài thực sự là bình tĩnh như núi băng vậy, ngoan cố như đá.” Thấy Yusite không trả lời, cảnh quan tiếp tục chăm chọc, đồng thời đem một sập ảnh chụp bày trước mặt hắn, “Những hình này. Ngài không có ấn tượng sao?”

Yusite ngơ ngác rũ tầm mắt xuống, ánh mắt tan rã nhìn chằm chằm ảnh chụp, tựa như những thứ đó không liên quan đến hắn; sau đó hắn lại đem cặp mắt xanh mất đi thần thái kia chuyển qua mặt của cảnh quan, “Xin lỗi... Tôi nên có ấn tượng gì?”

Hai gã cảnh quan hai mặt nhìn nhau, Yusite hiển nhiên ý thức không rõ. Bọn họ quay đầu lại nhìn kính giám thị, ở bên kia kính, Santos chính đang theo dõi cuộc thẩm vấn.

“Ngài một chú ý tới, người ngồi ở ghế lái nhìn rất quen mắt?”

“Nhìn quen mắt?” Yusite lại liếc nhìn ảnh chụp, “Ai?”

“Ngài cảm thấy đùa giỡn cảnh sát như vậy rất thú vị sao?” Một tên cảnh quan bắt đầu nổi giận, đưa tay nắm tóc Yusite dùng sức ép xuống phía dưới, ép buộc hắn nhìn chằm chằm ảnh chụp; tên cảnh quan còn lại thì đem ảnh từng cái bày ra, “Là năm! Mỗi tấm hình đều có mặt ngài!”

Yusite nỗ lực nhận rõ. Những hình kia đều khác thời gian chụp, địa điểm chụp, duy nhất giống nhau là trong hình đều có một chiếc xe, chỗ ghế lái đều có một người tóc vàng mắt xanh giống nhau, “Tôi?”

Cảnh quan buông tay ra, trở lại chỗ ngồi.”Căn cứ theo những ảnh chụp chứng cứ tìm được này, Bang Columbia gần đây mỗi một lần phạm án thì ngài đều trùng hợp có mặt ở hiện trường.”

Yusite cố sức nháy mắt mấy cái, đối với những hình này từ từ có ấn tượng: Đó là ảnh chụp hắn lúc chờ hàng cho Diego. Bang Columbia cái tên này hắn từng không chỉ nghe qua một lần, nhưng vẫn không rõ là cái gì, hiện tại rốt cục hiểu rõ, “Bang Columbia... Diego?”

Cảnh quan cười nhạt, “Ông chủ nhỏ của quý bang: Diego hiện nay đang lẩn trốn. Thế nhưng, đồng bọn của quý bang lại đang ở trong phòng thẩm vấn sát vách.”

“Tôi chỉ là tài xế: Đi suốt, queo rẽ, đỗ xe... Tôi hoàn toàn không rõ bọn họ đang làm cái gì.” Yusite dùng thanh âm yếu ớt thành thật mà nói.

“Là tài xế hay là người gánh vác ?” Tên cảnh quan nói tiếp: “Tất cả đồng bọn của ngài đều đã nói hết rồi tương đối bất lợi cho lời khai của ngài... Với tình trạng của ngài, hợp tác với cảnh sát là cách giải quyết sáng suốt nhất.”

Santos ở phía sau theo dõi không khỏi mỉm cười.

Ở trong phòng thẩm vấn, đối mặt với vật chứng và tra hỏi mệt mỏi như vậy, còn đồ có ý chí sắt đá như thế nào đi nữa đều sẽ chán nản thậm chí nước mắt rùng rùng; huống chi là một người đáng thương nửa khuôn mặt sưng đỏ xanh tím, một thân thể thảm, bị cuốn vào chuyện này.

Quả nhiên, Yusite cúi đầu suy nghĩ sau một lát, thâm trầm nói: “Tôi muốn gọi điện thoại.”

“Ngài muốn liên lạc với luật sư?” Cảnh quan hơi chút đe dọa: “Cần tôi tuyên đọc quyền lợi của ngài, tạm bắt giữ ngài không?”

Yusite lắc đầu, “Tôi muốn liên lạc với vợ trước của tôi. Con gái tôi hôm nay sẽ kết thúc trại thử nghiệm cuộc sống, hy vọng cô ấy có thể đến trường đón con gái... Còn có, tôi không tranh quyền giám hộ nữa.”

Hắn hít sâu một hơi, lộ ra nụ cười khổ sở, “Ngẫm lại, tôi kỳ thực không phải một người cha xứng chức, kẻ vô tích sự lại mất mặt, sẽ chỉ làm con gái thật mất mặt mà thôi... Vợ trước của tôi hiện tại có một gia đình hoàn chỉnh, con gái ở cùng cô ấy tương đối tốt... Đúng, như vậy là tốt nhất.”

Hắn vươn hai tay, lộ ra cổ tay đầy vết máu, “Sau đó, xin hai vị đeo còng tay cho tôi, giam tôi lại đi.”

Cảnh quan sững sốt, bọn họ hoàn toàn không nghĩ tới Yusite sẽ nói như vậy.

Yusite cứ như vậy vươn tay, nghiêng đầu hai mắt vô thần dờ ra, qua một lúc lâu, hắn mới chậm rãi mở miệng: “Hai vị cảnh quan, các anh từng đánh cược chưa?”

Cảnh quan lắc đầu, “Nhân viên chính phủ không...”

Yusite cũng không thèm để ý đến câu trả lời của đối phương, dừng một chút lại nhàn nhạt nói: “Tôi nghĩ... Khi một người hoàn toàn thua hết sạch, sẽ cảm thấy nhẹ nhõm, không hề lo lắng đi? Dù sao đã hai bàn tay trắng, không có cái gì có thể lại thua...”

Hắn đột nhiên nở nụ cười. Nghe được trong tiếng cười thê lương mang theo chua xót khổ sở vô cùng, hai tên cảnh quan nhất thời cảm thấy không đành lòng.

“Tôi hiện tại lại vô cùng nhẹ nhõm, áp lực gì cũng không có... Đột nhiên thả lỏng, ta cảm thấy rất mệt mỏi...” Yusite yếu ớt: “Cảnh quan, van cầu các anh để tôi nghỉ ngơi một chút.”

Nói xong hắn liền tựa đầu trên bàn, ngủ mất.

Hai tên cảnh quan nhìn nhau, “Hắn uống thuốc gì?”

Căn cứ theo kinh nghiệm phá án của hai người, tình trạng thần trí của Yusite tuyệt đối tinh thần đã có chút chịu ảnh hưởng của thuốc.

“Viên thanh tra, làm sao bây giờ?” Hai tên cảnh quan đi ra khỏi phòng thẩm vấn, xin chỉ thị của Santos.

“Tìm tổ pháp y đến. Thừa dịp hẩn hiện tại mê man, thu thập mẫu máu của hẩn, đưa đi xét nghiệm.” Santos nói.

“Như vậy không đúng theo trình tự pháp luật?”

“Hẩn lại không tìm luật sư.” Santos cười nhạt, “Hẩn muốn ngồi tù, không phải sao? Như vậy chúng ta đã giúp hẩn một chuyện: Máu của hẩn tuyệt đối sẽ hiện ra phản ứng dương tính của thuốc, liền coi như hẩn sử dụng ma túy mà bắt giữ.”

Cảnh quan gật đầu, lập tức thông báo tổ pháp y. Sau đó, Santos như thờ ơ đi tới phòng nước ở góc chết của cầu thang, nhìn xung quanh xác định bốn bề vắng lặng, lấy điện thoại nhấn một dãy số, “Ông chủ, là tôi... Tất cả đã giải quyết, có thể để vương tử trở về...”

Jose nghe xong điện thoại, yên lặng đóng điện thoại lại.

Gõ cửa, không đợi người bên trong đáp lại, liền trực tiếp mở cửa đi vào. Ông ta thấy một người mặc áo khoác trắng đang rất nhanh qua lại giữa các giá sách và tủ trang trí, đem đồ vật bỏ vào thùng giấy trên bàn.

“Ngài chuẩn bị ra khỏi thành sao, bác sĩ Vinci?”

Vinci nhìn Jose vào cửa, lại không dừng lại động tác, “Có người cung cấp cho tôi cơ hội làm việc tốt hơn, cho nên tôi phải rời khỏi cái bệnh viện quỷ này.” “Vội vội vàng vàng như thế, thậm chí không nói một tiếng với bệnh nhân cũ sao? Tôi muốn giúp ngài làm tiệc chia tay.” Jose nói: “Sau này làm sao liên lạc với ngài đây?”

“Jose, tôi không muốn cùng ông —— các ông —— có bất kỳ quan hệ gì nữa.” Vinci vẻ mặt lạnh lùng, “Xin hãy rõ ràng: Tôi không phải thuộc hạ của ông.”

“Tôi biết, chúng ta là bạn hợp tác.” Jose chậm rãi nói: “Như vậy tôi càng phải nên cảm ơn ngài.”

Vinci hít sâu một hơi.

Nhiều năm trước khi hẩn ta mới vừa vào bệnh viện quận, tối nào đó trực đêm, Jose và ba, bốn thủ hạ dẫn theo một người sống và một người chết nhờ hẩn ta “xử lý”: Hẩn trị liệu người sống chịu vết thương đạn bắn, làm giả báo cáo khám nghiệm tử thi cho người chết, từ giết người đổi thành ngoài ý muốn tử vong,

đồng thời nhận một khoản tiền khá lớn; từ đó về sau, hắn ta là được coi là “bác sĩ gia đình” của Jose, lén xử lý tốt không ít vấn đề khó giải quyết của Bang Columbia, giúp bọn họ tránh được rất nhiều vụ kiện tụng, từ đó nhận được khoản thù lao kếp xù — ngay cả lần này bắt cóc Yusite cũng là vậy.

“Đừng thừa nước đục thả câu, Jose, tôi biết rõ mục đích thực sự của ông... Diego lần này chọc phải phiền phức quá lớn.” Vinci lắc đầu, “Trước đây hắn vì chuyện đua ngựa mà bắt cóc David · Mc Dowell, nữ ma đầu đua ngựa để cho hội Freemasonry (còn được gọi là hội Tam điểm) cho hắn giáo huấn còn chưa đủ? Tháng trước hắn muốn nhúng tay kinh doanh nhảy thoát y đi... Đó là địa bàn của hắc bang Ukraine, những người đó có thể tùy tiện đối phó như vậy sao?”

“Diego tựa như tất cả hắc bang đời thứ hai, vương tử phải không biết khó khăn, khó tránh khỏi lỗ mãng, tầm nhìn hạn hẹp. Nhưng mà thân là cha, cho dù biết con trai ngu xuẩn, vẫn chỉ có thể tận lực bảo vệ nó.” Jose nói: “Hắc bang Ukraine không dễ chọc, nhưng Bang Columbia chúng ta cũng không phải đèn cạn dầu. Tôi nói cho Diego tìm một người ngoài gánh tội thay, đến cục cảnh sát tự nhiên có người xử lý.”

“Phải, tìm một người gánh tội thay. Hắn ai không tìm, hết lần này tới lần khác tìm Johan · Yusite?”

“Một tài xế tầm thường thấp kém, người tốt nhất để vu oan giá họa.”

Vinci khoa trương cười ha ha vài tiếng, “Tài xế tầm thường thấp kém... Có từng điều tra qua hắn bây giờ làm tài xế cho ai không?” Hắn ta hạ giọng, “Là hắc bang Italy — người của gia tộc Mephia!”

Jose rùng mình, sắc mặt chuyển trắng. Ông đương nhiên biết gia tộc Mephia: King of kings, vương của vạn vương hắc bang.”Bác sĩ kia... Có quan hệ với gia tộc Mephia?”

“Bạn bè giao tình vô cùng sâu. Tôi cũng vừa mới biết được.” Vinci xoay người tiếp tục thu dọn, “Jose, rất xin lỗi: Tôi phải tự bảo vệ mình.”

Jose trừng mắt nhìn bóng lưng của Vinci, từ trong túi lấy ra một khẩu Beretta, nhẹ nhàng mở khóa bảo hiểm của súng.

“Jose, ông biết tôi ở trường y là học sinh vô cùng tốt, rất biết ghi chép.” Vinci không quay đầu lại, chỉ là chậm rãi nói, “Tôi ghi chép việc lớn việc nhỏ không bỏ sót, ngay cả giáo sư trong ngày mặc quần áo gì đều sẽ ghi lại; cái thói quen này vẫn giữ đến bây giờ. Tôi thay ông xử lý mỗi một vụ án đặc biệt — tất cả — đều được ghi lại, nếu như tôi xảy ra chuyện gì, bất luận là cái ngoài ý muốn gì, phần tài liệu kia cũng sẽ bị công khai... Ông hiểu ý của tôi mà.”

Jose trầm mặc.

Sau một lát, Vinci mới quay đầu lại, phát hiện Jose từ lâu đã không còn bóng dáng.

Trong phòng thẩm vấn của cục cảnh sát, một nhân viên của tổ pháp y mang theo hộp dung cụ pháp y rất

nhánh thay rơi lấy một ống mẫu máu của Yusite đang ngủ mê man. Sau khi chấm dứt, hắn ta mang theo hộp dụng cụ ra khỏi phòng thẩm vấn, Santos dọn dò hắn lập tức tiến hành xét nghiệm.

Nhân viên pháp y gập đầu làm theo, mới xoay người, một người đàn ông mắt nâu xám, ngoại hình ưu nhã liền vươn tay, sét đánh không kịp bưng tai đoạt lấy ống nghiệm.

“Viên thanh tra Santos, xin hỏi ngài tìm được thứ này ở đâu vậy?” Người đem ông đem ống nghiệm trở thành vật chứng bỏ vào túi giấy nhỏ, sau đó bỏ vào trong túi, “Tôi là luật sư của ngài Johan · Yusite: Mikhail · Vanesselt. Ngài phi pháp thu thập mẫu vật sinh học của đương sự của tôi, ý đồ muốn giả tạo chứng cứ sao?”

Thấy luật sư đột nhiên xuất hiện, Santos đầu tiên là kinh ngạc, sau đó liền giận tái mặt, hừ cười một tiếng: “Ngài luật sư, tôi khuyên ngài giao mẫu máu ra đây. Ngài chưa từng nghe qua tội cản trở điều tra chưa?”

“Viên thanh tra, ngài nghe qua phi pháp thu thập chứng cứ, xâm phạm riêng tư và trái với nhân quyền chưa?” Vanesselt hỏi vặn lại, “Tôi khuyên ngài tránh ra, tôi hiện tại sẽ mang đương sự của tôi đi.”

“Ngài Yusite là người liên quan đến bản án quan trọng, tôi là căn cứ theo lợi ích thực chất của vụ án mới đưa ra quyết định như vậy.” Santos cố ý giở giọng, “Theo luật, tôi thậm chí có thể tạm giam hắn hai mươi tư tiếng.”

“Xin hỏi có lý của ngài căn cứ vào cái gì? Tôi lại thật ra có một dự cảm hợp lý: Ngài rất nhanh liền phải đến tòa án thanh tra liên bang giải thích rõ.” Vanesselt không chút khách khí nói: “Thuận tiện nói cho ngài một việc: Vụ án này đã không thuộc về phạm vi quản hạt của quý cục, mà là của FBI. Mười phút sau, sẽ có mấy thanh tra liên bang đến đem tội phạm hiềm nghi áp đi.”

“Cái gì?” Santos vỗ bàn một cái.

Trong hồ sơ được gửi trước đây, Jose từ lâu đã thông báo hắn ta đặc biệt xử lý: Tính toán đem tất cả tội trạng hoàn toàn đổ lên trên người Yusite, khiến hắn hết đường chối cãi, ngồi ngục tối, ngoài ra trong tù sẽ sắp xếp sát thủ diệt khẩu. Thế nhưng, vụ án này nếu như ra khỏi NYPD, hắn ta liền không có quyền nhúng tay, không khỏi khẩn trương.

“Một giờ trước, Diego · Riquez lái một chiếc xe tang biển số của Chicago, tại trạm xăng dầu trên quốc lộ ở New Jersey vì cự tuyệt trả phí đổ xăng, liền đánh thương ông chủ của trạm xăng dầu mà bị tóm. Hiểu chưa? Tội phạm của vụ án ra khỏi phạm vi bang thì do cục điều tra liên bang tính chung điều tra.” Vanesselt lộ ra bộ dạng tươi cười châm chọc, “Từ lâu, sự nghiệp lớn thường thường bị hủy vì một sai lầm nhỏ ngu xuẩn nhất.”

Sắc mặt của Santos lúc trắng lúc xanh, không lời đáp lại. Vanesselt không chút để ý, bước thẳng vào phòng thẩm vấn.

“Ngài Yusite?” Vanesselt không ngừng vỗ vai Yusite. Một lúc lâu sau, Yusite rốt cục mơ mơ màng màng

mở mắt.”Ngài Yusite chúng ta cần phải đi.”

Yusite trong đầu một mảnh hỗn loạn, “Đi đâu... Anh là ai?”

“Tôi là luật sư của ngài: Mikhail · Vanesselt.” Vanesselt khẽ chạm trán của Yusite, kinh hoảng phát hiện hắn đang phát sốt, lo lắng nhắc cánh tay hắn lên, đỡ hắn đứng lên, “Chúng ta về nhà.”

Phản ứng của Yusite vô cùng chậm chạp, sau một lúc lâu, đột nhiên nhớ tới Campbell từng đề cử cho hắn cái tên này, là một luật sư có danh tiếng và phí phục vụ đều cao như nhau, “Vanesselt... Anh là luật sư của Jesse?” Hắn lắc đầu, rúc về phía sau một chút, “Không không không. Tôi đã thật có lỗi với Jesse rồi, không thể nhận thêm sự giúp đỡ của y...”

“Giúp đỡ cái gì, ngài suy nghĩ nhiều rồi. Ngài Yusite, người trả phí luật sư cho tôi là ngài.” Vanesselt thận trọng đỡ hắn ra khỏi phòng thẩm vấn.”... Cẩn thận, từ từ đi.”

“Tôi trả phí luật sư? Làm sao có thể... Tôi lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?”

“Đương nhiên là có, ngài quá khách khí.”

Yusite nghi hoặc nhìn Vanesselt, muốn tiếp tục hỏi, đầu óc lại mù mịt chướng khí, cái gì cũng không cách nào suy nghĩ; đầu lưỡi càng giống như bị thất lại, nói không ra lời.

Chật vật đi vài bước, chân hắn đột nhiên mềm nhũn, trước mắt tối sầm liền mất đi ý thức.

19. Chương 19

Khi Yusite mở mắt, ánh nắng ấm áp xuyên qua cửa sổ chiếu vào bên trong, trên mặt đất chiếu ra từng đường ánh sáng ôn nhu.

Bốn bức tường bao quanh, cũng không phải màu trắng lạnh lẽo ảm đạm, cũng không phải màu xám cô độc hậm hực, mà là màu xanh ô liu nhạt, ở dưới ánh nắng, hiện ra một loại phong vị nhàn tĩnh tựa như phố núi Tuscany.

Không phải bệnh viện lạnh lẽo buồn tẻ, càng không phải là ngục giam đau khổ, hắn không biết mình đây ở đâu. Bất quá, thân thể cảm thấy thoải mái hơn nhiều, vết thương trên lưng đã không còn đau, đầu cũng không choáng.

Giơ tay lên dụi dụi con mắt, chú ý tới trên cổ tay được bôi thuốc băng bó cẩn thận; không chỉ như vậy, tầm mắt của hắn rụt rè dờ xuống, lại thấy quần áo bản trên người không còn, thay vào đó là một bộ đồ

ngủ thoải mái. Rất hiển nhiên, người nào đó đã vệ sinh chữa trị cho hắn, cái này cũng ám chỉ, người kia biết chuyện hắn bị lãng nhục.

Hắn đột nhiên có dự cảm xấu.

Quay đầu vừa nhìn, trên tủ thấp cạnh giường đặt một bình nước muối, ly nước, và một ít đồ chữa trị; tiếp tục nhìn quanh, ở chân giường có một cái ghế, một quyển sách dùng thẻ đánh dấu lại tùy ý đặt trên ghế, xem chủ nhân tựa hồ tạm thời rời khỏi đây không lâu.

Tim của Yusite đập dồn dập vì khẩn trương mà từ từ đập nhanh hơn, nhìn về phía cửa, cửa phòng nửa khép, hắn có thể loáng thoáng nghe được một giọng nam trầm thấp cách đó không xa dứt quãng truyền vào. Đó là âm thanh mà Yusite vô cùng quen thuộc.

Lòng hắn ngạc nhiên, bản thân cũng không biết vì sao, chỉ là không chút suy nghĩ nhảy xuống giường, chạy như bay đến cạnh cửa đóng cửa, khóa lại, hai tay khẽ run.

Tuy rằng biết như vậy vô cùng ngu xuẩn: Đến mức độ này, đối phương đã sớm rõ ràng biết tình trạng của hắn, trốn tránh nữa cũng vô ích; thế nhưng hắn sợ: Sợ từ trong mắt đối phương nhìn ra bất kỳ sự thương hại, đồng cảm nào, thậm chí là kinh bỉ. Dù chỉ cần một chút, đều đủ để khiến hắn nhớ lại cảnh ngộ nhục nhã không chịu nổi của bản thân.

“... Tôi sẽ gọi lại cho anh.” Nghe được tiếng cửa đóng lại, Campbell lập tức cúp máy, vọt tới cửa phòng. Xoay xoay tay nắm cửa, cửa vẫn bất động: Đã bị khóa từ bên trong. Y lập tức lấy chìa khóa từ trong túi ra, muốn mở cửa.

Chìa khóa còn chưa cắm vào ổ khóa, y đột nhiên nhớ tới, ở bệnh viện từng gặp qua không ít bệnh nhân bị bệnh nặng yêu cầu y: Không nên nói mức độ nghiêm trọng của bệnh tình cho những người họ quan tâm nhất hay yêu quý nhất như cha mẹ hay bạn đời.

Y có thể hiểu được tâm tình của Yusite. Vì vậy tay của y lại rũ xuống, cất chìa khóa vào lại trong túi.

Yusite tự trách khiến y đau khổ chịu, cho dù mở được cánh cửa hữu hình này, nếu như không xông vào được cánh cửa vô hình trong lòng đối phương, cũng vô dụng. Ngẩn người nhìn cửa vài giây, y nhất thời hâm mộ Alibaba, biết thần chú quan trọng để mở cửa.

“Johan...” Campbell hướng cửa lẩm bẩm nói: “Tôi không biết nên mở lời thế nào...” Giọng nói có vẻ không thể làm gì, y khó khăn lục tìm từ ngữ.

Tiếng của Campbell khiến tim của Yusite nín lại một cái. Hắn tưởng tượng ra được đối phương kế tiếp sẽ nói cái gì ——

“Không biết nên mở lời thế nào... Suy nghĩ thật lâu, tôi phát hiện chúng ta kỳ thực không thích hợp. Tôi

rất đồng cảm cảnh ngộ của em, thế nhưng xảy ra những chuyện kia, tôi rất khó tiếp nhận... Chúng ta vẫn là bạn bè, bất quá, tôi không cách nào có tâm ý giống vậy đối với em...”

Bởi vì Campbell là một người có giáo dưỡng, cho nên phải dùng cách tuyên bố tử hình nhân từ nhất.

“Tôi suy nghĩ thật lâu...” Qua một lúc lâu, Campbell lại chậm rãi mở miệng.

Quả nhiên, Yusite tựa ở bên kia cánh cửa hít một hơi thật sâu, để bản thân cố gắng bình tĩnh tiếp nhận. Hắn chỉ khẩn cầu thời điểm đao hạ xuống có thể nhanh chuẩn một chút, cho hắn thống khoái một chút.

“Tôi không cần nhấn mạnh lần nữa, em biết rất rõ tâm ý của tôi.”

Yusite nhú mày, sững sờ ngây người.

“Nhớ một đêm kia... Cái đêm chúng ta ở cùng nhau, lời tôi nói với em.” Campbell nói tiếp: “Hy vọng em nhớ rõ, bởi vì tôi nhớ vô cùng rõ. Tâm ý của tôi sẽ không có chút thay đổi nào, thậm chí càng kiên định hơn.”

Yusite nhắm mắt lại, dựa lưng vào cửa, từ từ trượt ngồi dưới đất.

Đêm hôm đó, Campbell như đọc thần chú, không ngừng ghé vào tai hắn nỉ non lặp lại tôi yêu em, tôi yêu em... Quả thật, hắn biết rõ tâm ý của Campbell. Bởi vì biết, mới khiến người đau khổ hơn.

“Tôi chỉ muốn nói cho em biết một câu.” Campbell cũng dựa lưng vào cửa ngồi trên sàn nhà, như cầu khẩn, nhẹ giọng nói: “Không sai, tôi cái gì cũng biết hết rồi... Tôi không ngại, tuyệt không để ý.” Y bắt đầu không ngừng lặp lại: “Tôi không ngại, tôi không ngại, tôi không ngại...”

Yusite chôn sâu mặt vào trong lòng hai bàn tay.

Truyền qua cửa gỗ anh đào, sóng âm ôn hòa kiên định từ sau lưng khuếch tán ra tiến vào trong lòng Yusite.

Sau khi không ngừng lưỡng lự, lặp lại mấy lời đơn giản “Tôi không ngại” này trong nháy mắt chuyển hóa thành giai điệu xinh đẹp như thánh ca Gregory, Yusite vốn lo âu tim đập dồn dập, dần dần dùng hợp với thanh âm của Campbell, mà bình ổn định bình tĩnh lại, cũng cùng với tâm tư của đối phương hưởng ứng lẫn nhau.

Hai người cứ như vậy cách một cánh cửa, dựa lưng vào nhau ngồi dưới đất, dung hợp vào âm luật bình thản đơn giản này.

Qua hồi lâu, thẳng đến khi một trận chuông ngân dồn dập cắt đứt phần hài hòa này. Yusite biết đó là tin

nhấn bệnh viện thông báo cho Campbell.

Quả nhiên, Campbell nói: “... Tôi phải quay về bệnh viện xử lý vài chuyện. Em nghỉ ngơi nhiều chút, tôi muộn chút sẽ về.”

Yusite trầm mặc vẫn ngồi dưới đất, thẳng đến khi xác định Campbell đã rời khỏi, hắn mới đứng lên, mở cửa, ra khỏi phòng.

Rời phòng, Yusite phát hiện đang ở một căn nhà tương đối lớn nhưng trống trải đơn giản sạch sẽ, có hai tầng, hắn ở trên lầu, ngoại trừ phòng nghỉ trước đó giường, tủ thấp nhỏ và một cái ghế ra, còn lại phòng không hề có đồ dùng gì khác; dưới lầu là mấy phòng lớn hơn để không, nhưng mà ngoại trừ trong nhà bếp tạm thời có một bếp điện tử nhỏ ra, cũng không có lấy một vật dụng nào khác. Nói tóm lại, là một căn nhà cao cấp để không chờ trang hoàng.

Yusite đi tới phòng khách, thấy ngoài cửa sổ có một vườn hòa, tuy rằng trước mắt hơi ngổn ngang, nhưng sau khi thu dọn tất nhiên khá hấp dẫn... Hắn đột nhiên biết được bản thân đang ở chỗ nào: trong căn nhà Campbell mới mua.

Yusite có chút không biết làm sao đứng ở phòng khách, đột nhiên nghe được tiếng chìa khóa chuyển động. Có lẽ là Campbell, hắn nghĩ thầm. Lúc đang do dự, lại nghe được một giọng nữ xa lạ “... Jesse, tôi giúp anh đem quần áo tối, cũng thuận tiện mang theo một ít thức ăn, anh chỉ lo chiếu cố bệnh nhân, cái gì cũng không. Không biết khẩu vị của anh, cho nên hãy chấp nhận chút đi...”

Yusite không khỏi sửng sốt. Nguyên lai bọn họ cũng không phải là hai người duy nhất ở chỗ này, mà có những người khác làm bạn; nghe đối phương gọi tên Campbell. Với thái độ nói chuyện, hai người tựa hồ khá quen thuộc, thậm chí vô cùng thân mật... Sợ rằng cô ấy cũng biết cảnh ngộ của mình, trong lòng nhất thời nghĩ khó chịu vừa nhục nhã.

“Ngoài ra... Ác, anh đã tỉnh, thật tốt quá!” Mở cửa, một cô gái tóc đen mặc quần áo dệt kim, trên tay ôm hai túi giấy, trên vai mang túi xách Burberry đi vào trong nhà, nhìn thấy Yusite đầu tiên là kinh ngạc, sau đó liền mỉm cười chào hỏi, “Jesse không ở đây?”

Yusite lắc đầu, theo bản năng cảnh giác. Cô gái thả túi giấy trong tay xuống, “Anh thoát nhìn khá hơn rồi. Jesse nói y lái xe quá nhanh hại anh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, phi thường tự trách, hai ngày này vẫn trông nom anh...”

Xem ra Campbell bịa ra một lời nói dối vô tội. Không chỉ trị liệu ngoại thương cho hắn, còn giữ tự tôn cho hắn. Yusite hít sâu một hơi, hơi cúi đầu.

“Sau này đừng để Jesse chạm tay lái nữa.” Cô gái kia tiếp tục thao thao bất tuyệt nói: “Y đảm bảo với tôi: Sưng đỏ trên mặt anh tuyệt đối sẽ biến mất trong vòng một tuần, bầm tím có thể phải cần một chút thời gian lâu hơn, bất quá đến lúc đó có thể dùng mắt kính thường che đi một chút, như vậy liền kịp lễ ra sách mới rồi.”

Yusite nghe xong không hiểu thế nào, cô gái lại như hoàn toàn không chú ý tới, từ trong túi xách lấy ra một quyển sách, “Vừa vặn tôi có đem sách mẫu đến, anh xem trước một chút; kiến nghị anh cũng nên luyện ký tên một chút... Còn có, chúng ta phải thảo luận một chút kế hoạch sáng tác trong tương lai của anh...” Cô ngẩng đầu, thấy Yusite vẻ mặt mờ mịt kinh ngạc nghi hoặc, liền hỏi: “Johan, anh không biết ta đang nói cái gì, đúng không?”

Yusite lắc đầu: Đối phương biết tên hắn, hắn lại không biết đối phương là thần thánh phương nào.

Cô gái nở nụ cười, thẳng thắn nói: “Bắt đầu lại từ đầu. Tôi là Barbra · Watson.” Cô vươn tay, “Lần trước ở thọ yến của viện trưởng không có cơ hội gặp anh, hiện tại rốt cục chính thức gặp mặt, xin chỉ giáo thêm.”

Yusite mới chợt hiểu ra. Bắt tay chào hỏi đối phương xong, hắn cầm sách lên, thấy mặt bìa giật mình: Đó là chuyện hắn viết cho Emily.

“Đây là có chuyện gì?”

“Không ai nói với anh sao?” Barbra kinh ngạc, “Tôi là tổng biên tập của nhà xuất bản MW. Jesse giới thiệu con gái của anh cho tôi quen, con gái của anh đề cử tác phẩm của anh cho tôi, tôi sau khi xem xong vô cùng yêu thích, quyết định đề cử xuất bản.”

Yusite nghe qua nhà xuất bản MW, chuyên môn xuất bản sách cho thiếu nhi và thanh thiếu niên, khá có danh tiếng. Thế nhưng hắn thật không ngờ lại sẽ phát triển thành như vậy, “Emily? Thế nào... Tôi không rõ...” Hắn có chút nói năng lộn xộn.

“Johan, nghìn vạn lần không cần nói anh muốn sửa bản thảo. Tuần sau sẽ mở họp báo, tiền nhuận bút ứng trước cũng đã trả cho luật sư của anh rồi...”

Yusite đột nhiên nhớ tới, hòa ra ở cục cảnh sát Vanesselt nói hắn đã thanh toán phí luật sư là ý này.

Hắn chưa từng nghĩ tới chuyện viết cho Emily lại có cơ hội ra sách, tựa như bất ngờ trúng thưởng lớn, một loại may mắn kỳ quái khiến hắn bỗng chốc hỗn loạn; hắn nhất thời cảm thấy có chút choáng váng, ôm sách từ từ ngồi xuống đất, “Xin lỗi, tôi cần chút thời gian...”

Barbra cũng ngồi xuống sàn nhà, giống như nghiên cứu động vật quý hiếm nhìn chăm chú vào hắn.

Qua một lúc lâu, cô chậm rãi mở miệng, “Biết không, anh thật là một người rất đặc biệt.” Giọng nói của cô đã không còn mừng rỡ như trước đó, thậm chí mang chút nghiêm khắc; Yusite tin tưởng đây mới là tính cách thật sự của cô.

“Lúc Jesse hưng cao hứng nói cho chúng tôi biết, y gặp hơn một đối tượng tốt, ngoài mặt tôi tuy vui mừng thay y, trong lòng thì rất phản đối.” Thái độ của cô thay đổi, hiện ra một chút địch ý, “Bởi vì... Tôi đã

từng vô cùng mê luyến Jesse.” Cô nhìn thẳng Yusite, tựa như muốn thử phản ứng của hắn.

Yusite suy nghĩ vừa chuyển, nhớ tới Vinci từng nói qua ái hận tình cừu của bọn họ lúc ở trường y, có lẽ chính là chuyện này, hắn gật đầu, “Tôi biết, cũng có liên quan đến Vinci.”

“Xem ra Jesse đã nói với anh.” Barbra lộ ra vẻ chắc hẳn phải vậy cười yếu ớt, “Tôi mê luyến Jesse, nhưng y cũng chưa từng chú ý tới tôi... Anh biết đó, y rất được hoan nghênh.” Cô dừng một chút, lại lấy giọng điệu bắt đầu tiếp tục: “Để có được sự chú ý của y, lúc đó tôi là nhân viên quản lý thư viện, thậm chí đáp ứng giúp Karl · Vinci —— bạn trai của tôi năm đó bạn trai, cùng trộm tư liệu nghiên cứu luận văn của Jesse.”

Yusite sững sờ ngay người, “Tôi cho là Jesse bắt quá là đùa giỡn một trận...”

“Anh biết cá tính của Jesse. Đối với y mà nói, có thể thật chỉ là trò đùa.” Giọng điệu của Barbra mang chút tự trào phúng, “Y tựa hồ đã sớm biết trước, cho nên chuẩn bị một phần tư liệu nghiên cứu giả để bị trộm đi. Karl vì vậy mà mắc lừa, không kiểm chứng lại liền không chút nghi ngờ trích dẫn số liệu sai đó. Phần tàn khốc nhất, là trong buổi họp phát biểu luận văn, Jesse cố ý nhằm vào vấn đề số liệu này, vạch trần sự thật; luận văn của Karl thất bại, bởi vậy một năm sau mới tốt nghiệp, bị hắn ta cho đó là sỉ nhục lớn nhất trong đời.”

Cho nên Vinci mới cảm hận Campbell như vậy, Yusite nghĩ thầm, mà bản thân cũng không rõ nội tình bị khiêu khích, thực sự hoài nghi Campbell, hắn cảm thấy vô cùng xấu hổ.

“Sau đó, tôi và Karl chia tay, đồng thời chủ động yêu cầu Jesse hẹn hò với tôi.” Barbra nhìn ánh mắt của Yusite, như cố ý vòng vo lời kéo hứng thú của người ta, “Jesse lại từ chối rõ ràng... Có đôi khi, y sẽ dùng một loại thái độ gần như rất xấu xa đùa cợt người khác, anh cũng biết mà.”

Yusite hơi lộ vẻ đồng cảm mỉm cười, hắn quả thật cũng từng bị Campbell giày vò không ít.

“Jesse nói có thể cùng tôi có tình một đêm, nhưng không có khả năng hẹn hò lâu dài —— bởi vì tôi không giữ được y. Rất quá phận đi.” Barbra chậm rãi nói: “Jesse nói, đối tượng mà y tìm kiếm là một người có thể cho y thỏa mãn giác quan và kích thích tâm trí. Tôi vẫn cho đó chỉ là cái cớ, căn bản không có người như vậy...” Cô dừng một chút, “Nhưng mà, khi tôi xem tác phẩm của anh, mới hiểu được ý của Jesse.” Yusite không giải thích được. Ánh mắt của Barbra liền nhu hòa xuống, “Johan, phê bình văn học đánh giá tác phẩm của anh rất tốt, nhìn xem.”

Cúi đầu, Yusite lật sách tới trang bìa thứ tư, mặt trên liệt kê các đề cử; nhìn một chút, rất nhiều lời khen làm hắn có chút mặt đỏ. Trong đó trích dẫn bình luận của The New York Times còn viết:

Đây đúng khí, mơ ước và tình yêu... Quyển sách khiến các độc giả biết “Yêu” và “Mơ ước” không chỉ tồn tại, lại có thể đạt được...

“Những câu chuyện này... Thật ra là chỉ viết cho Emily.” Yusite chậm rãi nói: “Nó có bệnh tim bẩm sinh. Thân là cha, tôi mặc dù không cách nào cho nó hưởng thụ về mặt vật chất xa hoa, chỉ ít về mặt tinh thần...”

“Tôi nghĩ, Emily đã cảm nhận được tâm ý của anh. Không chỉ bé, rất nhiều độc giả khác đều vậy, con tôi cũng thích vô cùng... Johan, có người cha tốt như anh, Emily vô cùng may mắn.” Barbra đứng lên, đi tới sát cửa sổ, “Lúc vườn hoa này được sửa sang xong nhất định rất thoải mái, tôi tin Emily sẽ thích.”

Yusite gục đầu xuống, trầm mặc không nói. Không sai, Emily tuyệt đối sẽ thích vườn hoa; có lẽ còn có thể nuôi một con chó, nó vẫn luôn rất muốn... Nhưng mà đã quá muộn, hắn đã chủ động bày tỏ không tranh quyền giám hộ Emily.

Yusite nhớ lại mấy năm qua cùng con gái nương tựa lẫn nhau từng ly từng tí, vuốt chữ trên bìa sách, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Xuất thần một lúc lâu, đột nhiên bị một tiếng chuông quấy rầy suy nghĩ, hắn mới ngẩng đầu.

“Chắc là ông nhà tôi, hắn tới tìm tôi cùng đi đón con trai tan học.” Barbra đi tới cạnh cửa cầm lấy điện thoại vô tuyến, cùng bảo vệ cao ốc chào hỏi một tiếng.”Chúng tôi bình thường là thay phiên nhau đón nó tan học, hôm nay vừa vặn hai người đều rảnh, cùng đến trường cho nó một bất ngờ.”

Yusite lộ vẻ hiểu ý tươi cười, nhưng cũng có chút khổ sở, tới trường đón con nhỏ cũng từng là công việc hằng ngày của hắn. Barbra mở cửa, “Tôi gọi hắn lên chào hỏi anh.”

Sau một lát, một người đàn ông gầy gò tiến vào cửa. Hắn ta khẽ hôn Barbra một cái, “Jesse không ở đây, em còn ở lại giúp y giữ nhà là được rồi; tự anh đến trường đón...” Sau đó hắn ta chú ý tới sự tồn tại của Yusite, đầu tiên là sững sốt, sau đó vui mừng cười, “Anh đã tỉnh! Jesse biết nhất định sẽ rất vui mừng...”

Bởi vì chuyện của mình lại để nhiều người lo lắng như vậy, Yusite cảm thấy vô cùng áy náy.”Lần đầu gặp mặt, hạnh ngộ.” Hắn xấu hổ gãi gãi đầu, “Xin lỗi, bởi vì một chút chuyện nhỏ của tôi...”

“Lần đầu? Không, chúng ta kỳ thực đã từng gặp mặt trước đây.” Người đàn ông cười nói: “Bất quá... Tình trạng của anh lần đó so với lần này kém hơn, đại khái không nhớ ra được.” Yusite càng nghe càng hồ đồ, người kia thì thân thiện vươn tay, “Tôi là Ed · Smith, hiện đang làm việc ở bệnh viện quận.”

Yusite ngạc nhiên. Sau đó cẩn thận nhớ lại, hắn đối với cái tên này thật có chút ấn tượng. Smith lại tiếp tục giải thích: “Vẫn không có ấn tượng sao? Anh có một lần bởi vì một mối, huyết áp thấp bị sốc mà nằm viện... Có nhớ không?”

Yusite nhất thời xấu hổ. Lúc Emily lên cơn khó thở nghiêm trọng, hắn cũng té xỉu nằm viện, cái kinh nghiệm thương tâm đó, hắn há chỉ có ấn tượng, căn bản là ký ức khắc sâu vô cùng, hơn nữa Vinci... Yusite rùng mình một cái, sắc mặt nhất thời ảm đạm.

“Vừa lúc là ngày đầu tiên tôi đến bệnh viện quận.” Smith hình như đột nhiên nhớ tới, quay đầu nói với Barbra: “... Đúng rồi, anh hình như chưa nói với em, ngày đó Jesse đến gặp anh, còn tặng một chai rượu đỏ rất tốt, anh đã quên mang về nhà.” Tim của Yusite chấn động một cái, đầu lông mày khẽ nhíu lên, Smith không chút phát hiện dị dạng nào, lại tiếp tục nói; “Nói chung, lúc anh té xỉu, Jesse không chỉ xung phong nhận việc cấp cứu, còn ở lại đến trông nom...”

Yusite ghen ghen nhìn trần trối, căn bản không thể tin được những thứ mình vừa nghe được, tim đập thình thịch, “Không có khả năng...” Hấn dùng thanh âm yếu ớt lại run rẩy, tựa như muốn thuyết phục bản thân, lúng túng nói: “Là Vinci đi...”

“Là Jesse. Tôi lúc đó còn phi thường bội phục, hoàn toàn không biết hoài nghi y có ý đồ riêng.” Hấn ta cười ha ha, “Hay hơn nữa, tôi hỏi y có biết anh không, y phủ nhận ba lần; kết quả lại ngồi bên giường bệnh của anh thẳng đến sáng sớm mới rời đi...”

Đó là sau khi bọn họ ở câu lạc bộ Polo của New York tại Lounge Bar bị vạch trần lời nói dối mà chia tay, trước khi hấn trở thành tài xế “chính thức” gặp lại lần nữa.

Chuyện này thay đổi toàn bộ quan điểm, thì ra Campbell vẫn... Tim của Yusite đập dồn dập cùng sóng não trong nháy mắt hoàn toàn hỗn loạn.

20. Chương 20

Khi còn bé, Yusite nhớ những anh cao bồi cùng hấn chơi cờ tỷ phú: Lúc đổ xúc xắc, đi tới ô vuông đánh dấu chấm hỏi, hấn luôn nơm nớp lo từ ô “Vận khí” rút ra một tấm thẻ, sau đó càng lo lắng nhìn chỉ thị bên trên.

Vận khí của hấn từ trước đến nay không được tốt lắm cũng thường xuyên thông qua trò chơi này nhận được chứng minh, cũng không phải phá sản, bất ngờ, chính là phải bỏ ra một số tiền lớn để mua nhà. Yusite ghét thẻ vận khí, bởi vì tấm thẻ luôn chỉ dẫn hấn đến chỗ không tốt; vì vậy, ở ngã rẽ của số phận, hấn luôn luôn chọn sai đường.

Lần này cũng vậy, hấn lại lần nữa chọn sai đường, hiểu sai ý, hơn nữa vì cái hiểu lầm này mà ném được kết quả đau thương.

Hấn đột nhiên nhớ tới một việc, một chuyện rất trọng yếu. Vì vậy, Barbra để lại chìa khóa, đồng thời cùng Smith đi đón con trai tan học, Yusite cầm chìa khóa điện thoại di động xong cũng vội vàng lao ra ngoài. Hấn không nhớ rõ quá trình, thẳng đến khi hấn lần nữa đứng trước phòng khách trong nhà trọ nhỏ của mình, mới thình lình chú ý tới trên người vẫn còn mặc đồ ngủ.

Ngắm nhìn xung quanh, sô pha vải hoa trong phòng, bàn trà, TV và dụng cụ nhà bếp bàn ăn vẫn như trước tùy ý lại hơi lộn xộn; ngược lại, căn phòng của Emily cũng đã đại khái được dọn dẹp sạch sẽ, chỉ để lại khung giường, bàn học và tủ quần áo trống rỗng cùng những vật dụng không quan trọng để không. Nina hiển nhiên đã dọn đồ của Emily đi, một chút cũng không sót lại; cũng không để lại cho hấn nghĩ đến cơ hội hồi hận.

Yusite ngồi trên giường nhỏ trống không, tay dọc theo cạnh giường chậm rãi chuyển qua vị trí đặt gối trên gối thô.

Trước mắt hắn đột nhiên phủ lên một tầng ánh nước, tầm nhìn nhất thời lơ mơ, trong nháy mắt, hắn tựa như thấy bộ dạng của Emily trước khi ngủ nói với hắn ngủ ngon, bộ dạng quần quít muốn hắn kể chuyện, còn thật nhiều ... Khoảng thời gian cha con sống nương tựa lẫn nhau ấm áp hạnh phúc, cùng với đoạn ngắn không phải ấm áp hạnh phúc như vậy.

Hắn đã bắt đầu nhớ Emily rồi.

Sau đó nằm xuống, ngửa đầu nhìn phía trên giường, trên trần nhà dán chòm sao, thiên sứ, tinh linh... Các loại trang trí của thế giới ảo tưởng. Đó là hắn và Emily cùng nhau vẽ, cùng nhau dán. Hít vào một hơi thật sâu, Yusite không ngừng tự nói với bản thân: Để Emily theo mẹ là đúng. Nina có gia đình hoàn chỉnh, chồng hiện tại của cô ấy thoát nhìn tựa hồ là một người có trách nhiệm... Đúng, để Emily theo mẹ là quyết định chính xác, lần này hắn không chọn sai thế vận khí.

Chỉ là chưa từng có người nói với hắn: Đưa ra quyết định chính xác lại cũng sẽ khiến lòng đau như vậy.

Yusite nhắm mắt lại, nửa ngẩn ngơ nửa hồi tưởng không biết qua bao lâu, chẳng đến khi điện thoại di động kêu mới lần nữa trở lại hiện thực. Vừa nhìn màn hình, hiện lên Private Number, hắn nghi hoặc chốc lát vẫn là nhận điện thoại.

“Ngài Yusite?”

Ở đầu kia là một thanh âm vô cùng có giáo dưỡng, Yusite cảm thấy có chút quen tai, lại vừa xa lạ.

“Có thể nghe điện thoại chứng tỏ ngài đã tốt hơn nhiều.” Trọng giọng nói của đối phương mang theo sự quan tâm rõ ràng, “Tôi là Vanesselt, luật sư của ngài.”

Yusite mới chợt hiểu ra.”Tôi có một tin tốt nói cho ngài, ngài Yusite.” Vanesselt lập tức đi vào trọng điểm, không chút lãng phí thời gian: “Hôm nay là ngày kết thúc tranh quyền giám hộ của con gái ngài, ngài còn nhớ chứ?”

“... Đương nhiên.” Yusite cố giả bộ như không có việc ấy, tận lực nhàn nhạt nói, trong lòng không khỏi co chặt. “Tôi...”

“Ngài giành được thắng kiện.”

Yusite không khỏi sững sờ ngay người, mở lớn miệng nửa ngày lại không phát ra được tiếng nào. Một lúc lâu sau, hắn mới lắp ba lắp bắp hỏi: “Thắng... Thắng kiện? Không, không có khả năng, tôi đã từ bỏ...”

“Không. Ngài là tiêu cực không tranh , cũng không phải là tích cực từ bỏ —— nguyên biện học của luật sư.” Vanesselt giọng mang mỉa mai nhẹ nhàng nói: “Ngài biết đấy, trò chơi đùa giỡn câu từ pháp luật là mảnh khéo kiếm sống của luật sư.”

Hắn không mất đi Emily! Yusite thoáng cái hoảng loạn. Đối với cái tin tốt lớn này một chút cũng cảm giác chân thực cũng không có, hắn vội vã chạy đi kiểm tra lịch, xác định hôm nay có phải ngày cá tháng tư không, mừng rỡ đến thiếu chút nữa kêu lớn. Sau đó, hắn lại đột nhiên nghĩ đến ngày đó mình vắng mặt mở phiên tòa, tin hắn gặp chuyện không may không phải công bố ra ngoài rồi chứ? Chuyện không vẻ vang như vậy bảo người làm sao có thể ngẩng đầu, hắn không bằng tự sát... Cả người liền sợ đến trong nháy mắt trắng bệch.

“Về phần ngài vắng mặt, tôi lấy lý do ngài bị tai nạn xe ngoài ý muốn bị thương hướng quan tòa xin nghỉ.” Tựa như đọc được tâm tư của Yusite, Vanesselt lập tức hạ giọng giải thích, “Đây là đề nghị của bác sĩ Campbell, đồng thời đứng ra chứng nhận của bác sĩ; cái này cũng đúng là giải thích với bên ngoài của chính phủ về việc ngài xảy ra việc ngoài ý muốn. Cho nên, con gái và vợ trước của ngài hoàn toàn không biết nội tình, xin yên tâm.”

Yusite thở phào nhẹ nhõm. Sau khi tâm tình thoải mái ấm áp hơn, hắn đột nhiên cảm thấy có chút mệt mỏi lại choáng đầu, liền ngồi chồm hổm xuống. Nỗ lực để bản thân bình tĩnh đồng thời khôi phục lý trí xong, mới đầy cảm kích nói: “Tôi không biết nên cảm ơn ngài thế nào, luật sư Vanesselt.”

“Đây là chức trách của tôi, ngài Yusite.” Vanesselt trong giọng điệu chuyên nghiệp mang theo chân thành, “Để tôi báo cáo với ngài toàn bộ kết quả phán quyết của quan tòa. Ngài chuẩn bị xong chưa?”

Yusite hít sâu một hơi.”Sau khi nghe xong luật sư hai bên trần thuật, quan tòa cho rằng vợ trước của ngài: cô Nina · Perry mặc dù cũng không phải xuất phát từ ác ý nhưng tạo nên sự thật bỏ nuôi ; cho nên cân nhắc quyết định cô ấy phải chịu trách nhiệm nuôi dưỡng. Ý là, cô ấy phải tiền trả tiền nuôi dưỡng ——”

“Tôi không cần tiền của cô ta.” Yusite lập tức cắt lời đối phương.

“Tôi cũng nghĩ vậy.” Vanesselt tỏ vẻ đồng ý, “Cho nên tôi thay ngài từ chối. Quan tòa vì thế áp dụng phương án thứ hai: Cường chế chấp hành nuôi dưỡng thực chất. Nói đơn giản, chính là từ hôm nay trở đi cô ấy phải đón Emily về nhà nuôi nấng, trong lúc đó sẽ phải chịu giám sát của đơn vị phúc lợi xã hội và tòa án không định kỳ đến nhà kiểm tra...”

Yusite ngạc nhiên, “Tôi không phải thắng kiện sao? Vì sao nghe...”

“Đích xác, năm thắng kiện nhận được quyền giám hộ. Nói đơn giản, lựa chọn giáo dục, chữa trị cho Emily cùng với ngân hàng tài khoản vẫn vẫn đều do ngài quản lý, quyết định. Ngài có quyền tự do đến thăm, nếu có bất kỳ ý kiến gì về việc chăm sóc Emily —— nhỏ thế nào đi nữa đều được —— đều có quyền tố giác, nói như vậy cô Perry lập tức bị hủy bỏ quyền nuôi dưỡng, bị phạt lao động công ích theo giờ.” Vanesselt nói: “Như vậy đối với kế hoạch tương lai cho công việc sáng tác của ngài, cũng có thể có đủ thời gian để chuyên tâm trong sự nghiệp của mình. Đề nghị của tôi là, trong nhà mới của ngài giữ lại một căn phòng cho Emily...”

“Tôi chỉ muốn nó hạnh phúc.” Yusite đỡ trán, thâm trầm nói: “Luật sư Vanesselt, tôi muốn hỏi ngài: Emily đối với phán quyết có cảm giác thế nào?”

“Chú ý đến tâm tình của bé, quan toà cũng không có để bé dự thính, để bé đợi trong phòng nghỉ.” Vanesselt giải thích, “Về phần ý kiến của bé... Ngài vì sao không tự mình hỏi bé chứ?” Yusite nghe được một trận tạp âm xì xì xoạt xoạt, Vanesselt tựa hồ đang đưa điện thoại cho một người khác; trái tim của hắn bắt đầu đập nhanh hơn.

“Ba ba, người tốt hơn chút nào chưa?”

Một thanh âm vô tội ngọt ngào truyền vào trong tai, Yusite cũng không cách nào dè nán nước mắt từ trong hốc mắt lăn xuống được nữa.

“Emily...”

“Chú Jesse lúc lái xe quá không cẩn thận rồi, làm ba ba không kịp đến lễ ra sách mới thì làm sao đây? Con đã phạt y.”

“Không phải lỗi của y.” Nghe được giọng điệu có lý chẳng sợ của Emily, Yusite không khỏi nín khóc mỉm cười. Hắn tò mò Emily sẽ dùng cách gì để “phạt” Campbell, lại không tâm tình hỏi.”Emily, con ở chỗ mẹ con...”

“Con rất khỏe, ba ba không cần lo lắng.” Emily vui vẻ nói: “Mẹ đối với con rất tốt... Paul và Joey cũng rất ân cần —— ”

Yusite biết Paul là chồng hiện tại của Nina, có thể tưởng tượng Joey hẳn là con trai của Paul. Nghe Emily đương nhiên gọi tên hai người kia, chứng tỏ đã dung nhập vào cuộc sống mới... Yusite trong lòng ngũ vị tạp trần, vừa vì con gái vui vẻ, lại có chút mất mát, chua ngọt lẫn lộn.

“—— Một chút nữa mẹ muốn dẫn con đi mua chó nhỏ...” Emily không rõ cũng không phát hiện tâm tình nhấp nhô của Yusite, tiếp tục hết sức hưng phấn tự thuật: “Ba ba, lễ ra sách mới con cũng muốn đi... Ba ba thích bìa sách không? Đồ là ta chọn ác...”

“Rất thích, chọn rất tốt.” Từ trong tiếng nói của Emily, Yusite tưởng tượng thấy nụ cười trên mặt bé, “Emily, con vui vẻ là tốt rồi.”

“Con rất vui.” Emily nói: “Ba ba, con để mẹ nói chuyện với người.”

Yusite nghe được Emily gọi mẹ, sau đó, đầu dây bên kia truyền đến tiếng của Nina.”Johan, cảm ơn anh.”

Yusite đột nhiên phát hiện tiếng của Nina không hề chói tai như vậy, chỉ là khá xa lạ.”Tôi là vì Emily.”

“Tôi biết.” Nina nói: “Thế nhưng, anh đại khái không biết đây đối với tôi quan trọng bao nhiêu.”

“Chăm sóc Emily thật tốt.” Yusite lạnh lùng nói: “Quý trọng cơ hội lần này. Bởi vì sẽ không có lần sau.”

Ngồi chồm hồm dưới đất, Yusite đột nhiên chú ý tới trên tường cạnh tủ thấp có nét vẽ nguệch ngoạc nhỏ màu xanh nhạt, cùng một hàng chữ viết của trẻ con nghiêng lệch. Đại khái vẫn chưa tới cao tới đầu gối, chắc là Emily lúc nhỏ viết, hẳn chưa từng để ý quá.

Nét vẽ biểu thị “nhà của tôi”, vẽ một căn nhà nóc nhọn, có ống khói và sân, trước nhà có ba người que, và một con chó như lập xướng như chó vậy. Người que nhỏ ở chính giữa trên đầu có hai bím tóc, hai tay mỗi tay thì nắm lấy một người que lớn bên cạnh. Người que lớn ở một bên vẽ tóc dài, nhưng không vẽ mặt; người que lớn tóc ngắn bên kia trên mặt lại có nụ cười rõ ràng, ở dưới chân còn viết “Ba ba tốt nhất trên thế giới”.

Này vẫn là suy nghĩ chân thành nhất của Emily, cũng là ước muốn đơn giản nhất: Một gia đình đầm ấm. Nhìn nét vẽ nguệch ngoạc trên tường, Yusite biết lựa chọn lần này thật sự chính xác; nhưng mà khóe mắt của hắn lại bắt tri bắt giác lần nữa ảm ứt.

Ở trước khi kết thúc, không biết ai là người thắng cuối cùng. Yusite cho rằng Dealer vận khí luôn luôn chia cho hắn bài quý đầy tay, bài xấu, một ván lại một ván, khi hắn thua đến ép khô máu thịt, đã không còn ôm bất kỳ hy vọng nào nữa, mang theo giấc ngộ thất cổ, chán nản đem lá bài chưa lật cuối cùng từng tấm mở ra, lại bất ngờ phát hiện vận khí kỳ lạ: 10 bích, J bích, Q bích, K bích, chỉ kém một con Ace, chính là Royal Flush Stright, thùng phá sảnh.

Hiện tại hắn trái lại sợ sệt không dám mở ra con bài cuối cùng chưa lật.

Dựa trán vào tường, tâm tình từ từ bình tĩnh lại xong, Yusite mới phát hiện hai chân đã ngồi đến tê dại mất đi cảm giác. Lại qua một lúc lâu, hắn mới chậm rãi đứng lên, bước đi khó khăn tiến vào căn phòng vốn là phòng ngủ.

Vừa vào trong phòng Yusite liền không khỏi xúc động. Hắn cũng không phải là một người dọn dẹp sạch sẽ, lại chưa nói tới vô cùng ngăn nắp: Một người cha độc thân có thể bày ra hỗn loạn ở trong phòng tinh tế.

Trong phòng vẫn giữ dáng vẻ ngày hắn đột nhiên rời đi, vừa tháo ga giường còn chưa kịp trải cái mới; hắn ngày đó lúc ra cửa phi thường vội vội vàng vàng, căn bản là không kịp đợi...

Bây giờ không phải là lúc suy nghĩ lung tung, Yusite lắc đầu. Hẳn trước tên mở tủ quần áo, theo thói quen bình thường mặc T-shirt, quần jean, sau đó lôi vali ra, đem quần áo với số lượng không nhiều lắm trong tủ lấy ra, bỏ vào trong vali.

Sau đó, hắn ra ngoài tìm vài thùng giấy trở về, bắt đầu đem đồ dùng cá nhân từng thứ một thu thập đóng gói. Yusite vốn cũng không có ham muốn vật chất đặc biệt gì, hơn nữa cho tới nay năng lực kinh tế hạn chế, phần lớn tiền tài đều tiêu trên người con gái, đồ dùng cá nhân của hắn cũng không nhiều; chiếm không gian và trọng lượng nhất đại khái là sách rải rác các ngõ ngách, về phần những thứ khác không dọn cũng không sao.

Động tác của hắn vẫn vô cùng thông thả, đồng thời như cố ý như vô ý mở một cái tủ ba ngăn. Trong tủ đặt các thứ đồ linh tinh, từ khăn mặt, quần lót, tất tới đồng hồ đeo tay, giấy bảo hành đồ điện vân vân đều có đủ, nhưng không có thứ gì đáng giá. Khi hắn ung dung đại khái thu dọn xong, mới xoay người đối mặt với cái tủ ba ngăn kia, từ trong ngăn kéo dưới cùng lấy từng thứ một xuất ra, đóng gói. Cuối cùng, đến phiên ngăn kéo trên cùng. Hắn hít sâu một hơi, như lấy hết dũng khí mở ra, đưa tay vào lục lọi chốc lát.”...” Hắn đột nhiên nhướng mày, kinh sợ tại chỗ. Thứ đó không thấy. Làm sao có thể? Yusite cúi người xuống, dùng cả hai tay tìm, vẫn không có.

Hắn chưa từ bỏ ý định, dứt khoát lôi toàn bộ ngăn kéo ra, đem tất cả mọi thứ đổ xuống giường, từng thứ một —— vẫn tìm không được. Yusite không khỏi phiền não, suy nghĩ một lúc lâu, liền kéo ra một ngăn khác tìm kiếm, vẫn không thấy.

Yusite cẩn mật dưới, lo lắng đem đồng hồ vừa mới dọn vào trong thùng giấy lại đào ra, từng cái kiểm tra, không có, vẫn là không có.

Triệt để tìm hai lần, cuối cùng vẫn hoàn toàn không có gì. Khi hắn mở lá bài cuối cùng chưa lật trong tay, cũng không phải Ace bích, chỉ là 2 bích. Ít nhất là thùng (*Flush*), còn hơn vận mệnh bài quý chủ đạo từ trước đến nay của hắn tốt hơn nhiều, hắn nên thỏa mãn, không thể cầu nhiều hơn, tham lam sẽ nhận được vận rủi. Yusite ở trong lòng an ủi bản thân như thế, ngồi ở mép giường, trong lòng vẫn còn có chút mất mát.

Lúc Yusite mang theo vali rời đi sắc trời đã tối.

Lần thứ hai trở lại nơi ở mới, cắm chìa khóa vào ổ khóa, lại phát hiện cửa không có khóa lại: Campbell cũng đã về trước, Yusite nghĩ thầm. Mở cửa, bên trong phòng quả nhiên đèn sáng trưng, đi qua huyền quan vào phòng khách, hoàn toàn khác lúc hắn rời đi, trong phòng khách trống trải có thêm một cái bàn và hai cái ghế; Campbell đứng ở trước cửa sổ, cầm điện thoại di động đang gọi đi.

“Anh đã về.” Yusite như không có chuyện gì xảy ra chào hỏi.

Nghe được thanh âm, Campbell lập tức xoay người, đồng thời đóng điện thoại lại. Biểu tình trên mặt y có vẻ lo âu lại có chút không vui, “Tôi hy vọng có thể được những lời này lúc vừa mới bước vào cửa nhà.” Y nhìn đồng hồ, “... Nên là chuyện của hai giờ trước.”

“Xin lỗi, tôi không có chú ý tới thời gian...”

“Tôi từ bệnh viện trở về, nhân viên quản lý nói cho tôi biết có người giao tử lạnh và bàn tới; em cũng không ở đây.” Campbell tức giận nói: “Em đi đâu? Còn có, vì sao không nhận điện thoại của tôi?”

Làm đối phương lo lắng, Yusite tương đối áy náy. Hắn vội vã lấy điện thoại ra, “Điện thoại của em hết pin, trở lại lấy cục sạc; thuận tiện đóng gói...” Hắn đem vi li mở ra, muốn tìm ra cục sạc cho đối phương xem. Campbell lại đi tới trước mặt hắn, hai tay ôm ngực, cau mày nói: “Tôi không thích như vậy.”

Yusite lòng lạnh phân nửa, trợn to hai mắt kinh ngạc nhìn Campbell.

Sau một lát, hắn lại ba chân bốn cẳng từ trong vali trước tiên lấy ra một túi giấy, “Đừng nóng giận... Em trở lại đóng gói dọn nhà gì đó, không phải cố ý quên thời gian...” Hắn sợ đối phương sẽ nói ra bất kỳ lời gì không thể nào vãn hồi, khẩn trương đến gần như nói năng lộn xộn, “Còn có, em nghĩ đến ngày mai còn chưa có bữa sáng, cho nên cũng mang theo chút hoa quả, Maple syrup... Em không biết lần trước anh mua ở đâu, vòng mấy tiệm, hy vọng hợp khẩu vị của anh: Đừng nóng giận...”

Campbell từ trên tay Yusite đoạt lấy túi giấy, để ở một bên trên mặt đất, tiếp đó kéo hắn vào trong lòng, bỗng nhiên hôn hắn. Yusite đầu tiên là sững sốt, sau đó mới nhất thời yên tâm, hé mở môi, mềm nhũn mặc cho đối phương xâm chiếm miệng của hắn. Campbell một tay giữ sau cổ hắn, một tay nâng gò má của hắn, đầu lưỡi nóng bỏng lại ngang ngược dây dưa, tiến vào, không muốn để cho hắn chút khoảng không nào để thở. Hôn nồng nhiệt hồi lâu, Campbell mới thỏa mãn buông Yusite ra, vẫn còn lưu luyến không rời ngậm cắn môi dưới của hắn, “Tôi không thích vừa vào cửa lại không nhìn thấy em.” Campbell thấp giọng nói: “Tôi sẽ nghĩ đến em vẫn là không muốn để tôi yêu em, không muốn yêu tôi.”

Những lời này khiến lòng của Yusite nhúu chặt, nhất thời hốt hoảng không biết phản ứng thế nào, chỉ một mực lắc đầu. Tựa trong lòng Campbell, Yusite chú ý tới nhịp tim của y so với bản thân còn nôn nóng, hỗn loạn hơn. Campbell càng thêm dùng sức ôm chặt hắn, hôn cổ của hắn, không chịu buông tay.

Qua một lúc lâu, Campbell mới lên tiếng lần nữa: “Bất kể là dọn nhà đóng gói, hoặc buổi sáng muốn ăn cái gì, em chỉ cần nói một tiếng, tôi sẽ tìm người xử lý; không cần tự mình đi một chuyến.”

“Đồ của em không nhiều lắm, tự mình dọn là được.” Yusite chậm rãi nói: “Hơn nữa có một thứ quan trọng vẫn tìm không được...” Hắn đột nhiên ngừng nói.

“Vật gì vậy?”

Yusite nhún vai, “Không có gì. Được rồi, ở đây không có gì cả, cho nên em chưa được đồng ý của anh đã tự tiện mua tủ lạnh, bàn ăn và hai cái ghế, hy vọng anh sẽ không để ý.”

“Đây là nhà của em, em muốn trang hoàng thế nào đều được.” Sau đó Campbell dừng một chút, nhếch cao đầu lông mày hơi đùa giỡn nói: “Đương nhiên, thanh lịch một chút tương đối tốt... Sô pha vải hoa trong nhà trọ cũ của em, khiến người ta không dám khen tặng.”

Yusite nở nụ cười, “Đó là của chủ nhà, không phải của em.” Hắn đi tới bên cạnh bàn ăn, gõ hai cái lên mặt bàn, “Cái bàn ăn còn có thể đi? Tuy rằng không là đồ cổ gì, làm bằng gỗ phong, hẳn đủ vững chắc...”

“Kiểm tra xem sẽ biết.” Campbell đi tới bên cạnh hắn, ở bên tai như thổi khí nói. Sau đó nâng cằm hắn, nhẹ nhàng từ mặt bên hôn lên bờ môi của hắn.

Yusite nhắm hai mắt lại, cảm giác được đối phương ở trong miệng hắn trước thận trọng thăm dò, cẩn thận dò xét từng chút, đồng thời, đưa tay đưa vào trong T-shirt của hắn, vuốt ve dọc theo sống lưng; hắn có thể

cảm giác năng lượng cùng nhiệt từ ngón tay truyền đến.

Sau đó, Campbell tựa như không nhận được nữa, đem Yusite hoàn toàn xoay về phía mình, linh hoạt gõ vào răng hắn, cường thế lại đối khát đi sâu vào chiếm lấy miệng của hắn, cuộn cuộn quấn quanh, cơ hồ thẳng vào gốc lưỡi, Yusite không khỏi choáng váng. Đồng thời, hai tay của Campbell lại lặng lẽ lén vào trong quần của hắn, nắm bóp cái mông xinh xắn tròn mềm, ngón tay lại rục rịch trượt vào khe mông, khẽ chạm rãi quét qua dò vào vị trí nhạy cảm, không ngừng trêu chọc, khiêu khích. Cũng lấy đầu gối tách đùi của hắn ra, có mưu đồ để bộ phận nhỏ chỗ hắn sung mãn từ từ ma sát lẫn nhau. Dục vọng của Yusite toàn bộ bị khơi mào, hô hấp của hắn càng ngày càng ồ ồ, tim đập rộn lên, hắn muốn được đối phương ôm, hắn khao khát được yêu.

Tựa như đọc được tâm tư của hắn, Campbell rất nhanh cởi T-shirt của Yusite, khẽ cắn cắn hắn, tiếp đó một đường đi xuống, từ cổ hân đến xương quai xanh, trước ngực, ngậm hôn điểm nhạy cảm trên ngực, Yusite nhất thời run rẩy, dưới sự hưng phấn, cũng ba chân bốn cẳng cởi áo sơ mi của đối phương, tùy tiện hôn cắn bất kỳ chỗ nào trên người đối phương.

Campbell lại bắt lấy tay của hắn, dường như muốn hắn dừng nóng lòng. Sau đó liền giúp hắn cởi quần jean ra, từ bụng bằng phẳng đi xuống, rồi vùi đầu vào chỗ bụng dưới, say sưa nhắm nháp tính khí đã phần khởi lại sung huyết.

Bị kích thích khiến Yusite đứng cũng thẳng không được, liền tựa ở cạnh bàn, nhắm mắt lại hưởng thụ sự phục vụ của đối phương.

Campbell tùy tiện đùa bỡn, phun ra nuốt vào, ngậm cắn, đồng thời ngón tay lại từ sau tiến sâu vào, chen vạy, quấy, Yusite trong đầu trống rỗng, chỉ có thể vị đầu vai của Campbell tùy ý y định đoạt, không tự chủ được phát ra tiếng thở hổn hển tựa như kêu lên và rên rỉ kiểu diêm. Campbell không chút thỏa mãn nào, tiến thêm một bước đi xuống phía dưới cày cấy, liếm vùng đáy chậu của Yusite, cầm nắm vuốt ve tính khí của hắn; Yusite hướng về sau nằm trên bàn, phóng túng cho Campbell không chút cố kỵ miệng thủ có đủ, cầm vuốt nếm thử, đem hết khả năng thỏa mãn dục vọng của hắn. Trải qua một đoạn võ về chơi đùa khiêu khích cực hạn thúc giục tâm hồn người, Yusite cũng không cách nào kiềm chế được nữa, theo một tiếng thở nhẹ liền đem ái dịch tích lũy đã lâu hoàn toàn phóng ra ngoài.

Tình dục đạt được cao trào đầu tiên, Yusite chờ mong nhận được thỏa mãn khắc sâu hơn mãnh liệt hơn, chờ hô hấp hơi bình phục, liền nắm lấy Campbell, chủ động cởi đai quần cho y. Đang muốn cởi quần cho y, Yusite vô tình đụng chạm đến túi của y, phát hiện một vật cứng, không khỏi nghi hoặc.

“Trong túi anh chứa cái gì vậy?”

Campbell lộ ra nụ cười狡 hoạt, “Tự mình lấy ra xem.”

Yusite nhìn đối phương một lúc lâu, trong lòng bắt đầu có chút thấp thỏm. Hắn đưa tay vói vào trong túi, mới đụng tới vỏ ngoài, liền ngây ngẩn cả người. Giống như chạm nhầm vào điện cao thế, vội vàng muốn đem tay rút ra; lại bị Campbell ngăn lại, từ từ dẫn dắt hắn đem thứ trong túi lấy ra.

“Em chẳng lẽ vừa vặn đang tìm cái này?” Campbell hỏi.

Thấy đồ trên tay, Yusite không lời đáp lại, kinh ngạc lại thẹn thùng khó khăn nhìn lại. Quả thật, đó là thứ hẳn tìm cả một chiều cũng không tìm được... Một hộp nhung tơ màu xanh lam.

Thấy Yusite không nói lời nào, sau một lát Campbell lại tiếp tục ôn nhu nói: “Tôi vốn cho là đã làm mất vật này. Kết quả, lại ở một nơi không hề ngờ tới tìm lại được.” Y mở hộp nhung tơ ra, “Em hẳn biết thứ bên trong —— ”

Yusite rũ mắt xuống, cho dù đã sớm biết, giờ này khắc này lại nhìn thấy như trước khiến hắn chấn động xúc động: Bên trong hộp nhung tơ màu xanh lam này là hai mặt dây chuyền được cắt hình mặt bên tạo hình khác biệt.

Campbell thận trọng lấy ra một cái trong đó, “Thế nhưng, em đại khái không biết lai lịch của cái mặt dây chuyền này. Có một ngày, tôi thừa dịp lúc người nào đó đang ngủ chụp mặt bên của hắn, và của bản thân, gửi đến một xưởng gia công kim loại ở Florence, đặt hàng thủ công. Lấy bạc làm vật liệu chính, bên trên khảm một bông hồng vàng ——” vật liệu được kết hợp tài tình, ở dưới tia sáng, bóng của một bên mặt tựa như được bao quanh một vòng sáng lóe ra, “—— Mặt dây chuyền kỳ thực không là thứ đáng giá gì, chỉ là một chút tâm ý của tôi.”

Yusite cắn môi dưới, vốn muốn nói gì đó, cuối cùng lại chỉ lẩm bẩm nói: “Quá giáo hoạt...”

“Ai giáo hoạt?” Campbell nhếch cao đầu lông mày, giả bộ tức giận, “Tôi phi thường nhớ rõ vật này hẳn là đã làm mất ở Lounge Bar. Kết quả, lại tìm được ở một nơi vô cùng không tưởng tượng nổi.”

Yusite cúi đầu.

Campbell mang theo nụ cười thâm tình, nhẹ nhàng đeo dây chuyền cho hắn, “Tôi ở nhà người nào đó qua đêm, sáng sớm lúc tắm muốn tìm áo choàng tắm, lại bất ngờ phát hiện cái hộp này...” Y đang nâng mặt của Yusite, ánh mắt cực kỳ ôn nhu ngưng mắt nhìn hắn, “Lúc đó, như bị sấm sét đánh một cái, tựa như thiên sứ thì triển phép màu cho tôi: Tôi mới nhận ra thì ra đã sớm yêu người kia, nhưng vẫn không rõ. Tiềm thức của tôi đã sớm biết rõ tâm ý của tôi, nhưng bởi vì tự tôn nhàm chán mà phạm sai lầm; lý trí ngu xuẩn làm tôi vòng một vòng lớn vô ích, mới cảm nhận được đáp án kỳ thực vẫn luôn vô cùng rõ ràng.”

“Vì vậy tôi tự chủ trương cầm hộp, gửi về Italy, nhờ người gia công kim loại khắc lên chữ mở đầu.” Campbell lật mặt dây chuyền trên cổ Yusite sang mặt trái, bên trên có khắc J. C., mặt dây chuyền còn lại thì khắc J. W.. “Chúng ta mang tên của đối phương, giống như trở thành một thể... Đồng ý với tôi, đừng tháo xuống.”

Viền mắt của Yusite ướt át, cầm lấy dây chuyền J. W. đeo lên cho Campbell, hai tay gần như run. Trải qua từ đáy cốc thấp nhất bắn ngược lên tới trời cao, Yusite nhất thời cảm thấy nhẹ nhõm, vauwf nhìn trời xanh rực rỡ vô tận, tầm nhìn mở rộng, không khí cũng càng tươi mát thông thuận. Bất tri bất giác, hắn lại thoát khỏi địa ngục, bay lên bầy tầng mây.

“Jesse...” Yusite hạ giọng, có chút run rẩy nói: “Em hiện tại rất muốn hét to...”

Campbell mỉm cười, “Hét đi.” Sau đó lại hôn môi hắn, để tiếng kêu hóa thành rên rỉ hưng phấn tuyệt vời. Răng môi hai người gắn chặt, nhiệt tình hôn lưỡi hồi lâu, Yusite tựa ở bên tai Campbel thấp giọng nỉ non.”... Em nhớ lại quá khứ đã qua, lại nhìn về tương lai phía trước, em chẳng bao giờ trong phút chốc thấy nhiều thứ tốt đẹp như thế này.”

“Ecce Homo.” Campbell tiếp lời của hắn, “Nhìn, người này: Tôi mãi mãi yêu.”

Tiếp đó nhẹ nhàng ôm lấy Yusite, đem hắn đặt ngang lên bàn; sau đó rất nhanh cởi quần áo của mình ra, nhắc chân của đối phương lên, để dục vọng phần chân từ lâu ngang nhiên thẳng tiến trong cơ thể của đối phương. Yusite không tự chủ được thở dốc một hơi, cong lưng nhiệt tình nghênh hợp thứ khổng lồ nóng bỏng của đối phương.

Nhìn đôi mắt xanh lam sáng chói của Yusite, Campbell không khỏi say mê, tan ra, không tự chủ được ôm chặt đối phương, nồng nhiệt hôn đối phương, ở trong cơ thể đối phương thỏa thích đâm rút, lao vào, kết hợp chặt chẽ lẫn nhau, xông vào trung tâm thẳng đến khi không cách nào vào sâu hơn, khát khao muốn cùng đối phương hóa thành một thể hoàn chỉnh.

Hai tay Yusite khoác lên cổ Campbell, để hai bên sát lại, tùy y khuấy động, đi sâu vào lại phần khởi, cảm giác từ chỗ sâu nơi bụng dưới kích thích ra một trận khoái cảm vui thích không cách nào nói rõ lan ra toàn thân. Trong nháy mắt, tựa như chạm vào vĩnh hằng tốt đẹp: One must pay dearly for immortality; one has to die several times while still alive. Hắn đột nhiên minh bạch, trải qua những thử thách của số phận, thì ra là vì một hạnh phúc trân quý vô giá.

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-duc-thanh-thi-chi-tam-y>